

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Julie Anne Long

*"You will LOVE the
Pennyroyal Green series."*
JULIA QUINN

The
Legend of
Lyon
Redmond

AVON
BOOKS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

lie Anne

The
Legend of
Lyon
Redmond

AVONRZZ KS

z- /r-pn- o/ HarperCollir.sr-ifi"-n

Adanmışlık

MAY CHEN İÇİN, MAGNIFICENT editörü. Redmond ve Eversea ailelerinin zaferlerini ve sıkıntılarını sizlerle paylaşmak benim için büyük bir zevk ve ayrıcalıktı.

Teşekkür

Beni her zaman *anlayan*, zeki, anlayışlı ve destekleyici editörüm May Chen'e çok teşekkür ederim, bu çok lüks bir duygu; mükemmellik ve yeniliğe kendini adanmış Avon'un çalışkan, yetenekli personeline, özellikle güzel, güzel kapaklar için Tom Egner'a, bu kadar eğlenceli ve yaratıcı bir tanıtım ortağı olduğu için Jessie Edwards'a ve tüm teknik sorulara karşı çok sabırlı olan Shawn Nicholls'a teşekkür ederim; ve sadık menajerim Steve Axelrod'a.

Ve şimdiye kadar tweet atan, blog yazan, yorum , bana mektup yazan veya herhangi bir şekilde Pennyroyal Green serisi kitapları için heyecanını paylaşan herkese yürekten teşekkürler. Benim için dünyalara bedelsiniz ve hepinizi çok seviyor ve takdir ediyorum!

İçindekiler

İthaf Teşekkür

- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4
- Bölüm 5
- Bölüm 6
- Bölüm 7
- Bölüm 8
- Bölüm 9
- Bölüm 10
- Bölüm 11
- Bölüm 12
- Bölüm 13
- Bölüm 14
- Bölüm 15
- Bölüm 16
- Bölüm 17
- Bölüm 18
- Bölüm 19
- Bölüm 20
- Bölüm 21
- Bölüm 22
- Bölüm 23
- Bölüm 24

Sonsöz

Yazar Hakkında
Yazan: J ulie Anne
Long Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

Bölüm 1

Şubat'ın ilk haftası . . .

Mayıs ayının ikinci cumartesi günü evleniyor.

Bir kâğıda karalanmış dokuz kelime. Bulanıklaşıp tek bir gri kütleye dönüşene kadar onlara baktı.

Başını kaldırdığında kulakları çınılıyordu ve sanki zamanda geriye doğru sürüklenmiş gibi sersemlemişti.

Lyon Redmond için her zaman sadece bir "kadın" vardı.

Kendisini Sussex'in aşağılarında değil de Plymouth'ta demirlemiş bir geminin güvertesinde, çifte karaağacın yanında beklerken bulunca bir an için kafası karıştı. Üzerinde "O" harfi oyulmuş olan.

Bir düzine çift göz onun üzerindeydi ve her zaman gelen emri sabırla bekliyorlardı.

Ekibi özenle seçilmiş, gelişigüzel ölümcül erkeklerden ve bir kadından oluşuyordu; çok dil bilen ve şaşırtıcı derecede işe yarar oyunculuk yetenekleri olan çok yönlü Bayan Delphinia Digby-Thorne - bir keresinde kız kardeşi Violet'in üzerine bira dökmüştü.

Gizemli soyağaçları, belirsiz ahlak anlayışları ve sarsılmaz sadakatleri dışında hiçbir ortak noktaları yoktu. Onun için.

Ne yazık ki Olivia Eversea'nın aksine.

Ama sonra, her biri servetlerini onunla aynı hizaya getirdikleri anda zenginleşmişti. Sadakat ve refahın tek parça olduğunu bilecek kadar alaycıydı. Ama umurunda değildi.

Bu haberi getiren uşak kıyafetli adam, Lyon'un sessizliğini kovulma olarak algıladı ve fazla iyimser bir tavırla

Git.

Lyon sert bir sesle, "Dur," dedi.

Adamlarının kılıçları adamın yolunu kesmek için hızla havaya kalktı.

"Silahsızım," dedi uşak aceleyle, ellerini kaldırarak.

"Ve yalnız. Sana söz veriyorum."

Lyon öyle bir gülümsedi ki, birçok erkek küçük elbiselerini ıslatabilirdi. Bu gülümseme daha çok bir palanın kıvrımına benziyordu. "Sözünüzün gerçekten de paha biçilmez olduğundan emin olsam da korkmanıza gerek yok. Kılıcımı daha yeni temizledim, bu yüzden en azından birkaç saat daha kimseye gelmeyecek."

Bu, ekibinde kıkırdamalara yol açtı.

Uşak, kararsız bir gülümseme verdi.

Lyon, utanç olarak algıladığı bir sabırsızlık dalgasının farkındaydı. Açıkça silahsız ve sayıca az olan adamlara sırf zevk için gözdağı vermek gibi bir alışkanlığı yoktu.

Yine de, tarihin kötü haber getirenlere nasıl davrandığı göz önüne alındığında, adam muhtemelen hâlâ nefes aldığı için şanslıydı.

"İsminiz lütfen."

"Ramsey, efendim."

"Sorularıma doğru cevap verdiği inandığım sürece tehlikede değilsin, Ramsey."

"Elbette, efendim."

Ama uşağın yüzünün nasıl kızardığına bakılırsa, üstü kapalı tehdidi fark etmemişti.

"Seni kim gönderdi, Ramsey?"

"Affedersiniz ama Lord Lavay mesajı okuduğunuzda anlayacağınızı söyledi. Ben onun çalışanıyım. Ben bir uşağım, efendim." Omuzlarını dikleştirdi ve sanki şans getirsin diye ceketindeki gümüş örgüye dokundu. "Ve yazı turayı ben kazandım."

"O zaman ben bir ödöldüm, değil mi Ramsey?" Lyon bir başka kıkırdamaya karşılık verdi. "Lütfen bana Lord Lavay'ı tarif edin."

Ramsey kaşlarını çattı. "Şey... o büyük bir beyefendi. Belki sizin kadar uzun, efendim. Fransız. Konuşurken sık sık ellerini böyle sallar." Kendi ellerini sallayarak göstermeye başladı, sonra tüm kılıçlar Ramsey'i hedef alınca bundan vazgeçti.

bir uyarı seğıirdi. "Kısa bir süre önce bir kavgada epeyce yaralandı ama şu anda formda."

Lyon uşağı gözünü kırpmadan inceledi, bir kirpiğin titremesinde ya da bir kasın gerilmesinde en ufak bir hainlik belirtisi aradı.

O dövüş ve yaralanma hakkında her şeyi biliyordu. Lyon ve ekibi Lavay'ı Londra'daki Horsleydown Merdivenleri'nde kan kaybindan ölmüş halde bulmuştu.

Aslında Lyon, Lord Lavay'ın hala yeryüzünde dolaşmasının sebebiydi. Sonra yine, dolaylı olarak, Lord Lavay ve arkadaşı Kont Ardmay dolaylı olarak Lyon'un hâlâ yeryüzünde dolaşmasının sebebiydi ve onun çekip gitmesine izin vermek için ödül parası olarak bir serveti feda etmişlerdi. Gerçi Lyon bunun için öncelikle kız kardeşi Violet'e teşekkür etmeliydi. Erkekler kadınlar için normalde akıllarının ucundan bile geçirmeyecekleri şeyler yaparlar.

Bunu Lyon'dan daha iyi kimse bilemezdi.

"Sevindim," dedi sonunda. Ürkekçe. Ama ciddiydi. Lavay iyi bir adamdı ve Lyon iyi adamların çok az olduğunu ve birinin kaybının herkes için bir kayıp olduğunu öğrenmişti.

Lavay aynı zamanda Lyon Redmond'u şu anda nerede bulabileceğini bilen dünyadaki tek kişiydi. Ve dünyada onu üç kimliğiyle tanıyan çok az insandan biriydi: Gerçek kimliği. Varsayılan.

Ve onu astırabilecek olanı.

Bu mesaj onu Sussex'e ya da Kraliyet'in gözetimine geri çekmek için bir tuzak olsa bile, bunun pek önemi yoktu. Lyon her türlü tuzaktan, ne pahasına olursa olsun kaçabilecek ya da kurtulabilecek bir adam haline gelmişti.

Büyük olasılıkla bu mesaj Lavay'ın bir namus borcunu ödeme şekliydi.

"Lord Lavay iyi bir adamdır, tanıdıklarımın en iyisidir, efendim," diye devam etti uşak sessizlik içinde. "Hizmetçisiyle evlendi. Bayan Fountain."

Bu şaşırtıcıydı.

"Öyle mi? Son zamanlarda Sussex'te oldukça yaygın bir evlilik salgını var, değil mi?"

Lyon bunu o kadar acı bir şekilde söyledi ki herkes sanki gözlerine yakıcı bir şey fırlatmış gibi gözlerini kırıştırdı.

Uzun bir nefes aldı.

"Peki Lord Lavay şu anda nerede Ramsey?"

"Sanırım hala Pennyroyal Green'de efendim, Sussex'te bir köy, onu bıraktığım yerde. Gördüğünüz gibi, yeni evli ve ... şey, oldukça sevdi. Çok güzel bir kasaba," söze girdi, neşelenerek.

"Öyle mi?" Lyon öyle düz ve acımasız bir ironiyle söyledi ki, ekibi şaşkınlıkla ona doğru döndü, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Onları telaşlandırmaya başlamıştı.

Kendisi de telaşlanmaya başlamıştı.

Çünkü Lyon yıllardır ilk kez ne yapmak istediğinden emin değildi.

Olivia Eversea'ya lanet .

Balo salonunda ona dönüp gülümsediğı o ilk andan itibaren dünyasının eksenini kaydırmıştı ve ...

Şimdi bile. Şimdi bile o gülümsemenin hatırası nefesini kesebilirdi.

Pennyroyal Green'i en son neredeyse beş yıl önce gecenin köründe görmüştü. O zamandan beri izlediğı yol, sanki bir toptan fırlatılmış gibi hızlı ve akılsızca olmuştu. Ve bunun tek nedeni Olivia'nın gece yarısından sonra, sağanak yağmur altında bahçede ona söyledikleri değildi. Gerçi Olivia'nın söylediklerinden sonra, bir süreliğine kendisine ne olacağını umursamayı bırakmıştı.

Hayır, o fitil herkesin bildiğinden daha uzun süredir yanıyordu. O zamandan beri Sussex'ten kimse onu görmemişti.

Gerçi biri kesinlikle denemişti. Violet'i düşününce yarı gülümsedi.

Yörüngesinin hızını kesen de bu oldu.

Geride bıraktıklarının hayatları hakkında teğet de olsa bilgi sahibi olmak için kendi yöntemleri vardı. Son beş yılda bir şeyi kanıtlamıştı. Başta her şeyin Olivia için olduğunu düşünmüştü. Ama artık emin değildi. Hayatını ondan arındırmaya çalışmış, minyatüründen bile vazgeçmişti.

Belli ki işe yaramamıştı.

Ama kimsenin, mürettebatının bile bilmediğı şey, bunun onun son yolculuğı olduğuydu. Londra'ya yaptığı bu yolculuğı riske atarak

Olivia ve ailesini mahvedebilecek küçük bir gizemin kaynağı.

Artık cevabını almıştı.

Garip bir şekilde buna şaşırılmamıştı.

Ama bundan sonra ne yapacağına bu kadar çabuk karar vermeye hazır değildi.

Oh, Liv, diye düşündü.

Birden nefes almak acı vermeye başladı. Her biri vitray gibi belirgin anı parçaları üzerine hücum etti.

Olivia, Duffy'lerin evine giden yolda yürüyor, sonra onu karaağacın altında beklerken görünce koşmaya başlıyor, yüzü bir yıldız gibi parlıyordu. Sanki ondan uzakta geçirdiği bir saniye bile boşa gitmişti.

En karanlık anlarında aklına hep bu anı gelirdi.

Ve şimdi kendini başka bir adama .

Parmakları bir duygu dalgasıyla kıvrıldı. Ancak mesaja hak ettiği değeri veremedi durdu.

Kız. Lavay bu kelimeyi gerçekten yazmış olsaydı, onu görmüş, hatta onunla konuşmuş ya da ... olabilirdi.

Bunu yapamazdı.

Bunu yapamazdı.

Ve ona karar veren de bu oldu.

Mesajı paltosunun içine sıkıştırdı. "Gidebilirsin Ramsey," dedi.

"Teşekkür ederim."

Uşak döndü ve neredeyse , gümüş örgüsü güneşte parlıyordu.

Lyon mürettebatının beklenti içindeki yüzlerine baktı. "Ve biz," dedi onlara, "İngiltere'de kalıyoruz."

Hesaplaşma zamanı gelmişti.

Üç hafta sonra . . .

OLIVIA EVERSEA, St. James Meydanı'ndan Strand'e kadar sürecek yolculuk boyunca yalnız kalacağı için minnettar bir şekilde, ailesine ait barouche'un rahatlatıcı, iyi yayılmış girintilerinde içini çekti.

Ailesinin Madam Marceau'ya tek başına gitmesine *izin vermesi* belki de son zamanlarda ne kadar çekilmez olduğunun bir itirafıydı.

Gelinliğinin zavallı Prenses Charlotte gibi gümüş süslemeli mi, yoksa çok daha pahalı olacak ama içinde bir *melek* gibi (annesinin deyimiyle) ışıldamayacak mı olduğu tartışması saçma bir şekilde alevlenmiş, ince hakaretler havada uçuşmuş, hatta yumuşak huylu kız kardeşi Genevieve bir kapıyı çarpmış bile olabilirdi. Ya da daha doğrusu kapıyı sertçe kapatmıştı ki bu Genevieve'in öfke nöbeti geçirmeye en yakın olduğu andı.

Dakikalar süren asık suratlı sessizliğin ardından, özür dileyerek birbirlerinin kollarına atılmışlardı.

Olivia zor ve huysuz biri olduğunun farkındaydı ve bir şekilde tanıdığı herkesin, özellikle de kendisinin içindeki kötülüğü ustalıkla ortaya çıkarıyordu. Modacıya tek başına giderek hepsine merhamet ediyordu.

Ve *hala* ne tür bir süsleme istediğini bilmiyordu.

Babasının evlenmesini *istediği* adam yerine *kendi* adamla evlenen zavallı Prenses Charlotte ile aynı süslemeyi seçmenin ironisini kimse görmedi mi? Prenses hemen ardından doğum sırasında korkunç bir şekilde ölmüş ve tüm İngiltere'yi yasa boğmuştu.

Olivia, İngiltere'de kaç ebeveynin Charlotte'u ibretlik bir hikaye olarak kullandığını merak ediyordu. *Beni dinlemezsen seni nelerin beklediğini gördün mü?*

Olivia, yıllar süren talipleri arasından nihayet mantıklı bir seçim yaptığı için memnundu. Ailesindeki herkes onu onaylıyordu.

Eversea arabası Strand'in gürültülü, renkli, canlı kalabalığının arasından geçerken pencereden dışarı baktı. Pye'cılar, kuklacılar, kostümcüler ve yankesiciler, zenginlik ve kusursuz terbiyeyle ışıldayan muhteşem giyimli kadın ve erkeklerin arasına girip çıkıyordu. Strand'in canlı ahenksizliği onun ruh haline çok iyi uyacaktı ve bunu yatıştırıcı bulmayı umuyordu. Ve Madam Marceau'nun dükkânını sevmişti, gerçekten sevmişti. Sessiz, kadınsı bir yerdi.

Cennet. Sadece o kadar çok prova yaptırmıştı ki, kendini pirzola için ölçülen bir dana gibi hissetmeye başlamıştı.

İpek kombinezonları ve ince çim gece elbiseleri, seyahat elbiseleri ve yürüyüş elbiseleri ve binicilik kıyafetleri, hem çocuk hem de pamuk eldivenleri, hem ipek hem de yün çorapları, parlak, sessiz mücevher tonlarında ipekler ve satenlerden balo elbiseleri, fascinatörler, tüyler ve süslemelerle birlikte olacaktı. Çığ gibi büyüyen bir süs eşyasıydı bu, ya da belki de bir süs eşyası *siperiydi*, diye düşündü kuru bir sesle, çünkü bunları terk etmek, Olivia'nın kaçmayı aklından bile geçiremeyeceği kadar büyük bir suçluluk duygusu uyandırırды.

Sadece bu da değil, ailesinin her iki tarafından da neredeyse tüm akrabaları Mayıs ayında Pennyroyal Green, Sussex'te bir araya gelecek ve sadece düğün değil, bir de *balo* olacaktı. Bu akrabalarına "takviye kuvvetler" diyordu ama yüksek sesle değil.

Eversea'nın evlenecek son çocuğuydu ve bir vikontun karısı olacaktı. Erkek kardeşlerinin hepsi sıra dışı kadınlarla evlenmişti ve hiçbirisi unvan sahibi değildi. Genevieve bir dükle evlenmişti -babası bundan büyük bir memnuniyet duyuyordu, çünkü evlilik yoluyla sadece bir kont elde eden Redmond'ları geride bırakmışlardı- ama o ve Falconbridge özel izinle evlenmişlerdi. Olivia ailenin gösteriş için son şansıydı.

Ve onu seven herkesin ancak Landsdowne'un arabasından düğün yolculuklarına çıkarken neşeyle el salladığında nefes alacağını biliyordu.

Elbette kimse bu kadarını söylememişti.

Ve bu, tüm gerginliğin dile getirilmeyen kaynağıydı.

Endişelenecek bir şeyleri yoktu. Olivia kesinlikle onunla evlenecekti.

White's'ın bahis defterleri elbette aksini söylüyordu.

Tanrım, ama White's'taki bahis düşkünü serserilerin eğlencesi olmaktan bıkip *usanmıştı*. Bir *olay* olmak istemiyordu.

Ama yıllar içinde öğrendiği bir şey varsa, bir şeyi istemek ve elde etmek her zaman birbirini izleyen olaylar değildi. Everseas için bile.

Başını, belli belirsiz ve yatıştırıcı bir şekilde babasının tütününü koklayan dolgun koltuğa yasladı, sonra irkildi ve çantasını karıştırmaya başladı.

"Kahretsin!" İçinde sadece iki şilin vardı; hussif'i, kaplumbağa kabuğu kart çantası ve tabii ki her zaman görmemiş gibi davrandığı ama her yere onunla birlikte giden on altılık katlanmış kare keten.

Haftalar önce ortaya çıkıp Madam Marceau'nun dükkânının yakınında oyalanan ve Madam Marceau onları ne kadar kovmaya çalışsa da yeniden ortaya çıkan dilencilere birkaç nazik söz söylemek ve bardaklarına birkaç bozuk para atmak kişisel bir ritüel haline gelmişti. Karıncalar kadar cesurlardı. Nerede yiyecek bulacaklarını biliyorlardı ve bu da modiste uğrayan varlıklı kadınlardı.

Ama Olivia, her zamanki gibi, verecek daha çok şeyi olmasını diliyordu.

Sonunda "Madame Marceau, Modiste", zincirler üzerinde sallanan şatafatlı, yaldızlı bir tabela göründü, Olivia dikkatle doğruldu. Görünüşe göre Strand bugün her zamankinden daha da canlıydı: bir *koronun* sesini duyabiliyordu.

Melodiyi bilmiyordu, ama kesinlikle bulaşıcı, neşeli ve canlıydı. Uşak arabanın kapısını açmadan önce ayaklarını yere vurmaya başlamıştı bile ve uşak onu arabadan indirdiğinde gülümsüyordu.

Madam Marceau'nun evinin önünde yarım düzine adam dizilmiş, kollarını birbirlerine dolamış, ritmik bir şekilde sallanıyor, başlarını arkaya eğmiş, yüksek sesle şarkı söylüyorlardı. Bir başka adam orkestra şefi gibi önlerinde bir sağa bir sola kasıla kasıla yürüyor ve bir elinde bir tomar kâğıt tutuyordu.

Bir tanesini havada salladı. "Flash ballad'ınızı buraya getirin! İki peni! Tüm Londra'nın yüzyıllar boyunca söyleyeceği şarkıyı arkadaşlarınıza ilk öğreten siz olun!"

London'ın diğer favori şarkılarından birinin Olivia'nın kardeşi Colin'le ilgili olduğu ve darağacından kurtulan Colin gibi ölmeyi reddettiği göz önüne alındığında, bu oldukça büyük bir iddiaydı.

Yıllarca kalbine en yakın davalar için -köleliğin ortadan kaldırılması ve yoksulların korunması- broşür dağıtıp kabul eden Olivia, refleks olarak elini uzatmıştı.

Adam tereddüt etti, sonra uzattığı elin pahalı mavi bir ocuk eldiveniyle kaplı olduğunu gördü ve tutmasına izin vermeye karar verdi.

"İki peni, madam, eğer yanınıza almak isterseniz." Ona ikna edici bir şekilde gülümsedi.

Onu duymadı.

Sayfadaki ilk sözcükler onu dehşete düşürmüştü.

Lyon Redmond Efsanesi

Nefesi, sanki kaburgalarına bir süpürge sapı saplanmış gibi, acı veren bir hızla onu terk etti.

Ama en kötüsü henüz gelmemişti.

*Olivia Eversea adında bir gelini hiç
göremeyeceğini*

*Benimle gelin çocuklar, benimle gelin! Onun güzelliği
raftaydı*

Ve sonunda .

Oh, herkes her şeyin

boşuna olduğunu

düşündü

Ve kuruyup uçup gidecekti. Ama

Redmond dönecek mi

Ve onu yak

Dünün aşkı için mi?

Duyu, uzuvlarını terk etti.

Redmond nereye gitti? Neden,

neden kaçtı?

Nil'de bir timsahın üzerinde mi

gidiyor? Yoksa açık denize mi çıktı?

Onu bir yamyam mı yedi?

Cennet'te mi yaşıyor?

Adem, Havva ve Yılan ile mi? Bayan

Eversea onu korkuttu mu?

Bir haremın kollarına

Bir şeyh gibi dolaştığı yerde mi?

Şok, sanki bir tokmakla yere çakılmış gibi içinde yankılandı.
Ve tüm bu süre boyunca arkasındaki küçük koro şarkı söylemeye devam etti.

Birisi geri Orada, o düşündüm mantıksızca,
vardı a güzel bir bariton.

Bölüm 2

SONUNDA, KISACA gözlerini kapadı çünkü önündeki hava uğursuz bir şekilde dalgalanıyordu.

Demek insan bayılmadan hemen önce böyle hissediyor, diye düşündü uzaktan.

Hayatında hiç bayılmamıştı.

Belki de nefes alması gerekiyordu. Ne de akciğerler bunun için vardı ve şu anda onları kullanıyor gibi görünmüyordu.

Onlar kelimelerdi. Sadece kelimeler.

Sadece kelimeler. Derin bir nefes aldı.

Nefes verdi.

Bu biraz daha iyiydi.

Ve hala arkasındaki koro şarkı söylemeye devam ediyordu.

"*Madam,*" adamın ısrarlı sesi şaşkınlığını yarıp geçerken, bunun muhtemelen ilk kez söylenmediğini fark etti. "Elinizdeki o güzel kompozisyon için iki peni."

Gözlerini açtı.

Pırıl pırıl, kurnaz kahverengi bakışlarıyla neredeyse göz hizasındaydı. Adamın yeleğinin düğmeleri, karnının görkemli kavisi tarafından ciddi şekilde zorlanmıştı ve kunduz şapkasının altından iki tutam saç tel tel görünüyordu. Adamın dünyada kalan tek saçının bu olduğundan şüpheleniyordu. "İki peni, değil mi? Neden bu kadar değerli olduğunu anlayabiliyorum. Etkileyici bir parça. Oldukça çevik bir şekilde kafiyelendirilmiş."

Adam parladı. "Bu benim kendi bestem, biliyorsun. Bana bir yeteneğim olduğu söylendi. Redmond yapabileceği diğer şeyleri de açıklıyor." Vurgulamak için eğildi.

"Sekiz mısra ve devam ediyor! Şeyhler, timsahlar ve benzeri şeyleri kardeşi ünlü kaşif Bay Miles Redmond'un verdiği bir konferansta öğrendim."

"Tam bir ironi," diye mırıldandı.

"Redmond'lar çok başarılı bir aile," diye ekledi gururla, sanki kendisi onların özel hizmetçisiymiş ve Redmond'lar da hayatlarını anlatması için bir ozan tutuyormuş gibi.

"Gerçekten de öyleler," diye yumuşak bir şekilde kabul etti. "Söylesenize, şeyhler gerçekten de 'loll' yaparlar *mı?* Gördüğünüz gibi, Bay Miles Redmond'un o özel konferansına katılamadım."

"Şey, kesin olarak söyleyemem. O kısım için hayal gücümü kullandığımı itiraf etmeliyim ve 'loll' kelimesi oldukça müzikal, sizce de öyle değil mi?"

"Bir resim çiziyor. Ancak korkarım ki ilk dizenize itiraz etmek zorundayım."

Adam sinirlendi. "Hangi yetkiye dayanarak konuşuyorsun? *Sen* şair misin?"

"Ben Olivia

Eversea." Dondu

kaldı.

Gözleri sinekkuşu hızıyla kızın yüzünde gezindi.

Arkasındaki koronun genel yönüne doğru çılginca bir kesme hareketi yaptı.

Ağızlarını kapattılar.

Ani sessizlik sağır edici gibiydi.

Sonra şapkasını öyle hızlı çıkardı ki, kızın bonesindeki kurdeleler dalgalandı. Şapkasını kalbinin üzerine kapattı ve baltayla vurulmuş gibi eğildi.

"Cor, şimdi öyle mi oldu?" dedi tekrar ayağa kalktığı anda. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Eversea. Bir bahar gününden daha güzelsiniz."

"Belli ki mübalağa sizin özel yeteneğiniz, Bay

- "Turşu."

"Bay Pickles."

Ona yüzyılların mükemmel soyunu, parasını, kibrini, zekâsını ve zarafetini damıtan bakışlarla baktı.

Şerefine, utançtan yanaklarına yavaşça kızılık yayıldı.

"'Kurumak ve uçup gitmek' kısmı için özür dilerim," diye mırıldandı mahcup bir ifadeyle. "Bunu biz tanışmadan önce yazmıştım, görüyorsunuz."

"Tabii ki."

"Ben de bunun acıklı olduğunu düşündüm."

"Şarkıya belli bir dramatik yapı kazandırıyor," diye kabul etti.

Kulakları hâlâ şoktan çınlıyordu ve elleri buz gibiydi. Muhtemelen oturması gerekiyordu. Belki de başını dizlerinin arasına koymalıydı.

"Bir yapı!" diye nefes aldı. "Evet! Siz anlayışlı bir kadınsınız, Bayan Eversea." Yüzü umutlu bir uyum ve anlayış ricasıyla aydınlandı.

Olivia, arkasındaki biri eldivenli parmaklarından flaş baladı kaydırduğunda irkildi.

Hızla döndü. Karşısındaki Lord Landsdowne'du, nişanlısı, Weston kesim paltosunun içinde tam bir vikont gibi görünüyordu, gümüş düğmeleri parlıyor, Hessian ayak parmakları ışıltıyor, nazik ve kusursuz havası, yardımsever bir güneşin ışınları gibi ondan yayılıyordu.

Şaşkın ve sevinçli bir gülümsemeye ona döndü.

Onu görmedi. Elindeki küçük dehşeti özümsemekle çok meşguldü.

Gözlerinin önünde adamın yüzü yavaşça, belli belirsiz sertleşti.

Onu resmi olarak nişanlanmalarından aylar önce tanıdığını ve onu hiç kızgın görmediğini fark etti.

Tanıştıklarından beri "Lyon" ve "Redmond" sözcükleri ikisi tarafından da bir kez bile yüksek sesle söylenmemişti.

Aslında bu iki kelimeyi yıllardır kimseye yüksek sesle söylememişti.

Kaçınılması mümkün olmadığında bir ya da iki kez "o" zamirine başvurduğunu sanıyordu. Sanki Lyon Yüce Tanrı'ymış gibi. Ya da Beelzebub.

Ve elbette bu incelik gülünçtü. Belki de arada sırada onun adını boş konuşmaların arasına sıkıştırmayı alışkanlık haline getirirse, yeterince uzun süre baktığınızda her kelimenin yapacağı gibi, gücünü kaybedecek, anlamsız ve tuhaf bir hal alacaktı.

Öte yandan, Lyon'la dans ettiği ilk gece uykusuz kalmış, adı konmamış yeni bir neşeyle dolup taşmış, sonra yataktan fırlamış, bir kâğıt parçasını kapmış ve hararetle önünü arkasını o iki kelimeyle doldurmuştu. İçinden bir hosannah gibi ya da bir şeytan çıkarma girişimi gibi dökülmüşlerdi.

O zamanlar güçlerinden hiçbir şey kaybetmemişlerdi.

"O zaman benim için kompozisyonuma imzanızı atar mısınız, Bayan Eversea?" Bay Pickles şimdi tamamen alçakgönüllüydü. Daha doğrusu, üç parça alçakgönüllülük, bir parça ticaret. "Bu beni çok zengin bir adam yapabilir. Kardeşiniz Bay Colin Eversea'nın giysileriyle birlikte sergilemek üzere Montmorency Müzesi'ne satabilirim. Neredeyse asılmak üzere olduğu kıyafetleri."

Patlama. Colin'in vasiyetini unutmuştu. İç çekti.

Birileri bir gün mutlaka Eversea İğrençlik Müzesi'ni finanse edecekti.

Landsdowne sakın bir sesle, "Hiçbir şey imzalamayacak," dedi. Ama gözleri çakmak çakmaktı. "Buradan gitmen ve bir daha dönmemen için sana bir şilin veririm."

Olivia şaşkınlıkla başını ona doğru çevirdi. Henüz doğrudan ona bakmamış ya da selam vermemişti, bu hem sinir bozucu hem de merak uyandırıcıydı.

Belli ki niyeti onun onurunu korumaktı. Kendi onurundan bahsetmiyorum bile.

Ama bir başkasının onun adına konuşmasını her zaman dayanılmaz bulmuştu. Ve Landsdowne ilk kez böyle bir şey yapıyordu.

Sonunda göz göze geldiler ve kız onun yumuşamasını izledi, her zaman olduğu gibi.

"İmzalamanın ne zararı var ki?" diye onu ikna etti. "Belki Bay Pickles zengin olursa bu şarkılardan daha fazla satmasına gerek kalmaz. Ve bir girişimcinin cesaretini kırmak hiçbirimizin haddine değil."

"Bayan Eversea, araya girebilir miyim? Dürüst olmak gerekirse, korkarım ilham perisinin merhametine kalmış durumdayım. Bestelerim topraktan fışkıran bir pınar gibi gürül gürül akıyor ve zenginliğin onları caydırması pek mümkün değil." Bay Pickles pişmanlık dolu bir alçakgönüllülüğün resmiydi.

Landsdowne, "O zaman bana bir baraj inşa etmenin ne kadara mal olacağını söyleyin" dedi.

"Madam Marceau'ya bir tüy kalem getirteceğiz," diye yatıştırdı Olivia. "İmzalayıp ona bırakacağım, ben gittikten sonra da Bay Pickles'a vermesi için talimat vereceğim."

G l msemesinin Landsdowne'un zayıf noktası olduğunu öğrenmişti, bu yüzden ona bir tane verdi. Uzlaşmacı, çekici ve sıcak.

Ve zorlayıcı.

Tereddüt etti. Sanki ona karşı çıkmayı düşünüyormuş gibi.

Sanki bir rüzgâra karşı hazırlanır gibi omurgasını sertleştirdi.

Evliliğin böyle bir şey olacağını fark etti. Hem gizli hem de açık sayısız küçük pazarlık. Elbette ikisi de hayal edilebilecek en medeni şekilde y r teceklerdi, çünkü daha makul iki yetişkin yeryüzünde hiç y r memişti ve daha yumuşak huylu bir adam hiç doğmamıştı. Evli konteslerin kafeslerinden sarkan, darağacına gidip bir duman bulutu içinde kaybolan, tartışmalı Amerikalı varislerle evlenen ve savaş sırasında epeyce kurşun yiyen erkek kardeşlerden sonra bu elbette bir merhem olacaktı.

Landsdowne da gece yarısı penceresine bir avuç çakıl taşı atmazdı.

O anda Lyon'un yüzü gözlerinin önünden geçti. Beyaz ve sersemlemiş, i i kanayan bir adam gibi. Gömleği yağmurdan vücuduna yapışmıştı, çünkü paltosunu ona sarmıştı.

Bu görüntü onun arafıydı.

Onu itti, zihninin gölgelerine, onun için tek güvenli yere geri döndü.

Hayır, Landsdowne'un kur yapma süreci sakın, kararlı ve acımasızdı. Denizin bir uçurumu aşındırmak için yürüttüğü kampanya gibi yürütmüştü.

Sonunda ağzının köşesi kıvrıldı. "Pekâlâ, canım. Madem  yle."

Canım benim. Nişanlanmalarından kısa bir süre sonra bu kelimeleri konuşmanın arasına sıkıştırmış ve giderek daha fazla kullanmaya başlamıştı. Bu kocacan ve tatlı bir söz d  ve sanki adam uzanıp boynuna elmas bir tasma takmış gibi onu açıklanamaz bir şekilde huzursuz ediyordu.

Lyon ona "Liv" demişti.

Ona başka şeyler de demişti, "benim" ile başlayan şeyler. *Kalbim. Aşkım.* Kelimeleri daha önce hiç incinmemiş birinin masum pervasızlığıyla kullanmıştı.

Elbette ikisi de kelimelerin zararı öğrenmişlerdi.

Birden bir an daha yalnız kalmayı diledi. Kendini hâlâ halsiz hissediyordu, sanki eski bir ateşi yeniden yükselmişti.

Landsdowne'a, "Bu saçmalığı ne kadar az önemseyeceğimizi herkese göstersek daha iyi olmaz mı?" diye mırıldandı.

O zaman gülümsemesi gerçek oldu. Bay Pickles'a iki peni uzattı, o da memnuniyetle kabul etti.

Olivia şarkıyı tuttu.

"Memnun oldum Bay Pickles," dedi alaycı bir tavırla. "Ve küçük koronuzu birkaç dükkan aşağıya taşırsanız sizin için bir şilin var."

Bay Pickles şilini kabul etti ve ilahicilerini sokağın aşağısına sürdü.

Landsdowne onun dirseğini kavradı ve kararlı bir şekilde onu yayaların arasından Madam Marceau'nun dükkânına doğru yönlendirdi, vücudunun genişliğiyle onu korudu.

Ama Olivia aniden durdu ve duvara yaslanmış dilencilerin önünde çömelecek kadar uzun süre onun elinden kurtuldu. O kadar yırtık pırtık, pis ve sefil durumdaydılar ki neredeyse gölgelerden ayırt edilemeyecek kadar birbirlerinden farklıydılar. İçlerinden ikisi bandajlıydı, birinin eli, diğerinin yüzü, büyük olasılıkla bir tür şekil bozukluğunu -savaş ya da kaza- gizlemek için sarılmıştı. Bu onun için önemli değildi.

Şilinleri tek fincanda boş boş şingirdadı.

"Üzgünüm," dedi onlara yumuşak bir sesle, "bugün elimde sadece bu var ... ama Sussex'e posta arabası yolculuğu satın almak için yeterli olabilir. Pennyroyal Green'deki Rahip Sylvaine iş ve yiyecek, belki de barınak bulmanıza yardımcı olabilir ..."

Ama söyleyebildiği tek şey buydu, çünkü onların pis kokusu baskın geliyordu ve kendini tekrar ayağa kaldırması gerektiğinde utanıyordu.

Dirseğine bir kez daha sahip olan güçlü, temiz nişanlısına karşı aniden geri adım attı.

Ama elini kaldıran ve zarif, karakteristik kutsamasıyla yavaşça indiren dilenciye bekledi.

Normalde batıl inançları olan biri değildi ama Madam Marceau'ya prova için girerken onun kutsaması önemli hale gelmişti.

Landsdowne ona nişasta ve biraz da defne romu kokan ve üzerinde baş harfleri bulunan bir mendil uzattı. Kendisini utandıran bir rahatlamayla mendili burnuna sürdü.

Ve bir gün o küçük baş harfleri mendillerinin köşesine işlemek onun sorumluluğu, hatta *ayrıcalığı* olacaktı.

Retikülünde sakladığı mendile benziyordu. Onun üzerinde de baş harfler vardı.

Ve kan.

Adının yazılı olduğu kâğıdı yaktığı gibi bunu da yakmalıydı.

Landsdowne kuru bir sesle, "Bunlar muhtemelen sadece o şilinleri içecek," diye mırıldandı.

"Onlarla uygun gördükleri her şeyi yapabilirler." Bunu biraz fazla ani bir şekilde söylemişti, mendili burnundan çekip ona geri uzattı.

"Yoksullar her zaman bizimledir, Olivia." "Oh, şimdi mi? Aydınlat beni." Sertleşti.

İşte o zaman onu terslediğini fark etti.

Bir nefes aldı, tekrar verdi ve omuzlarını dikleştirdi. Özür dileyerek ona gülümsedi. "Oh, hadi yeniden başlayalım. Ve sinirlerimi bağışlayın? Şaşırtıcı şeylerle dolu bir gün oldu ve daha yeni başladı. Bu kadar şirret olduğum için çok özür dilerim."

"Affedilecek bir şey yok," dedi hemen. "Daha doğrusu, *beni* affedin. Sadece zararsız bir yorum yapıyordum ve bunun bir ders gibi görünmesini istememiştim. Ve sen bir meleksin, cadaloz değil. Yoksulların yaygınlığı konusunda benden daha bilgili olduğunuz kesin."

"Bayan Sneath'e kıyasla ben acemiyim."

"Bayan Sneath'e kıyasla herkes her konuda acemi." Güldü.

"Tüm bu düğün hazırlıkları Amiral Nelson'ın bile sinirlerini bozar Olivia. Benimkiler genelde zaptedilemezdir ve yemin ederim bu gerginlikten inlediklerini duyabiliyorum," diye itiraf etti. "Seni Gretna Green'e götürmeme izin vermeyeceğinden emin misin?" Sadece yarı şakaydı.

"Kulağa ne kadar cazip gelse de, annem ve Madam Marceau bunu gün beni dul bırakırlar. Son zamanlarda ailemizde birkaç düğün oldu ama hiç şatafatlı olmadı ve sanırım herkes biraz şatafatı hak ettiğine inanıyor."

"Ama biz de şatafatı hak ediyoruz," diye nazikçe takıldı. "Ve doğrusu, annem ve kız kardeşlerim de bunu bekliyor ve talep ediyorlar. Pekâlâ. O zaman en azından sizi Ackermann'a çay içmeye götürmeme izin verin, ya da belki sizi iğnelemeyi bitirdiklerinde Twining'e, ya da orada kadınlara her ne yapıyorlarsa ona." Dükkânı işaret etti. "İkisi de Strand'de ve biz çok yakınız. Burada olacağınızı biliyordum, evinize uğrayıp anneniz ve kardeşinizle biraz konuştum. Bu Sadece sizinle biraz zaman geçirmeyi umuyordum."

"Bunu çok isterim!" dedi içtenlikle. Ackermann'da dolaşmayı, yeni baskıları incelemeyi ve satılan küçük hediyeleri gözden geçirmeyi seviyordu. Kaplumbağa kabuğu kart kutusunu orada bulmuştu. "Ve lütfen bunu zaman çalmak olarak düşünmeyin. Onu özgürce ve mutlulukla vereceğim."

"Belki Ackermann's'da şehirdeki evimiz için yeni bir ya da iki baskı bulabiliriz. Benim kendi zevkim olmadığı için senin zevkini oraya yansıtmayı isterim."

Bizim. Onlar da *bizim* olacaktı. Yeni bir evi olacaktı. Yeni mobilyalar. Yeni bir . . . yatak.

Yeni bir hayat.

"Saçmalık. Biraz bastırılmış olsa da zevkiniz mükemmel. Ne dilediğinize dikkat edin; kendinizi boğazınıza kadar işlemeli yastıkların içinde bulabilirsiniz."

"Kulağa rahat geliyor. Yumuşak bir iniş beklersem evde tökezlemekten asla korkmam."

Güldü. "Beni iki saat sonra mı çağıracaksın? O zamana kadar terziler tarafından yeterince işkence görmüş olmalıyım."

"Tekrar dek canım," dedi kaşlarını çatarak ve eğildi.

Gitmek için döndüğünde, dilencinin aniden ve uygunsuz bir şekilde dışarı doğru itilen ayağına takıldı.

Landsdowne usulca küfredip kendini toparladıktan sonra yoluna devam etti.

Olivia gülümsemesini bastırdı ve sonunda dükkâna adımını attı.

Adı Fransız ve tamamen hayal ürünü olan, uzun, hoş ve sade yüzü saf Plantagenet olan Madam Marceau, Olivia'yı görünce sevinçle ellerini kavuşturdu, sonra reverans yaptı, sonra da çaresizlik içinde aynı elleri sıktı.

"Oh, Bayan Eversea, bugün gelinliğinizi giydireceğimiz için çok heyecanlıyım. Prenses Charlotte'unkine bile rakip olacak! Ama görüyorsunuz, küçük bir çıkmazımız var. Bana yardım eden kız, Matmazel Marie-Anne, aniden beni terk etti - eline biraz para geçti ve öylece taşraya taşındı!" Madam Marceau parmaklarını şıklattı. "Ben de Bond Caddesi'ndeki diğer dükkânımda acil bir işle ilgilenmek üzere çağırıldım. Neyse ki takdiri ilahi, tam da ihtiyacımın en büyük olduğu anda bana çok yetenekli yeni bir asistan vermeyi uygun gördü. Bugün sizinle şahsen görüşemeyeceğim için çok üzgünüm!"

"Hiç düşünmeyin, Madam. Kararlarınıza güvenim sonsuz ve eminim yeni asistanınız Matmazel . . ."

"Lilette."

Lilette mi? Olivia neredeyse gözlerini devirecekti. ". . . Matmazel Lilette kendini takdire şayan bir şekilde kanıtlayacaktır, çünkü sadece en iyisini işe alacağınızı biliyorum."

Madam Marceau bunun üzerine minnetle gülümsedi ve söz konusu matmazel arkasından belirdi. Ufak tefek, solgun, hoş bir şekilde yuvarlak hatlı, duygulu koyu renk gözleri olan ve koyu renk saçları yüzünden uzakta, sıkı, mantıklı bir düğüm halinde toplanmış bir kızdı. Ciddi, yüksek yakalı, zarif bir şekilde dikilmiş elbisesi, sadece müşterilerin parlamasına izin verildiğini ima ediyordu.

"Matmazel Lilette, Bayan Eversea'ya yardım etme nezaketini gösterir misiniz? Mümkün olduğunca çabuk döneceğim."

"*Mais bien s ur*, Madam Marceau. Beni takip ederseniz, Bayan Eversea."

Olivia onu takip etti ve bir paravanın ardında pelerinini ve elbisesini çıkardı ve nihayet uygun süslemeye karar verdiğinde ve tüm milyonlarca ölçüm sonu land  ında gelinli i olacak şeyi giydi. Matmazel Lilette elindeki işkence aletleri, i neler ve ölçü bandıyla Olivia'nın ayaklarının dibinde diz çöktü.

Belli ki bir  ilin yeterli mesafeyi almamı tı. Lanet  arkı dışarıda tekrar başladı.

Sekiz ayet, yıllar boyunca Lyon Redmond'un başına gelmesini hayal ettiği milyonlarca şeyi anlatmaya yetmezdi. Lyon Redmond'un bir hendekte ölmesiyle ilgili herhangi bir dize olup olmadığını merak etti. Kesinlikle pek çok şey "hendek" ile kafiyeiydi.

Matmazel Lilette konu tu unda, Olivia için hayal etmesi en az acı verici "... açık denize mi gitti?" c mlesindeydiler.

"Bayan Eversea, k pırdamadan durursanız, böyle, yoksa ete iniz dalgalı ve eşit olmayacak. İlginç, *değil mi*, ama dalgalı tarz değil mi?"

" z r dilerim, Matmazel Lilette." Olivia itaatkâr bir şekilde dondu kaldı. "Ne kadar zarif bir zevkiniz var, Bayan Eversea."

Matmazel Lilette'in aksanı gerçek bir Fransız aksanıydı ve dalkavuklu u  a ırtıcı derecede ezberciydi.

"Teşekkür ," dedi Olivia, *lütfen konuşmayı kes* anlamına gelen bir ses tonuyla. "Böyle büyük bir adamla evlendi in için çok  anslısın, *n'est-ce*

pas? Yakı ıklı bir vikont, değil mi?" "Evet," dedi Olivia gergin bir sesle.

 arkı şimdi ikinci mısrayı tamamlıyor gibi görünüyordu. Keşke soyadı ... G m   olsaydı, belki de onun yerine.

Silver'la kafiye bir şey yoktu.

Keşke hayatında * arkı söylemesini* gerektirecek bir şey olmasaydı.

Keşke Lyon burada olsaydı, çünkü bu  arkıda onunla birlikte g zya larına kadar g lebilecek başka birini d   nemiyordu.

yanaklarından aşağı döküldü ve nefese kaldılar.

O kadar acı veren bir öfke ve özlem saldırısına karşı gözlerini kapattı ki midesi bulandı ve neredeyse sallanıyordu.

Kendini çok ama çok hareketsiz tuttu ve acı tekrar yok oldu.

Yıllar içinde nasıl başa çıkacağını öğrenmişti. Hareketsizlikle.

"Nişanlığınıza çok, nasıl derler, çok aşık olmalısınız?"

Weez? Olivia kaşlarını çattı. Bu şeytan da neydi? *Oh-with*.

Lanet Fransızlar. Hep aşktan, aşktan, aşktan bahsediyorlardı. Birdenbire sorulan soru, sanki kendisine bir cebir problemi sunulmuş gibi başını ağrıttı.

Aşk. Bu sözcük bir zamanlar sonsuz, büyülü bir anlam taşıyordu. "Cennet" ya da "evren" gibi bir kelime.

Ve şimdi kendini dikenli ve aptalca hissediyordu. Sanki tenine çok ayaklı bir şey konmuş gibi omuz silkme dürtüsünün farkındaydı.

"Keşke *koroyu* orada kalıcı olarak dağıtmanın bir yolu olsaydı," diye mırıldandı sinirli bir şekilde.

Matmazel Lilette hareket etmeyi bıraktı ve merhametli bir an için sustu.

"Elbette, dediğiniz gibi, bunun yerine onları sömürebiliriz, Bayan Eversea," dedi yumuşak bir sesle.

"İstismar!" Kendine rağmen Olivia'nın ilgisini çekmişti. "et."

"Belki de hepsine, nasıl dersiniz, yoksulların hakları ve ihtiyaçları hakkında bir broşür vermeliyiz? Ya eğitilmiş olurlar ya da sürülürler, belki de ikisi birden."

Olivia gerçekten şaşırmış ve sevinmiş bir halde güldü. "Ah, düşünme şeklinizi seviyorum Matmazel Lilette. Becerikli bir kadına benziyorsunuz."

Matmazel Lilette mütevazı bir homurtu çıkardı. "İnsan becerikli değilse, varoşlardan çıkıp *muhteşem* Madam Marceau için çalışmaz. Ancak ben iğneyi batırırken *siz* kıpırdamadan durmalısınız, çünkü kan akıtmak istemiyorum."

Görünüşe göre ciddiyetsizlik her yerde terzilerin işiydi ve gösteriş uğruna her yerde iyi yetiştirilmiş kadınlar buna itaat ediyordu.

"Özür dilerim. Varoşlar ?"

"*Mais oui.*" Matmazel Lilette bunu etkileyici şekilde bir ağız dolusu iğnenin etrafında söyledi. "Varoşların en karanlığı."

"Takdire şayan bir başarı."

"*Merci.*" Omuz silkmek için durakladı. "Ama hayatta kalmak ve gelişmek için sadece, nasıl diyorsunuz, *tetu comme an anu* olmak gerekir."

"Bir katır kadar inatçı

mı?" "*Evet.* Ve

öyleyim."

"Sanırım ortak bir noktamız var, Matmazel Lilette." "Ve bize nazik seks demeyi seviyorlar. Zavallı şeyler."

"Keşke bilselerdi."

Birlikte kıkırdadılar.

Yine de Olivia sık sık gerçekten herkesin düşündüğü kadar güçlü diliyordu. Herkesin kendisini düşünmesini *istediği* kadar güçlü.

"*Oui, c'est vrai.* Ben de size hayranım Bayan Eversea. Yoksullarla ve Üçgen Ticareti'ne karşı yaptığınız çalışmaları duymuştum."

Olivia şaşkınlıktan donakaldı. Başını eğerek terziye doğru baktı. "*Bunu nereden duydun?*"

Matmazel Lilette ciyakladı. ", Bayan Eversea! Bu tür çabalara sempati duyuyorum diyebiliriz ve adınız köleliğin kaldırılması davasını destekleyen biri olarak sık sık büyük bir saygıyla anılıyor. İnsanlara broşürler veriyorsunuz, değil mi? Konferanslara katılıyor ve zekice sorular soruyorsunuz? Yollarımız belki orada kesişmiş olabilir. Bayan Hannah More ve Bay Wilberforce sayesinde şimdi her şey çok daha iyi."

"Bayan More ve Bay Wilberforce'la birlikte anılmaya değer olduğumu pek sanmıyorum! Ve eğer küçük çabalarım bir fark yarattıysa, bundan memnuniyet duyarım. Ama sanırım kölelikten nefret eden bizler, yasadışı Üçgen Ticareti'ni ortadan kaldırdığı için benim broşürlerimden çok Le Chat'e teşekkür etmeliyiz," dedi kuru bir sesle. "Herkes denize açılmaktan korkar hale geldi."

Le Chat, bir dönem denizlerin belası olmuş, balo salonlarının ve salonların diline düşmüş bir korsana verilen oldukça melodramatik bir isimdi. Kimse onun gerçek kimliğini bilmiyordu -adının Edgar olabileceğini bilmeyen yoktu- ama son zamanlarda oldukça sessizdi.

sinsi, esrarengiz adaşı. Bir süre önce, Kaptan Asher Flint olarak da bilinen Ardmay Kontu ve ikinci kaptanı Lord Lavay, kral tarafından onu adalete teslim etmekle görevlendirilmişti. Bunu başaramamışlar ve böylece büyük bir ödölü kaybetmişlerdi.

Onun yerine Kont Violet Redmond'la evlenmiş, Lord Lavay da hizmetçisi Bayan Elise Fountain'la yeni evlenmişti.

Olivia bu olayları ödöl olarak mı yoksa ceza olarak mı kategorize edeceğinden emin değildi.

"Oh, ama Le Chat kanunsuz bir korsan!" Mademoiselle Lilette haykırdı. "*Oui?* Elbette bir kahraman değil?"

"Yine de elini sıkmak isterim. Çünkü ahlaksızlığı ve açgözlülüğü yenen tek şeyi bulmuş gibi görünüyor: korku."

"Ama elini sıkarsan sana tecavüz edebilir. Korsanlar böyle yapar, *değil mi?*"

"Korsanlarla aynı çevrelerde bulunmadığım için kesin bir şey söyleyemem."

Ravish. Çok Fransızca bir kelime daha.

Geçmişine ait başka bir kelime.

Gerçi ırzına olayı karşılıklı olmuştu.

Huzursuzca kıpırdadığını ancak Matmazel Lilette, "*Lütfen* kıpırdamayın, Bayan Eversea," diye yalvardığında fark etti.

"Üzgünüm, üzgünüm. Yeni bir Le Chat saldırısı duymadım. Gerçi hesaplarıma göre neredeyse tüm hayatım boyunca süren düğün hazırlıkları sırasında haberleri takip edemedim. Buna değer elbette," diye ekledi aceleyle, hassas terzi duygularını incitmemek için. Ne kadar şanslı olduğunun her zaman bilincindeydi.

Matmazel Lilette yatıştırıcı bir sesle mırıldandı. "Elbisenin içinde ne kadar güzel görüldüğün konuşulduğunda çok mutlu olacaksın. Belki de korsan Le Chat ölmüştür."

" görünüyor. Çoğu korsanın yataklarında ölmeyeceklerinin bilincinde olarak korsanlık yaptığını düşünüyorum."

"Yine de, Le Chat öldüyse, senin çalışmana ihtiyaç var. Çünkü her kadının tutkuları olmalıdır. Nişanlınız Vikont'un bu özelliğe büyük hayranlık duyduğuna ve kendini çok şanslı hissettiğine eminim."

Bu oldu başka birÖzellikle, rahatsız edici bir şekilde
Fransızca şey için Söyle.

Tutku.

Olivia'nın birkaç kaçmayı başardığı bir başka kelime.

Tutku artık acıyla eş anlamlıydı ve o bunların hiçbirini istemiyordu.

O.

"Nişanlığımın bunu bir tutku olarak göreceğini sanmıyorum," dedi.
dikkatlice.

"Hayır mı? Ama böyle bir şeyin sizin için önemli olduğuna emin
misiniz? İşiniz fakirlere yardım etmek falan?"

Matmazel Lilette'in kafası gerçekten karışmış gibiydi.

"Evet, kesinlikle. Ama sanırım bunu nakış ve piyano çalmakla
aynı kategoride değerlendiriyor. En az onlar kadar önemsiyor, yani
çok az dikkat ediyor. Ona göre bu sadece benim yaptığım bir şey."

"Ah. Olduğun bir şeyden ziyade mi?"

Terzi bu şaşırtıcı ve keskin gözlemi, etek ucunun bir sonraki
santimini iğnelerken gelişigüzel yaptı.

"*Oui*," dedi Olivia sonunda.

Bölüm 3

" OLIVIA . . . BUNLARIN senin kardeşlerin olduğunu düşünüyorum."

Colin ve Ian Eversea gerçekten de Ackermann'ın Sanat Deposu'nun önünde duruyorlardı ve hem çok uzun boylu, yakışıklı ve birbirlerine çok benzedikleri için hem de ciddi bir tartışma, hatta belki de bir tartışma gibi görünen, vurgulu el hareketleriyle tamamlanan bir şey yaptıkları için dikkat çekici .

Yayalar etraflarında dolanıyor, geçerken başlarını çevirip onlara hayranlıkla bakıyorlardı. Olivia, kardeşlerinin doksanlı yaşlarında da başlarını çevireceklerinden şüpheleniyordu. Kalbi biraz sıkıştı. Her ikisiyle de çok gurur duyuyordu. İkisi de savaştan döndüklerinde biraz vahşi olmuşlardı ve şimdi ikisi de mutlu bir evlilik sürdürüyorlardı; Colin şefkatle koruduğu güzel Madeline'le, Ian ise Pennyroyal Green'de kargaşaya neden olan ve aslında Olivia'yı bile duraksatan şaşırtıcı ve çok güzel Amerikalı varisle... Olivia'nın sosyal üstünlüğü çok uzun bir süre tartışmasız kaldığı için bunu yapmak çok zordu.

"Evet. En azından ikisi." Olivia onların ortaya çıkışının biraz fazla tesadüfi olduğunu düşündü. "Onlara Ackermann'a gidebileceğimizden bahsetmedin, değil mi? St. James Meydanı'nda durduğunuzda."

Onun için endişelendiklerini biliyordu. Evin her gün, onun ilgisini çekmeye hiç niyeti olmayan taliplerden gelen çiçeklerle dolmasını izlemişlerdi. White's'taki bahis defterlerinin bahis üstüne dolduğunu, onun kalp kırıklığını oyun haline getirdiklerini görmüşlerdi.

Tahminen, çünkü hiç kimse ona bu konuda açıkça bir şey söylememişti ve o da kesinlikle böyle bir şeyi itiraf etmemişti.

Sadece Olivia ve Lyon gerçeği biliyordu.

Kardeşleri her şeyden önce onun mutlu olmasını istiyorlardı.

Landsdowne'u çok seviyorlardı ve ona karşı bu kadar temkinli davranmamalarını diliyordu, sanki ani bir hareket yaparlarsa ortadan kaybolacağından korkuyorlarmış gibi. Tanrı aşkına, gerçekten de bu adamla evlenmeye niyetliydi.

Sevdikleri kadınlarla evlenmişlerdi.

Landsdowne, "Evinize uğradığımda içeride değillerdi," diye .
"Şanslı bir tesadüf olmalı."

Bunun ne kadar "talihli" merak etti.

"Evet! İyi günler, Olivia, Landsdowne!" Onları karşılamak için ilerlediklerinde lan heyecanlandı. "Ne hoş bir tesadüf."

"mi?" Olivia kuşkuyla sordu.

Şapkalar çıkarıldı ve yaylar değiş tokuş edildi.

"Güzel bir hava var." Bu lan'dan geldi.

Colin alışılmadık şekilde hareketsiz duruyordu ve alışılmadık şekilde sessizdi. Aslında bir nöbetçi gibiydi.

"Sanırım," dedi, hâlâ kuşkuyla. "Bu konuda bir şikâyetin mi var, sevgili kardeşim?" "lan, sana bir şey söyleyebilir miyim?"

"Ne zamandan beri bana bir şey göstermek için izin istiyorsun Olivia? Müstakbel kocanı etkilemek için mi?"

Landsdowne büyüleyici bir sadakatle, "Müstakbel kocası şimdiden çok etkilendi," dedi.

Olivia sakince, "Hayatımız boyunca hava durumu hakkında sıradan şeyler konuştuğumuzu hiç sanmıyorum," dedi. "Sen de bana hiç 'canım kardeşim' demedin."

Zorlu bir an için lan ile göz göze geldi.

"O halde ihmalkâr davranmışım, çünkü sen sevgili bir kız kardeşsin ve bunu sana daha sık söylemeliyim," dedi yumuşak bir sesle. "Az önce içerideydik ve bugün içeride pek de iç açıcı olmayan baskılar var, sence de öyle değil mi Colin?"

"İlham verici değil," diye tekrarladı Colin. "Neden dördümüz Twining's'e uğrayıp sıcak bir şeyler yemiyoruz?"

Kardeşleri onunla çay içmeyi mi teklif ediyordu?

"ayımızı *Ackermann'ın* ay salonunda içmek istiyoruz," dedi kararlı bir şekilde ve kolunu Landsdowne'un koluna dolayarak sağa doğru alım attı.

Kardeşleri de zarifçe ve çok ince bir hareketle sağa doğru kayarak onu engellediler.

"Madam Marceau'daki provalar nasıldı?" Ian denedi. "Eminim elbisen çok güzeldir."

Bu onu alaycı bir şekilde kıs kıs güldürdü. Ian'ın elbise provalarıyla ilgilendiği gün, bir elbise *giyeceği* gündü.

Sola doğru hızlı bir kayma denedi ve tam zamanında yanına gelen Landsdowne'u rktt.

Kardeşleri, düzgünce ve sırayla, aynı anda ince bir şekilde yer değiştirdi.

"Sorunun ne olabileceğini paylaşmak ister misiniz, beyler?" Lansdowne aldatıcı bir yumuşaklıkla sordu.

Bunun onun öfkesini gizleme yöntemi olduğunu anlamaya başlamıştı.

Kardeşleri birbirlerine baktılar. Bu bakışmalar sırasında sessiz bir kardeş sohbeti gerçekleşti.

"Olivia." Ve sonra Colin çok ama çok yavaşça, sanki onun bir şeyi anlamasını istemiş gibi, "Gerçekten bugün içeri girmek düşünüyorum," dedi.

Taktiksel bir hataydı. Ne de olsa o Olivia'ydı. Ona ne yapmaması gerektiğini söylemek, onu yapmaya davet etmekle eşdeğerdi.

Colin bunu çok geç fark etti. Kardeşleri, kaderci bir bakış daha attıktan sonra, acımasız bir teslimiyetle kenara çekildiler.

Neredeyse içine patlayacaktı.

Sonra hızlı ve geniş bir bakışla etrafı incelerken durakladı.

Sıra dışı hiçbir şey yoktu. Her şey olması gerektiği gibi muhteşem görünüyordu. Derin bir nefes aldı. Ah, ama Ackermann'ı da Tingle'ın Kitapçısı'nı sevdiği gibi seviyordu - güzel kâğıtların yumuşak hışırtısı, güzel kâğıt ve mrekkabin keskin kokusu için. Neşeli ve havadardı ve tüm sanat eserlerinin ve sanatseverlerin üzerine gurur verici bir ışık düşüren büyük, yüksek pencerelerden oluşan bir grup tarafından parlak bir şekilde aydınlatılıyordu.

Kardeşleri sessiz kaldı.

Onlara muzaffer bir bakış attı.

Yeni, göz kamaştırıcı derecede renkli bir baskının onurlu bir yerde asılı olduğu bir duvara yöneldi.

"Oh, sanırım Le Chat olması gerekiyordu." Olivia bunu, onu korumacı bir şekilde takip ve yanına yerleşen Landsdowne'a söyledi. "Komik, ama ben de tam modistimle onu tartışıyordum."

Hayranlıkla için durakladılar.

Kötü şöhretli korsan bir geminin güvertesinde zafer kazanmışçasına duruyordu, bir ayağı korkudan ağlıyor gibi görünen bir adamın göğsündeydi. Saçları belirgin bir esintide siyah bir bayrak gibi dalgalanıyordu ve delici mavi bakışları siyah maskesinden bile belli oluyordu. Sol eliyle kurbanının boğazına bir kılıç dayamıştı. Tüm Avrupa'nın Le Chat hakkında hemfikir olduğu tek üç şey bunlardı: mavi gözleri vardı ("kötülüğün rengi!" demişti hayatta kalanlardan biri, Olivia'ya hep komik gelmişti, çünkü kendi gözleri de maviydi), o kadar canlıydı ki karanlıkta bile görülebiliyordu, ki Le Chat'in saldırdığı tek zaman buydu; konuştuğu zaman bir beyefendi gibi konuşuyordu; ve solaktı. Ya da en azından kılıç kullanırken sol elini kullanıyordu. Bir tüccar onu vurduğunu iddia etti, ancak Le Chat tekrar saldırmaya devam ettiğine göre, onu öldürmeyi başaramadığı açıktı.

Landsdowne, "Güzel bir baskı," diye izin verdi. "Ama o bir bela."

"Evet, ama anladığım kadarıyla yasadışı Üçgen Ticaretini neredeyse tamamen ortadan kaldıran bir bela."

Landsdowne, "Sanırım haşaratın bile bir faydası var," dedi ve ona alaycı bir bakış attı. "Bir süredir kendisinden haber alınamıyor. Belki de biri onu vururken sonunda küçük kara kalbini hedef almıştır."

"Bir korsan için kaçınılmaz bir kader gibi görünüyor," diyerek Matmazel Lilette'e söylediklerini tekrarladı. Maskeli korsana kaşlarını hafifçe çatı.

Eğlenceli bir şekilde ürkütücüydü, ama bunda endişe verici bir şey göremiyordu, bu yüzden kardeşlerini rahatsız eden şeyin bu olmadığı açıktı.

"Artık gidelim mi Olivia?" Colin onun arkasından parlak bir sesle önerdi.

Ona kaşlarını çatmak için döndü ve sonra yavaş, şüpheli bir dönüşle devam etti.

İyi giyimli diğer müşterilerden ve ürünleri karıştırırken birbirlerine mırıldanan çiftlerden başka bir şey görmedi.

Ve sonra araştıran bakışları bir rafın üst kısmında yan yana dizilmiş bir dizi canlı baskıya takıldı. Sanatçı durduğu yerden bile belliydi.

"Oh! Yeni bir Rowlandson baskı seti!"

Rowlandson'ın yeni çalışmaları her zaman hoş bir sürpriz olmuştur. Londra'nın mikrokozmosunu iğneleyici bir zekâ ve keskinlikle yakalamak gibi bir yeteneği vardı.

İşte o zaman kardeşleri tamamen hareketsiz ve sessiz kaldılar. Sanki bir idama tanıklık etmek üzerelermiş gibi.

Başlıkları okuyabilecek kadar yaklaştığında nedenini anladı.

Lyon Redmond'un Resimli Efsanesi

Bu da ona parmak izlerinin dibinden bir sıçrama gibi geldi.

Rowlandson böyle bir iş için görevlendirildiyse, Bay Pickles'ın tahmin ettiğinden daha girişimci olduğu anlaşılıyordu.

Çaresizce yaklaştı. Landsdowne onu takip etti.

İlk baskıda, Lyon'a ait olduğunu düşündüğü bir adam

-Bir alnının üzerinde koyu renk saçları ve patlak siyah gözleri vardı ve aşırı kaslı, nanken giysili kalçaları, küçük bacakları bir aygır gibi havada salınan eyerli ve şaha kalkmış bir timsahı kavırıyordu. Nil Nehri olduğu anlaşılıyordu çünkü ressam düşünceli bir şekilde uzaktaki küçük piramitleri çizmişti.

Lyon'un elinde bir kırbaç, başında kunduz şapkası ve yüzünde çok kararlı bir ifade vardı.

İşin komik tarafı, yüz ifadesinin Lyon'un kararlı olduğu zamanlardaki yüz ifadesine oldukça Ki bu her zaman böyleydi. Ya da her zaman öyleydi.

"Olivia ..." Landsdowne'un sesi . Bu bir yalvarıştı.

Bir elini kaldırdı. Yavaşça, sanki başka seçeneği yokmuş gibi, sanki darağacı merdivenlerinden yukarı itilmiş gibi, bir sonrakine geçti.

Lyon, maviler, pembeler ve kırmızılar içinde, püsküllü yastıklardan oluşan bir yığın üzerinde -ki bu gerçekten de oldukça lirik bir kelimeydi-, etrafı şehvetli -karikatürist mürekkebini esirgememiş ve hayal gücünü gerçekten serbest bırakmıştı- ve açık saçık giyimli kadınlarla çevrili bir şekilde uzanırken resmedilmişti. Lyon nargile içiyor gibi görünüyordu ve botları dikkatsizce bir kenara fırlatılmıştı.

Hepsi çaresizlik ve dehşet içinde ona bakıyordu. "Rahat görünüyor, değil mi?"

Sesi, üç adamın ciddi bir endişeyle birbirlerine bakmalarına neden olan bir tür ironik, uzak bir sessizlikti.

Lyon asla nargile içmezdi. Ya da botlarına bu kadar dikkatsiz davranmazdı.

O kadar olağanüstü disiplinliydi ki.

"Olivia . . ."

Muhtemelen kardeşlerinden biri onun adını söylemişti. Sanki sokaktan gelen bir gürültüyümüş gibi uzaktan duydu.

Gerçek şu ki, üç farklı duygu içinde bölünmüştü. Neşe.

Korku.

Öfke.

Lyon'la buluştuğu karaağaç gibi, yıldırımla yarılmış ama fark edilmemiş gibi büyümeye devam etmişti.

Duygular üç farklı uyuşturucu gibi içinde dolaşıyordu ve garip bir şekilde kendini vücudundan ayrı hissediyordu, tıpkı afyon aldığı anda olduğu gibi.

Ama öfkenin nedeni, hiç kimsenin bunlardan Lyon'dan daha fazla keyif alamayacak olmasıydı ve o, bunların tadını çıkarmak için burada değildi.

Lyon söz konusu olduğunda öfke her zaman en güvenli duyguydu. Bir sonraki baskıya geçti.

Bir sonraki yer Cennet Bahçesi olmalıydı, çünkü ortada içinde bir elma ve yılan olan yemyeşil bir ağaç vardı ve Adem ile Havva, ikisi de iffetlerini koruyan incir yapraklarına bürünmüş, Lyon'un altında yan yana duruyorlardı. Garip bir şekilde, White's'tan yeni çıkmış gibi tam takım kıyafetler giymişti ve elleri şımarık bir şekilde kalçalarının üzerinde duruyordu. Onlar

Hepsi, hatta yılan bile, sanki bir doğum günü kutluyormuş gibi birbirlerine gülümsüyordu.

Bir sonraki panelin ortasında, turuncunun şeytani kıvrımlarıyla işlenmiş, bir ateşin üzerine büyük, soğanlı, siyah bir çaydanlık tünemişti. Lyon çaydanlığın içinde oturuyordu, kolları sarmaşıklarla iki yanına bağlanmıştı ve oldukça anlaşılır bir şekilde ağzı küçük bir "O" harfi şeklinde açıktı. Yamyam olduğu açıkça belli olan biri kafasına tuz serpiyordu. Başka bir yamyam elinde çatal ve bıçakla yakınlarda oturuyordu ve bu ona çok uyumsuz geldi, çünkü yamyamlar elleriyle mi yemek yiyordu?

"Ve şimdi oldukça *rahatsız* görünüyor," diye mırıldandı.

Bu da ironik bir şekilde, arkasındaki dehşete düşmüş, sessiz erkekleri mükemmel bir şekilde tanımlıyordu.

lan boğazını temizledi. "Olivia, biz-"

Arkasını dönmeden aniden sakinleştirici bir el kaldırdı.

Bir sonraki panelde Lyon bir geminin güvertesinde duruyordu ve bir eliyle gözlerini gölgeliyor, öne doğru eğiliyordu, hem gömleği hem de geminin yelkenleri şiddetli rüzgarda dalgalanıyordu. Le Chat baskısının ironik bir yankısıydı. Ve Olivia'nın gerçek olduğunu hayal edebildiği tek senaryoydu.

Bir panel kalmıştı. Gizlice nefes aldı, yumuşak bir şekilde nefesini verdi ve ona doğru ilerledi.

Üzerinde yalnız bir kadın figürü vardı.

Dehşet onu sarmıştı ama merak da onu zorluyordu. Parmak izi sanki vurduğu ama gerçekten öldürdüğünden emin olmadığı bir yaban domuzuymuş gibi dikkatle öne doğru eğildi.

Kadının gerçekten de oldukça güzel olduğunu fark edince rahatladı. Saçları dramatik bir siyah nehir halinde sırtından aşağı dökülüyordu ve sanki ressam bir şekilde bunun Olivia'nın en iyi rengi olduğunu biliyormuş gibi ince mavi bir elbise giymişti. Ressamın tercihleri göz önüne alındığında, kadının göğüslerinin elbisenin bedenini fazlasıyla zorlaması şaşırtıcı değildi.

Dantelli bir şey başından yere doğru uzanıyor gibiydi.

"Oh, ben bir ... giyiyor
muyum?" "Duvak" demek
üzereydi.

Sonra bunun örümcek ağıları olduğunu fark etti.

"*Tanrı* aşkına," diye mırıldandı Landsdowne hiddetle. "Bunlar iğrenç şeyler. Buradan konusunda ısrar ediyorum."

"Ah, onlar sadece çizgi film," dedi neredeyse nazikçe, sesi hala oldukça dalgındı. Ölüm döşeğinde, dünyevi şeyleri umursamadan yatan biri gibi.

İyi giyimli dört ziyaretçinin baskılara dikkatle bakması Ackermann'ın kâtibinin dikkatini çekti. Neşeyle oraya koştu. "Büyüleyici değiller mi?" dedi. "'Lyon Redmond Efsanesi' kaybolan ünlü bir genç varis hakkında resimli bir balad sonra a kadın kırıldı onun Kalp, ve Şimdi çürüyüp gidiyor. Bu satış hızıyla yakında Londra'daki her evde bir tane olacağını düşünüyorum.

Sanatçı, son derece yetenekli Thomas Rowlandson." Alttaki imzayı işaret etti.

Dördü de kara ve kuşkuyla bakışlarını ona çevirdi.

"Gözleri yanlış," dedi Olivia sonunda, belli belirsiz, saçma bir şekilde. "Mavi olmalıydılar."

Twining'in çay salonunda tam bir sessizlik hakimdi. Sadece çay fincanlarının fincan tabaklarına çarparak ruhu dinlendiren müzik, küp şekerleri eriten ve kremayı karıştıran kaşıkların *çın çın* sesi, demliklerden dökülen demin yumuşak fokurtusu. Pencereleden sokaktan içeri süzülen flaş baladlar yok. Duvarlarda tarihiyle alay eden dekoratif baskılar yok.

Landsdowne'un, Twining'in girişine her zaman başkanlık etmiş olan yatan aslanın ironisini fark etmemiş olmasını umuyordu.

"Yani," dedi Olivia sonunda parlak bir sesle. "Colin ve Ian haklıydı.

Ben yapmadım

Ackermann'a gitmek istiyorum."

Yumuşak, esprisiz bir kahkaha attı.

İkisi de bastırılmış ve sersemlemişti. Sanki bir travmadan canlarını zor kurtarmışlardı.

Colin ve Ian, Olivia ve Landsdowne'u Ackermann'dan kurtulmaları için yalnız bırakmak üzere ayrılmışlardı.

"Bugün için üzgünüm," diye ekledi. "Sanırım Londra'nın her zaman bir gösteriye ihtiyacı var. Ancak böyle bir şeyi hiç beklemiyordum."

Ona belli belirsiz gülümsedi. "Sence sırada ne var? Bir operet mi?" Bir operet olasılığını hiç düşünmemişti. "Aman Tanrım," dedi belli belirsiz.

"Sanırım bunu bir övgü olarak düşünebilirsiniz. Çirkin olsaydınız, muhtemelen daha az endüstri olurdunuz."

Ağzını büktü.

Kısa bir sessizlik daha oldu.

"Olivia, fincanını rulet tekerleği gibi çevirip duruyorsun. Çayını iç. Yanaklarına renk gelsin."

Aslında kıpırdanmaya başlamıştı ve durdu. Fincanındaki çay da sallanarak sonunda durdu.

Küçük bir sessizlik oldu.

"Rahatsız olmadığına emin misin, canım?" Landsdowne denedi.

"Eğildim ama kırılmadım." Elini kayıtsızca sallayarak bunu başardı. Kendini hiç de kayıtsız hissetmiyordu ama o kadar uzun zamandır bir şeyleri hissetmiyormuş gibi davranıyordu ki bu artık doğası haline gelmişti.

"Sadece... o adamın eserini okuduğunuzda... eser diyelim mi? . Madame Marceau'nun dışında, zaten olduğundan bir iki ton daha solgunlaştın. Ve Ackermann's'da kokulu tuz üretmem gerekebileceğini düşündüm. Bu oldukça endişe vericiydi."

Renk değiştirdiğini bilmiyordu.

Ama solgun şeylerden bahsetmişken, Landsdowne'un parmak eklemleri çay fincanının üzerinde bembeyazdı.

Adamın yüzüne baktı; yüzünde güzelliğin alışlagelmiş göstergeleri aranırsa -kısık burunlar ve Byronik bukleler ve benzerleri- dikkat çekici değildi. Ama gücü ve güveniyle zorlayıcıydı ve çok hoşuna gitmişti. Bakışları doğrudan ve zekiceydi, omuzları heybetliydi. İnsan önemli konularda ona güvenilebileceğini hemen anlıyordu. Ona gerçekten değer veriyordu. Söylemeye ya da yapmaya istekli olduğundan daha fazlası için onu asla zorlamayacağını biliyordu. Onu asla sınamazdı.

Yıllar boyunca onca talip arasından onun kazanmasının nedeninin bu özelliği olup olmadığını merak etti. Çünkü olduğu gibi devam edebilirdi.

Onunla sadece bir parçasını paylaşıyordu ve bunu asla bilmeyecekti.

Lyon onu sınamaktan başka bir şey yapmamıştı. "John." Elini nazikçe onun koluna koydu.

Yüzü hemen yumuşadı ve çay fincanını tutuşu gevşedi.

Sadece bir dokunuş ve tek bir kelimeyle onu dönüştürebilmek haksızlık gibi görünüyordu. Ona o kadar hayranlık duyuyordu ki ondan çok az şey istiyordu. Muhtemelen onu hak etmiyordu ama "hak etmek" oldukça öznel bir kelimeydi. Bu da onu mükemmel bir eş olmaya iki kat daha kararlı hale getiriyordu.

Karısı. O bir eş olacaktı.

Geriye yaslandı ve omuzlarını dikleştirdi, tıpkı Bayan Sneath'in görev bilinciyle bir şey yapmaya hazırlanırken yaptığı gibi. "Lyon Redmond Efsanesi'ni tartışmamız gerektiğini düşünüyorum."

Bu iki kelimeyi ona "çatal" ya da "bisküvi" sıradanmış gibi yüksek sesle söylemek hayatında yaptığı en cesur şeylerden biriydi.

"Flaş türkünden mi bahsediyorsunuz? Yoksa adamın kendisini mi?"

Bunu yeterince hafifçe söyledi. Ama kızın yüzünü inceleme biçiminde sıradan bir şey yoktu.

Çok zeki bir adamdı.

Hafifçe gülümsemeyi başardı. "Gün içinde yaşananlar göz önüne alındığında, sözde efsanenin kökenini merak ettiyseniz sizi suçlamamalıyım. İçinizi mi?"

"Zihnimin rahatlatılmasına itiraz etmek kabalık olur."

Birbirleriyle böyle konuşurlardı: kuru mizah ve nazik bir ironi ile. Birbirlerinin zekâsından ve dünya görüşünden aldıkları zevki paylaşıyorlardı. Bu kolay, hoş ve güvenliydi ve kız bundan hoşlanıyordu, çünkü adamın ondan bundan daha fazlasını istemeyeceğinden şüpheleniyordu.

"İtiraf etmeliyim ki, ben biraz daha gençken gerçekten bir cazibesi vardı - efsane, eğer isterseniz, belli bir gerçeğe dayanıyor

-Ama uzun sürmedi. Size neden kaybolduğunu ya da nerede olduğunu söyleyemem. O dönemde yaşananların şu anda olduğum ya da gelecekte olmak istediğim kişi üzerinde artık hiçbir etkisi yok."

Cazibe. Kelime o kadar soluktu ki sapkınlık gibi hissettiriyordu. Lyon'la bir balo salonunda göz göze gelmelerinden birkaç ay sonra, Pennyroyal yakınlarındaki ormanın derinliklerinde bir açıklıkta onun yanında uzanıyordu

Green, kollarını onun boynuna dolamış, sanki ikisi öpüşmeyi yeni keşfetmiş gibi onu öpüyordu. Aldıkları zevk narkoz etkisi yaratmıştı. Sadece daha fazlasını, daha fazlasını ve daha fazlasını istiyorlardı.

Abigail'inin o gün elbisesine bulaşan otlar hakkında herhangi bir şüphesi varsa bile tek kelime etmemişti.

Söylediklerinin geri kalanına gelince, Olivia'nın bunların gerçekten doğru olup olmadığı hakkında en ufak bir fikri yoktu. Ama önemli değildi. Lyon gitmişti ve Landsdowne buradaydı. Duyması gereken şeyi söylemişti.

"'Efsanenin' -bu kelimeyi kullanacağım- varlığını sürdürmesi ne kadar komik, değil mi?" Landsdowne bunu boş boş söyledi. "İnsan şimdiye kadar kanlıların bahis defterlerini bıraktığını ve onun adını tamamen unuttuğunu sanırdı. Bunun yerine, bir Hydra gibi kafalar çıkarıyor gibi görünüyor. Keşke sizi ondan koruyabilseydim."

"Biliyorum ve sen de çok " -işte, o kelimeyi söylemişti!
-"Bu kadar önemseydiğim için ve sizi endişelendirdiğim için çok üzgünüm. Eversea'lar her zaman Londra'nın dedikoducuları ve White's'ın bahis defterlerini saçmalıklarla doldurarak harika vakit geçiren kanlıları için bir hediye olmuştur. Gördüğünüz gibi Eversea ile kafiyeli pek çok şey var. Kriket ya da boksörlük gibi uzun zamandır *spor* yapıyorum, sanırım bu onların bundan faydalanmak için son fırsatı. Yine de geleceğiniz akrabalarımın ilgili parlak baladlarla dolu olabilir, çünkü ailemin sakın bir nesil yetiştireceğini pek sanmıyorum. Sakıncası var mı?"

Belli belirsiz gülümsedi. "Bir gün birileri bu hikâyelerin yerini alacak sanırım. Biz yaşlandığımızda. Torunlarımıza ne hikayeler anlatacağız."

Şimdi bunları o kadar kolay söylüyordu ki. Torun sahibi olmak için çocuk yapmaları, çocuk sahibi olmak için sevişmeleri, sevişmek için de Landsdowne'un çıplak bedeninin altında çırılçıplak uzanması gerekecekti ve-

"Böyle düşünmene sevindim," dedi aceleyle. "Yine de bir doz 'sıkıcı' bazen dinlendirici olabilir."

"Gençlik deneyimleri tuhaftır. . çoğu zaman gençliğimizde başımıza gelen şeyler bizi kalıcı benliğimize dönüştürür. Hâlâ genç ve şekillendirilebilirken."

"Herhalde yaşlı ve kireçlenmiş olduğunuzu ima etmiyorsunuzdur?"

Güldü. "Sanırım oldukça esnek olduğumu fark edeceksiniz."

Gözleri şaşkınlıkla parladı ve çayına baktı.

Yanaklarına sıcaklık hücum etti.

Landsdowne çıplak. Landsdowne ona uzanıyor. Landsdowne hayatının geri kalanında yatakta onun yanında olacaktı. İnledi mi, sesler çıkardı mı ve ...

Gerildi ve bunu aklından uzaklaştırdı. Ama tüm bunları hayal etmek için daha fazla zaman harcamalıydı. Elbette bu düşünce hiç de tatsız değildi. Uzun boylu ve erkeksiydi, tüm dişlerine sahipti, harika kokuyordu. Şüphesiz bunun üzerinde daha fazla zaman harcamak, bu kaçınılmazlığa hazırlanmasına yardımcı olacaktı. Şüphesiz bu, bir gün hoş karşılayacağı bir şey olmalıydı.

Başını kaldırdığında adamın kara gözlerinin dikkatle kendisine baktığını gördü. Adam gülümsemedi.

Ama onun da tam olarak aynı şeyi hayal ettiğini hissediyordu.

Landsdowne onu istiyordu, kelimenin tam anlamıyla.

Belki de yüzünün kızarmasının onun alçakgönüllü olduğu ve romantizm konusunda nazıkçe eğitilmesi gerektiği anlamına geldiğini düşünüyordu.

Keşke bilseydi.

"Karşılıklı açıklama ruhuyla, evliliğe giden yolda arkanızda kırık kalpler bırakıp bırakmadığınızı sormam gerektiğini hissediyorum. Eğer öyleyse, gazetelerden uzak kalmayı başarmışsınız, ailemin başaramadığı bir şey bu."

Kaşları havaya kalktı. Çayına şeker attı ve kızın bir şey itiraf etmek üzere olduğunu anlamasına yetecek kadar uzun süre çayı çalkaladı.

Güçlendirici bir yudum aldı.

Sonra arkasına yaslandı ve iç çekti.

"Pekala. Bir . . . Leydi Emily Howell'ı gençliğimizden beri tanırım. Çok hoş bir kızdır, çok naziktir ve ona bir hayranlık duyarım. Ailelerimiz bir gün bir anlaşma yapacağımıza inanıyordu. Sanırım ben de inanıyordum. Ve sonra . . . Sizinle tanıştım."

"Sen" kelimesinin etrafında bir parça alaycı, dikkatli bir şevk vardı.

Sanki bu bir kadermiş gibi. Sanki bu konuda hiçbir seçeneği olmadığını herkes anlayabilirmiş gibi.

Sık sık Landsdowne'un kendisini bir meydan okuma olarak gördüğünü düşünürdü. Varlıklı, biraz yaşlı, İngiltere'nin her yerinde mülkü olan, iş hayatında adil ama bir o kadar da acımasız olarak bilinen biriydi.

Elde edilemeyeceği iddia edilen Olivia Eversea'nın peşinden gitme kararlılığı ile Olivia'nın teslim olma konusundaki yeni istekliliği muhtemelen aynı zamana denk gelmişti. Kur yapmaları pek efsanelere konu olmamıştı ama pek çok evlilik daha şanssız bir şekilde başlamıştı.

Gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi.

"Leydi Emily bir dostun gibi nazik ve tebrik edici davrandı. Yine de hayal kırıklığına uğradığını tahmin ediyorum. Size dürüstçe söyleyebilirim ki ona kur yapmadım ve kimsenin resmi bir anlaşmamız olduğunu varsaydığını sanmıyorum. Ve yine de."

"Ve yine de," diye tekrarladı Olivia .

"Ona yaşattığım acılardan dolayı çok pişmanım."

Olivia, Leydi Emily'yi ve onun şüphesiz iyi yetiştirilmiş hayal kırıklığını hayal etti. Histeri krizi olmayacaktı. Landsdowne'un adıyla kaplı, gece yarısı yakılan aptal kâğıtlar olmayacaktı.

Lyon Redmond'un ortadan kaybolduğu haberi Pennyroyal Green'e ve ardından tüm Londra sosyetesine ulaştığında

-Biraz zaman aldı, tıpkı nemin zayıf bir çatıyı çökertmesinin zaman alması gibi... Olivia yemek yemeyi bırakmıştı. Sanki onu insan yapan, ona iştah ve ihtiyaç veren her şey ortadan kaldırılmıştı. Beslenmeye, fitilsiz bir mumun aleve duyduğu ihtiyaçtan daha fazla ihtiyacı yoktu. Kendini o kadar anlamsız hissediyordu.

Annesi paniklemeye başlayana kadar yemek yemeyi bıraktığını bile tam olarak fark etmemişti.

Ve bir noktada yeniden başlamıştı, çünkü işte . Yine de o zamandan beri yemeklerin tadı hiç eskisi gibi olmamıştı.

Lyon onu terk etmişti.

Ve Landsdowne buradaydı.

Landsdowne'a düşüncesizce, "Çok naziksiniz," dedi. Çünkü öyleydi. İyi, sağlam, nazik ve belki de en önemlisi *buradaydı*.

Kendini küçümseyen bir tavırla ağzını bükte. İkisi de çaylarından güçlendirici yudumlar aldılar.

"Atları eğiten ve yarıştıran bir arkadaşım var," dedi uzun aradan sonra. "Bu onun tutkusu. Güçlü bir attan düştü ve ayağını kırdı.

Doktor ona kolunu iki pozisyondan birine ayarlayabileceğini söyledi. Eğer normal şekilde, yani ona en fazla hareket özgürlüğü sağlayan şekilde ayarlarsa, bir daha asla dizginleri etkili bir şekilde tutamayacaktı. O da kolunu ikinci şekilde, yani dizginleri kavrayabilecek şekilde ayarlamayı seçti."

"Yani yaralarımızın şekline göre kırıldığımızı söylüyorsunuz. Ya da bizim için en önemli olan şeyin şekline ve dolayısıyla sadece tek bir şeye uygun olduğumuzu söylüyorsunuz."

Ona hızlıca gülümsedi. Landsdowne onun zekâsını gerçekten takdir ediyordu.

Gülümsemedi. İçine yavaş yavaş bir ürperti yayılıyordu.

"Acaba tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz?" diye hafifçe meydan okudu.

Aniden gerildim.

Omuz silkti. "Hiç sanmıyorum. Sadece paylaşmaya değer bir anekdot olduğunu düşündüm. Belki de felsefi bir tartışmayı hak ediyordur."

"Önümüzdeki haftadan önce Madam Marceau'ya etek ucunda hangi süslemeyi kullanacağımı söylemem gerekirken, şu anda felsefi bir tartışmaya uygun olduğumdan emin değilim - gümüş mü krem mi? Ya da boncuk mu? Belki Parlamento bunu oylamaya sunacak kadar düşünceli olabilir. Gerçi benzetmenizin benim için geçerli olmadığından eminim."

Sessizdi ve bu kez çay fincanını birkaç kez çeviren oydu.

"Henüz evlenmediniz ve sayısız seçeneğiniz vardı."

Lyon'un adıyla bir kâğıdı doldurduktan iki hafta sonra başka bir kâğıt doldurmuştu: *Olivia Redmond Olivia Redmond Olivia Redmond*. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Lyon'dan başka kimseyle paylaşmadığı bu duygu fışkırmasıyla başka ne yapacağını bilemiyordu. Çok yeni, çok güçlü ve kontrol altına alınamayacak ya da anlaşılamayacak kadar büyüktü.

O kâğıt parçasını da ateşe atmıştı.

Çünkü olarak uzak olarak onu AİLE ve onun vardı ilgili, bu sapkınlık anlamına

geliyordu.

Landsdowne'a, "Evlenmedim çünkü sizinle daha yeni tanıştım," dedi.

Söylenecek o kadar mükemmel bir şeydi ki buna inanmaya karar verdi.

Adam onun eline uzandı ve kavradı. Adamın eli o kadar sağlam, sıcak, gerçek ve güzeldi ki, içindeki hiçbir şey sevinçle ya da başka bir duyguyla kıpırdamadı ve kadın, bu tür bir güvenliğin daha iyi olduğunu ve deliliğin çok genç olanlar için olduğunu düşündü.

Bölüm 4

Yaklaşık beş yıl önce, Sussex Noel Arifesi Toplantısında ...

"Hayır, hayır, MILES, böyle."

Jonathan Redmond balo salonunun duvarına yaslandı, ellerini ceplerine soktu, gözlerini kıstı ve burnunun ucuyla kendisinden en az beş yaş büyük genç bir kadına baktı.

Kadın Jonathan'ın bakışlarını yakaladı, kaşlarını hafifçe çattı, şaşkın ama hoşgörölü, yelpazesine sinirli küçük bir seğirme verdi ve arkasını döndü. Coltish Jonathan elbette bu yaşta onun için görünmezdi.

Kardeşi Miles bir kahkaha attı. "Kafana kriket topu yemiş gibi görünüyorsun. Daha çok *böyle*."

Başını geriye eğdi, gözlerini kıstı, çenesini sıktı ve bakışlarını aynı kadına yöneltti.

En büyük ikinci çocuk olan Miles Redmond'un pek çok muhteşem özelliği olmasına rağmen gözlük takıyordu ve burnu henüz tam olarak büyümemişti.

"Sadece kabız gibi görünmeyi başardınız." Jonathan öfkeliydi. "Hangi kadın buna boyun eğer ki?"

"Bunun Lyon'un sırrı olmadığını nereden biliyorsun?" Miles karşılık verdi. İkisi de güldü.

Lyon Redmond gözlerini devirdi. Kardeşleri onunla dalga geçiyordu ve bu normalde hoşuna giderdi. Birbirleriyle dalga geçmek kardeş sahibi olmanın sayısız zevklerinden biriydi.

Sevgi, eğer gösterilirse, genellikle hakaret ve güreş yoluyla iletilirdi ve hepsi bunu tatmin edici ve yeterli bulurdu.

Ama sonra, kardeşleri
glebiliyordu. Onun *gibi olmak*
zorunda değillerdi.

Aslında patentli bir boğucu bakışa sahip olduğı doğruydu. Bunun için Lyon Redmond olmaktan ve bir kadına olması gerekenden bir tık daha uzun süre takdirkâr, şaşmaz bir dikkat göstermekten daha fazlası gerekmiyordu.

Neredeyse her yüzüm kızardı.

Ve *Ton*'un kanlıları arasında, bir seçenek sunulduğunda, sadece bir günlüğüne bile olsa onun hayatını kendi hayatlarına tercih edecekleri konusunda genel bir fikir birliğı vardı. Belki de o gün Manton'da hedeflerin kalbini vurarak ya da eskrim ustasının elinden flreyi alarak geçecekti; ardından Londra'da, İngiltere'nin en zengin erkeklerinin kendilerini ve birbirlerini daha da zenginleştirmek için stratejiler geliştirdiğı, babalarının gizli ve seçkin Mercury Kulübü'nde bir ya da iki saat geçireceklerdi; ve belki de bu baloya benzer bir baloyla sona erecekti; kadınların çoğunun, onun dumanlarından birini yakalama umuduyla orada bulunan diğerkm erkeklerin yanından özlemle bakacaklarına gvenilebilirdi.

Lyon'un neredeyse herkese söyleyebileceğı şey, *kendisinin* bile Lyon Redmond'a imrendiğıydi. Çünkü ş anki Lyon Redmond efsanesi öncelikle sadece bir efsaneydi: efsane.

Her şeyde zahmetsizce başarılı olduğı söylenirdi. Bu doğru değildi. Ustalaşmak istediğı şeye odaklanır ve ister kriket, ister hesap, ister eskrim, ister atıcılık ya da bir kadın olsun, metodik olarak, acımasızca onu fethederdi. Ve istediğini her zaman elde ettiğı doğru olsa da, çabasının asla görünmediğinden kesinlikle emin oldu.

Kurnazlığın gücünü ve sürpriz yapmanın avantajını bilerek doğmuşt. Ne de olsa bu Redmond'un kanında vardı.

Bu da onun cinsel dşknlkleri konusunda da ketum olduğı anlamına geliyordu.

Sonuç olarak, başka seçenekler olsa da Lyon yine de muhtemelen kendisi olarak kalmaya karar verirdi.

Ama babası Isaiah Redmond'un uygun gördüğü zamana kadar kendini yaldızlı bir ağıla hapsedilmiş ödüllü bir boğa gibi hissetmeye başlamıştı.

Özenle seçilmiş aristokrat bir düveyi dölleme zamanı gelmişti. Hexford Dükü'nün kızı Arabella uygun bir seçim gibi görünüyordu. Gerçi Arabella bir düve sayılmazdı. Sersemletici ve utangaç bir kızdı ve söylediği her şeyden sonra özür dilercesine kızarıyordu.

Ama bu gece burada değildi. Bu özel balo, bir dükün kızı için fazla kaba bir etkinlikti. Lyon, Oxford'dan temelli dönmüştü ama Londra'daki aile evinde uzun süre kalmak için gelmişti. Londra'nın eğlenceleri, Pennyroyal Green'in eğlenceleriyle şaşırtıcı bir tezat oluşturuyordu; burada kötülük yuvasına en yakın şey Pig & Thistle ve Bay Culpepper ile Bay Cooke arasındaki kıyasıya satranç oyunuydu.

Lyon herhangi bir kötülük yuvasında oyalanmadı. Mirasına değer veriyordu ve onu korumak için kendisinden ne istendiğini çok iyi biliyordu.

"Dikkatinizi verin, sizi bahtsız aptallar," diye emretti kardeşlerine. "Daha çok ... gibi."

Birçoğu beyazlar içinde, bazıları başlıklı, hepsi de gençliğin ve umudun her zaman güzel olduğu şekilde ışıltılı ve güzel olan düzinelerce genç kadın etrafta dolaşıyordu ve bu büyüleyici, rahat ve insanın isteyebileceği kadar İngiliz bir manzaraydı.

Daha sonra Miles, Lyon onunla göz göze geldiğinde tam anlamıyla bir gong sesi duyduğuna yemin edecekti.

Ancak Lyon için hakim olan duygu sadece panik olarak tanımlanabilir.

Onun gerçek bir kadın değil de bir hayal olabileceği paniği. Onun gerçek bir kadın *olduğu*, ama ona asla dokunamayacağı ve dokunamazsa tüm hayatının anlamsızlaşacağı paniği. Onunla hiçbir ilgisi olmayacağı paniği. Onunla bir şey yapmak isterse ne diyeceğini bilemeyeceği için panik.

Bu kesinlikle saçmaydı ve tüm bunlar onunla tanışan herkesi eğlendirirdi, çünkü Lyon da babası gibi insanlara istediğini yaptırmak için ne söyleyeceğini bilerek doğmuş gibiydi.

Beyaz tlbent giymişti, güzel kesimli ve sadeydi ama diğer kızların çoğu da yleydi. Minyondu. Diğer kızların çoğu da yleydi.

Ama her nasılsa, uzun ve acımasız bir kıştan sonra rastlanan ilk kır çiçeği kadar farklıydı.

Göğüs kafesine yakın bir yerde bir ağrı başladı.

Yüzü ince, solgun boynundaki bir kalp gibiydi - belki de bu yüzden çiçekleri düşünmüştü?

Ancak ağzı ona başka şeyler düşündürüyordu. Ağzı gnahkr, soluk pembe bir yastık gibiydi.

Kardeşleri ona bakıyordu.

"Lyon, *sorun* nedir?" diye sordu Jonathan. "Felç için biraz genç değil misin? Neye bakıyorsun sen?"

Sözünü yarıda kesti. Lyon'un bakışlarının yönünü takip etmişti. Bu bakışlar ince, siyah saçlı Olivia Eversea'da son buluyordu.

"Kim o?" Lyon'un sesi mesafeliydi. alışılmış bir rahatlık. "Onu tanımadınız mı? Bu Bayan Olivia Eversea. Eversea'nın iyi işler, yarı yarıya zeki ... bir *Eversea*, Lyon." Jonathan Miles'a endişeli bir bakış fırlattı.

"Hayır, Lyon," dedi Miles ve bu kez son derece ciddiye. "Seri olamazsın- Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, n . . ."

Çünkü Lyon çoktan ona doğru ilerlemeye başlamıştı, akıntıya kapılmış bir balık gibi sürükleniyordu.

Kalabalığın arasından geçerek, arkada dönen kafalardan oluşan küçük bir iz bıraktı. Hatta glmseyebilir ve uygun bir şekilde başını sallayabilirdi, çünkü onun terbiyesi ve refleksleri böyleydi. O geçerken kadınsı kalpler bir kalktı, bir kırıldı.

Adam neredeyse ona ulaştığında Olivia sanki o gong sesini duymuş gibi aniden başını kaldırdı. Gözleri bir an için parladı.

Ve sonra gülümsedi.

Yavaşça.

Akkor halinde.

Ama kesinlikle merak ya da şaşkınlık yoktu.

Sanki onu bekliyormuş gibiydi.

O gülümseme. . . varlığından hiç şphelenmediği bir dünyaya açılan bir kapıdan içeri girmek gibiydi. Anladı, bir anda, kelime

"neşe" ve neden bu kadar küçük, sadece üç harfli olduğunu. Karanlıktaki ani bir alev kadar basit ve derindi.

Ondan bir metre kadar uzakta durdu.

Bir an ya da bir yıl boyunca, sanki birbirlerine söyleyecekleri her şeyi, belki de başka bir yaşamda söylemişler gibi sessiz ve gülümseyerek durdular.

Başka kimse yoktu.

Ancak daha sonra onlarca kişinin tüm bu olanları yan bakışlar, düpedüz bakışlar ve şaşkın bakışlarla izlediğini keşfedeceklerdi.

"Elbette," dedi sonunda, yumuşak bir sesle.

"Elbette mi?" diye tekrarladı şefkatle. Şimdiden bu iki kelimeyi ona söylediği ilk kelime olarak bağrına basıyordu. O anla ilgili her şeyi yakalamış gibiydiler. *Elbette. Elbette hayatım boyunca beklediğim kişi sensin. Elbette sonsuza dek birlikte olmamız gerekiyor. Elbette.*

"Elbette sizinle dans edeceğim Bay Redmond. Bu yüzden mi buradasınız?"

Çabucak toparlandı. "Diğer nedenlerin yanı sıra."

Başını yana eğdi ve eğik kirpiklerinin arasından ona baktı; bu bakış, kendi patentli boğucu bakışını eğlenceli bir şekilde anımsatıyordu. "Sanırım diğer nedenlerinizi vals sırasında tartışabiliriz."

Muhteşem! O bir çapkındı!

"Eminim ki bu tartışma en az üç vals sürecektir. Hatta bir ömür bile sürebilir."

Daha önce hiç bu kadar cesurca bir şey söylememişti. Hiçbir şeyi bu kadar hararetle kastetmemişti.

Kendi kendine telaşlanmıştı ve onu telaşlandırmamış olmayı umuyordu ama bu her neyse onun için bir pusulası yoktu ve doğruyu söylemekten başka ne yapacağını bilmiyordu.

Onun yanıtını beklemek için nefesini tuttu.

Kadın onu bekletti ve adam bu bekleyişi kalp atışlarıyla saydı.

"Neden valsle başlamıyoruz?" dedi.

Bu sözler hem bir meydan okuma hem de bir vaatti.

Sözü, her ne kadar kayıtsız da olsa, sözlerinin biraz soluksuz olmasında yatıyordu.

Kalbinin kendi kalbi kadar hızlı attığını da bu şekilde anladı.

Sonra elini adamın uzattığı koluna koydu ve onu yere kadar götürdü.

OLIVIA daha önce Lyon Redmond'a hiç bu kadar yakın olmamıştı ve bu o kadar egzotikti ki kendini dans etmesi için gerçek bir aslan verilmiş gibi hissetti. Everseas'ler ve Redmond'lar birbirleriyle dans etmezlerdi. Mümkünse birbirleriyle konuşmazlar, birbirleri hakkında konuşmazlar ya da birbirleriyle iş yapmazlardı. Kendini bildi bileli, evlerinde "Redmond" sözcüğüne, sanki birisi bir şirkette sessizce rüzgârı kesmiş gibi davranılırdı. Ortaya çıkması tatsızdı ama bazen kaçınılmazdı ve kibarca görmezden gelinebilse de kesinlikle teşvik edilmez ya da hoşla gitmezdi.

Ama karşısına çıkmıştı ve tuhaf bir şey olmuştu: tüm balo salonunun kenarları birden yumuşamıştı ve sanki sonsuza kadar ötesini görebiliyordu.

Uzun uzun nefes verdi. Sanki hayatı boyunca tuttuğu nefesi sonunda serbest bırakabilecekmış gibi. Onu bekliyordu.

Henüz bir sezonu olmamıştı - gelecek yıl *kesinlikle* bir sezonu olacaktı ve genellikle büyük bir heyecan yaratacağı ve gerçek bir talipler izdihamına neden olacağı varsayılıyordu, ki bunu hayal etmekten oldukça keyif alıyordu - ama elbette onun hakkında söylenen her şeyi duymuştu ve onlara inanmaya meyilliydi. O içeri girdiğinde balo salonlarında mırıltılar yükselirdi ve biri onun geldiğini çırpınan yelpazeler, kirpikler ve bakmak için dönüp duran kafaların yarattığı yakın rüzgârdan anlardı. Diğer genç adamlar omuzlarını geriye atar ve daha dik dururlardı, ama onun bir odaya getirdiği şeyi kopyalayamazlardı: kendine sahip olma, eşsiz bir zarafet ve meydan okuyan ve hayranlık uyandıran bir kibir. Doğuştan gelen bir şey.

Ancak şimdi, adamın eli kızın belindeyken ve kızın eli adamın elini , ikisi de sessizdi ve adamın sessizliğinin niteliğiyle ilgili bir şey kızın garip bir şekilde koruyucu hissetmesine neden oluyordu.

Kibrin bir tür utangaçlık için mükemmel bir örtü olduğu aklına geldi.

Ve şimdi çenesi düşmüş insanlarla dolu bir odada vals yapmaktan başka seçenekleri yoktu. Umarım hiçbir kardeşlerinden birine ait değildir. Genelde onların da çenelerinin düşmesine neden olacaklarına güvenilebilirdi. Ailesi bu gece burada değildi. Belli ki hiçbir şeyin Pennyroyal Green toplantısından daha iyi huylu olmadığını ve Olivia'nın uygunsuz bir şey yapacak son kişi olacağını varsaymışlardı.

Başı Lyon Redmond'un köprücük kemiğine kadar uzanıyordu.

Eğer kadın başını yukarı kaldırır ve erkek de aynı anda başını aşağı eğerse ve kadın da ayak parmaklarının üzerinde durursa, hesaplamalarına göre dudakları zahmetsizce birleşecekti.

Hayatı boyunca daha önce hiç böyle bir şey düşünmemiştir. Kollarının arkası ısınmaya başladı.

Yüzü, sanki gözlemci aniden farklı bir irtifaya fırlatılmış gibi, kalp atışlarını hızlandırmak ve nefes almayı zorlaştırmak için özel olarak tasarlanmış gibi görünen düzlemlerle buluşan açların görkemli bir geometrisiydi. Belki de Olympus'a.

Gerçekten de dayanılmaz derecede yakışıklı ve ürkütücü derecede erkeksiydi. Ama mavi gözleri sıcak ve şaşkındı.

"Şimdi aklıma sizinle kaçmış olabileceğim geldi, Bayan Eversea. Bu vals için çoktan konuşulmuş muydu?"

"Elbette öyleydi. Ama söz konusu beyefendiden hızlı bir şekilde özür dileyeceğim," dedi havalı bir şekilde.

"'Apace' mi?" Eğleniyordu. "Bize ters ters bakan adam olabilir mi? Yanımızdan geçerken gözlerinin akını görebiliyorum."

"Bu Lord Cambersmith olmalı."

"Aman Tanrım, *bu* Bumble! Onu yetişkin kıyafetleri içinde tanıyamadım."

Elini belinden kaldırıp neşeyle el salladı ve Bumble da refleks olarak ona el salladıktan sonra ne yaptığının farkına varıp elini bırakarak ters ters bakmaya devam etti.

"Eskiden ağabeyiyle balığa giderdim. Sence beni çağırır mı?"

"Onu hızlıca vurur musun?"

"Yapmamaya çalışırdım," dedi sahte bir pişmanlıkla. "Sadece hiç kaçırmıyorum ve son zamanlarda giydiği yetişkin kıyafetlerini mahvetmekten nefret ediyorum."

Ona gülümsedi. İkisi de dayanılmaz ve alışılmadık derecede bencil davranıyorlardı ama şu anda ikisi de umursamıyor gibi görünüyordu. Dünyada başka hiç kimse önemli görünmüyordu.

"Seni çağırmaya hakkı yok, zaten çağırmayacak da. Onu neredeyse doğduğumdan beri tanıyorum. Benim üzerimde herhangi bir hakkı yok."

Bir tereddüt.

"Başka kimse var mı?"

Açık sözlü, cesur bir soru. Alçak sesle ve yine huysuzca. "Hayır."

Yine de az önce sahiplenildiğini hissetti.

Gerçeği bir sessizlik daha oldu.

"Ya siz, Bay Redmond? Belirli bir genç kadını hayal kırıklığına uğrattınız mı?"

"Muhtemelen düzinelerce. Herhangi bir balo sırasında sadece çok fazla vals vardır."

Bu o kadar küstahçaydı ki kız güldü ve adam da kızın gözlerinin içine gülümseyerek onunla alay etti. Kendisine gülüyordu.

Gülümsemesi soldu, ciddileşti ve neredeyse çekingenleşti.

"Bumble'dan özür dileyeceğim ve sizden de özür dilemem gerektiğini hissediyorum. En son ne zaman terbiyemi bu kadar berbat bir şekilde terk ettiğimi hatırlamıyorum. Sadece sen ortadan kaybolmadan önce sana ulaşmanın önemli olduğunu düşündüm."

Bu küçük tereddüt onu büyülemişti. "Kaybolmak mı?"

Tekrar durakladı. "Sabah uyandığında rüyaların yaptığı gibi."

Sözler sertti. Bu sözlerin doğru olduğunu biliyordu, çünkü onun büyük ölçüde utanmasına neden olduklarını hissetmişti.

Bu, onun üzerinde yükselen ve kilometrelerce omuzları olan eşsiz Altın Çocuk Lyon Redmond'un incinebileceğinin ilk göstergesiydi.

Bırakın da herkes denesin, diye düşündü şiddetle.

Yanlışlıkla elini hafifçe sıktı.

Baskıya kurnazca karşılık verdi.

Beni asla bırakma. Mantıksız bir düşünce, özellikle de aniden valsini bitmesini istediği için, fırlayıp kaçmak, serbest bırakılmış bir havai fişek gibi koşmak ve koşmak. Ya da bir köşe bulup şu anda hissettiği her şeyi düşünmek, hepsi kafa karıştırıcı, hepsi göz kamaştırıcı, hepsi onu biraz fazla dolduruyordu. Düşüncesiz biri değildi ve her zaman olayların nedenini ve nasılını bilmekten hoşlanırdı ve onunla dans etmeye nasıl geldiğini bilmiyordu. Tek bildiği, dünyanın başka hiçbir yerinde olmaktansa burada, onun kollarında, bu balo salonunda olmayı tercih edeceğiydi.

"Bir süredir yoktunuz Bay Redmond," dedi sonunda.

Hâlâ konuşamıyor gibi
göründüğünde. "Oxford."

"Orada sana ne öğrettiler?"

"Pek çok şey. Latince, kriket, nasıl zengin olunur. Ya da daha zengin."

"Gerçekten mi? O zaman bir zenginlik profesörü var mı?"

"Eğer doğru dinlerseniz hepsi öyledir. Önemli olan kişinin öğrendiklerini nasıl uyguladığıdır. Ve edinilen arkadaşlardır."

Eşitsiz dağılımı ve bunun sonuçlarını çoğu zaman adaletsiz ve tahammül edilemez bulmasına rağmen zenginliğe en ufak bir itirazı yoktu ve bu bakış açısı onu büyülüyordu.

"Nasıl zengin olmayı planlıyorsunuz?"

"Buharlı motorlar. Akıllı yatırım." "Buharlı motorlar mı?"

"Daha doğrusu, demiryolları. Buharlı makinelerin ulaşımın geleceği olduğuna inanıyorum. İsterseniz, Bayan Eversea, bir uçtan bir demiryolu ile birleşmiş bir Büyük Britanya hayal edin. Bir gün birkaç saat içinde İskoçya'da olabilirsiniz. Ya da Bath'a. İthalat ve ihracat için de fikirlerim var. Kanalin gününün sınırlı olacağını düşünüyorum ve - bu uygunsuz bir vals konuşması mı? Size iltifat mı etmeliydim ..."

Hızlı bir bakışla tacını, kolyesini, o özel elbise için özenle seçtiği dantelin üzerinden mütevazı bir şekilde görünen göğsünün yumuşak kabarıklığını inceledi.

Hiçbir şey söylemedi.

Ama bu bakış sıcak bir bal gibi içinden akıp damarlarına yayıldı ve kızardığını anladı.

"Teşekkür ," dedi sonunda, sanki o konuşmuş gibi emin bir şekilde. Adam yine güldü, sesi çok mutlu geliyordu.

O kahkaha baş döndürdü.

Komplocu bir tavırla sesini alçalttı. "Saygıdeğer Bayan Sneath izliyor. Az önce türbanının seğirdiğini gördüm. Sanırım kaşları için böyle oldu."

Olivia da güldü, ayak parmaklarına kadar büyülenmişti, sonra sesi bastırdı, ikisi de bu kadar çabuk ve derinlemesine gerektiğinin farkındaydı.

"Çok , değil mi? Ve korkutucu. Sussex Yoksullarını Koruma Derneği'nde onunla çok zaman geçiriyorum. Benim işim haftada bir gün Duffy ailesi için bir sepet yiyecek götürmek. Salı günleri."

"Duffy'ler ..." kaşlarını hafifçe çattı. "Kasabanın güney ucunda, şu büyük çifte karaağacın ötesindeki evde yaşıyorlar. Yıkılmaya yüz tutmuş bir ev."

"Evet!" Adamın bunu bilmesine tuhaf bir şekilde sevinmişti. Karaağaç yıldırımla yarılmış ve sanki hiç fark etmemiş gibi büyümeye devam etmişti.

"Bayan Sneath kesinlikle bir şeyler başarıyor. Çocukluğumdan beri de öyle."

Birden, onu küçük bir kızken sadece uzaktan ya da kilisedeyken arkasından gördüğü ve daha sonra zihninde incelemek için her bir görüntüyü biriktirmediği için üzüldü.

Aklına, muhtemelen aynı insanları ve aynı yerleri tanıdıkları, ancak hepsini farklı perspektiflerden gördükleri geldi. Aileleri de buna dahildi.

"Büyüdüğümde onun gibi olmak istiyorum," dedi.

"Büyüdüğünde onun yerinde olmak için hiçbir şansın yok," dedi hemen.

Kadın sinirlendi. "Peki neden? Ona *büyük* hayranlık duyuyorum. Çok iyi şeyler yapıyor."

Diğer erkeklerin bu durum karşısında gözlerini kırptığını gördüğünde, onun küçük vahşet patlamasından etkilenmemiştir.

"Bence son derece, takdire şayan bir şekilde etkili. Bir general gibi ihtiyaçları tespit ediyor, birlikleri topluyor ve oldukça duygusuz bir şekilde bu ihtiyaçları gidermeye çalışıyor. Ama bence bu kısmen hayal kırıklığı nedeniyle enerjisini yeniden yönlendirmesi. Oğulları çoğunlukla büyüdü ve bence kocası onu sıkıyor. Sizin kaderinizde bu tür bir can sıkıntısı olduğuna bir an bile inanmıyorum Bayan Eversea."

Kadın yavaşça gülümsedi. Bayan Sneath'in evliliğiyle ilgili gözlemi biraz skandal gibi göründü ama bu ona, tüm zekâsına rağmen, onun hâlâ daha yaşlı ve tecrübeli olduğunu, insanları ve dünyayı daha fazla gördüğünü hatırlattı. Bunu hiç böyle düşünmemiştir ve birdenbire tanıdığı her yetişkin hakkında yeni bir bakış açısıyla düşünmek istedi.

Zavallı Bayan Sneath.

Önünde heyecan verici bir hayat için şanslıydı.

Lyon Redmond tarafından sahiplenildiği için

şanslıydı. "Bir kahinsiniz, değil mi Bay Redmond?"

Tekrar gülümsedi ve gülümsemesi kadının nefesinin boğazında düğümlenmesine neden oldu. "Sadece çok gözlemciyim."

Bir süre yine sessiz kaldılar.

"Yatırımdan bahsetmişken, Bayan Eversea, sanırım yarın saat ikide Tingle'ın kitapçısına gidip İspanya hakkında kitap var diye bakacağım. Tingle onları tarih bölümüne yakın bir yerde tutuyor, bildiğiniz gibi orası dükkânın en ücra, en tozlu yeri. En arkada. Sanırım bunun nedeni müşterilerinin çoğunun o raflara doğru pek gitmemeleri."

Hemen anladı.

"İspanya güneşli," dedi anlamsızca.

"Evet," dedi kısaca. Adamın kendisini bile sinirlendirdiğini hissetmişti. Bir an sessiz kaldılar ve sonra:

"Valslerden nefret ederim," dedi sonunda, öyle karanlık bir sesle ki, kadın irkildi.

Onun gözlerinin açıldığını fark etti ve hafifçe, gergin bir şekilde gülümsedi. "Sadece çok ama çok kısalar."

Birden cevap veremeyecek kadar utandı. Müzik sona erdi.

Ama kalbi hâlâ vals yapıyordu.

Adam eğildi, o da reverans yaptı.

Onu balo salonunun kenarına götürdü ve çaldığı bir heykelciği uygun rafına geri koyar gibi arkadaşlarına geri verdi.

Bölüm 5

Ertesi gün . . .

YIRMI DAKIKA SONRA

Lyon saat ikide yatak odasından kaçtı.

Kapısının önünde durdu, masasını çekip açtı ve gül ağacı kutunun altında sakladığı bir yaprak kâğıdı kaptı, sahte tabanlı, hoş bir kutu bulmacası olan. İki kısa cümle karaladı, üzerine kum serpti, *hemen* kurumasını diledi, çoğunlukla da kurudu ve sonra katlayıp ceketinin cebine soktu.

Kravatının düzgün olduğundan emin olmak için aynanın karşısında durakladı, ki bunun bir hata olduğu ortaya çıktı. Tam bir elini tırabzana koymuştu ki -kendini birkaç basamak birden atlatmak için kullanmayı severdi- bir ses onu bir duvar gibi durdurdu.

"Lyon ... biraz konuşabilir miyiz, lütfen?"

Lyon omzunun üzerinden baktı ve sadece babasının elini ve ön kolunu gördü. İkisi de çalışma odasının kapısından dışarı fırlamış, havada işaretler yapıyordu.

Lanet olsun. O ve kardeşlerinin deyimiyle Taht Odası'na çağırılmıştı. Babasıyla sık sık hoş ziyaretler yapardı, ama gerçek bir çağrı nadiren iyi bir şey ifade ve özellikle de oldukça eğlenceli bir şekilde hiçbir doğruyu yapamayan zavallı Jonathan için ve hatta genellikle yanlış yapamayan ama doğruluk ihtiyacının bir atın koşum takımının farkında olduğu kadar farkında olan Lyon için bile nadiren rahattı.

Derin bir nefes aldı, hırıltılı bir şekilde nefes verdi, istifini bozmadan döndü ve genellikle hoş karşılanan bir varlık olduğunun farkında olarak odaya girdi.

Babası bazen sadece ona gururla bakıp Mercury Kulübü'nün son çalışmalarından bahsetmekten hoşlanıyordu ve bu da Lyon'un genellikle hoşuna gidiyordu.

Ama içeri girerken gözleri saatten kaçtı.

Şu anda onun düşmanıydı ve belki de yokmuş gibi davranırsa zaman yavaşlayacaktı.

"İyi günler baba," dedi neşeyle. "Buyurun oturun."

Lanet olsun. Eğer oturmak gerekiyorsa, ciddi bir şeyler dönüyor demektir. Lyon oturdu, bir sandalye çekti ve rahatça ,
Bacak bacak üstüne atıp cilalı bir Hoby Hessian salladı.

Saatın ayak parmağındaki yansımasını görebiliyordu. Sarkacı haince sallanmaya devam ediyordu.

"Sussex'teki ilk topunuzdan keyif aldınız mı?"

"Geri dönmek kesinlikle çok güzel. Londra'dan çok farklı. Kimse itiraz etmezse biraz daha kalmak ve paslanmak istiyorum. Taşrayı çok özlediğimin farkındayım."

Bu, babasını Pennyroyal Green'den yakın zamanda ayrılmaya niyetli olmadığı gerçeğine hazırlama yoluydu.

"Seni aramızda görmekten her zaman keyif alırız Lyon. Dün gece başka ilginç bir şey oldu mu?"

"Birkaç eski arkadaşımı gördüm."

"Genç Cambersmith gibi mi?"

"Evet."

Bir anda şüpheleri alevlendi ve bir anda tetikte beklemeye başladı.

"Babası Bayan Olivia Eversea ile dans ettiğinizi söyledi. Burnunun dibinden bir vals çalmış." Babasının sesi hafifçe eğlenmiş gibiydi.

Sadece "Olivia Eversea" kelimesi bile Lyon'un ensesini ısıttı ve midesindeki bantları sıkılaştırdı.

Saate bakmazdı, bakmazdı, .

"Evet. Sanırım yaptım. Diğer kızlarla birlikte." Biri kafasına tabanca dayasa bile isimlerini hatırlayamayacağı kızlar.
"Cambersmith'in komik değil mi?" Belli belirsiz gülümsedi.

Babası sessizdi. Asla iyiye işaret değildir.

Lyon ve kardeşleri babasının yeşil gözleri hakkında birden fazla kez şaka yapmışlardı. Onun bir kedi gibi, oğullarının ve bir hayli hayat dolu kızının küçük kara kalplerinde saklanan sırları görebildiğinden şüpheleniyorlardı. Kimin tırazana sıkıştığını, kimin yanlışlıkla bahçedeki Merkür heykelinin ayağını vurduğunu ya da kimin tütünlükten bir cheroot çaldığını her zaman biliyor gibiydi.

Babası ellerini kavuşturdu ve parmaklarının uçlarını hafifçe birbirine vurdu.

Bu da tuhaftı, çünkü babası ne kıpır kıpır ne de erteleyen biriydi. Emirleri ve haberleri bir giyotinin keskin bir şekilde kestiği gibi iletmeyi tercih ederdi. Hızlı ve cerrahi bir şekilde.

"Kardeşlerinizden ya da arkadaşlarınızdan biri onunla dans etmeniz için sizi cesaretlendirdi mi, yoksa ..."

Lyon gözlerini kırıştırdı, gerçekten şaşırmişti. "Pardon?"

"Onunla dans ettiğin için üzgün müsün?" Babasının sesi hafifçe rahatlamış gibiydi.

"Anlayışsız davranıyorsam beni bağışlayın efendim ama soruyu anlayamadım. Eş istemeyen ve beni reddetmesi de pek mümkün olmayan genç bir kadınla dans etmeye neden cesaret edeyim ki? Ne de biz Redmond'larız." Bunu yarı şaka olarak söylemişti.

Bu, babasının genellikle hoşlandığı türden bir şakaydı. Odada düz bir şekilde çınladı.

Lyon'un bir Eversea ile dans etmesi sapkınlıktı ve ikisi de bunu biliyordu. Çünkü Lyon saygılı biriydi ve Eversea'larla Redmond'ların, kedi ve köpeklerin vals yapmaktan hoşlandıkları kadar birbirleriyle dans etmedikleri düşüncesiyle yetiştirilmişti.

"O zaman neden onunla dans ettiniz?"

Lyon arkasına baktı. Babasının gözlerinde sadece kendi yansımasını gördü.

Babasının felç için çok genç olup olmadığını anlamak için hınzırca, "*Çünkü o benim kaderim*" demeyi düşündü.

Böyle sözcükler düşünebildiğini hiç bilmiyordu. Bırakın onlara inanmayı.

Ve sonra bir anda komik olmaktan çıktı.

Kandırmayı denemeye karar verdi. "Gel. Kafanın içinde gözlerin var, Peder. Ve bir zamanlar gençtiniz. Sanırım bu bir dürtüydü."

"Çünkü o bana bahardaki ilk kır çiçeğini hatırlatıyor" deseydi, babası muhtemelen onu hemen mirasından mahrum ederdi. Babası aşırı metafor kullanımını bir karakter kusuru olarak görüyordu.

Babası belli belirsiz ve gergin bir şekilde gülümsedi, gözlerinin katılmadığı bir gülümsemeydi bu. "Gerçekten de gençtim. Bir zamanlar."

Lyon'un şimdiye kadar duyduğu en ironik cümleydi.

Bununla ilgili bir şey zayıf bir anıyı, bir süredir sahip olduğu bir şüpheyi uyandırdı. Çünkü Olivia Eversea'ya söylediği gibi, gerçekten de gözlemciydi ve babasının gözlerinin birden fazla kez belirli bir kadının üzerinde hafifçe oyalandığını görmüştü.

Babasının belli belirsiz gülümsemesine ihtiyatlı bir şekilde kendi gülümsemesiyle karşılık verdi. Yıllar geçtikçe duygularını, ifadelerini, kelime seçimlerini ayarlamayı öğrenmişti; bunların hepsi babasının hoşgörülü ve gururlu kalmasını sağlamak içindi, çünkü Redmond ailesinde rahat bir yaşamı sağlayan şey buydu.

"Yine de tipik olarak düşüncesiz değilsin Lyon."

"Hayır. Sanırım değilim." Daha fazla açıklama yapmaması gerektiğini biliyordu.

Lyon aslında düşüncesizliğin tam tersiydi. Harçlığını oyun cehennemlerinde çarçur etmemiş, hizmetçileri hamile bırakmamış ya da Rotten Row'da kötü şöhretli aristokrat dullarla oynaştığı için gazetelere çıkmamıştı.

Yine de aristokrat bir ya da iki dula düşküncü. Bazen Tanrı'nın aristokrat dulları sırf yakışıklı varisleri cinsel zevklere alıştırmak için yarattığını düşünüyordu. Ama hem sağduyulu hem de anlayışlıydı.

Doğduğu andan itibaren Lyon'un bir hanedanın gelecekteki lideri olarak sorumluluğu, bir mühür yüzüğünün sıcak balmumunu öğütmesi gibi ona aşılansmıştı.

Öğrenilmiş dikkatliliğinin yararlı bir beceri olduğunu fark etmeye başlamıştı.

Kendisi için ağır bir bedeli olduğunu da anlamaya başlamıştı. Bu yüzden başka bir şey söylemedi.

Ama Tanrı yardımcısı olsun, hızlıca saate baktı.

Babası genellikle hiçbir şeyi kaçırmazdı. Ama bu bakışı fark ettiyse bile üzerinde durmamıştı.

"Lyon ... seninle ne kadar gurur duyduğumu bilmelisin. Bir erkek daha iyi bir evlat isteyemez."

Bunu o kadar içten söylemişti ki, Lyon kendisine rağmen neredeyse kızaracaktı. Babasının gururu ve onayı en az kınaması kadar güçlüydü ve üç oğlu, kendilerine rağmen, hayatları boyunca bunun için yaşamışlardı. Kardeşleri genellikle Lyon'dan sıçrayan ve düşen şeylerle yetinmek zorundaydı. (Kız kardeşleri Violet kendi kategorisinde yer alıyordu. Babası da dahil olmak üzere her biri onun üzerine titriyordu ve Violet umutsuzca şımarma tehlikesiyle karşı karşıyaydı).

"Teşekkür ederim, efendim."

"Mercury Club'daki geleceğin harika. Dünya senin istiridyendir. Bunun için sadece değil, odaklanmanıza, zekanıza ve disiplininize de teşekkür etmelisiniz. Hatta birkaç hafta içinde yatırım fikirlerinizi kulüp üyelerine sunmak üzere benimle birlikte Londra'ya gelme fırsatınız olacak."

Dün olsa bu baş döndürücü, sevindirici bir haber olurdu. Her zaman umduğu şey buydu.

Ama garip bir şekilde, şimdi Londra'ya gitmek kulağa Araf'a gitmek gibi geliyordu.

Ona göre cennetin nüfusu iki kişiydi. "Teşekkür , Peder. Onur duymalıyım."

"Şu anda benim yaptığım gibi muhteşem bir evlilik yapmaya hazırsınız, Redmond ailesine onlarca yıl boyunca bereket ve itibar getirecek bir evlilik. Takım elbisenizin özellikle genç bir bayan tarafından hoş karşılanacağını biliyorum ve ailesi de bizi Londra'da hoş karşılayacak."

Lyon artık temkinliydi. Her an bir kızın adı ortaya çıkabilirdi. Unvanı ve serveti olan bir kız ve Isaiah'ın bu serveti inşa etmek için cazip bir şekilde kullanabileceği bağlantıları olan bir baba.

Büyük ihtimalle, Leydi Arabella.

Dün Lyon bu ismi duymak için sabırsızlanıyordu. Aslında çok kısa bir süre önce aklında birkaç isim vardı. Dün, Leydi Arabella son derece makul, hatta arzu edilen bir seçim gibi görünebilirdi. Bu onun anladığı bir seçimdi ve

Görkemli bir evlilik yapmanın ve gelecek nesiller boyunca ailesine bu tür bir onur ve nüfuz bahşetmenin onun görevi olduğunu bilerek büyüdü.

Artık babasının ne dediğinin bir önemi olmadığını kesin olarak biliyordu.

Lyon artık kimi ve ne istediğini biliyordu.

Ve dünden önce, gerçekten istemenin ne olduğunu bile bilmiyordu.

"Her zaman senin gibi iyi bir evlilik yapmayı umdum, baba."

Lyon babasının kaş bölgesinde bir titreme gördüğünü düşündü. Bu cümleyle ilgili bir şeyin Isaiah'a dokunduğuna yemin edebilirdi.

Isaiah sonunda sadece bir kez başını salladı. "Hiçbir şey beni doğru olanı yapacağın konusunda sana güvenebileceğimi bilmek kadar mutlu edemez ve gururlandıramaz evlat, çünkü yaptıkların iyi karakterinin bir yansıması. Beni asla hayal kırıklığına uğratmayacağından ya da ailemize utanç getirmeyeceğinden kesinlikle eminim ve bu beni ve anneni çok rahatlatıyor."

Sanki bunları sadece dile getirerek var edebilecekmiş gibiydi.

Lyon, Isaiah'ın neredeyse herkesi her konuda ikna edebildiği gerçeğinden her zaman etkilenmişti. Babasının Mercury Club'daki toplantılarda, White's'taki içki sofralarında, porto ve puro eşliğinde kurnazca ama acımasızca zekâ, cazibe ve strateji katledişini izlemişti. sonra akşam yemeği partiler. O çalışıldı insanlar için Zayıflıkları, güçlü yanları, korkuları ve eğilimleri vardı ve bunları bir orkestra şefinin senfoniye şekillendirmesi gibi kendi yararına kullanıyordu. Lyon, zengin yatırımcıların birbiri ardına babasının taktiklerine yenik düştüklerine tanık olmuştu. Böylece Redmond serveti ve etkisi büyüdükçe .

Bu olağanüstü bir yetenektir, babasının entelektüel olarak yönlendirilmiş sezgisiydi ve Lyon bundan her zaman gizliden gizliye gurur duymuştu.

Ama şimdi Isaiah da aynı taktikleri onun üzerinde uyguluyordu ve bu biraz uğursuz görünüyordu.

Lyon'un derisi kaşınıyordu. Sanki onu bağlayan ipler sürtünüyormuş gibi.

Bu tür düşüncelere ilk kez kapılmıyordu. Öğleden sonra saat neredeyse iki, kişisel tarihine aydınlanma saati olarak geçmeyecekti.

Ama sonunda tamamen odak noktasına gelmişti ve bununla birlikte ilginç bir tür sakinlik geldi.

Lyon babasından ayrı bir kişiydi. Ne

yapacağının söylenmesinden hoşlanmazdı.

Ve babası gibi o da istediğini elde etmeye niyetliydi.

"Teşekkür , baba. Fikriniz benim için dünyalara bedel."

Babası hiçbir şey söylemedi. Düşünceli bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdı.

Saat acımasızca ilerliyordu. Saat iki olmuştu.

Lyon hafifçe kımıldadı. Cebine tıktırdığı mesaj hışırdadı.

Sonunda buna daha fazla dayanamadı. "Hepsi bu kadar mı baba?" "Umarım," dedi babası. Ve belli belirsiz gülümsedi.

Olivia için Genevieve'i ertesi öğleden sonra Tingle'ın Kitapçısı'na gitmeye ikna etmek hiç de zor olmamıştı. Genevieve Tingle'ın Kitabevi'ni *çok severdi* ve Tingle da Eversea kızlarına düşkündü. Ne de olsa Olivia ve onun broşürleri ve iyi bir korku ya da macera romanına olan sevgisi ile Genevieve ve onun süslü romanslara ve büyük sanatçıların biyografilerine olan düşkünlüğü ve genellikle hem onu hem de Olivia'yı kıkırdatan bir Londra gazetesine ara sıra düşkünlüğü arasında en iyi iki müşterisiydiler.

Ama Olivia geç kalktı, çünkü vals hayalleri onu bütün gece hararetle uyanık tutmuştu. Ve Genevieve evde oyalandı, çünkü bir kez daha saçlarını kıvırmaya çalışıyor ve başaramıyordu ve Olivia saat ikiye doğru hızla sabırsızlıktan başının boynundan fırlayabileceğini düşündü.

Geldiklerinde saat ikiyi çeyrek geçiyordu.

Kapıdan içeri daldılar ve her ikisi de eşikte durup Tingle's'ı karakterize eden o eşsiz deri, kâğıt ve tutkal kokusunu içlerine çektiler. Tüm Sussex'e hizmet veren geniş bir dükkândı ve kısmen güneşliydi, böylece insanlar altın kabartmalı ciltlerin parıltısını hayranlıkla izleyebiliyor ve rahatça

Sayfaları zaten kesilmiş olan kitapların bir ya da iki sayfası ve ince kapakların solmasını önlemek için kısmen yumuşak bir şekilde karanlık.

Dükkanda birkaç kişi daha vardı, iki yaşlı beyefendi ve bir kadın ve hepsi de kitaplarının ayrı küçük dünyalarına dalmışlardı.

Tingle başını kaldırdı, gülümsedi ve sanki prenseslermiş gibi eğildi. "Bunlar Eversea kızları değil mi! Ne harika bir zamanlama. Bayan Olivia, sizin için yeni bir broşürüm var."

Bay Tingle müşterilerine hizmet etmek için yaşadı.

Olivia onu sevinçle yakaladı. "Oh, harika, Bay Tingle. Benim için getirmeyi unutmamanız ne büyük incelik."

"Oh, hiç sorun değil, canım. Ve Bayan Genevieve, görmek isteyeceğinizi *bildiğim* bir kitap sevkiyatım var," dedi parıldayarak. "Ancak arka tarafta." Onlara gülümsedi. "Hemen geliyorum."

arkasına saklanmıştı ve hisşrtılarını, neşeli bir şekilde ısıık çaldığını duyabiliyorlardı. Olivia olabildiğince rahat bir şekilde tarih kitaplarının olduğu bölüme doğru sürüklendi. Kanı kulaklarında çınlıyordu, çünkü kalp oldukça coşkulu bir şekilde dolaşıyordu.

"*Tarih* kitapları mı, Olivia? Korkunç romanlara göz atmayı tercih etmez misin? Rafta *Ren Nehri*'ndeki *Yetim*'i gördüğümü sandım. istiyorsun, unutma!"

Olivia, kalçasına yapışmış olan Genevieve'e, "Kışt," diye mırıldandı alttan alta.

"Pardon?" Genevieve irkildi. "Şey, ayakkabım.

Sanırım içinde bir çakıl taşı var."

"Oh. Belki de onu çıkarmalısın ve-"

"Oh bak! Bay Tingle kitaplarıyla birlikte döndü, Gen!"

"Ohhh, çok güzel!" Küçük kız kardeşi dönerek mağazanın önüne doğru sıçradı.

Olivia derin bir nefes aldı ve bir rafın köşesini döndü.

Bay Redmond orada boş boş duruyor, uzun boyuyla bir balo salonunda olduğu kadar rahat görünüyordu, bir bacağı gelişigüzel bükülmüştü ve sanki tam da bunu yapmak için dünya kadar zamanı varmış gibi kitapların sırtlarını inceliyordu.

Kolunun altına bir kitap sıkıştırmıştı bile.

Ona baktı.

Dönmedi bile. "Pekala. İyi günler, Bayan Eversea." Sesi ancak bir mırıltının üzerindeydi.

"İyi günler Bay Redmond. Tarihe ilginiz var mı?"

"Geçmişte yaşanan olaylar beni kesinlikle büyülüyor. Özellikle de dün geceki olaylardan."

"Dün gece... ilk kez bir vals çaldığın zamanı mı kastediyorsun?" Gülümsedi. "Hâlâ üzüntü duymayı reddediyorum."

"Gerçekten de bana iyilik ettiniz, çünkü Lord Cambersmith ayağıma basacaktı. O hep öyle yapar."

"Gördünüz mü? Ben balo salonunun gerçek bir Robin Hood'uyum." "Robin Hood fakirlere vermiyor muydu?"

"Oh, ama verdim. Hayatım boyunca seninle dans etmemiş olan zavallı bana verdim."

Bunun üzerine bir kahkaha attı.

Döndü. "Ben zaten bir şey satın aldım." Kolunun altındaki kitabı işaret etti. "Sadece dükkânda istediğim başka bir şey olmadığından emin olmadan dükkânı terk etmediğimden emin olmak istedim."

"Çok titizsin," dedi, sesi bir sessizliğin biraz üzerindeydi. "İstediğin bir şeyden vazgeçmeni hiç istemem."

Bu küçük şımarık cümleyi, kızın solar pleksusunda hissettiği yavaş bir gülümsemeyle onayladı.

"Elinizdeki nedir, Bayan Eversea? Bana bir aşk mektubu mu getirdiniz?"

Olivia şok kahkahasını bastırdı. Sonra refleks olarak broşürü arkasına attı.

"Çok özür dilerim, çok mu davrandım?" Sahte bir pişmanlık içindeydi.

"Sus. Hayır. Beni şaşırtmak zordur. Oldukça hareketli birkaç kardeşim var, biliyorsunuz. İnsan ürkütölmeye alışıyor."

"Ah, evet. Hayat dolu kardeşlerinizi herkes biliyor, Bayan Eversea. Çok iyi. Şok etmek zor, değil mi? Dikkatli olun, yoksa bunu bir meydan okuma olarak görebilirim."

"Ben şahsen zorlukları canlandırıcı buluyorum."

"Elinde tuttuğun şeyi bana göstermek istemeyen bir kadından cesur sözler, çünkü onun hakkında ne söyleyeceğimden korkuyor."

Lanet olsun. Bu kesinlikle doğrudu ve gerçeğe yüz yüze gelince gözlerini .

Kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı.

"Bu doğru. Sana göstermek istemiyorum," diye itiraf etti. Sapkın bir şekilde ondan oldukça memnundu.

"Aman Tanrım. Bir ... şiir olduğu için mi?" dedi, öylesine kederli bir korkuyla ki kadın kahkahayı patlattı ve sonra elini ağzına kapattı.

"Eğer bana şiirden hoşlandığınızı *söyleseydiniz*, sizin hakkınızda bir şiir yazmak için bütün gece uyumazdım, Bayan Eversea. Ve bunu hayatım boyunca kimseye söyleyebileceğimi düşünmezdim."

". Bu bir şiir değil. Ve bu çileye katlanmanı istemem. Özellikle de Olivia ile kafiyeli bir şey olmadığı için."

"Hiçbir şey 'güzel' ile kafiyeli değildir. Ama senin için bu meydan okumayı üstlenebilirim."

Nefesi boğazında düğümlendi.

Bu tür bir iltifatı daha önce bir düzine kadar kez duymuştu.

Ama her nasılsa Lyon Redmond'un bunu söyleme biçimi onun kendisine baktığında ne gördüğünü ve ne hissettiğini tam olarak anlamasını sağlamıştı ve gördüğü ve hissettiği şeyler gerçekten de çok yetişkinlere özgü, çok karmaşık şeylerdi. "Güzel" hafife alınacak ya da hafife alınacak bir sözcük değildi.

Kollarının arkası ısındı ve bunun bir kızarmaya dönüşmemesi için dua etti.

"Çok cesursunuz Bay Redmond," dedi sonunda. Biraz bastırılmıştı.

"Öyle miyim?" Sesi gerçekten şaşırılmış gibiydi. "Daha önce hiç böyle bir şeyle suçlanmamıştım. Ben sadece dürüst olduğumu sanıyordum."

"Dürüst ve biraz da haydut."

Yavaşça, çarpık bir şekilde gülümsedi, görünüşe göre bu değerlendirmeden memnun olmuştu.

"Beni gerçekten rezil etmeyi başarırsanız ne yapacaksınız Bay Redmond?"

"Eğer yaparsam, beni hemen affedersin." Bunu hem heyecan verici hem de sinir bozucu küçük bir omuz silkmeye söyledi.

Ona samimiyetsiz bir kaş çattı.

"Gel, bana ne olduğunu göster." Çenesini kadının tuttuğu şeye itti. "Yargılamayacağım."

Onunla geçirdiği bu baş döndürücü, çalıntı birkaç dakikaya uyumsuz bir nota eklemek istemiyordu.

Ama onun bir gece önceki dürüst cesaretini hatırladı. Ve yapmacıklıktan nefret ediyordu.

Canlandırıcı bir nefes aldı ve içini çekti.

Boyun eğerek kitabı çevirdi ve başlığını okuyabilmesi için havaya kaldırdı.

"Ekselansları Talleyrand Perigord Prensi'ne Köle Ticareti Konusunda Bir Mektup," diye yüksek sesle okudu. "William Wilberforce."

Tekrar onun yüzüne baktı.

"Kölelik karşıtı bir broşür." Sesi belli belirsiz kafası karışmış gibiydi. Kızın kalbi sıkıştı.

Onu inceledi, gözlerinde bir soru vardı ama korktuğu diğer şeylerden hiçbirisi yoktu: kınama, alay, küçümseme, can sıkıntısı ya da entelektüel meraktan tamamen yoksun birinin o boş, donuk kayıtsızlığı.

Sadece onun açıklamasını bekledi.

"Görüyorsunuz, sadece ..." diye duraksadı.

Ve şimdi utanıyordu.

"Ne? Ne oldu?" diye yumuşak bir sesle sordu ve ona yaklaştı. Bunun, onu üzen her neyse ondan korumak, kendisini onunla tehlike ya da üzüntü arasına koymak için bilinçsiz bir refleks olduğunu fark etti.

Garipti ama kendini hemen korunaklı hissetti.

Şimdi ensesi de ısınmaya başlamıştı ve saniyeler içinde yüzüne de sıçrayacağından ve al al olacağından endişe ediyordu.

Ona baktı. Adamın gözleri çok sıcaktı. "Sadece buna dayanamıyorum."

Bunu hiç kimseye itiraf etmemişti, en azından bu kadar çok kelimeyle. Ailesi Olivia'nın zeki -çoğu zaman gereğinden fazla zeki-, hayat dolu ve esprili, bazen de keskin olduğunu düşünüyordu. Herkesin ailesinde bir rolü vardı ve bu da onunkiydi.

Ancak tüm bu nitelikler, dünyadaki adaletsizliklerden aslında ne kadar *içten* acı çektiğini de güzelce gizliyordu. Midesinde ağrıyan bir düğüme dönüşüp onu huzursuz ediyor ve ancak bu konuda bir şey yaptığında, herhangi bir şey yaptığında hafifliyordu. Bunu hiçbir zaman tam olarak açıklamaya çalışmamıştı. Bu onların kafasını karıştırır, üzölmelerine neden olur ve Eversea evinin doğal düzenini bozardı ve onlar da bunun kalıcı bir durum olduğunu bildiğı halde rahatsız olmasından nefret ettikleri için onu yatıştırmaya çalışırlardı.

"Dayanamıyor musun?" tekrarlardı nazikçe.

Yanakları şimdi sıcacıktı. "Üçgen Ticareti ... bu tüccarlar ... bu yasadışı uygulama ... *insanları* alıp satıyorlar. Onları evlerinden ve ailelerinden koparıp satıyorlar. Özgürlüğünüzün, evinizin ve hayatınızın alındığını hayal edebiliyor musunuz? *Kâr* için. Bunu düşünmek gerçekten dayanılmaz ve yardım etmek için yapabileceğim çok az şey var. Bu yüzden elimden geldiğince broşürleri okuyup paylaşıyorum ve Bayan Sneath'e yardım ediyorum.

."

Dikkatle dinlediğı belliydi ama yüz ifadesini zordu. Düşünceli ve eğitilmiş bir anlaşılmazlığın karışımı. Dinliyordu ama aynı zamanda tamamen başka bir şey düşünüyordu.

Tüm bunların arasından doğan güneş gibi parlayan, bir tür alev alev yanan şefkatti.

İçindeki her belirsiz yer anında yatışmıştı. Onu sorgulamamalıydı. Elbette anlamıştı. Bir şekilde anlayacağını biliyordu.

Ondan korkuyorum. Ama bu baş döndürücü, muhteşem bir korkuydu, bir dağın tepesinde durup her yönden sonsuzluğu görmek gibi.

"Neden bana göstermek istemedin?" Adam şaşkıındı, nazikçe. "Pek hanımefendiye yakışan bir şey sayılmaz, değil mi? Haçlı seferleri ve iyi işler

ve benzerleri. Daha doğrusu bu, evlenmemiş, mavi çoraplı ve çeyizi olmayan genç kadınlar için bir etkinlik ve ben onlardan biri değilim.

Ya da erkekleri korkutan gür sesli, çok sert kadınlar için. Haçlı seferlerini düşündüğünüzde aklınıza kim geliyor?"

"Bayan Sneath," dedi Lyon hemen. Büyülenmiş görünüyordu. "Ve gümbürdüyor, değil mi?"

"Patlama yapıyor."

"Annemle babam ilgimden tam olarak şikayetçi ama bu konuyu açtığımda konuyu değiştirmeyi tercih ediyorlar. Konuşacak başka konularım da var. Ve başka ilgi alanlarım. Her zaman bu konuda konuşup durmuyorum."

İronik bir şekilde, bu konuda sürekli konuşuyormuş gibi hissediyordu. Daha doğrusu gevezelik ediyordu. Adamın gözünü kırpmadan ve utanmadan hayranlıkla bakan, son derece mavi ve niyetli bakışları düşüncelerini rayından çıkarmıştı.

"Köle ticareti kötü bir uygulamadır, tüm insanlığın başına beladır. Ve ben merhametten daha güzel bir nitelik düşünemiyorum. Bundan asla utanmayacağınıza söz verin, Bayan Eversea."

Nutku tutulmuştu.

"Bana söz ver," diye ısrar etti hararetle.

"," dedi utangaç bir sesle ve küçük bir kahkaha attı. "Ama gerçekten mi?"

Bu tür şeyler sizi sıkıyor mu?"

"Beni sıkacağın bir durum düşünmekte zorlanıyorum. Sürprizlerle dolu olduğunuzu hayal ediyorum."

"Dikkatli olun Bay Redmond, yoksa *bunu* bir meydan okuma olarak değerlendirebilirim." "Uyurken bile büyüleyici olduğunuzdan eminim ya da

En azından eğlendirici. Belki de White's'ta uykusunda konuşan Albay Kefauver gibi horluyor ya da bir şeyler mırıldanıyorsunuz. Yerlileri yiyen kaplanlar ve benzerleri hakkında."

Gülmesi gerekirdi. Ama zihni anında bir görüntüyle doldu: gözlerini şafağın ışığına açıyor ve başını yastığına koyuyordu.

Onu yanında yatarken, mavi gözlerini ona dikmiş, sıcak ve uykulu bir halde bulmak.

Gözlerini yere indirdi, tüm zarafeti umutsuzca kaybolmuştu.

Bunu izleyen sessizlik, çevrilen kitap sayfalarının rahatlatıcı sesiyle, Genevieve'in Bay Tingle'la sohbet ederken çıkardığı hafif neşeli tınılarla doldu.

"Bay Redmond, sanırım bu yanağınızı affetmem için biraz zamana ihtiyacım durumlardan biri," dedi sonunda yumuşak bir sesle.

Kalbinin iki kez atması için geçen süre boyunca sessiz kaldı. "Bu süre yeterli miydi?" diye fısıldadı.

Gerçekten de öyleydi ama bunu ona belli edecek değildi. Sadece kirpiklerinin arasından tekrar yukarı baktı.

Kadın aşağı bakarken adam daha da çirkinleşmemiştir.

Yine de şimdi belli belirsiz endişeli görünüyordu. Gözlerinin arasında belli belirsiz küçük bir gölge vardı. Dürtüsü yüzünü ellerinin arasına alıp düzeltmek oldu.

Hayatı boyunca hiç böyle bir dürtüsü olmamıştı.

Lyon Redmond gibi ondan en az bir karış daha uzun biri için bile.

Onun herkesin bildiğinden daha fazla yük taşıdığını hissediyordu.

"Özür dilerim, eğer ..." diye fısıldadı sonunda. "Normalde bu kadar ..." Çaresiz bir hareket yaptı. "Sadece ben ..."

Başını sertçe salladı: *Olma*.

Onun ne demek istediğini biliyordu.

Ve aniden ikisi de tekrar konuşamaz hale geldi.

Sözcüklerin ilk baş döndürücü telaşı yerini kadifemsi bir sessizliğe bıraktı. Olivia aralarındaki mesafeyi kapatıp başını onun göğsüne yaslamasının cazibesine kapıldı.

Sanki bunu hayatı boyunca onlarca kez yapmış gibi.

"Bu broşürü alabilir miyim?" diye sordu aniden. "Okumak ister misin?" Kadın şüpheliydi.

Kederle başını salladı.

Bu yüzden tereddüt etti, sonra törenle iki eliyle ona uzattı ve adam sanki altın varakla kaplanmış gibi ciddiyetle aldı.

Parmakları birbirine değmeye kıl payı kalana kadar onun da ellerinin titrediğini fark etti.

Ve olarak o vazgeçti ve broşür, onun thumb hafifçe, kasıtlı olarak onunkinin arkasını sıyırdı.

Bir zevk şımşığı omurgasını izledi. Kalbi göğsünde ters döndü.

Adamın teninin kızın tenine ilk dokunuşu.

Yasadışı ve çok cüretkâr.

Ve yeterli değil.

Oh, yeterli değil.

Bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyordu.

"Al bunu," diye fısıldadı ısrarla ve elindeki kitabı kızın ellerine tutuşturdu.

"Olivia, Bay Tingle dedi ki-"

Olivia, Lyon'da şenlik ateşi yanıyormuş gibi geriye doğru sıçradı ve kőşeden masumca fırlayan kız kardeşine doğru dőndő.

"Tanrı aşkına Genevieve, beni korkuttun!" diye tersledi ve kitabı pardősőünün altına sıkıştırdı.

Genevieve babasının işaret eden av kőpeęi gibi donakaldı, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi ačılmıřtı. "Ben sadece bir kőşeyi dőndüm Olivia," diye belirtti, makul bir şekilde, çőnkő Genevieve neredeyse her zaman makuldő, kıvrılan saçlara őzlem duyması ve onun saçlarının kıvrılmaması dışında. "Bir kedi gibi zıplayan *sendin*. Redmond'un varisi değil miydi o? Lyon?" Sesini fısıltıya indirdi. "Seni őrkőttő mő?"

Bunu sempatik bir şekilde söylemişti. Sanki Redmond'lar folklordan fırlamış cinler ya da bir zamanlar Sussex yollarına musallat olduğu iddia edilen efsanevi Tek Gözlő William gibi hayalet haydutlardı. Sanki fısıltıyla konuşulmadıkları sőrece şeytan gibi kargaşaya yol ačabilirlermiř gibi.

Sonra tekrar, Lyon gerçekten de bir hayalet gibi ortadan kaybolmuştu.

Ve bu rahatsız edici teoride bir şeyler olabilirdi. İşaret parmağını gizlice başparmağının őzerinde gezdirdi. Eli hălâ onun dokunuşundan dolayı uğulduyordu.

Sanki hücrelerini kalıcı olarak ateşe fitil oymuş gibi.

Olivia omuz silkti. "Sanırım o yapmış olabilir. Elimdeki brořőre dalmıştım."

Genevieve onu ciddiyle inceledi. "Olivia, nedense aynı anda hem çok ama çok pembe hem de çok ama çok beyazsın. Bunlar senin normal renklerin değil."

"Çok fazla tabloya bakıyorsun, Genevieve. Eminim herkes sana bir Gainsborough gibi görőnmeye başlamıştır."

Genevieve güldő. "Çok fazla resim diye bir şey yoktur."

Olivia ona gülümsedi. Genevieve çok sevimliydi. Komik, sevimli, sessiz. Sanki gözden kayboluyormuş gibi aniden uzanıp ona sarılmak istedi. İlk kez kız kardeşinden bir sır saklıyordu.

"Beğendiğin bir kitap buldun mu Genevieve?"

Genevieve kucağında tuttuğu küçük yığınla sessizce işaret etti. Hepsi de büyük olasılıkla sanat ya da sanatçılarla ilgiliydi. En üstte de geniş bir gazete vardı. "Sence babam almamı sorun eder mi? Aradığını buldun mu Olivia?"

Kitaplığın arkasından ne bir görüntü ne de bir ses geliyordu.

"Sanırım yaptım," dedi.

Bölüm 6

OLIVIA VE GENEVIEVE, Tingle'dan eve koşarak geldiler ve kitaplarını yatak odalarına bırakıp akşam yemeği için sandalyelerine oturmak için tam zamanında oraya vardılar. Çoğu gece nispeten resmi olmayan bir yemektir, uşaklar sadece ara sıra girip çıkıyordu. Jacob Eversea masasına başkanlık etmeyi ve etleri kesmeyi severdi, özellikle de bu akşamki gibi iyi bir biftek rostosu gördüğünde.

"Dün geceki toplantıdan ne gibi dedikodular getirdiniz?" Babaları bunu tüm masaya hitaben söyledi.

İlginçtir ki, kimse bu soruyu yanıtlamakta tereddüt etmedi.

"Çok güzel müzik," dedi Olivia biraz fazla parlak bir sesle. "Herkes çok güzel görünüyordu."

"En yaşlı Redmond şehre geri döndü," dedi Marcus boş boş. "Bu yeniydi."

"Bizim Olivia vals yaptı," dedi Chase. "Ben dans ederken onun yanımdan geçip gittiğini gördüm."

Et tu, Chase! Ona hızlı bir bakış fırlattı, sonra da bu bakışın kendisini suçlamasına izin vermemek için başını eğdi.

İzlediklerini bilmiyordu.

Daha açık bir ifadeyle, Lyon Redmond'la dans ettiği sırada dünyada başka hiç kimse yoktu ve eğer sıkıştırılırsa, ondan sonra gelen hiçbir şeyi hatırlayabileceğinden emin değildi.

"Şimdi mi yaptın Olivia? Kiminle? Gelecek yılki sezonun için antrenman mı yapıyorsun?" dedi babası. Zavallı, masum babası. Onu şımartmaya ya da kızdırmaya hazırды.

Olivia ona baktı, bir anda konuşamaz hale gelmişti.

"Lyon Redmond," diye gönüllü oldu Colin. "Öyle olduğu gibi."

"Ve onu bugün Tingle'ın Kitapçısı'nda da gördük," diye ekledi Genevieve parlak bir şekilde. "Tarih kitaplarının yanında. Lyon Redmond."

İşte o zaman herkes çiğnemenin ortasında donup kaldı.

"Tingle'ın yerinde mi dedin?" dedi babası sonunda boş boş, biraz daha bifttek almak için uzanırken.

Olivia birden gözlerini nereye dikeceğini şaşırdı. Sanki Lyon Redmond kornealarına kazınmış ve herkes onu görebiliyormuş gibi hissediyordu.

Kendini küçük bir sos havuzunda sallanan bezelyelerine verdi. Çatalının dişlerinden telaşla kaçıyorlardı, bu da ona bir meşguliyet veriyordu.

"Evet!" Genevieve parlak bir şekilde devam etti. "Ve Olivia konuştu-OW!"

Genevieve Olivia'ya kaşlarını çattı ve tekmelenen kaval kemiğini ovmak için uzandı.

"Genevieve'in de dediği gibi, bir sancı onu ele geçirmeden önce - belki de çok fazla et hazımsızlık yapıyor, Gen?" Olivia sivri bir tatlılıkla ekledi, "Bay Tingle ile konuştum, o da beni başka bir kitaba yönlendirdi ve bana yeni bir broşür verdi."

Masada bir tür toplu iç çekme homurtusu yükseldi. Merhametsiz bir topluluk olduklarından değildi. Sadece "broşür" kelimesi ailesi üzerinde böyle bir etki yaratmıştı. Birden fazla kez bu konudan bahsetmişti ve onlar da hoşgörölüydüler ama birdenbire ortaya çıkan bir tutku olarak algıladıkları bu şey karşısında şaşkındılar ve muhtemelen evlendiğinde bir ague gibi iyileşeceklerdi.

"Broşür" onları Lyon Redmond konusundan korkutmalı.

Babası etinin üzerine sos gezdirdi. "Bay Redmond'un siz iki hanımla aynı anda kitapçıda olması biraz tesadüf oldu."

Büyük kızına hızlı bir bakış fırlattı. Olivia hareketsiz kaldı.

Annesine bakmaya cesaret edemedi, çünkü annesi onu lanet bir kitap gibi okuyabiliyordu.

Babası Jacob Eversea genellikle o kadar neşeli ve sevecendi ki, onun aynı zamanda rahatsız edici derecede zeki olduğunu unutulardı. Denizaşırıların varlıklı olmasının bir nedeni vardı. Sebep oydu. Yatırımlar konusundaki içgüdüleri esrarengizdi ve bazen, eğer söylentilere inanılacak olursa, alışılmışın dışındaydı.

Olivia hem kurnazlık hem de suçluluk duygusu konusunda oldukça yeniydi ve her ikisini de rahatsız edici buluyordu. Hatta ikincisi onu dilsiz hale getirmişti. Genevieve hâlâ incinmiş duygularını ve incinen bacağına tedavi ediyordu ve sanki Olivia kostümü giymiş bir sahtekâr olduğundan şüpheleniyormuş gibi gözlerini kırpmadan kız kardeşinin yüzünü inceliyordu.

Genevieve, ne yazık ki, embesil değildi.

Bu yüzden ikisi de babasına cevap vermedi.

Ve sessizlik lanetlenmenin eşiğine gelmişti. Yardım geldi içinde ve olası değil ve habersiz form . lan.

"Pennyroyal Green'de ata binme ve atıcılık dışındaki eğlenceler pub ile başlar ve kitapçı ile biter. Başka nerede Redmond'a gitmek için mi? Kiliseye mi?"

"Keşke 'kilise' kelimesini bu kadar kuşkuyla kullanmasaydınız," dedi anneleri kuru bir sesle. "Biz yaşayanların sahibiyiz, biliyorsunuz."

"Ne yazık ki hiçbirimiz ruhban sınıfına giremedik."

Bu, hızla azalan tedirgin bir kıkırdamaya yol açtı. Olivia, tıpkı annesi ve kız kardeşi gibi, erkek kardeşlerinden herhangi biri ruhban sınıfına girseydi zerre kadar umursamazdı. Onun yerine tüm kardeşleri savaşa gitmişti. Chase ve Ian ağır yaralanmıştı. Colin ise hayatta kalma yeteneğiyle nispeten yara almamıştı. Hepsi de onur ve cesaretle hizmet etmişti. Hepsinin geri dönmesi bir mucizeydi.

İster Lyon Redmond, ister kilise ya da kriket olsun, tüm ailesiyle yemek masasının etrafında boş boş konuşmanın bir daha asla hafife almayacağı bir lüks olduğunu yeni yeni hatırlıyordu. Artık nadiren bir araya gelen bu insanlar onun için dünyadaki her şeyden daha önemliydi.

Onlar onun dünyasıydı.

Birdenbire bu gerçek yüzünden sevgi ve kızgınlıkla dolup taşıtı ve kendisini ispiyonlamak da dahil olmak üzere onları her şey için affetmeye meyletti.

Colin, "Redmond'ı Pennyroyal Green'de tutan şeyin ne olduğunu bilmiyorum," diye ekledi. "Pig & Thistle'da duyduğuma göre Mercury Kulübü'nün işleri için kıtaya gidecekmiş. Ya da White'ın bahis kitabında yazdığı gibi Hexford'un kızıyla evlenmek. Ne de olsa bir adam para saçmaya ve kadınların peşinden koşmasına alışkınsa-"

Babası yavaşça Colin'e döndü ve onu öyle bir bakışla susturdu ki, mumların sönmemiş olması mucizeydi.

"Bu bir yemek masası," dedi Jacob donmuş ailesine yumuşak bir sesle, bir anlık sersemletici bir sessizlikten sonra. "Neden güzel bir yemeği böyle konuşmalarla mahvedelim ki?"

Bir süre sonra Colin, "Yeterince adil," dedi, bastırılmış ama yılmamıştı. "Yarın bir kriket maçı düzenlemeye ne dersin? Birazdan Pig & Thistle'a gidip birkaç adam toplayalım mı?"

Onlar cırcır böceği gibi konuşuyorlardı ve tüm çatallar ve bıçaklar tekrar hareket ediyordu.

Olivia gözlerini tabağından ayıramıyordu.

Hexford'un kızı. Hexford *Dükü* gibi. Bu Leydi Arabella olmalı. Olivia onu tanırdı. Utangaç bir kızdı, güzeldi, çok ama çok zengindi. Evlilik pazarında Arabella, Sussex Nişancılık Kupası'nı kazanmakla eşdeğerti.

Lyon Redmond'un onu telaşlandırdığını sandığı anda gözlerinin arasında beliren endişeli gölgeyi hatırlıyordu. Onu korumak için ona doğru attığı küçük adımı. Sanki her endişesini yanağından ona aktarabilecekmiş gibi başını onun göğsüne yaslama dürtüsü.

Hayatı boyunca belki dört vals, sayısız makara ve kadril dans etmişti ama bir kez olsun elinin bir başkasının elinin içine girdiğini bu kadar keskin bir şekilde fark etmemişti. Bir kez bile bir dokunuşun sıcaklığı belinde oyalanmamıştı.

Böyle bir konuşma.

Hınzır, gülen mavi gözler.

Titreyen elleri.

Bir dokunuşun fısıltısı kanını coşturup ısıtmış ve özlemini ateşlemişti ki bunu hemen anlamıştı

erkekler ve kadınlar arasındaki meseleler hakkında her şey ve hiçbir şey.

Böyle bir konuşma.

Sanki onun ya da herhangi bir Redmond'un düşüncesi bile bifteği çevirmeye yeterdi.

Bunu hiç sorgulamamıştı. Çocuklar ebeveynlerini sevdiklerinde ve onlar tarafından çok sevildiklerinde güvenilir ve yumuşak başlı olurlardı ve Jacob ve Isolde Eversea genel olarak şefkat, bilgelik ve otorite kaleleriydi, sırayla şefkatli ve katı. Eversea'ların İngiltere'nin dört bir yanında onlarca arkadaşı vardı ve hepsi de, en azından Olivia'nın bildiği kadarıyla, saygın kişilerdi. Olivia kesinlikle keyfi düşmanlıklara yönelik belirgin bir eğilime hiç tanık olmamıştı.

Yani Redmond'lara yapılan itirazın bir gerçekliğe dayandığından emin misiniz?

Ama ne de olsa bir efsane vardı. Kasaba meydanındaki ağaçlar, birbirine dolanmış iki eski meşe, Everseas ve Redmond'ları temsil ettiği söylenir. Artık birbirlerine öylesine dolanmışlardı ki, her ikisi de üstünlük için savaşıyor, birbirlerini ayakta tutuyor ve artık birbirleri olmadan yaşayamıyorlardı.

Bazıları buna lanet diyordu.

"İzninizi isteyebilir miyim?" dedi aniden.

"Olivia, hayatım, kendini iyi hissediyor musun?" Annesi endişeliydi.

Olivia genellikle tabağını parlatır ve sonra daha fazlası için geri dönerdi. Genevieve, "Yeni bir *broşürü* var," diye açıkladı.

"Doğru, doğru, bir broşür, ," diye mırıldandı herkes.

Hemen odasına çıktı. Broşürü Lyon'a vermişti.

Tanrı şükür ailesinden kimse okumak istemedi.

Ellerine tutuşturduğu İspanya kitabını kaptı, onun dokunduğu bir şeye dokunmaya hevesliydi. Kitabı henüz açmamıştı.

Garip bir şekilde, kadınların onun peşinden koştuğu fikri onu çok da endişelendirmemiş ya da şaşırtmamıştı. Nedenini anlamak için adama bakmak yeterliydi. Kesinlikle kendi güzelliğinin gücünü gerçekten anlamaya başlamıştı ve evlilik anlaşmaları fikrinin ona ekstra bir cazibe kattığını biliyordu.

Ama güzelliği onun kim olduğunun en küçük parçasıydı.

Ve içgüdüsel olarak bunun Lyon Redmond için de doğru olduğunu biliyordu.

Kitabın kapağını çevirdi, yepyeni sırtın verdiği hissin, içinde ne olursa olsun her yeni kitabı açmanın verdiği o küçük haz dalgasının tadını çıkardı.

Bir kâğıt parçası hemen kayarak kucağına yuvarlandı. Kalbi küçük bir sıçrama yaptı ve onu kaptı.

Çarşamba günü saat üçte çifte karaağacın yanında buluşalım.

P.m. Duffy'leri ziyaret edeceğinizi söyle.

Çenesi düştü.

Sonra kısa bir kahkaha attı, bu cüretkârlık karşısında şaşkına dönmüştü.

Belli ki bu mesajı Tingle'ın kitapları için evden ayrılmadan önce yazmıştı.

Çok küstahçaydı. Yalan söyleme konusunda rahat olduğunu varsayıyordu ki kesinlikle değildi, ne yapacağını söyleyenini umursamadığını varsayıyordu ki onu tanıyan herkes bunu *son derece umursadığını* ve onu tekrar görmek istediğini biliyordu.

Bunu yapmayı dünyadaki neredeyse her şeyden daha çok istiyordu.

Tekrar okudu, kalbi o hızlı çarpıyordu ki ailesinden birinin bunu duyup ona şikâyet etmemesi mucizeydi.

Belli ki aceleyle yazılmıştı. Harfleri hevesle öne doğru eğilmiş, "L" ve "D" harfleri cüretkâr dikey sıçramalar yapmıştı. Zarif ve yakışıklı, sabırsız ve kararlı ve net, tıpkı adamın kendisi gibi.

Çok fazlaydı. Çok hızlıydı. Çok yeniydi. Karmakarışık bir duygu yumağının içinde sıkışıp kalmıştı ve bu yumağı nasıl çözeceğini bilmiyordu; oysa şimdiye kadar varlığı Genevieve'le birlikte özenle işledikleri ve zaman zaman üzerinde dideştikleri nakış ipekleri kadar düzgün bir şekilde sarılmıştı.

Alt kattaki sevgili ailesini düşündü, şimdi bile muhtemelen ateşin etrafında yayılmışlardı, birbirlerine kitap okuyor, satranç oynuyor, örneklere çiçek işliyor, kardeşleri Pig & Thistle'a gitmeden önce biraz sessiz kalıyorlardı. Sonunda hepsi

evlenip kendi evlerine sahip olacaklardı ve bu an çok değerliydi.

Bu gece Lyon'un evi de böyle miydi? O kadar huzurlu olduğundan şüpheliydi.

Onun için cazibesi yasak olanın cazibesi miydi? O öyle düşünmüyordu.

Hafifçe kaşlarını çattı. Kendini *itilmiş* hissetti. Ya da belki "çekiştirilmiş" daha uygun bir kelimeydi.

Zorlandığında refleksi her zaman topuklarını sıkmak olmuştur.

Ama yine de parmağını harflerin üzerinde gezdirdi, izlerini sürdürdü ve onun bunları yazdığını hayal ederken, içinde bir şefkat dalgası onu şaşırttı. O bir erkekti, bir erkeğin yoğunluğuna ve arzularına sahipti; tensel açlık ve bunun nasıl tatmin edileceği hakkında her şeyi bildiğini ve çok az kadının ona hayır diyeceğini garanti edebilirdi. Lyon Redmond bakire olsaydı bu aptal kâğıdı çiğneyip yutardı.

Ama dürüstlüğünde neredeyse bir masumiyet de vardı. Onun burada ilk kez denizde olduğunu biliyordu ve dünyada onun nasıl hissettiğini bilen tek kişi de kendisiydi.

Aman Tanrım.

Bunların herhangi birine nasıl eşit olabilirdi ki? Onunla mı?

Kıtaya gidiyor olabilir.

Ya da bir dükün kızıyla evlenmek.

Sanki bir çekmeye hazırlanıyormuş gibi nefesini tuttu ve neredeyse fiziksel bir acıyla notu ateşe attı.

Bir gece önce yaktığı kâğıt parçasının külleriyle birleşmek üzere yerde.

Yazacak yer kalmayana kadar "Lyon Redmond Lyon Redmond Redmond" kelimelerini yazmıştı.

Onu gerçekten beklemesi gerekeceğini HIÇ ÖNGÖRMEMİŞTİ, bu yüzden yanında bir kitap getirmemişti, hatta genellikle her yere onunla birlikte giden *Marcus Aurelius*'u bile.

Daha önce üç kez okuduğu broşürünü, sanki onun kalbinin yayınlanmış gibi getirdi. Ki bir bakıma

Öyle olduğunu sanıyordum.

Kölelik fikri karşısında kendi bedeni de ürpermişti. Ancak tepkisi daha entelektüel, hatta belki de bencilceydi: kendi özgürlüğünü kaybetme fikri nefesini kesti.

Ama Olivia'nın ruhunda yankılandığı açıktı.

Tek bildiği, onun tür şeyler yüzünden acı çektiği idi ve onun acı çektiği düşüncesi onu o kadar rahatsız ediyor ve öfkeliendiriyordu ki, bunu hafifletmek için onun için her şeyi yapabileceğini düşünüyordu.

Ona şiddetle hayranlık duyuyordu ve bu onu huzursuz ediyordu.

Kısmen de olsa, onun bu kadar doğal olan tutkuları, şimdi ona yıllarca Hayatı boyunca uyşuk olduğı kadar itaatkâr da olmamıştı.

Çifte karaağaca yaslandı ve yaprakların arasından yukarı baktı. Bunu hayatı boyunca en az bir düzine kez yapmıştı - muhtemelen tüm kasabayı gözleri kapalı yürüyebilir ve kaybolmazdı, kasabanın her simgesi ve dokusu o kadar tanıdıktı ki. Yukarı doğru baktı ve bahar yapraklarının coşku lu yeşilinin mavi gökyüzüyle oluşturduğu kontrastın tadını çıkarmaya çalıştı. Daha ziyade vitray gibiydi.

Bu, artık sahip olmadığı türden bir sabır gerektiriyordu.

O sabah özel bir dikkatle tıraş olmuştu ve aynadan kendisine bakan adamın cilalı ve asil olduğundan emindi. Kravatını üç kez bağlayıp düzel tmiş, en iyisinin basit olduğuna karar vermişti çünkü elleri sinirden garip bir şekilde sakardı Jonathan ya da Miles, onu iyi tanıyan herkes, her zaman tam tersi olduğu genel olarak anlaşıldığında, onu bir kadının merhametinde görmek için gülerdi.

Gerçi bu özel kadının Olivia Eversea olduğunu öğrendiklerinde belki de daha az komik olurdu.

Saat üç buçukta paltosunun ceplerindekileri karıştırdı. İki peni, eski bir tiyatro bileti, küçük bir katlanır bıçak ve on altıncı yaş gününde babasının hediyesi olan, baş harfleri kazınmış altın cep saati. O saate çok değer veriyordu. Kendisini çok yetişkin hissetmesini sağlamıştı. Bir saate ihtiyacı olan biri haline gelmişti, çünkü gitmesi gereken yerler ve yapması gereken işler vardı.

Cep saatini çevirip açtı ve sonra kapattı. Ve açtı ve sonra kapattı. Kendini pek yetişkin hissetmiyordu. Tıkırtı sessiz ormanda kulakları sağır ediyor ve karaağacın altında ne kadar aptalca yalnız olduğunu vurguluyor gibiydi.

Saat dörtte tekerlek izli toprak yolda otuz metre kadar yürüdü, baktı ve bir sincaptan başka bir şey görmedi, sonra ona başka bir sincap daha katıldı. Şanslı sincaplar, randevuları başarılı olmuştu.

Etrafındaki her şeyin gölgesinin uzamasını izledi, kendi gölgesinin bile.

Saat dört buçukta bıçağıyla karaağaca "O" harfini kazıdı. Çünkü bir yere yazarsa belki huzursuzluğunu, ateşini biraz hafifletebileceğini düşündü. Çünkü sanki şu anda bir bıçak onu ruhunun derinliklerine kazıyormuş gibi hissediyordu.

Öyle olmadı.

Daha önce herhangi bir *insan* için iki saat beklediğinden emin değildi.

Daha önce, bırakın bir kadını.

Kararlı bir adamdı. Yolda durdu ve onun ufukta görünmesini *istedi*.

O .

Sonunda ıssızlık içine çöktü, bir an için o kadar siyah ve ağırdı ki bir daha hareket etmeyi hayal bile edemedi. Onu yüzyıllar sonra ağaç gibi dikilmiş halde bulacaklardı. Eversea Evi'ne doğru bir aptal gibi ağlarken.

Bu durum onu çok eğlendirmişti. Daha önce hiç bu kadar ıssız olmayı umursamamıştı ve bu duygu o kadar yeniydi ki neredeyse onu mahvedecekti.

Neredeyse.

Onu canlandıran şey tam da bu yenilik fikriydi. İssızlık en azından *ilginçti*.

Bugün sadece bir gündü.

Ve istediğini alacaktı.

Bölüm 7

O pazar . . .

EVERSEA AİLESİNİN TAMAMI, yüzyıllardır diğer Eversea serserileri tarafından cilalanmış olan Pennyroyal Green kilisesindeki her zamanki sıralarına doluşmuş, kibarca papazın söyleyecekleriyle ilgileniyormuş gibi davranıyorlardı. Vaaz sırasında uyanık kalmak için her birinin kendine göre bir stratejisi vardı. Olivia ve Genevieve sık sık kimin yeni bir kaputu ya da en azından yeni bir kaput süslemesi olduğunu tahmin etme oyunu oynarlardı.

Anneleri onlara, "Bir gün çok *etkileyici* bir papazımız olacak, benden söylemesi," dedi.

"Nefesimi tutmamalıyım," diye mırıldandı Jacob Eversea cevap olarak. "Bakın burada kim var. Kıtaya gideceğini sanıyordum." Kardeşi Colin bunu Ian'a fısıldadı ve onu dürttü. Olivia, Colin'in çenesini dürttüğü yönü takip etti. Ve dondu kaldı.

Omuzları çok netti. Ve annesiyle konuşmak için birazcık döndüğünde, bu profil annesinin nefesinin kesilmesine neden oldu.

Kalbi, kafesten salıverilmiş bir kuş gibi gökyüzüne fırladı.

Şimdi, küçük bir parçasının onun uzakta olmasını dilemiş olması delilik gibi görünüyordu, çünkü bu daha kolay olurdu. O yanındayken *her şeyin* daha iyi olduğu çok açıktı.

Olivia vaazın tek kelimesini bile duymamıştı ama izleyen biri, papazın mesajını çok etkileyici bulduğunu düşünebilirdi. Hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Mavi çizgili tülbentini ve mavi kurdeleli bonesini takıyordu, çünkü herkes gözlerinin renginin tam olarak bu olduğunu söylüyordu.

Ve düzinelerce insanın aynı anda çıkardığı o tanıdık ses, ezilmiş etekleri silkeliyor, yaşılı uzuvların çözülmesini ya da gıcırdayarak harekete geçmesini bekliyordu ve kalabalık toplu halde kiliseden dışarı çıktı, yavaşça, öğütmek ve selamlaşmak için durakladı.

Kalabalıkla birlikte kilise avlusunun itinin kenarına kadar ilerlemişti ki durup yukarı baktı ve kalbi kt küt atmaya başladı. Kiliseyi çevreleyen ağaçlar neredeyse bir gecede neşeli bir yeşil patlamasıyla yapraklanmıştı.

Birden kulağına bir ses geldi.

"Dua kitabını bırak."

O da anında bunu yaptı.

O ve Lyon Redmond aynı anda çömeldi. Gören herkes onun sadece kitabı almak için durduğunu sanırdı. Ne de olsa Redmond'ların mkemmek bir terbiyesi vardı.

"*İki saat* bekledim," dedi fısıltıyla. Hem hafifçe suçlayıcı hem de şaşkındı. Ve biraz da eğlenmişti.

Dudağını ısırdı. O kadar yakışıklıydı ki, kelimenin tam anlamıyla *acı çekiyordu*. Sanki tüm duyuları onunla dolup taşıyordu.

"Bana ne yapacağımın söylenmesinden hoşlanmam. Özellikle de yalan söylemem isteniyorsa. Ben asla yalan söylemem."

"Hiç mi?" O kadar içten bir şaşkınlık içindeydi ki, gülümsemekten kendini alamadı.

"şey, bu konuda ktym. Ve her şeyden önce insanın bir kodu olmalı." "Katılıyorum. ," diye kabul etti, kasvetli bir şekilde.

Ama gözleri dans ediyordu.

Glmsememeye çalıştı ve başaramadı.

"zr dilerim, Bayan Eversea. Çok fazla varsayımda bulunduğumu şimdi anlıyorum. Örneğin, benimle tekrar konuşmak isteyebileceğinizi düşünmüştüm. İstiyor musunuz?"

Akıllı, zeki ve kötü bir adam, kaçamayacağı bir şekilde cevap vermesini istedi. Çünkü az önce kendini beğenmiş bir şekilde asla yalan söylemediğini ilan etmişti.

"Evet."

"Çağırmaya geleyim mi?" Bunu sakın bir şekilde söyledi. Ama sabırsızca, çünkü sonsuza kadar burada çömelemezlerdi.

Gözleri kilitlendi.

Tanrı sadece biliyordu nasıl ve Denizaşırı vardı
tartışıldı içinde *onun*

Ev.

Başka bir şey söylemeden meramını anlatmıştı ve dahası, onun anladığını biliyordu.

Neşeli seslerin uğultusunun farkındaydı, bir çocuk delice bir sevinçle çığlık atıyordu, çünkü uzun elbiseli bir adam durmadan konuşurken sert bir sıranın üzerinde hareketsiz oturmanın arafından kurtulmuştu.

Şu anda sahip olduğu çok tuhaf bir manzaraydı, sadece etek uçları, çizme parmakları ve Lyon'un mavi, mavi gözlerinden oluşan bir kelimeydi.

"Benim de yalan söylemeyi alışkanlık haline getirmediğimi bilmelisiniz, Bayan Eversea. Notum gücenmenize neden olduysa özür dilerim. Yapılacak en centilmence şeyin, birbirimizi tekrar görmemizi sağlayacak bir plana varmak ve bunu size sunmak olduğunu düşündüm. Çünkü sizi tekrar görmek istiyordum ve *benim* prensibim istediğimi elde etmektir."

O kadar heyecan verici bir küstahlıktı ki, kalbi bayılacak gibi oldu.

"Çok becerikliydiniz," diye itiraf etti. "."

Adam başını hafifçe salladı, sanki kadın bir zevkmiş gibi, dudakları birbirine yapışmış, gözleri parlıyordu ve kadın ona gülümsedi, bonesinin kızarmış yanaklarını dünyanın geri kalanından gizlemesine minnettardı.

Onunla durmadan konuşmak ne büyük bir keyif olurdu, çünkü bir şekilde konuşabileceğini biliyordu. Kısıtlı bir suskunluk yerine normal bir konuşma sesi kullanmak. Yüksek sesle gülmek. Omzunun üzerinden ya da ondan başka bir yere bakmadan onun varlığının tadını çıkarmak.

Bu da ona omzunun üzerinden bakması gerektiğini hatırlattı.

Eğer ailesinden biri onun kaybolduğunu fark ettiyse bile, henüz aşağıya bakmayı akıl edememişlerdi. Neyse ki kardeşlerinin hepsi çok uzundu ve kayıp kız kardeşlerini arayacakları ilk yer yer olmazdı.

Lyon Redmond'un dua kitabını bırakmasını söylerken bunu da düşünüp düşünmediğini merak etti.

Çok zekiydi, cıvı cıvı, keskin bir zekâyâ sahipti. Ama Bay Redmond'un kendisinden bir adım önde olduğundan kuşkulanıyordu.

Bu durum hoşuna gitse de onu rahatsız ediyordu. "Bay Redmond ..." dedi sonunda.

"Lyon," diye düzeltti, sanki bunu daha önce onlarca kez yapmış gibi neredeyse sinirli, sabırsız bir sessizlikle. Sanki bir kelime yetecekken iki kelime için yeterli zamanları yokmuş gibi.

"Lyon," diye tekrarladı nazikçe, sanki ona küçük bir hazine vermiş gibi. Adam sanki onu şövalye ilan etmiş gibi gülümsedi.

Göz göze geldikleri birkaç saniyelik tedirgin bir anın ardından kiliseden ayrılanların ayak sesleri azalmaya başladı ve kilise avlusunun dışında yüz yüze yere çömelmiş bir halde kaldılar.

"Salı öğleden sonra Duffy'lere bir sepet yiyecek getireceğim," diye fısıldadı aceleyle. "Saat iki gibi. Yalnız olacağım."

"Güneye giden yolda karşılaşsak tesadüf olmaz mıydı?"

"Öyle olurdu," diye nefes nefese kabul etti, sonra ayağa fırladı ve başka bir şey söylemeden dönüp adamın yanından uzaklaştı.

Ailesine geri dönmek için acele ederken ayağa fırlayıp topuklarını tıkırdatmamak için elinden gelen her şeyi yaptı.

"Dua kitabımı düşürdüm," diye açıkladı, neyse ki ailesi bu açıklama karşısında biraz şaşırılmış görünüyordu, çünkü kimse onun gittiğini fark etmemişti. "Birden elimden fırladı. En sevdiğim kitaptır. Onu kaybetmekten nefret ediyorum. Düşürerek."

"Sanırım Olivia'mız az önce dini bir aydınlanma yaşadı. Bir lamba gibi parlıyor." Bu sözler, onu tuhaf bir şekilde inceleyen Chase'den geldi. Gerçi bunun nedeni dua kitabı hakkında gevezelik ediyor olması da olabilirdi.

"Papaz konuşurken bir iki saniye uyukladığına yemin edebileceğim o ayinden sonra nasıl bir aydınlanma yaşayabilir? O ayin sırasında uyuyabiliyorsa ben neden uyuyamıyorum?"

Colin bu mantığı annesine sundu, o da homurdanarak kolunu Colin'in koluna doladı, sanki bu tek başına dizginlenemez oğlunu dizginleyebilir ve evli konteslerin kafeslerine tırmanmasını engelleyebilirmiş gibi.

Babası kuru bir sesle, "Biz İngiliz Kilisesi'ne bağlıyız, kızım ve bildiğin gibi yaşam bizim elimizde, o yüzden lütfen rahibe olmayı aklından bile geçirme," dedi ve kolunu onun koluna doladı.

"Olivia diğer tüm rahibeleri kızdırırdı. O *en iyisi* olmak zorunda Rahibe," diye alay etti lan.

Güldü, bu kesinlikle doğru olmasına rağmen: kazanmayı çok seviyordu. Ama şu anda her şeyi komik ve güzel bulmaya hazırды ve Lyon Redmond'un onu izleyip izlemediğini görmek için arkasına bakmayacaktı.

Genevieve önlerinde yürüyordu ve omzunun üzerinden Olivia'ya baktı. "Bence bunlar onun eğlendirdiği fikirler değil-OW!" Olivia kız kardeşinin ayakkabısının arkasına bastı ve çekip çıkardı. "Çok özür dilerim, Genevieve! Sakarım ben."

Genevieve ona kızgın bir bakış fırlattı ve Olivia da ona hançer gibi bir bakışla karşılık verdi.

Babası ikisiyle de alay ederek, "Buraya gel aşkım, kız kardeşinin seni ezemeyeceği bir yere," diye emretti.

Genevieve geriye doğru sıçradı ve onun diğer kolunu tuttu.

İki hafta önce, bu Olivia için mükemmel mutluluğun tanımıydı. Güzel bir bahar günü, minik mor kır çiçekleri, Eversea ve Redmond atalarının ve diğer tanıdık Sussex isimlerinin yer aldığı eski eğik taşlarla dolu kilise bahçesini çevreleyen küçük çitin arasından bakmaya başlamıştı bile; ailesi bir arada, şakalaşılıyor, didişiyor, şakalaşılıyor, kol kola girmiş, eve giden tanıdık yolda yürüyorlardı. Babası, uzun boylu, iri yarı, yakışıklı ve her halinden memnun adam gibi karnı biraz yumuşak, puro ve odun dumanı en sevdiği pazar ceketinin içine işlemişti. Paltosu Olivia için sevgi ve güven kokuyordu. Kalp şeklindeki yüzü ve mavi gözleri kendisinininkilere çok benzeyen annesi, ona hızlı, alaycı ve sevgi dolu bir bakış göndererek, "*Erkeklerimizin onları medeni tutmak için bize ihtiyaçları olduğunu biliyoruz.*"

Hayatı, bunun gibi sayısız Pazar günü ve çocukluğundan beri bildiği diğer sevilen küçük ritüellerle bir araya getirilmişti.

Ayaklarının altındaki zemini tam olarak hissedemese bile, kendini ona ve yere sabitlemek istercesine babasının kolunu kaburgalarına doğru sıkıca çekti. Bir şeyin onu çekip götürdüğünü bilse bile.

Lyon Redmond'u tekrar görecekti. Arkasına bakmadı.

Bu yüzden Lyon'un, sanki hatırlamak için tüm duyularını bir araya getiriyormuş gibi, onun gidişini izlemek için sonsuz bir sessizlik anında durduğunu bilmiyordu.

Babasının dikkatini çeken de işte bu durgunluktu, çünkü bir okun hedefini vurduktan sonra sahip olduğu türden bir durgunluktu bu.

Lyon'un bakışlarını takip etti ve Jacob Eversea ile kol kola girmiş, ince sırtlı ve hafif adımlı, siyah saçlı bir kız gördü. O kadar tanıdık bir kızdı ki, yılların verdiği baş dönmesiyle neredeyse sallanacaktı.

Jacob Eversea. Isaiah'ınki olabilecek bir hayatı yaşayan adam.

Sonra Isaiah'ın güzel karısı Fanchette kolunu onunkine doladı ve Isaiah refleksi olarak ona sevgiyle gülümsedi.

Kendi iyi ailesini, Lyon ve Miles'ı, Jonathan ve Violet'i ters yöne, Redmond Evi'ne doğru götürdü.

SALI ÖĞLEDEN SONRA, saat ikiye on beş kala, Lyon çifte karaağacın yanında bekledi, daha önceki çaresizliğinin kalıcı olarak oyulmuş bir "O" ile anılmasından dolayı belli belirsiz bir utanç duyuyordu. Zavallı ağaç.

Ama sonra uzakta beyaz bir nokta gördü ve kalbi fazladan binlerce kez atar gibi oldu.

Ve onu gördüğünde koşmaya başladı, yüzü ışıkla doluydu, sanki kayan bir yıldız gibiydi.

Birdenbire "O" tamamen yetersiz göründü. Önüne bir H" ve da "sannah" yazmalıydı.

Soğukkanlı, erkeksi ve kibirli görünmeye çalıştı, dünyanın onun olduğuna inandığı her şeyi. Ama daha yürüdüğünü bile anlamadan onunla yarı yolda buluştu.

İkisi de durdu, sessizce sevindiler.

Gülümsedi ve gevşemiş saçlarından bir tutamı gözlerinden uzaklaştırdı ve bir an için hiçbir şey söylemediler.

"İzin ver senin yerine ben alayım," dedi sonunda. Sepeti onun kolundan kaydırıldı.

"Çok ağır," diye uyardı. "Ekmek ve yarım tekerlek peynir, biraz meyve ve kavanozlarda başka şeyler. Çok fazla yiyecek var."

Ne kadar güçlü ve erkeksi olduğunu göstermek için biraz kaldırdı. "Çok fazla Duffy var."

"ve daha fazlası da olacak, çünkü ondan uzak durmayacak."

Dondu kaldı ve mahcup bir şekilde elini ağzına götürdü, ne söylediğini fark ettiğinde kıpkırmızı oldu.

Bir kahkaha attı. Ama o bile neredeyse kızarıyordu.

"Ne yazık ki İngiliz Kilisesi'nden değiller," dedi. "Bu tür konularda biraz daha az hevesliler."

"Öyle mi?" Sesi gerçekten meraklı ve biraz da hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Şeyhepsi değil."

Elbette ikisi de İngiliz Kilisesi'ne bağlıydı.

Konuşmanın aniden Duffy'lerin yatak odasına kayması karşısında hem şaşkınlık hem de şaşkınlık içinde durdular.

"Gerçekten de bu tür şeyler hakkında konuşmamalıyız," dedi kuşkuyla. Utanmıştı. Bunu inandığı için değil, söylemesi gerektiğini düşündüğü için söylemişti.

Yola koyuldu. Karaağaçlar, küller ve kuşlarla ve diğer küçük canlılarla hışırdayan eski alıç çitleriyle kaplıydı. Onu beklediği zaman çok ıssız görünmüştü. Şimdi ise cennet gibiydi.

Onu utançtan kurtarmak istiyordu. "Yapmamamız gereken her şeyden kaçınırsak, Bayan Eversea, ikimiz de bu yolda yürüyor, büyüleyici birinin huzurunda olağanüstü güzel bir günün tadını çıkarıyor olmayız. Ve eğer sizi endişelendiren bir şey varsa, bunu bilmek isterim. Biz arkadaşız, değil mi?"

"Kesinlikle."

Bunu o kadar hararetle söyledi ki, adam kelimenin tam anlamıyla ayak tabanlarına kadar büyülendi.

Başlangıçtaki baş döndürücü sohbet patlaması sona erdi ve bir an için kimse konuşmadı. Sadece yürüdüler. Yüksek sesle söylemekte özgür hissettikleri şeyler henüz birbirleri hakkında hissettiklerine yetişmemişti ve sessizlik mutluluk ve sabırsızlıkla doluydu.

"Gerçekten öyle demek istememiştim," dedi birden. "Bu kadar dikkatsiz olduğumu düşünmenizi istemem. Sadece endişeleniyorum, görüyorsunuz. Duffy'lerin çocukları kendi hallerinde çok sevimliler ama sık sık hastalanıyorlar çünkü yeterince yemek yok ve çok güçlü değiller ve Bay Duffy elinden geldiğince çalışıyor ama elinden geldiğince de içiyor."

"Bence çoğu erkek içebildiği zaman içer. Herhangi bir gece Pig & Thistle'ın içine bir göz atın." Gerçi Bay Duffy'nin payına düşenden fazlasını yaptığından şüpheleniyordu.

Güldü. "Tanıdığımız erkeklerin çoğu, elbette, ama mantık çerçevesinde, en azından kibar bir ortamda. Kibar bir topluluğun dışında neler olduğunu Tanrı bilir. Kardeşim Colin bir keresinde sabahın köründe kapısını çaldığımda botunu fırlatmıştı. Geç saatlere kadar dart oynamış ve birahane bira içmişti."

"Eğer içinde aşırı içki içersem babam beni öldürür. Ya da ayakkabı fırlatırdım."

Şaşkın ve sempatik bir bakış fırlattı. "Öldürüldü mü? Ayakkabı fırlattığı için mi?"

Güldü. "Belki tam anlamıyla değil. Sadece... Her zaman oldukça katı bir davranış standardına tabi tutuldum. İtiraz ettiğimi sanmıyorum. Ne de olsa bunun faydaları var," dedi pişmanlıkla. "babam harçlığımı kesmiyor."

Bunu takip eden kısa sessizlikte ikisi de Lyon'un pozisyonunun ne kadar kısıtlı olduğunu yeni fark ettiler.

"Hiç *baştan çıkmadın* mı?"

Ne söyleyeceğini düşündü. "Hayatımın büyük bir kısmını günaha karşı nasıl direneceğimi öğrenerek geçirdim."

Bu da, birbirlerini bacakları üzerinde ayartıcı olarak gördükleri göz önüne alındığında, sohbette komik ve garip bir dalgalanmaya neden oldu.

Aceleyle ekledi, "Sanırım bu, evet, gerçekten de baştan çıkarıldım, ama babamı idare etmenin en kolay yolunun ayakkabı fırlatmamak olduğunu öğrendim demenin süslü bir yolu. Ya da zar atmak. Ya da öfke nöbetleri. Kriket toplarına izin var."

Onu oldukça dikkatli bir şekilde izliyordu, gözlerinin arasında küçük bir sempati kırışıklığı vardı.

"Benden çok şey bekleniyor, Bayan Eversea." Sadece yarı şaka yapıyordu. Redmond'un varisi olarak üstlendiği rolün büyüklüğünü nasıl açıklayacağını bildiğinden emin değildi.

"Ah, evet. İnsanlar sizden genellikle sessiz ve hayret dolu tonlarda bahsederler. Lyon Redmond. Armut dibine düşermiş, falan filan. Bir gün efsane olacak."

Güldü ve gülüşü mutlu bir iç çekişe dönüştü. Çok şaşırtıcıydı. Çok açık sözlü, kendinden emin ve *mutluydu*. Zavallı Leydi Arabella'ya hiç benzemiyordu.

"Bir gün bir efsane olacağımı umuyorum," dedi ciddiyetle, sadece yarı şaka yaparak.

"Genç erkeklerin servete giden yolu kendilerinin bulması Denizaşırı Ülkeler'in bir geleneğidir. Babam birden fazla kez denize açıldı ve eve zengin döndü. Babamın cinayetle tehdit ettiğini hayal bile edemiyorum. Bir şey anlatmak istediğinde kullandığı bir *bakışı* vardır."

Lyon, Eversea kardeşlerin evli konteslerin ve benzerlerinin yatak odalarına girdiklerinin iddia edildiğini biliyordu.

"Babamın da bir bakışı var," dedi, biraz da acımasızca.

Ona yan gözle bir bakış attı. "Babanın işi için hemen bir kıta turuna çıkman gerektiğini sanıyordum. Ya da bir dükün kızıyla evleneceğini."

Adam şaşkınlıkla başını ona doğru çevirdi. "Bunu nereden duydun?"

"Kardeşlerimden biri barda duymuş."

"Evinizde bir tartışma konusu muydum?" Ve şimdi hayretler içindeydi.

"Uzun sürmedi," dedi açık açık. "Sezonun ilk kekliği gibi vuruldu."

Kısa bir kahkaha attı. "Senin evin benimkine kıyasla anarşi gibi geliyor. 'Eversea' kelimesinin gönüllü olarak yüksek sesle söylendiğini hiç duyduğumu sanmıyorum."

"Bu anarşi değil!" Tutkulu bir savunmayla ona doğru döndü. "Hepimizin *güzel* terbiyeleri var."

Bunun doğru olduğundan emin olsa da -lan ve Colin Eversea ne kadar sefahat içinde olurlarsa olsunlar, öncesinde, sırasında ve sonrasında "lütfen" ve "teşekkür ederim" dediklerinden emindi- neredeyse acı verici bir şefkat dalgası hissetti. Elbette sevdiği insanları her zaman tutkuyla savunurdu.

Bu, onunla paylaştığı bir özellikti.

Aynı zamanda, eğer üzerinde dururlarsa onları bölebilecek bir şeydi. Aileleri arasındaki tarih karmaşık ve hassastı, çoğu hala ikisi tarafından da tam olarak bilinmiyordu.

Bu hiçbir karmaşıklığın girmesini istemiyordu.

Uzandı ve neredeyse bir elini onun koluna koyacaktı, yatıştırma ve güven verme refleksiyle.

Çabucak geri çekti. Bu kesinlikle "yapılmaması gerekenlerden" biriydi. Oh, ama onun kollarında olduğu gün . . .

Bu bir "eğer" değil, "ne zaman" sorusuydu.

Ve ikisinin de bunu bildiğinden şüpheleniyordu.

"Hakaret etmek istememiştim Bayan Eversea, bu yüzden beni affedin.

. . . Sanırım bu, ailelerimizin muhtemelen çok farklı söylemenin beceriksizce bir yoluydu. Annem sakın bir tip, sevgi dolu ve hoşgörülü, babam ise ..." Isaiah'ı nasıl özetleyebilirim ki? ". . . Ona büyük hayranlık duyuyorum," diye karar verdi, ancak bunu söylemek garip bir şekilde birkaç gün öncesine göre daha az samimi geliyordu. Bu hayranlık şimdi oldukça karanlık bir farkındalıkla doluydu. "Aile ismimin ihtişamının, benden büyük şeyler beklendiğinin ve yaptığım her hareketin ailemin her üyesine, özellikle de ona yansıdığının son derece farkındayım. Ya da daha doğrusu, bu çok

nasıl gördüğünü. Benim şansım ölçülemez. Bunu hem doğuştan biliyorum hem de aslında bana sık sık söyleniyor."

Bunu kuru bir şekilde söyledi.

Bunu düşünceli bir şekilde dinledi ve kısa bir sessizlik oldu. "Yasaklanmış yolunuzdan saparsanız sonuçlarının muhtemelen korkunç olacağını tahmin ediyorum."

Şaşırtıcı derecede zekiydi.

Onunla birlikte Duffy'lere giden bu yolda yürümek bile yasaklanmış yolundan bir sapma teşkil ediyordu.

Durakladı ve sonraki kelimelerini dikkatle seçti. Ne olursa olsun, kendi sadakatleri vardı.

"Babamın hoşnutsuzluğunu belli etmenin yolları vardır. Ve evet, benim için planları var."

Onu izlemek için döndü, yüzü kasvetli ama yine de çok canlı, çok zeki ve sempatikti. Bir anda onun da kendisine dokunmak istediğini hissetti, kendisinin ona dokunmak istemesiyle aynı sebeplerden dolayı. Yatıştırmak için.

Ve ona dokunma fikri onu gerçekten de huzursuz ediyordu.

Belki de onunla ormanda tek başına buluşmanın pek de mantıklı olmadığını düşündü. Çünkü şu anda yürüdükleri yerden yüz adım ötede, yolun dışında, yosunlarla kaplı, çitlerle ve ağaçlarla çevrili küçük bir açıklık vardı ve bundan sonra geceleri yatağına uzandığında onu orada usulca sırt üstü yatırıp üzerine eğildiğini hayal edeceğini biliyordu.

Zihninde aceleyle ereksiyonu engelleyici bir şey aradı ve Bayan Sneath'in görüntüsünde karar kıldı.

Olivia masumdu ama saf olduğu söylenemezdi. Aralarındaki hava bir şimşek fırtınasından önceki saatler gibi kıvılcımlarla doluydu ve bunu doğrudan tartışmamak neredeyse sahtekârlık gibi görünüyordu. Gökyüzü açılıp bardaktan boşanırcasına yağarken bile "yağmur!" dememek gibi bir şeydi bu.

Birinin, uzun boylu erkek kardeşlerinden birinin onunla birlikte yürümesi gerekirdi, diye düşündü sapkınca. Lyon, bir açıklıkta onun ırzına geçmeyi düşünürken bile onu kendinden korumak istiyordu. Bir paradoks.

Sessizliğin içinde kuşlar birbiriyle yarışan arylar söyledi ve ağaçlar yeni yapraklarını tef gibi salladı.

"Yakında Londra'daki Mercury Club'da konuşma yapmamı istiyor. Buharlı makineler hakkındaki düşüncelerimi sunmak ve bazı yatırım stratejilerini tanıtmak için."

"Eminim sen de baban kadar iyi bir iş çıkaracaksın." "Daha iyisini yapacağım."

Bunu o kadar basitçe ve o kadar kolay bir inançla söyledi ki, kadın keyifle güldü.

"Yapmak istediğiniz şey bu mu? Yatırımcılık ve benzeri şeyler mi? Tıpkı baban gibi."

Tereddüt etti. "Bunun için yetiştirildim. Bu işte iyiyim. Ama son zamanlarda ne istediğimi çok iyi öğrendim."

O izin ver o Açıklama halka a an. Ne
/ istiyorum. Örs üzerinde işlenen bir şey gibi. İstediği şey oydu.

Zevkten kızardı.

"Yakın zamanda Londra'ya gittiniz mi, Bayan Eversea?"

"Yakın zamanda değil ama sanırım gelecek yıl bir sezon olacak. Geçen yıl bir sezon geçirmeliydim, ama onun yerine ague hastalığına yakalandım."

Ve Londra'daki sezonunun nasıl geçeceğini zaten biliyordu: arıların çiçeklere üşüştüğü gibi erkekler ona üşüşecekti. İçini bir kıskançlık dalgası kapladı, ki henüz gerçekleşmemiş bir şey için kıskançlık olduğu düşünülürse bu çok saçmaydı.

"Daha önceki sorunuza gelince, Bayan Eversea ... Aslında kıtaya gitmem gerekiyordu. Ama Pennyroyal Green'de kalmaya karar verdim."

İkisi de bu ifadenin ne olduğunu biliyordu: bir itiraf.

Bir dükün kızımdan bahsetmedi. Bir daha sormadı.

Etraflarındaki kıvılcım fırtınasının sessiz kalbinde garip, huzurlu bir kesinlik vardı. *Bu kişi benim için yaratılmıştı.*

Sanki o an hiçbirinin korkutup kaçırmak istemediği küçük vahşi bir yaratılmış gibi sessizce yürümeye, daha doğrusu süzölmeye devam ettiler.

"Kıtayı isterim," dedi sonunda ve küçük bir sıçrayışla elini uzatıp karaağaçtaki bir yaprağa eski bir arkadaşımı gibi dokundu, ki muhtemelen öyleydi.

Onun nasıl hareket ettiğini izlemek hoşuna gidiyordu. Bir keresinde bir karahindibanın rüzgârda nasıl döndüğünü izlemişti ve o da bu kadar doğal ve zarif görünüyordu.

"Yapar mıydın?" dedi, biraz sisli bir sesle.

"Her zaman bir okyanus yolculuğuna çıkmak istemişimdir. Suyun *her tarafını* görmek! Ne kadar muhteşem! Ve serada yetişmeyen bir ağaçtan portakal koparmak. Ve çıplak ayak parmaklarımı sıcak altın kumlara sokmak. En yakın geldiğim yer Brighton. Ve *Robinson Crusoe*'yu okumak."

Güldü. "Uzun zamandır İspanya'yı görmek istiyordum. Orada, *güneşli* bir ülkede, deniz manzaralı kendime ait bir ev inşa etmek istiyorum."

"Başka bir deyişle İngiltere değil."

"Tropik bölgelerde değiliz, değil mi?"

"Yine de bugün cennet gibi, değil mi? Bir ülke düşünün ki havası tıpkı bunun gibi günlerden oluşuyor." Başını arkaya eğdi ve bahar dolu derin bir nefes aldı.

"İspanya'yı tarif ediyorsun."

"Kitabını okuyacağım o zaman!" dedi heyecanla. "Henüz okumadım, biliyorsun. Sadece içinden düşen mesajı okudum. Söylesene, orada ne tür bir ev inşa edeceksin?"

"Zarif çizgiler. Belki biraz Mağribi. Beyaz. Sade. Geniş pencerele büyük odalar ve her açıdan denizi görebileceksiniz. Işık ve güzel şeylerle dolu ama *çok fazla* şey yok."

Ailesinin evi Redmond House'un tam tersini tarif ediyordu. Eski, yakışıklı ve yemyeşildi, karanlık ormanlar, sessiz koridorlar ve çocukken dokunmalarına asla izin verilmeyen korkutucu derecede değerli şeyler vardı.

"Kulağa cennet gibi geliyor. Umarım bir gün görürüm."

Komik bir sessizlik oldu. Çünkü bu da kulağa bir bildiri gibi geliyordu.

Onun bir sonraki soruyu sorup sormamaya karar verdiğini hissedebiliyordu. "Baban bu şehirde bir ev sahibi olmak istediğini biliyor mu?"

İspanya mı?" Bunu neredeyse nazikçe söyledi. Dikkatlice. Bu kız çok şeyi çok çabuk anlıyordu. "Hayır," dedi.

Olivia Eversea'nın onun kalbini babasından daha iyi bildiğini fark etmek birden tuhaf gelmişti. Aslında dünyadaki herkesten daha iyi.

Görünüşe göre hayatı boyunca nefes almak için bu fırsatı beklemişti. Ve kendini hiç kadar iyi hissediyordu.

Ona hayal ettiğinden çok daha fazlası olduğunu göstermeye başlamıştı bile. Tamamen rahat değil, ama tamamen baştan çıkarıcı.

Duffy'lerin evi artık görünüyordu ve Lyon adımlarını bilinçli olarak yavaşlattı. Ama ne kadar yavaş giderlerse gitsinler, sonunda varacaklardı.

"Belki de burada dursanız iyi olur," dedi biraz garip bir şekilde.

Sepeti kolundan onunkine kaydırarak gergin bir sessizliğe gömüldü, çünkü söylenecek çok şey vardı ve asla yeterli zaman olmayacakmış gibi görünüyordu. Ve kolları kısa bir süreliğine ama kasıtlı olarak birbirlerine değdi ve bu gerçekten de sadece ateşe çıra atmak gibiydi.

Bu küçük dokunuş her ikisinin de bir an için sessiz kalmasına neden oldu. "Bayan Eversea ..."

"Olivia."

"Olivia."

Bunu ciddiyetle söyledi. Böyle bir iyiliği hak eden bir törenle kabul etti.

Ve adam yavaşça gülümsedi, bu da kızın köklerine kadar kızarmasına neden oldu.

Gözleri gökyüzünden daha maviydi ve kirpiklerini indirdiğinde yanağına titrek bir gölge düşüyordu.

"Olivia, ben ..."

Durdu. Cümleyi milyonlarca şekilde bitirebilirdi.

"Genellikle her Salı, Sussex Yoksullarını Koruma Derneği toplantısından sonra Duffy'lere bir sepet götürürüm," dedi telaşla.

Sonra dönüp hızla uzaklaştı, bir kez daha durup bir yaprağa dokunmak için uzandı. "Yine karşılaştık, bahar!" dedi.

Kısa bir kahkaha attı ve onun gidişini izledi.

Sonra dönüp dolaştı ve çoğunlukla neredeyse eve kadar yürüse de, arada sırada sırf şeytanlık olsun diye birkaç alçak çitten atladı.

Ve karaağaca oyduğu "O" harfine dokunmak için sadece bir kez durdu.

Bölüm 8

Düğünden altı hafta önce.

"İŞTE DÖRT ŞILIN." Olivia paraları birer birer Madam Marceau'nun duvarının dibindeki dilencilerin paylaştığı fincana bıraktı. "Umarım bununla yiyecek sıcak bir şeyler alırsınız. Eğer çalışmak ve sakın bir hayat sürmek istiyorsanız Sussex'e gitmeyi düşünün. Bu, posta arabası ücreti için yeterli olacaktır."

Aniden geri adım attı.

"Bu beni son görüşün olabilir. Elveda."

Sargılı dilenci başını hiç kaldırmadı ya da konuşmadı ve kadın onun konuşup konuşamayacağını bir kez daha merak etti. Belki de duyamıyordu bile. Ama elini kaldırdı ve yavaşça kutsayarak indirdi. Bu, hayatının bir bölümünün üzerindeki perdenin inişini izlemek gibiydi.

Madam Marceau zeki ve meşguldü ve Matmazel Lilette'i işe aldığı için kendini tebrik etti, çünkü o ve Olivia arasında bir uyum oluşmuştu.

Matmazel Lilette iğneyi takarken hafifçe ısıklık çalıyordu. Tesadüfe bakın ki, "Lyon Redmond Efsanesi"ni ısılıkla çalıyordu ve bugün bu çok fazlaydı.

"Matmazel Lilette, sizden bu şarkıyı ısılıkla çalmamanızı rica edebilir miyim?" "Çok özür dilerim. Beni affedin. Şarkı çok hareketli, *değil mi?*" "Evet," dedi Olivia kara kara. "Gerçekten de çok canlı."

Dikenli, çiğ bir sessizlik ortaya çıktı.

"Bağışlayın Bayan Eversea, konu *biraz zor* olacak ama siz, adına şarkı yazılan tanıdığım tek kadınsınız. Hayat dolu bir adam mıydı? Şarkı kadar canlı mı? Bu Lyon Redmond mu?"

Canlı mıydı? Gelinliğinin son provası sırasında Lyon'u düşünmek istemiyordu.

Hayır, canlı değildi.
Hayatın ta
kendisiydi.

Onun *hakkında* hiçbir zaman dürüstçe konuşmadı. Sadece onun etrafında, genellemelerle konuşurdu. Hiç kimse onu onun gibi tanımamıştı.

Birdenbire birinin bilmesini istedi.

"Şaşırtıcı bir adamdı. Canlı bir adamdı. ... aynı zamanda çok disiplinli bir adamdı. Çok zeki ve ürkütücü derecede hızlıydı. Yufka yürekliydi. Ve bir yerleri görmeyi çok isterdi. Harika bir kahkahası vardı. Şarkı hoşuna giderdi. Umarım-"

Durdu. "Umar
mısın?"

Onun hakkında konuşacak gücü neredeyse tükenmek üzereydi.

"Umarım öyledir." Sesi artık boğuk çıkıyordu. "Görüşürüz."

O yaptı, Tanrı yardımcısı olsun. Bir çukurda ölmüş olabilir. Ya da bir timsahın üzerinde Nil'de geziyor olabilirdi. Yıllar boyunca akla gelebilecek her türlü senaryoyu düşünmüştü. Onu yine bir geminin güvertesinde hayal etti. Bu onu bir nebze olsun rahatlatırsa da, resmin içinden ince bir öfke süzülüyordu: Nerede olursa olsun, burada değildi ve onsuz gitmişti.

"Cesur muydu? İyi miydi?"

Matmazel Lilette biraz fazla meraklı görünüyordu.

Ama Olivia gözlerini kapattı. Şu anda aklına getirecek bir şey bulamıyordu.

Bir keresinde başka birine de söylediği gibi, asla yalan söylemezdi. "Evet." Sesi kalındı. "Çok cesurca. Ve çok iyi." Gözlerinin ne kadar süre kapalı kaldığını bilmiyordu.

Onları açtı, çünkü onları kapattığında yağmurda, karanlıkta onun yüzünü tekrar gördü.

Onun yerine Landsdowne'u zihninin gözünde canlandırdı. Sevgili yüzü ve kara gözleri.

"Bir zamanlar büyük bir aşk yaşadım," dedi Matmazel Lilette yumuşak bir sesle, tereddütle.

Ah! Belki de soruların kaynağı buydu. "Ona ne oldu?"

"Bilmiyorum. Bir gün ortadan kayboldu." Parmaklarını şıklattı. "böyle. Ben hiç evlenmedim."

"Oh, Lilette . . . Çok üzgünüm." Olivia'nın kalbi acıyla sıkıştı. "*Mersi*, Bayan Eversea. Çok naziksiniz."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Elbette bir gün ... hala gençsin ..." Olivia cüret etti. "Belki de. Ama kalbim, başka kimseyi göremiyor gibi görünüyor."

Aman Tanrım. Olivia, bunu ailesine bu şekilde açıklamaya cesaret edebilseydi hayatının nasıl olacağını merak ediyordu: *Kalbim, başka kimseyi göremiyor gibi görünüyor*.

Ve sonra sessizce hayattan çekildi. İşte bu! Bu saçmalıkla işim bitti.

Bunun yerine yıllarca buketler ve bahis kitaplarındaki bahislere katlanmıştı. Taliplerinden özenle, çekicilikle kaçmış ve yıllarca kendisinin büyük bir kısmını saklamayı başarmıştı.

Ta ki kuzeni papaz Adam Sylvaine, bir zamanlar Lyon'a verdiği minyatürü ona verene kadar. Ona minyatürün nasıl eline geçtiğini söyleme özgürlüğüne sahip olmadığını söylemişti. Tek bildiği Lyon'un onu bir şekilde elinden kaçırmış olduğuydu ve bir zamanlar asla bırakmayacağına yemin etmişti.

Bu büyüü bozmuştu. O zaman hayata yeniden katılmak için bir şeyler yapmaya karar vermişti.

Ve herhangi bir kadın için hayat genellikle evlenmek ve bir aile sahibi olmak anlamına geliyordu.

"Onu kaybettiğiniz için üzgünüm, Matmazel Lilette. Gerçekten."

Elini aşağı uzattı ve Lilette'in elinin kendi elini sıkmak için uzandığını gördü.

"*Mais bien sûr*, ben güçlüyüm."

Olivia göremiyordu ama eteğinin alt kısmından Galyalıların omuz silktiğini hissetti.

Kayıp aşkları onurlandıran bir sessizlik vardı. "Mademoiselle Lilette . . ."

"*Oui*, Bayan Eversea?"

Soruyu sormaktan neredeyse korkuyordu. Sorabileceği başka birini hiç tanımamıştı ve cevaptan da korkuyordu.

Ve sonunda yaptı.

"Nasıl ... nasıl devam ettiniz?" Sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Onun gittiğini bildiğin halde?"

Bu soruya *cevap* verebilecek başka bir ruhla hiç karşılaşmamıştı.

Matmazel Lilette bir süre sessiz kaldı.

"Benim de tutkularım var, görüyorsunuz. Eğer tutkulu bir kadınsanız, önemseyecek bir şeyler bulursunuz, çünkü kendinize yardım edemezsiniz. Sizin gibi, değil mi? Güçlüler için, biz devam ederiz."

Olivia konuşamıyordu. Bu soruyu sormak bile tüm cesaretini almıştı ve henüz sesini yeniden bulamamıştı.

"Kalbiniz iyileşti, *değil mi* Bayan Eversea? Şarkı, aptalca bir saçmalık ve sizi rahatsız etmesine izin vermemelisiniz. Mutlu olacaksınız Bayan Eversea, göreceksiniz. İyi bir adamla evleniyorsunuz."

Olivia kalbinin durumunu tartışmak istemiyordu. "Tanıdığım en iyi adamlardan biri."

"Ve sen şanslısın."

"Şanslıyım."

"Ve sadece en büyük kadınlar hakkında şarkı söylenir."

Olivia bunun üzerine homurdandı. "Korkarım bu noktada fikirlerimiz ayrılıyor. Şarkılardan, bahislerden, baskılardan ve tüm bu saçmalıklardan uzakta biraz zaman geçirmeyi her şeyden çok istiyorum. Döndüğüm her yerde bunlar var. Keşke bir ya da iki haftalığına kaçıp nefes alabilsem... böylece zihnim açık bir şekilde evlenebilirim."

"Belki de taşraya bir gezi?"

"Belki *başka bir* ülke," dedi Olivia alaycı bir tavırla. "Benim evim taşrada, Pennyroyal Green, Sussex'te. Bu saçmalıktan kaçmak için çok uzaklara gitmem gerekecek. Londra ve çevresini doyurmuş gibi görünüyor. Öte yandan, annem gittiğimi fark etmeyebilir bile ve ben de son zamanlarda pek yardımcı olamıyorum. Sinirlerim beni hırçınlaştırıyor."

Matmazel Lilette'in bir süredir hareketsiz olduğunu fark ettiğinde hâlâ konuşuyordu.

"Bayan

Eversea?"

"Evet?"

"İşimiz *bitti*."

Pekâlâ o zaman. Gelinliğiyle ayağa kalktığını ilk gören o ve Matmazel Lilette oldu.

Terzi onu törenle omuzlarından tutarak çevirdi ve Olivia'yı aynaya doğrulttu.

Elbise yumuşacık, akıcı bir sadeliğin . Katmanlı kolları kısıydı, hafifçe kabarıktı ve gümüş dantellerle süslenmişti. Omuzlarına tünemiş küçük peri çanları kadar zarif görünüyordardı. Arkasından sis gibi bir *tren* akıyordu, örümcek ağları değil.

-Gümüş kurdele yakada, etek ucunda ve belde parıldıyordu. Etek ucu gümüş kurdeleden küçük tutturulmuştu ve sadece boncuklar serpiştirilmişti. Beyaz çocuk eldivenleri giyecekti.

Kendisine bakan kızı güçlkle tanıdı. Beyaz yüzlü, gözleri kamaşmış. Perili.

"Benimle kesinlikle evlenirsiniz," dedi.

Matmazel Lilette gülümsedi.

"Çok güzelsiniz Bayan Eversea. Şu anda herkesin sizden beklemesi gereken tek şey bu."

Landsdowne'u düşünmenin zamanı gelmişti.

Ve onu elbisenin içinde gördüğünde sevgili, güçlü yüzünün nasıl görüneceğini.

Belki de *kalbi* başka kimseyi göremiyordu. Belki de kalbi gerçekten de kalıcı olarak kör olmuştu.

Ama bir başkasını mutlu etmenin, mutlu olmaktan sonraki en iyi şey olduğuna karar vermişti ve bunu yapabileceğini biliyordu.

Ve belki de bir gün o olur değil olmak mümkün Landsdowne'un mutluluğunu kendi mutluluğundan ayırmak.

Yaklaşık beş yıl önce . . .

ANNIE, JENNY, PATRICK, MAEVE, Jordy, Christopher, Michael ve muhtemelen bir adı olan ama kız olan ve bir başkası doğana kadar "bebek" olarak adlandırılacak olan bebek, ki bunların Duffy'ler olduğu düşünülürse, kaçınılmazdı.

Lyon isimleri ve tüm küçük dramlarını ezbere biliyordu.

Daha ziyade geceleri tavanını tanımak için geldiği yol.

Neredeyse üç aydır Olivia'yla haftada bir kez, kiliseyi saymazsak iki saatten biraz daha az bir süre görüşüyordu ve onunla konuşmak şöyle dursun, yüzüne bile bakamıyordu. Artık bahane bile üretmiyordu. Her Salı aynı saatte evden kayboluyordu. İkna edici olmak için çok uğraşmamıştı ama gerçekten ikna etmesi gereken tek kişi babasını atlatmayı oldukça ustaca başarmıştı.

Marmelatı böğürtlen reçelinden daha çok sevdiğini, çok koyu olmadığı sürece kahveyi çaya tercih ettiğini ve tıpkı kendisi gibi ikisine de şeker koymadığını, kahvaltısını yemek odası yerine mutfakta yapmayı tercih ettiğini, çünkü sabahları güneşin o pencereden tüllü ve parlak bir şekilde içeri girmesini sevdiğini ve Postlethwaite'in penceresindeki altın süslemeli bir çift beyaz çocuk eldivenini özlediğini biliyordu. Dokuz yaşındayken ölen bir yavru kedisi ve onu hiç unutmadığını, son zamanlarda oldukça sessiz görünen kardeşi Chase ve Bayan Louisa Porter'a fırtınalı ve bariz bir şekilde kur yapan Colin için endişelendiğini, en sevdiği çiçeğin kırmızı gelincikler olduğunu, yatak odasının penceresinin önündeki devasa çobanpüskülü ağacına Edgar adını verdiğini, çünkü bu ismin ona çok yakıştığını, kahramanlarının Mrs. Hannah More, Zachary Macaulay ve Bay William Wilberforce'un tutkulu, yorulmak bilmez kölelik karşıtları ve yoksullar için savaşanlar olduğunu söyledi. Ve tabii ki Bayan Sneath.

Onun da tutkusu onun kahramanı olmaktı.

Ona neredeyse çaresizce hayranlık duyuyordu. Lyon hayatında ilk kez bir şeyi *hak* etmesi gerektiğini hissetmişti. Bazen onunla birlikteyken kendini dar bir çitin üzerinde yürüyormuş gibi hissediyor, kolları onu dengeliyor, bir sonraki anın onun değersiz olduğuna karar vereceği an olmasından endişe ediyordu.

Ama doğal güveni her zaman geri geldi.

Onun da aynı şekilde hissettiği çok açıktı.

Konuşmaları pırıl pırıl ve zahmetsizce, konudan konuya sekerek akıyordu. Birbirlerini sonsuz bir zevk kaynağı olarak görüyorlardı.

Ama onunla geçirdiği her an farkındalığını artırıyor gibiydi, ta ki en küçük şeyleri bile erotik bulacak kadar hassaslaşana kadar. Dirseğinin kıvrımı. Bileğini yukarı çevirdiğinde bileğinin derisi. Tek, narin parmağıyla soluk mavi damarların izini sürmeyi ve dudaklarını nabzına bastırmayı arzuluyordu. Göğüslerinin arasındaki o gölge başını döndürüyordu, çünkü tek yaptığı onları çıplak hayal sağlıyordu. Bağlı saçları ile pelisesinin yakası arasındaki soluk, yumuşak deri şeridi. İnce sırtının kalçalarına doğru genişlemesi. Kulağının kıvrımı. Kulağını diliyle nazikçe okşadığını ve kızın nasıl usulca inlediğini hayal etti. Birbirlerine yakın durduklarında aralarındaki boşluk sıcaklıkla titreyordu, ta ki kızın ona doğru bastırılmamış olması açıkça saçma görüne kadar.

Uyanık yattı ve acı çekti.

Bu tür bir tüketme *arzusu* onun için tamamen yeniydi. Takıntılara değil, iştahlara alışkındı ve genellikle iştahını tatmin edecek aristokrat bir dul kadın bulunurdu. Ve geceleri yatakta tek başına kendini nasıl tatmin edeceğini kesinlikle biliyordu. Ama ikisini de yapamazdı, çünkü bunlar gerçekten istediği şeylerden o kadar uzaktı ki, sırf yemek olmadığı için odun talaşı yemek gibi bir şey olurdu.

Huzursuzluğu onu geceleri Pig & Thistle'a götürmüş, orada Jonathan'ın dart oyunlarını kazanmasını izlemiş ve barda akşam yemeklerine katılan Bayan Marietta Endicott'un Akademisi'nden çekici bir öğretmenle gönülsüz bir flört yürütmeye başlamıştı. Bu onun dikkatini biraz dağıtıyordu ama hiçbir şeyi hafifletmiyordu.

Lyon basitçe bir çapkın ya da haydut değildi. Kimse iyi yetiştirilmiş genç hanımları, özellikle de komşularını baştan çıkarmazdı ve eğer Redmond ise kesinlikle bir Eversea'yı baştan çıkarmazdı. Ondan bir öpücük çalmak bile bir niyet beyanı ile doluydu.

Ama baş döndürücü konuşma telaşları arasındaki sessizlikler uzamaya ve gerginleşmeye başlamıştı. Arada bir küçük dokunuşlar yapıyorlardı; adam bir mendil uzattığında ya da kadın sepeti tutması için adamın koluna bıraktığında parmakları birbirine değiyordu. Bu o kadar saçmaydı ki işkenceye varacak kadar azdı.

Romalıların aslanları Hristiyanların üzerine salmadan önce neden onları beslemediklerini anlıyordu. Açlık insanı öfkeli ve savunmasız yapıyordu.

Uykusuz geçen bir gecenin ardından bir sabah dört nala koşmaya başlamıştı ki atını yavaşlatıp Postlethwaite'in evinin önünde durdurdu. Pencereye baktı.

Sonra atının sırtından indi ve onu bağladı.

Kısa bir süre tereddüt etti. Sonra kapıyı iterek açtı ve çanlar neşeyle dans edip şingirdadı. Bu sabah ses sinirlerini parçalamıştı.

"Bay Redmond, günaydın!" Postlethwaite eğildi. "Sizi benim güzel müesseseme getiren nedir?"

"Günaydın, Bay Postlethwaite. Vitrindeki beyaz çocuk eldivenlerinden satın almak istiyorum. Altınla süslenmiş olanlardan."

Aceleyle ve belki de fazla kararlı konuştuğunun farkındaydı.

"Hayatınızdaki bir hanımefendi için bir hediye, değil mi Bay Redmond?" Postlethwaite'in bu sendroma aşına olduğu belliydi.

Lyon hiçbir şey söylemedi. Sinirleri çok gergindi ve bu işlemin gerçekten de çok çabuk gerçekleşmesine ihtiyacı vardı.

Postlethwaite onları vitrinden çekip incelemesi için Lyon'a vermek üzere uzanırken dükkânın zili tekrar çaldı.

Lyon döndü. Ve dondu kaldı.

Orada kardeşi Jonathan duruyordu, tıpkı Lyon gibi donmuştu.

Jonathan'ın bakışları Lyon'dan Eldivenlere. Postlethwaite'e. Tekrar Lyon'a.

Küçük bir sessizlik ortaya çıktı.

Jonathan sessizce, "Benedict'i dışarıda bağlı gördüm," diye söze girdi.

Lyon konuşamadığını fark etti. Aynı anda hissettiği üç yüz şey göz önüne alındığında, yüz ifadesinin nasıl olduğunu ancak tahmin edebilirdi. Yüz hatlarındaki hafif ilgisizliği ayarlayamıyor gibiydi.

"Hiçbir şey söylemeyeceğim," dedi Jonathan sessizce ve şaşırtıcı bir şekilde nazikçe.

Lyon başını bile sallayamadı.

"Şu eldivenleri sizin için paketleyeyim, olur mu Bay Redmond?" Bay Redmond.

Postlethwaite ihtiyatlı bir şekilde söyledi.

"Teşekkür ," dedi Lyon sert bir sesle. Hâlâ kardeşine bakıyordu. Ne o ne de Jonathan henüz gözlerini kırpmamıştı.

"Şimdi, genç Bay Redmond," dedi Postlethwaite parlak bir sesle. "Siz de bir şey mi arıyorsunuz?"

"Teşekkür Bay Postlethwaite, ama ben kardeşimi arıyordum. Babam sizinle hemen konuşmak istiyor. Londra hakkında bir şey mi?"

Ailesinden bahsetme şeklini seviyordu. Olivia'nın yaşlarında olan ve *oldukça* ele avuca sığmayan kız kardeşi Violet'ten bahsederken sesindeki sıcaklığı. Zeki, sessiz kardeşi Miles'a duyduğu hayranlık ve yavru bir köpeğe benzeyen ama Lyon'a o kadar benzeyen Jonathan'a duyduğu sevgi... Olivia onun da bir gün yıkıcı olacağını biliyordu. Atının adının Benedict olduğunu, bir keresinde yavru bir serçeyi kurtarıp büyüttüğünü, en sevdiği rengin onun gözleri gibi mavi olduğunu, üç yıl üst üste Sussex Nişancılık Kupası'nı ve okuldaki yarım düzine eskrim yarışmasını kazandığını biliyordu. Solaktı. Arthur ve James adında iki göbek adı olduğunu, bir gün reçel lekesini temizlemesi için ona bir mendil uzattığında ve başparmağını onun işlemeli baş harflerinin üzerine sürdüğünde keşfetmişti. Sanki onları bu şekilde ruhuna kazıyabilirmiş gibi.

Onun da kendisi gibi çörekleri, şekersiz çok sert kahveyi sevdiğini ve ana odadaki şöminenin en uzağındaki sandalyeye uzanıp kitap okumayı sevdiğini öğrendi, çünkü açık gecelerde başını arkaya eğip Yıldızlı Saban'ı görebiliyordu ve çocukken babasının bahçesindeki Merkür heykelinin ayağını kazara vurduğunu biliyordu. *Marcus Aurelius'u* okudu, okudu ve tekrar tekrar okudu ve bazen , sorduğunda ona ondan okudu. En sevdiği söz şuydu: "Kaderin seni bağladığı şeyleri kabul et ve kaderin seni bir araya getirdiği insanları sev, ama bunu tüm kalbinle yap."

Bu cümleyi ne kadar da severdi. *Kaderin sizi bir araya getirdiği insanları sevin, ama bunu tüm kalbinizle yapın.* Ve bu cümleyi ona okuduğunda oluşan küçük sessizliği seviyordu, çünkü onun kendisini düşündüğünü ve bunu bilmesini istediğini biliyordu.

Neredeyse herkesten daha zeki olmaya alışkın olduğu için, acımasızca, şiddetle zekiydi ve heyecan verici bulduğu bir şekilde tartışmaya istekliydi ve onun kazanmasına *izin vermezdi*. Öfkesi alevlendiğinde bile.

Yine de kız kazandığında çok sevinmişti.

Onun hakkında öğrendiği her yeni şey, eline tutuşturulan bir mücevher gibiydi; mücevheri elinde evirip çeviriyor, her yönünü inceliyordu.

yüzünün, dudaklarının, çenesinin çizgilerini takip etmek istedi. Kollarını onun beline dolamak ve başını yukarı eğip dudaklarını onunkilere değdirmek. Onu içine *çekmek*. Bazen bir şey söylüyor ya da ışık onu bir yakalıyordu ki, sanki hissettiği her şey bir anda tüm duyularına hücum etmiş gibi boğazı düğümleniyor ve konuşma yetisini kaybediyordu.

Ve sonra o da sessizliğe gömülürdü.

Karşılıklı sessizliğin tanıma olduğunu biliyordu. Ve eğer kendisi yanıyorsa, onun nasıl yandığını ancak hayal edebilirdi. Elbette bu tür konularda ondan çok daha fazla şey biliyordu. Yastığı muhtemelen geceleri ona gösterdiği ilgiden dolayı şok olmuştu.

Zaman zaman onun bir centilmen olduğuna hayıflanıyordu. Öyle olması, onun hak ettiğinden daha güvende ve şanslı olduğu anlamına geliyordu.

Ama tüm bunlar çoğu zaman hafif ateşi olduğu anlamına geliyordu. Görünüşe göre onu daha da güzel ya da en azından daha ilginç gösteren hoş bir tür hastalıktı bu

Lyon'un Duffy'lere yürüyüşünde ona ilk kez katılmasından dört hafta sonra, ağabeyi Ian kahvaltıda, "Sanki bir afyon rüyasının pençesindeymişsin gibi görünüyorsun, Olivia," diye suçladı. Ailesi saatler önce kahvaltı etmişti. Haftalardır bir o yana bir bu yana dönüp duran ve neredeyse hiç uyumayan Olivia son zamanlarda masaya geç geliyordu, bu yüzden genellikle evde olan ve başta içki olmak üzere her şeyi fazlasıyla yaptığı bir gecenin ardından yavaş yavaş kendine gelen erkek kardeşiyle kahvaltı ediyordu.

"*Bunu* nereden biliyorsunuz? Ve eğer biliyorsam, bunun nesi yanlış?"

"İlginç," diye düşündü lan. Merakla onu inceliyordu. "Neymiş o?" dedi sinirli bir şekilde.

"Az önce bana tam cümlelerle cevap verdin. Bir süredir senden böyle bir şey duymamıştım. Ve sen cümlelere *çok* düşkünsün."

Onunla alay ediyordu ama Olivia irkildi. Son zamanlarda konuşmalarının biraz dağınık ve tek heceli hale geldiğinin belli belirsiz farkındaydı. Lyon'la olmayan bir konuşma birdenbire zaman kaybı gibi gelmişti. Hayatı boyunca bu insanlarla konuşmuştu. Onunla her hafta sadece iki saat kadar konuşabiliyordu.

Tüm duyuları sonsuza dek onunla meşgul gibiydi ama o kadar uzun süre ondan *bahsedememişti* ki, tam olarak tanımlayamadığı bir şeyin kılcal çatlakları -biraz öfke gibi hissediyordu ama korku, hayal kırıklığı ya da bunların bir karışımı da olabilirdi- neşesinde açılmıştı. Bir akıntıya kapılmıştı ve yelkenlerini sürekli ayarlıyordu.

Ama hem o hem de Lyon bunun sonsuza kadar devam edemeyeceğini biliyordu.

Kendisine ne yapacağının söylenmesine asla katlanamayan Olivia, bundan sonra olacakları kendisinin dikte etmesi gerektiğini biliyordu. Ve Lyon geleceğe bir oyuncak gibi davranmaktan çok daha rahattı, çünkü spekülasyonlar onun ve babası gibi adamların nasıl zenginleştiğini gösteriyordu.

"Sen afyon rüyalarını nereden biliyorsun, lan?" diye karşılık verdi hemen.

lan aceleyle, "Sadece bir tahmin," dedi. "Bir metafora ulaştım. Az önce dilbilgimi düzeltmeyi unuttun, ben de bir terslik mi var diye merak ettim. Son zamanlarda biraz dalgın görünüyorsun." Kahveyi ona doğru itti. "Bu yardımcı olacaktır."

Olivia biraz kahve doldurdu ve gözlerini kapatıp kahvenin cennet gibi buharını içine çekti.

Gözlerini tekrar açtığında lan kaşlarını çatmış ona bakıyordu. "Seni tanımasam viskiden başın ağrıyor derdim."

Homurdandı. "Yanlış bir şey yok. Belki de dilbilginizi düzeltmekten vazgeçmişimdir, sonuçsuz çabalardan yorulmuşumdur."

"Ah, Olivia," diye alay etti ağabeyi. "Benden asla vazgeçme."

O zaman ona gülümsedi ve marmelatı doğru itti, böylece onunla ekmeğini boyamaya başlayabilirdi.

Genevieve aniden karşısındaki sandalyeye fırlatarak hem onu hem de kardeşini şaşırttı. "Olivia, bugün benimle Tingle'a gelir misin?"

"Ee . . . Oh. Um. Yapamam. Sussex Yoksullarını Koruma Derneği'nin toplantısına ve ardından Duffy'lere gitmem gerekiyor. Bugün Salı."

Genevieve'in gözlerinin arasında küçük bir çatlak belirdi. "Ama bu bire kadar değil," diye nazikçe işaret etti.

"O zamana kadar yapacak işlerim var," dedi hızla.

İlginç bir sessizlik oldu ve Olivia, Genevieve ile Ian'ın kıpırdamadan durduklarını ve gözlerini kırpmadan kendisini incelediklerini fark etti.

"Uzaya hülyalı hülyalı bakmak gibi mi?" Genevieve, başını eğen Ian'la hızlı bir bakış alışverişinde bulundu. Belki de bir gülümsemeyi bastırıyordu.

Olivia kaşlarını çatı. "Yazışmalar," dedi kibirle. "Broşürümle ilgili."

Aslında bir süre önce Bayan More'a bir mektup yazmaya başlamıştı, yani bu tamamen bir yalan değildi. Bu öğleden sonra bile bitirebilirdi.

"Pekâlâ," dedi Genevieve sonunda, hâlâ biraz kaşlarını çatarak. "Broşür" kelimesi Olivia'nın tercih edeceğinden daha az gözünü korkutmuştu.

Yine komik bir sessizlik oldu.

"Elindeki ne Genevieve?" Ian çenesiyle işaret etti.

"Londra'dan bir broşür." Elinde salladı. "Bir fincan kahve içerken okurum diye düşündüm."

Ian tencereyi devirdi ve Genevieve'in uzattığı fincana hüzünlü kahverengi bir damla damladı. Genevieve hoşnutsuzca baktı.

"Her zaman daha fazlasını alabiliriz," dedi Ian gönül rahatlığıyla ve o bunu söylerken hizmetçi başka bir kap getirmek için hareket ediyordu. "Son dedikodular nedir?"

"Neden, burada olup olmadığınızı mı merak ediyorsunuz?" Genevieve gazetenin sayfasını açtı.

"Olmamalıyım," dedi belli belirsiz. " azından bu ay."

Olivia sahte bir dehşetle gözlerini göğ'e dikti. Aslında bütün kardeşlerini çok seviyordu ama kendi evinin Redmond'lardan daha anarşik *olduğu* kesindi. Ayrıca içgüdüsel olarak bunun daha mutlu bir ev olduğunu da biliyordu. Burada birlikte oturup güldükleri, konuştukları ve "her zaman daha fazlasını bulabileceklerini" bildikleri için ne kadar şanslıydılar; daha fazla kahve, marmelat ve hem eğlendiren hem de sinirlendiren sohbetler, Duffy'lerin yaşadığı korkunç sefaletin tam tersiydi.

Birdenbire kardeşlerine Lyon'dan bahsedememesi yeni ve akıl almaz bir şey gibi göründü, çünkü sevdiği şeyleri sevdiği insanlarla paylaşmak sadece hayatının başlıca zevklerinden biri değil, kim olduğunun da temeliydi.

Lyon'un dünyasını bu kadar sonsuz hissettirip aynı anda küçültebilmesi ne kadar garip.

Bu paradoks birazcık mengene gibi hissettirmeye başlamıştı.

Genevieve boğazını temizledi ve sanki konuşmaya hazırlanıyormuş gibi kâğıdı çatırdattı.

"Bakalım... Lord Ice'ın - Marki Dryden'a böyle diyorlar, komik değil mi? - beyaz çoraplı dört siyah at aradığı söyleniyor. Ne kadar da dramatik. Silverton kardeşler yurtdışında geçirdikleri bir sezonun ardından geri döndüler ve sosyal hayatlarında büyük bir değişim yaşıyorlar. Hexford'un kızı Leydi Arabella'nın da nişanlanmak üzere olduğu ve bir dizi sosyal için Londra'da bulunduğu söyleniyor. Onu bir kez görmüştük, hatırlıyor musun Olivia? Sarışın ve çok güzeldi."

Chase, kızarmış ekmeğinden bir ısırık alırken neredeyse dini bir coşkuyla, "Redmond'un bacağının zincirlenmesi bizden birinin zincirlenmesinden iyidir," dedi.

Olivia kahve fincanını yavaşça masaya indirdi. Sanki aniden düşüyor, düşüyor ve yere indiğinde paramparça olmasından korkuyormuş gibi.

"Leydi Arabella'nın kiminle evleneceği yazıyor mu?" Dudaklarının kelimelere şekil verdiğini güçlükle hissedebiliyordu. Kulağa parlak ve kırılgan geliyordu. "Size söyleyebileceğim tek şey, White's'taki bahis defterine göre

Lyon Redmond," dedi lan, esnerken.

Kaderin sizi bağladığı şeyleri kabul edin ve kaderin sizi bir araya getirdiği insanları sevin, ama bunu tüm kalbinizle yapın.

Bunu nasıl kaçırmış olabilir? Kendini kaptırmıştı da . "Bağlamak" kelimesi "zincirlenmek" ile eş anlamlıydı. Tesadüf bu ya, birden kalbinin etrafına sarılmış ve nefesini gibi göründü.

"Kader" gerçekten de Lyon'u bir dükün kızına ve babasınınınin kopyası bir hayata mı bağlamıştı?

Geleceği doğduğundan beri, sanki basılmış bir madeni paraymış gibi üzerine damgalanmıştı.

Aşkın görev duygusunun önüne geçeceğini söyleyen bir kural yoktu.

Yine de olmayacağını söyleyen bir kural yoktu.

"Sadece aptal bir gazete," dedi o kadar sert bir sesle ki hem Genevieve hem de Ian irkildiler.

Başka bir şey söylemeden kendini körlemesine masadan uzaklaştırdı.

LYON arkasını karaağaca yasladı; kalbi o kadar saçma bir şekilde çarpıyordu ki paltosunun içine sıkıştırdığı mendile sarılı eldivenleri hışırdatmaması bir mucizeydi. Daha önce annesi olmayan bir kadına hiç hediye vermemişti ve bu hediye hem mükemmel hem de ne yazık ki yetersiz görünüyordu. Çünkü ona dünyayı vermek istiyordu.

Ancak ona vermesi gereken haberi vermek istemiyordu.

Her zamanki gibi, o ortaya çıktığında dünya her zamanki parlaklığının iki katına çıkıyor gibiydi ve onu selamlamak, genellikle yüzünde gördüğü ışığın tadını çıkarmak için dışarı çıktı.

Sanki karaağaçmış gibi yanından geçip gitmeye devam etti. Ya da görünmez.

Pekala o zaman. Bir şeylerin yanlış olduğu açıktı.

Adam onun yanına geldi ve sepetine uzandı. Kadın kolunu aniden çekti. Ve *hala* ona bakmıyordu.

Bir şeylerin kesinlikle ters gittiğine dair ikinci oldukça derin ipucu.

"Olivia," diye denerdi.

Sanki onun sesi, kaçmaya çalıştığı bir sivrisineğin vızıltısıymış gibi biraz hızlandı.

Ona ayak uydurdu. "Olivia, bugün kalamam. Yaklaşık bir aylığına Londra'ya gitmem gerekiyor. Yarın ayrılıyorum."

Ve işte o zaman durdu. Ona baktı. Yüzü şok ve inançsızlık içinde karardı, sanki adam onu vurmuş gibiydi.

Yanakları kıpkırmızı oldu.

Sonra ağzı ince bir çizgiyle kapandı ve o kadar hızlı döndü ki etekleri neredeyse onu yere düşürüyordu.

Ama yürümeye devam etti.

Şimdi çok, çok daha hızlı.

"Olivia, lütfen *konuş* benimle." Onun yanında koşuştururken kendini gülünç hissetti.

Kadın onu görmezden geldi. Çenesi bir balta gibi sertti ve burnu, gökyüzüne doğru olmasa da, kesinlikle yukarı kalkıktı. Hayatında ilk kez "yüksek dudgeon" terimini anladı.

"*Olivia*. Tanrı aşkına. *Dur*."

Aniden durdu ve ona doğru döndü. "Sana ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmadığımı söylediyimi sanıyordum."

Bu nasıl bir ruh hali olursa olsun tamamen yabancıydı ve çırpınmaya hiç alışık değildi. En azından onunla konuşuyordu. En iyisinin bu andan yararlanmak olduğunu düşündü.

"Özür dilerim," dedi dikkatle. "Sadece ben ..."

Durakladı.

"Evet?" diye sordu sertçe.

"Oradayken seni özleyeceğim. Londra'da."

Gerçekte nasıl hissettiğiyle uzaktan yakından alakası yoktu, ki bu da her türlü ıssızlıktı. Ve bunu sert bir şekilde söylemişti. İçinde bulunduğu o korkunç ruh hali karşısında konuşmak oldukça zordu.

yumuşamadı.

"O zaman neden Londra'ya gidiyorsun?" Sesi bir yargıç gibi çıkıyordu.

"Mercury Club'a sunum yapmak için. Sana bahsettiğim sunum. Buharlı makineler hakkında."

Gözleri ona dikilmişti. "Ve Hexford Dükü de burada olacak."

Bir an sessiz kaldı, şimdi temkinliydi. "Evet," dedi sonunda.

"Ve Leydi Arabella da muhtemelen orada olacak.

Londra'da." İç çekti.

Lanet olsun.

Nasıl . . . ? Ah. Lanet olası gazeteler muhtemelen bu konuda bir şeyler söylemişti. Ya öyle ya da Londra dedikoduları Eversea'ların evine girmişti.

"Merkür Kulübü toplantılarında değil, hayır."

Bir an sonra bunun çok yanlış bir şey olduğunu anladı. Olivia'nın gururu ya da duyguları fena halde incinmiş gibiydi ve bunu gidermenin yolu alay etmek değildi. Aceleyle düzeltti, "Sadece Sussex'te kalmam için bahaneler üretmeye devam edemem ve özellikle de bu buluşmayı engelleyemem. Uzun zaman önce planlanmıştı. Başka seçeneğim yok Liv."

Sanki bir tahtaya asılmış bir tür numuneymiş gibi başını eğerek ona baktı.

"Leydi Arabella ile herkesin içinde ata binmekten başka seçenek yok. Ve Leydi Arabella ile herkesin içinde dans etmek. Ve onunla yürümek. Ve onunla konuşmak. Herkesin içinde."

"Leydi Arabella pek konuşmaz. Çoğunlukla kızarır ve her şeyi kabul eder."

"Kulağa *çok hoş* geliyor."

Tekrar düşünmek için durakladı, kaşları hafifçe çatıldı. Olivia'nın bu öfkeli hali gerçekten de çok etkileyiciydi; gözleri kıvılcımlar saçıyor, yanakları kreme karşı kıpkırmızı kesiliyor, her kelimesi buz sarkıtlarıyla süsleniyordu. Son derece güzeldi ve bunu ona da söylemek istiyordu ama şu anda bunun hiç de iyi karşılanmayacağından şüpheleniyordu.

Derin acıyı gördüğünde anlardı.

Ve buna sebep olmak onu öldürüyordu.

"Bazıları aynı fikirde olabilir," dedi nazikçe. "Öte yandan ben, seninle konuşmayı kesinlikle tercih ederim. Ne olursa olsun. Ne zaman olursa olsun. Hatta seninle *bu son* derece garip konuşmayı yapmayı bile tercih ediyorum,

Gözleriniz parlıyor, yumruklarınız sıkılı ve ayağınızı yere vurmanıza ramak kalmışken."

Şaşırılmış bir sessizlik oldu, bu sırada kızın gülmek istediğini anlayabiliyordu.

Ah, ama o inatçıydı.

"Ama sen Londra'ya gitmek *istiyorsun*." Bunu açıkça söyledi. Yine de biraz yumuşamış gibiydi.

"Mercury Club yatırımcılarıyla konuşmak istedim, evet. Ama hayır. Şimdi gitmek istemiyorum."

Az önce iyi bir şey söylemişti ve ikisi de bunun farkındaydı. Ve küçük bir sessizlik, bir tür yumuşama oldu.

Ama ilk kez, birbirlerinin arkadaşlığının tatlı ve geçici zevkinden onları mahrum bırakacağı için konuşulmamış ve tartışılmamış şeyler onları konuşamaz hale getirdi.

Belki de konuşmayı onun yerine başka bir şeyin yapmasına izin vermelidir.

Derin, sakın bir nefes aldı.

"Olivia . . . I . . . Sana bir şey vermek istiyorum."

Paltosuna uzandığında elleri gülünç derecede hantal görünüyordu ve sinirden normal boyutlarının iki katına çıkmıştı. El yordamıyla bir şeyler aradı ama sonunda eldivenleri buldu.

Peçeteye sarılı bohçayı sessizce ona uzattı. Kalbi yine o saçma sapan çarpmaya başladı.

Kız şaşkınlıkla ve sessizce ona baktı. Güzel gözleri hâlâ öfke ve incinmişlikle parlıyordu ama adam biraz yumuşama sezdiğini düşündü.

Kadın dokuyu dikkatle ayırıp o güzelim, uzun zamandır sakladığı çocuk eldivenlerini şaşkınlık içinde yavaşça çıkarırken nefesini tuttu.

Kıpırdamadan durdu.

Ve sonra ona baktı, yüzü tamamen çarpılmıştı. Ki bu tamamen yanlıştı. Çok, çok yanlıştı.

"Ama ... bunlar ... bunlar Postlethwaite'in eldivenleri," dedi belli belirsiz.

"Evet," diye temkinli bir şekilde kabul etti.

Kadının nefesinin titreyerek girip çıktığını duyabiliyordu.

"Bunlar ..." Sesi çatallaştı ve uzun bir nefes aldı. "Lyon, bunlar bir veda hediyesi mi?"

Şok olmuştu. "Hayır! Yüce Tanrım, hayır! Sadece-" "Leydi Arabella'yı görmeye gittiğiniz için özür mü dilemek istiyorsunuz?"

"Hayır! Olivia-"

Ama onu duyamadı.

"Ama bunları *saklayamam* Lyon. Bunlarla ne yapacağım? Toplum içinde giyemem. Seninle toplum içinde *hiçbir* şey yapamam. Bunlara nasıl sahip olduğumu nasıl açıklayacağım? *Aklından* ne geçiyordu?"

Şimdi incinmişlik, öfke ve engellenmiş özlemle titriyordu ve gözlerinde yaşlar parlamaya başlamıştı. Eğer bir çapkın olmayı geçirdiyse, şimdi başlamak için iyi bir zamandı: Onu kollarının arasına alabilir, anlamsızca öpebilir ve incinmesinin nedenlerini unutmasını sağlayabilirdi. Bu onu kendini açıklamaya çalışmaktan kesinlikle kurtaracaktı.

Ama bunu ne ona ne de kendisine yapamazdı. Çünkü yine de onu terk edip Londra'ya gitmek zorunda kalacaktı.

Bir nefes çekti. Sessizce üçe kadar saydı. "Olivia."

Bunu o kadar sakın, o kadar uğursuz bir şekilde söyledi ki, sonunda kadın hareketsiz kaldı ve nefesini tutarak ona baktı. Daha iyi olması için bir şeyler söylemesini istiyordu.

Cesaretini toplamak için bir an bekledi.

"Sana ayı vermek istiyorum. Ama eldivenlerle idare etmek zorunda kaldım."

Küçük bir acı sesi çıkardı. Sanki ona bir iğne batırmış gibi.

Yüzü sefaletle doluydu.

Kalbi ve gururu aşınmış biri için bunun kulağa nasıl geldiğini çok geç fark etti: Sanki ay artık teklif edilmiyordu ve bu bir teselli ödülüydü.

"Olivia-"

"Onları Leydi Arabella'ya ver." Kadın onları ona geri itti. Adam sersemlemiş bir halde onları aldı.

Topuklarının üzerinde döndü ve sanki ondan yeterince hızlı uzaklaşamayacakmış gibi koşmaya başladı.

Bölüm 9

Düğünden beş hafta önce.

OLIVIA'NIN TROUSSEAU'SU TAMAMLANDIĞINDA, Eversea kasaba evine bir tür huzur çöktü. Annesi ve Colin dışındaki tüm Eversea'lar Pennyroyal Green'e ya da İngiltere'nin diğer bölgelerine, Genevieve ise kocasının bekleyen kollarına dağılmıştı.

Ertesi gün Olivia tostunu marmelatla boyuyordu - bir ısırık almadan önce marmelatı köşelere düzgünce yaymak onun geleneğiydi - o sırada uşak bir tepsi yazışma getirdi.

"Sizin için, Bayan Olivia."

Olivia mektubun ön yüzünde yazan adrese bakarak kaşlarını çattı.

Mektubu hızla kesti ve birkaç satır okudu.

Tabağına koydu ve bir eliyle ağzını kapatıp gözlerini kocaman açarak baktı.

"Oh. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım."

Annesi bıçağını bir takırtıyla yere düşürdü. "Olivia, Tanrım, bana bir şey olmadığını söyle-"

Elini hemen annesinin bileğine koydu. "Her şey yolunda anne. Her şey iyiden de öte. Her şey *harika*."

Annesi bebeğini kaybetmeyi, oğullarını savaşa ve darağacına göndermeyi, çocuklarını da evliliğe uğurlamayı olağanüstü bir güç, zarafet ve mizahla atlatmıştı. Ama Olivia için ciddi bir endişe kaynağı olmaya devam ediyordu ve annesi de bunun ne kadar *büyük* bir endişe kaynağı olduğunu belli etmemeye çalışıyordu. Olivia kendi metanetini kısmen annesinden aldığını biliyordu.

"Hayır anne, az önce *muhteşem* bir şey oldu. Bayan Hannah More'u Plymouth'ta ziyaret etmem için davet edildim. Bay William Wilberforce da orada olacak. İki hafta boyunca! Plymouth'ta bir evde küçük toplantıda!"

Bu, annesi ve Colin'in boş ve parlak ifadeleriyle karşılandı.

"*Hannah More.*"

"Oh evet, evet. Hannah More. Ondan bir iki kez bahsetmiş olabilirsin," dedi annesi dikkatle.

"Ya da elli," diye düzeltti Colin.

Hannah More. Şair, oyun yazarı ve yoksulların hakları ve köleliğin kaldırılması için mücadele eden bir kadın. Olağanüstü bir kadındı. Olivia'nın kahramanlarından biriydi.

"William Wilberforce ile birlikte Plymouth'ta iyi bir ailenin evine konuk olacak. Aman *Tanrım*. Yoksullar için yaptığım çalışmaları duymuşlar. Burada öyle yazıyor." Mektuba dokundu. "Bir keresinde bir konferanstan sonra onunla çok kısa konuşmuştum ve hiç unutmamış olmalı." Mutlu bir şekilde iç çekti.

"İki hafta, Olivia! *Şimdi mi?* Mayıs'ta evleneceksin! Sadece birkaç hafta içinde."

"Oh, Mayıs ? Bunu bir kenara not etsem iyi olur," dedi Olivia.

Colin güldü ve annesi ona vurdu. "Onu cesaretlendirme!"

"Anne, çeyizim tamamlandı ve hayal edemeyeceğim kadar güzel. Aile ve arkadaşlar konusunda çok şanslıyım ve yaşlanana kadar kıyafet isteyeceğimi hayal bile edemiyorum. Tabii evi misafirler için hazırlarken yardımına ihtiyacın yoksa..."

"Bunun için yeterince hizmetkârımız var, ancak kendi evinizi kurmayı görmeniz gerekecek."

"Bunu yapmak için bir ömrüm var. Ve lütfen anla *anne*, bu hayatımın fırsatı. O artık çok yaşlı Bayan More ve bu kadar hayran olduğum biriyle tanışma fırsatını bir daha asla bulamayabilirim. İnanın bana, bu tür bir davetten başka hiçbir şey beni şimdi gitmeye ikna edemez. Ama bu benim için çok önemli. Ve ben küçük bir kız değilim."

"Sanırım," dedi annesi bir süre sonra. "Ve sen de bebeklerle meşgul olduğun için yakında gidemeyebilirsin."

"Ee Bu doğru olabilir," diye izin verdi Olivia dikkatle, irkilerek. Annesi yalvarırcasına Colin'e baktı, bir müttefik arıyordu.

Olivia derin bir nefes aldı. "Anne . . . Sadece nereye dönsem benimle ilgili bir şeyler görüyorum ya da duyuyorum. Şarkılar, bahis kitapları ..."

Şimdi kızarıyordu.

Annesinin gözleri büyüdü ve hemen ellerini kendi ellerinin arasına alıp sıkıttı.

"Ah, benim zavallı sevgilim. Hiçbir şey söylemiyorsun. Seni ne kadar rahatsız ettiğini belli etmiyorsun. Çok ama çok metanetli olmamakta fayda var."

Her şey yolunda değildi. Olivia dağılmaya karar verse nereden başlayacağını bilemezdi. "Metanet" hayatının bu noktasına kadar hayatta kalmasına yardımcı olan şeydi.

Ve kendini sadece Lyon'un önünde dağılmakta özgür hissetmişti. Ama annesinin şefkati merhem gibiydi.

"Bu çok saçma," dedi Olivia kararlılıkla. "Şarkılar çok saçma. Hepsi bu. Lütfen beni ne kadar rahatsız ettiği konusunda endişelenmeyin. Yine de sessiz bir yere gitmek ve kafamda o şarkılar olmadan evlenmek istiyorum. Bunun ne kadar mantıksız olduğunu anlamıyorum."

"Gitmeli." Colin kararlı bir şekilde söyledi. Tamamen ciddiyetle. Olivia'nın yüzünü Ackermann'ın evinde görmüştü.

Ve bu, bir şarkı tarafından rahatsız edilmek hakkında biraz bir şeyler bilen bir kardeşti.

"Ama sana kim eşlik edecek?" dedi annesi sonunda, sarsılarak.

"Arkadaş olarak kimi davet etmek istediğimi biliyorum. Kendisi Bayan More'un işine de ilgi duyuyor. Omuzlarının üzerinde pratik bir kafa ile çok sağlam genç kadın. Onunla tanışmıştınız, Anne- Matmazel Lilette."

"Evet, pragmatik terzi. Ondan hoşlanmıştım. Ve eminim ki yokluğu Landsdowne'un kalbini daha da yumuşatacaktır," dedi annesi.

"Sadece iki hafta anne. Landsdowne annesi ve kız kardeşlerinin gelişyle o kadar meşgul olacak ki

Döndüğümde beni gördüğüne çok sevinecek, inan bana."

"mi istiyorsun? *Şimdi mi?*"

Landsdowne hareketsiz kaldı. Eversea şehir evinin oturma odasında aynı kanepede oturuyorlardı ama aralarında bir ayak ya da daha fazla püsküllü kadife kalmıştı.

Çay fincanını dikkatlice masaya bıraktı ve ona temkinli bir şekilde baktı.

"Sadece iki haftalığına, John, ve sadece *Plymouth*'a. Neredeyse 'uzak' bile sayılmaz. Bir haritayı süsleyebilecek kadar iyi huylu bir yer. *Plymouth*'ta bahis bürosu yok, en azından benim duyduğum kadarıyla."

Mektubu ona uzattı. Adamın kaşları havaya kalktı. "Ah, Hannah More gerçekten de etkileyici bir kadın. Sanırım birini tanımak için diğerini tanımak gerekiyor."

Adamın diplomasıyla uğraştığını anlayabiliyordu ve ona gülümsedi, minnettar ve rahatlamıştı.

"Dalkavuk."

"*Plymouth*'ta *kimsenin* yaramazlık yapabileceğini sanmıyorum," diye alay etti.

"Yaramazlık yapmaya hiç yatkın değilim. Asıl yaramazlık *beni* köpekleştirir."

"Ağustos şahsiyetleri, hepsi, emin olmak için." Mektuba dokundu. "Benim için özel bir cazibeleri varmış gibi davranamam, canım, ama sana eşlik etmekten daha çok istediğim bir şey olamaz. Annem ve kız kardeşlerim geldiler, yanlarında da ..."

"Leydi Emily ve ailesi mi?"

Şanslı bir tahmindir.

"Çocukluk arkadaşlarıydılar." Ağzının kenarını kıvırdı. "Ve şimdi hepimiz Sussex'e gitmeden önce hepsini evimde rahat ettirmek ve hoş karşılamak için uğraşıyorum."

Olivia annesiyle daha önce bir kez tanışmıştı. Çok az zekâyâ sahip ama oldukça sıcak bir kadındı. Öncelikle zararsızdı ve Olivia'yı aileye kabul ettiği için yeterince mutlu görünüyordu.

"Sadece... Birlikte geçireceğimiz hayata kulaklarımda çınlayan bir şarkı olmadan başlamak istiyorum. Ve sanırım kölelik karışıklığına olan ilgim dışında beni ne tanıyan ne de umursayan bilge, nazik, yaşlı insanlarla bir arada olmak beni rahatlatacak. Londra'da ve tüm bu spekülasyonlar yüzünden kendimi çok kalabalık hissediyorum. İnanın bana, bu tür bir davetten başka hiçbir şey beni gitmeye ikna edemezdi. Sadece *tesadüf* gibi geldi. Sonra geri döneceğim ve sen de mutlu, huzurlu ve hayatının geri kalanında hiçbir yorum ya da dedikoduya neden olmayacak bir kadınla evlenmiş olacaksın."

Düşünceli bir şekilde onu izliyordu.

"Anlıyor musun?" diye sordu, neredeyse çaresizce.

"Sanırım öyle. Sadece iki hafta olsa bile seni özleyeceğim. Düğün çılgınlığı konusunda benimle dertleşebilecek tek kişi sensin."

Hafifçe gülümsedi. Sonra uzanıp eliyle şefkatle onun yanağını okşadı, çünkü onu özleyeceğinden pek emin değildi ve özlemesini diliyordu.

Elini kendi eliyle kapattı ve başını çevirerek avucuna sert, sıcak bir öpücük kondurdu ve onu şaşırttı. Şiddetli bir öpücüktü. Sanki bir damga olarak tasarlanmıştı. Onun gözleriyle karşılaşmadı.

Bu, onun kendisinden gelecek bir jestle ne kadar aç olduğunu fark etmesini sağladı. Başka bir erkek olsa şimdiye kadar ona elini uzatırdı, adabın canı cehenneme. Ne de olsa aynı yatağı paylaşacaklardı.

hayatlarının geri kalanı için.

Belki de ona karşı çok dikkatliydi.

Evlenme teklif ettiğinde onu tutkuyla öpmüştü. Ve o zamandan beri öpmemişti. O zamandan beri, koşum takmış bir çift at gibi dolaşıyorlardı, açıkça aynı hedefe doğru gidiyorlardı ama nadiren birbirlerine gerçekten dokunuyorlardı.

Dokunmayı pek teşvik etmediğini biliyordu.

Yine de daha fazla baştan çıkarma girişiminde bulunmalıydı, diye düşündü haince. Bunu yapmadığı için memnun olup olmadığından emin değildi.

"Uzun süre delilik olmayacak, John."

Beş yıl önce, Lyon Londra'dayken . . .

"Belki bir doz hint yağı, Olivia?" diye nazikçe önerdi annesi, nakışından başını kaldırarak.

"Belki bir doz viski?" diye önerdi Colin, rakibi olan babası homurdanırken satranç tahtasından başını kaldırarak.

"Belki de basit bir şey?" Genevieve hınzırca konuştu. "Sanırım bir basit yardımcı olur." Çünkü aşçılarınin sade yemekleri zehirli oluyordu ve annesi onlara hararetle inanıyordu.

"Neden herkes bana *doz vermek* istiyor?" Olivia karalar bağlayarak kitabını kucağına bıraktı ve elleriyle gizlice üzerini örttü. Kitap İspanya hakkındaydı. Neden İspanya hakkında okumak istediğine dair bir düzine soruyla karşılaşmasına gerek yoktu.

Akşam serin bir havaydı ve hepsi misafir odasında toplanmıştı.

"Arınmaya ihtiyacı olan birine benziyorsun," diye teşhis koydu ağrıyan bacağını ateşin önündeki tabureye koymuş olan kardeşi Chase.

"Ben sadece Duffy'leri düşünüyorum. Bebek son zamanlarda çok huysuz ve sanırım hastalandı ve bu oldukça endişe verici."

Ailesinin neredeyse her üyesinin gözleri onun üzerindeydi ve bunun doğru olup olmadığına karar veriyorlardı. Colin sonunda omuz silktili, çünkü başka ne olabilirdi ki?

Bay Duffy kazancının neredeyse tamamını içiyordu, ki bu da zaten çok azdı ve Bayan Duffy'nin yüzünde o evde bir gün daha geçirmektense kendini köprüden aşağı atmayı tercih edecek bir kadının perili bakışı vardı. Ve haftanın kısa bir saatinde Olivia onların kaosunun ortasında aklı başında bir dümen olmaya çalıştı. Kaçabildiği için çok minnettardı. Yine de her Salı o kapıdan geçmeye, bir denizcinin denize karşı koyamayacağı kadar karşı koyamıyordu.

Lyon'la onlar hakkında konuşmanın ne kadar yardımcı olduğunu fark etmemişti.

Olivia Lyon'dan önce mutlu olduğunu düşünmüştü. Kesinlikle şikâyet edecek hiçbir şeyi yoktu. Ve sonra o hayatının bir parçası olduğunda, sanki bir malikanede gizli bir geçit açılmış ve keşfedilmeyi bekleyen sonsuz sayıda güzel yeni oda ortaya çıkmış gibiydi.

O gittikten sonra yaklaşık bir hafta boyunca *incinmiş*, haklı ve *incinmiş* bir gururla *yanıp tutuşmuştu*. Bu onu bir şekilde onun yokluğuna alıştırmıştı.

Ama gideli üç hafta .

Ve şimdi hayatının tüm manzarası çorak ve soyulmuş görünüyordu. Günlerinin ışığı sönmüştü ve bu yeni loş, yeni sıkışık dünyada gezinmeyi öğreniyordu ve görünüşe göre bunu zarif bir şekilde yapmıyordu, eğer herkes onun tasfiye edilmesi gerektiğini düşünüyorsa. Belki de öyleydi. Çünkü eğer aşk onu hasta ediyorsa, kalp kırıklığı tamamen farklı bir hastalıktı.

Sadece hiç *fırtınalı* ya da narin olmamıştı. Bu saçmalıklar başkaları içindi. Acı çektiğinde çektiği acı gibi duyguları da şiddetli ve derindi, ama bunların hepsini her zaman sıkı sıkıya kontrol altında tutmuştu. Duyguları daha önce hiç onu hırpalamamış ya da ruhunun derinliklerine öyle bir sızmamıştı ki, her bir parçası ağzının kenarlarını zorlukla kaldıracabilecek kadar kurşuni hissetmişti. Hiç bu kadar *açık olmamıştı*. Şu ana kadar. Melodramdan nefret ederdi ve ironilerin ironisi, bir tanesinin kahramanıydı ve onu durduramıyor gibi görünüyordu.

En kötüsü de suçluluk duygusuydu: Lyon ona güzel bir hediye almıştı ve Olivia hediyeği ona geri ittiğinde ... Olivia, yüzüne o şok olmuş, şaşkın ifadeyi yerleştiren herhangi biri için memnuniyetle bir at kırıbaşı sipariş ederdi.

Bunu yapanın kendisi olduğunu bilmek dayanılmaz bir şeydi.

Peki ya hiç dönmezse? Onu hatırlayacak hiçbir şeyi olmayacaktı.

Peki ya caniler tarafından saldırıya uğrarsa ya da atı onu bir hendeğe atarsa?

Ailesi bir yıl önce tüm çocuklarının minyatürlerini yaptırmıştı ve Olivia kendi minyatürünü komodininin üzerinde tutuyordu. Şu andan itibaren yanında taşımaya karar verdi. Onu bir daha görürse, bu kadar korkunç davrandıktan sonra kabul ederse ona vereceği şey buydu.

Onun yokluğunun üçüncü haftasında, katı, kurşuni sefalet, duygularının sarkacının iki kutup arasında izin verecek kadar değişmişti: bir aptal ve bir çocuk gibi davrandığını; ve

Haklıydı ve incinmişliğinin ve öfkesinin tadını çıkarmak için her türlü hakka sahipti.

Elbette bunların hiçbiri onun gitmiş olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Colin'e, "Şu viskiden biraz alayım," dedi.

Herkes aynı anda "Hayır, yapmayacaksın," dedi ve o neredeyse güldü, ama tam olarak değil.

Çünkü en az bir hafta daha gitmiş olacaktı. Asla dönmeme ihtimali de vardı. Dönerse de başkasının nişanlısı olabilirdi.

Yaralanmaya hakaret eklemek için annesi ona basit bir şey içirdi.

LYON hayatı boyunca Redmond ailesinin Londra'daki evinin çatısı altında yüzlerce kez oturmuştu ama tavanı ilk kez bu kadar yakından tanıyordu.

Ve ilk kez bu kadar derinlemesine ve mantıksızca içerlemişti. Başı iğrenç bir şekilde ağrıyordu. Yola çıkmadan önceki gece Londra'da babasıyla birlikte, o güzel beyaz çocuk eldivenlerini ceketinin cebine sokmuş ve Pig & Thistle'a gidip alışılmadık bir şekilde sarhoş olmuştu.

Ve dışarıda, bardan eve dönerken, barın dışında karanlıkta bir öpücük karşılığında eldivenleri o öğretmene verdi.

Tatlı bir öpücüktü ama ihanet tadındaydı.

Ve şimdi de mücadele etmesi gereken kendinden nefret etme duygusu vardı; Olivia Eversea'yı balo salonunda ilk kez gördüğünden beri karşısına çıkan duygu büfesindeki bir başka duygu.

Ruhu derisinin yüzüldüğünü hissetti.

Olivia'nın incinmiş, utanmış ya da terk edilmiş hissetmesi gerektiği düşüncesi, bir an için bile olsa ondan ayrı kalmaya katlanabileceğini düşünmesi, geceleri ona işkence ediyordu ve her zaman sevdiği Londra dayanılmaz bir hal almıştı. Zaman bir kez daha onun düşmanıydı.

Hayatta kalabilmek için sürekli soluk ve ilgili bir gülümsemede ustalaşmıştı. Bu bir maske kadar etkiliydi ve kısa süre içinde çekici görünmek için gerekli olan tek şeyin bu olduğunu keşfetti, çünkü o Lyon'du

Redmond, ve herkes onun çekici olduğunu düşünmeye yatkındı, her neyse.

Eski okul arkadaşlarıyla yemek davetlerini kabul etti; garsonların onu gerçek bir zevk ve saygıyla karşıladığı ve yaşlı Albay Kefauver'in hala dönüşümlü olarak uyukladığı, uykusunda konuştuğu ve Hindistan'daki günleriyle ilgili endişe verici derecede şiddetli hikayeler anlattığı White's'ta yeterince hoş birkaç gece geçirdi. Ve Lyon, zamanın sonuna kadar da anlatacağını düşünüyordu.

Bir akşam White's'ta babasıyla birlikte içki masasına oturmuşlardı ve babası gazetelere göz gezdirirken Lyon bahis defterinin yanına gidip boş boş birkaç sayfa karıştırdı.

İsmi aklına geldiğinde donup kaldı.

N. Gracen, Lord Fincher'a on beş pound bahse girer L. Redmond yıl sonuna kadar Hexford'un kıızıyla nişanlanır.

Leydi Arabella ile evlenme teklifine bahisler başladı bile.

Gerçi kimse on beş sterlinden fazla risk almıyordu.

Ama Arabella bir ödüldü ve herhangi birinin onu Lyon'a vermeye razı olması, kendi üstünlüğünü kabul etmesi anlamına geliyordu. Lyon da bir ödüldü.

Uzak geçmişte bir noktada, belki de altı ay önce, bu muazzam bir memnuniyet getirirdi.

Ve şimdi kendini ağılının duvarlarını tekmeleyen ödüllü bir boğa gibi hissediyordu. White's'taki kanlar *aptaldı*. Her şeye bahse girerlerdi.

Ve buna bakarken yüzündeki kanın çekildiğini hissedebiliyordu.

Döndüğünde öfkeden bembeyaz olmuş olmalıydı.

Babası onu izliyordu. Ve kadehini kaldırarak kadeh kaldırır yaptı.

BABASININ isteği üzerine, buhar makineleri ve demiryolları hakkındaki fikirlerini, İngiltere'nin en zengin adamlarından oluşan bir gruba, İngiltere'deki en uzun ve en parlak masa olması gereken bir masada ikna edici bir şekilde sundu.

Babasının bir gün Lyon'u bu kurumun getirmeyi hayal ettiğini biliyordu.

Lyon, aslında, *kendisini* başında hayal etmişti.

Yatırımcıların coşkusuna kendini kaptırdığı anlar da oldu. Zeki beyinleri, yenilikleri ve ödül için risk alma fikrini seviyordu. Tartışma canlı ve ayrıntılı bir hal aldı ve Lyon buhar makineleriyle ilgili fikirlerine duydukları gerçek hayranlığın tadını çıkardı. Bu girişim için kendi örtülü ödeneğini ayırmıştı.

"Armut dibine düşmüş, ihtiyar," diye fikir birliğine varıldı, kulüpte daha sonra içkiler yudumlanırken.

Ağaç İsaiah'tır, tabii ki.

Lyon bunun bir iltifat olduğunu düşünüyordu. O da bundan tamamen etkilenmemiş değildi.

İsaiah kesinlikle gibi parlıyordu.

Ama bunların her biri, Mercury Club'da beklenen bu zafer bile, bitmek bilmeyen bir rüya gibi gelmeye başlamıştı.

Gerçek hayatı sadece saat aralıklarıyla ve sadece Salı günleri yaşıyordu.

ve güzel bir kırsığa binen ve bakışlara o kadar alışık olan Arabella ile Rotten Row'da at sürdü ki, yanlarından geçerken kafalar onlara doğru döndüğünde hiç gözünü kırpmadı. Havanın da etkisiyle sıra kalabalıktı, görülüyorlar, dikkat çekiyorlardı ve Arabella gazetelerin bu konuda ne yazacağını çok iyi tahmin edebiliyordu.

"Ne muhteşem bir çift," diye takdirle mırıldandığını duydu birinin.

Ve onu tekrar eve getirdiğinde gülümsedi ve özür diler gibi bir şeyle kızardı. Çünkü çok sessiz ve utangaç olduğunu ve Lyon'un çok zeki olduğunu biliyordu. Arabella, babasının onun için planladığı kadere muhtemelen asla karşı koyamayacaktı ve bu aniden Lyon'un ona acımasına neden oldu ve elini öperek veda etti.

Döndüğünde babasını evde, Lyon'un her zaman orada olduğunu hatırlayabildiği en sevdiği koltuğa, deri devasa bir koltuğa yerleşmiş buldu. Bir gazete okuyordu.

"Leydi Arabella ile yolculuğunuz nasıldı?"

Lyon kısaca, "Büyüleyici," dedi.

Bir an daha bekledi, bir sonraki sözlerinin çaresizlikten çok sıradan bir ses çıkarması umuduyla.

"Baba, eğer beni bağışlayabilirsen, Sussex'e dönmem gerekiyor."

Babası gazetesinden başını kaldırdı ve bir an için onu inceledi.

"mi? İhtiyacın mı var? Nedenmiş o?"

"Uzun zamandır göz koyduğum kestane rengi bir kısrak nihayet satılık.

Harçlığımın bir kısmını onu satın almak için ayırdım."

Yalanı, kestane rengi bir kısrığa binen Arabella'yla birlikte ata binerken hazırlamıştı. Lyon da parasını en son Mercury Club girişimine yatırmış ve geri dönüşünü bekliyordu. Şu anda bir kısrak satın alabilecek durumda değildi.

Babası kâğıdı kucağına kadar indirdi ve büyük oğluna sakince baktı. Ve konuşmadan önce bir an geçti.

"Bir kısrak, mi?"

Lyon'un ensesindeki tüyleri diken diken eden bu sözlerde ironik bir yan vardı.

"Evet." Bu kelimenin hafif bir meydan okuma olduğunun farkındaydı ama elinde değildi.

Daha fazla sessizlik.

"Pekâlâ Lyon," dedi babası sonunda, Lyon'un yorumlamakta zorlandığı bir tonda. "Pennyroyal Green'deki evine git. Kısrığına iyi bak. Ve annene bir hafta içinde evde olacağımı söyle."

OLIVIA, bulanık bir denize girmeye hazırlanan bir dalgıç gibi, Duffy'lerin evinin eşiğinden geçmeden önce temiz ve özgür havadan derin bir nefes aldı. Tek sorumluluğu hızlı ve yardımsever bir gülümsemeyle yemeği bırakıp gitmekti; ailesinin ona izin verdiği tek şey buydu ama bunu asla yapamazdı. Tanrı aşkına, sanki bir çiftlikteki tavuklar gibi değillerdi. Kalbi ya da vicdanı olan herhangi bir insanın Duffy'lerin evine ya da Bayan Duffy'nin yüzüne bakıp da nasıl olur da bir anlık bir soluklanmaya izin vermeyeceğini bilmiyordu.

Bazıları gürültücü küçük kafirler, bazıları melekler, hepsi, gerçekten, her birinin bir karışımı, hepsi bitkin, kuşatılmış annelerinden ve kayıtsız, talihsiz, genellikle yok olan babalarından bir parça ilgi için yarışan çocuklara düşkün olmuştu. Zaten çocukların çocuk olmalarına neredeyse hiç izin verilmiyor, yürümeye başlar başlamaz dadı ve temizlikçi olarak hizmete zorlanıyorlardı.

Olivia her birine bir övgü sözcüğü, özel bir selamlama, onları aç ağızlardan oluşan bir yığın olarak değil, ayrı küçük bireyler olarak tanıdığını anlatan bir soru vermeye çalıştı. Herkesin sevmeye, beslenmeye, giydirilmeye ve korunmaya hakkı olduğuna yürekten inanıyordu. Ama onun ilgisi ihtiyaç okyanusunda bir damla gibiydi.

Yemek sepetini kirli masanın üzerine yerleştirdi, perdeleri çırparak açtı ve pis havayı biraz dışarı atan ama ocaktaki yulaf lapasının kabuk bağlamış kalıntılarını ve çocuklar dahil her şeyi kaplayan ince kir tabakasını ortaya çıkaran bir pencereyi kaydırarak açtı. Ateş kısıktı ve ocağın üzerine serilmiş ıslak giysiler küflenmeye yüz tutmuş gibiydi.

Bayan Duffy, çocukları etrafında pervane olurken hemen sepeti açmaya başladı.

"Bugün çörek var Bayan Duffy," dedi Olivia parlak bir sesle.

"Teşekkür ederim." Bayan Duffy bir tutam saçını kulağının arkasına attı. Sahip olabileceği her türlü gurur, uzun zaman önce doyurulması gereken aç ağızlar ve kirlenmiş bebek maması dalgası altında kaybolup gitmişti. Alabileceği her türlü sadakayı kabul etti.

Bay Duffy hiç Bayan Duffy'ye huşu ve açıklıkla aydınlanmış bir yüzle bakmış mıydı?

Bayan Duffy'nin kalbi Bay Duffy'ye baktığında hiç yerinden fırlamış mıydı? "Bebeği sizin için tutayım mı, Bayan Duffy, siz onu beslerken

Diğerleri?"

Bitkin ve yorgun Bayan Duffy, bir zamanlar kahkahalarıyla cömert davranan, dünyanın yeniliğinden, hatta Duffy'lerin evinin tozlu, kirli, cırtlak dünyasından bile keyif alan küçük, sevimli bebeği sözsüzce teslim etti. Şimdi ise halsiz ve korkutucu derecede sıcaktı. Geçen hafta da iyi değildi.

Olivia'nın midesi sıkıştı. Buradan ayrılmak için çaresizce başını kaldırdı, durumu düzeltmek için bir şeyler yapmak istiyordu ve ne yaparsa yapsın sadece birkaç dakikalığına önemli olacağını biliyordu.

"Ah, tatlım," diye mırıldandı telaşlanan bebeğe. "Sizce onu bir doktor görmeli mi, Bayan Duffy?" diye fısıldadı.

"Elbette bir doktora ihtiyacı var, Bayan Eversea."

Bayan Duffy, Olivia'nın iliklerine kadar ürperten, utanmasına ve kendini çok genç hissetmesine neden olan sıkı, acı, soluk bir gülümsemeyle gülümsedi. Duffy'lerin doktor tutacak paraları yoktu. Ya da bir mezar taşına da. Bebek öldüğünde muhtemelen evin arkasında bir yerde tahta bir haçın altına gömülecekti.

Bayan Duffy burada yaşamaya devam etmek zorunda kalacaktı. Olivia da gidebilirdi.

"Gelecek Salı görüşürüz," diye fısıldadı.

Bebeği gözlerinin arasından öptü ve onu, yetişkinliğe kadar hayatta kalırsa olabileceği kişi gibi değil, bir yük gibi kaldıran Bayan Duffy'ye geri verdi.

Ve Olivia sepetini kaptığı gibi evden çıktı.

Derin nefesler alırken gözyaşlarına karşı koydu.

Artık Lyon'un hayatındaki diğer tüm nimetlerin üzerine bir lütuf notu olduğunu anlamıştı. Birdenbire Leydi Arabella'nın, gazetelerin ya da babasının bile bir önemi kalmamıştı. Önemli olan onunla geçirdiği anlardı.

Ona ne kadar minnettar olduğunu söylemek için bile olsa, onu bir kez daha görmek için çıldırıyordu.

Bölüm 10

Lyon tekrar Pennyroyal Green'e vardığında salı günü saat iki değil, üçtü. Kendisi bile henüz zamanın kanunlarını değiştirememişti ama atı hızlıydı, yollar da iyiydi ve ahırdan karaağaca kadar koşarak gitmişti, yol hâlâ tozluordu.

Bıçağıyla "Olivia "ya dönüştürmeye cesaret edemediği "O "nun yanında durdu. Buna ihtiyacı yoktu. Bu kelime kalbine kazınmıştı. Ama eğer şanslıysa, çok şanslıysa -ne zaman değildi ki, çünkü kendi şansını yaratmakta ustaydı- Duffy'lerden dönerken onu durdurabilirdi.

Ve onun tanıdık minyon formu görüldüğünde, gözlerini kapadı ve sessiz bir hosannah dedi.

Kapıları tekrar açtı ve kızın telaşlanmaması için ağaçtan yavaşça indi.

Onu görmedi. Başını eğmiş, gözlerini her zamanki gibi gökyüzüne ve manzaraya dikmek yerine ayaklarına dikmişti.

Kalbi küt küt atmaya başladı. Bir şeyler ters gidiyordu. Havalanmak için çırpınan bir uçurtmayı izlemek gibiydi.

Onu görünce aniden durdu ve bir elini kalbine götürdü.

Ve uzun bir süre boyunca ikisi de hiçbir şey söylemedi. Ama kızın yüzü her şeyi anlatıyordu ve adam orada gördüğü parlaklığın, kızın yüzünde gördüğünün bir yansıması olduğundan emindi.

"Bir aylığına gideceğini sanıyordum," dedi usulca.

"Eve gelmek için bir bahane uydurdum." "Londra'da olmak istediğini sanıyordum."

"Tek istediğim senin yerde olmak."

Bunu söylediğinde kızın nefesinin kesildiğini gördü. Yavaşça yaklaştı, sanki onun ifadesi, ona duyduğu ihtiyaç, onu kendisine doğru çekiyor gibiydi.

Güzel yüzü hâlâ biraz temkinliydi.

Artık boş olan yemek sepetini yere indirdi.

Sessizlik gergindi, birbirlerine duydukları sevinç gerginlik, suçlama, hayal kırıklığı ve sorumluluk ağına dolanmıştı.

"Onu gördün mü?" diye sordu. Ama sesi suçlayıcı olmaktan çok soyutlanmış gibiydi.

"Leydi Arabella'yı görüp görmediğimi soruyorsanız, evet. Onu gördüm. Onunla dans ettim. Rotten Row'da onunla birlikte at sürdüm."

Gözlerini kırpmadan onu izledi.

"Her gün, her an seni düşündüm Liv. Seni her yerde gördüm. Ağaçlarda, bulutlarda, yanımdan geçen kadınların yüzlerinde, bifeğimin üzerindeki sos birikintisinde ..."

Başını eğdi ve mavi gözleriyle onu inceleyerek bunun doğru olup olmadığına karar verdi. Ağzının kenarlarında eğlenceye dair bir pırıltı vardı.

"O benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Newgate'teki bir adam gibiydim. Orada kaldığım her gün için yatak odamın duvarına bir kömür külçesiyle işaret koydum."

Bu onun hafifçe gülümsemesine neden oldu. "Sen ."

"Bir şiir bile yazdım: 'Eldivenlerimi Kabul Etmeyen Olivia İçin'."

Ciddi bir şekilde gülümsedi.

"Dünyada senden başka herkesin sıkıcı olduğunu öğrendim."

"Bunu fark etmen bu kadar uzun mu sürdü?" Yine de her zamanki ışıltısının gölgesi .

Şimdi gerçekten endişelenmişti. Ona doğru bir adım attı, ona dokunmadan durdu ama muhtemelen giysilerini sakladığı lavantanın ipucunu yakalayacak kadar yaklaştı.

"Liv," dedi usulca. "Bir şeyler çok yanlış. Lütfen söyle bana."

Nefes aldı.

Ve sonra bir bulut patlaması gibiydi.

"Oh, Lyon. *Çocuk* gibi davrandığım *için* özür dilerim. Eldivenler çok güzel ve düşünceliydi ve ben Duygularını nasıl incittiğimi düşünmekten perişan oldum. Ve düşündüm ki-"

"Bu benim hatam," diye araya girdi aceleyle. "Sadece iyi düşünemedim. Asla ama asla seni incitmek istemedim. Ve tek istediğim-"

"-*Düşündüm* de... ya onu bir daha *göremezsem*? Ya bir araba kazası geçirseydi ya da atını bir hendeğe sürseydi ve orada kırık dökük ve yalnız bir şekilde yatsaydı?"

Şaşkın bir kahkaha attı. "Bu oldukça canlı bir resim, ama ben çok iyi bir biniciyim."

"Gülme! Sana çok kötü davranmıştım ve hendekte tek başına yatarken beni hatırlayacak hiçbir şeyin olmayacaktı. Yani.

.."

Önlüğünün cebini karıştırdı ve sonra sakinleştirici bir nefes aldı. "Bir dakika daha geçmeden bunu sana vermek istedim. Eğer kabul edersen. Elini uzat."

Kaşlarını kaldırdı, tereddüt etti, sonra emredileni yaptı.

Avucunun içine bir şey yerleştirdi. Sonra da dudağını ısırarak onun yanıtını bekledi.

Aşağı baktı. Kadının tatlı yüzü avucunun içinden ona bakıyordu: mavi gözler, koyu renk saçların yumuşak bulutları, sevimli ve çok canlı. Minyatür, önünde duran orijinali kadar güzel değildi elbette, ama onun ruhu boya darbelerinde o kadar mükemmel yakalanmıştı ki konuşamayacak kadar etkilendi. Bu ona verilen en iyi, en mükemmel şeydi.

Yetişkin bir adamdı ama henüz başını kaldıracak kadar kendine güvenmiyordu.

küçük bir sessizlik çökmüştü.

Boğazını temizledi. "Onu sonsuza dek saklayacağım

Liv." Sesi biraz boğuklaşmıştı.

Elini yavaşça etrafına doladı ve ceketinin içine soktu. "Umarım

öyledir," dedi, sesi biraz daha kendisi gibi çıkıyordu. Fakat

Sesi de boğuktu.

O zaman başını kaldırdı. Birbirlerine gülümsediler ve onun dünyası da kendi dünyası da eski haline dönmeye başladı ama kadın hâlâ gölgeliydi.

"Liv," dedi aniden. "Bana söylemediğin bir şey var." Kadın hareketsiz kaldı.

Ve sonra endişe verici bir şekilde ellerini yüzüne götürdü ve yüzünü kapattı.

Sonra derin bir nefes aldı, içini çekti ve ellerini tekrar aşağı indirdiğinde kederi açıkça ortadaydı ve korkuttu.

". Ben de sana söyleyebilirim. . . Lyon, Duffy'lerin bebeği. O çok hasta. Yaşayacağını sanmıyorum. Ve bu çok üzücü. Bir doktora ihtiyacı var. Ve bu ay kira için bile yeterli paraları yok. Bu alışılmadık bir durum değil elbette. Ancak o kadar geç ki muhtemelen evden atılacaklar ve bebek de kesin ölecek."

Titreyen bir nefes aldı.

Bağırsakları düğümlendi. Artık tüm Duffy'leri yakından tanıyormuş ve hepsinin iyiliğine yatırım yapıyormuş gibi hissediyordu.

Mendilini çıkardı ve tam gözyaşları akarken ona verdi ve zihninin çarkları dönmeye başladı. Onu rahatsız eden şeyin kaynağını bulduğu için rahatlamıştı, çünkü artık bunu düzeltmeye başlayabilirdi.

"Bu kadar ağlamaklı olduğum için çok özür dilerim Lyon. Buna tanık olmak çok zor. O kadar güzel bir bebek ki, hiç telaşlanmıyor ve yaşasa bile düzgün bir hayat için dua edemez. Daha önce babamdan onlar için yardım istedim ve bana karşı hoşgörölü davrandı ama Sussex'teki tek yoksul aile değil ve babam bunu beklemeye başlayacaklarını ve herkesi doyuramayacağını söylüyor. Ondan tekrar isteyemem."

"Babama çok benziyor."

Lyon, özünde pragmatik biriydi. Her iki babayla da aynı fikirdeydi. Bazı aileler yoksullukla onurlu ve becerikli bir şekilde başa çıkabiliyordu. Bay Duffy sağ olsun, Duffy'ler onlardan biri değildi.

Yine de bir sonraki hamlesini yapmaktan kendini alıkoyamadı. Düşünceden çok refleksti, ihtiyaçtan doğmuştu.

Elini cebine soktu. "Al bunu." Cep saatini Olivia'nın eline tutuşturdu. "Saatin mi? Neden?"

"Al," diye ısrar etti. "Ev sahibine ver. En azından bir yıllık kira için rehin verebilir. Bakiyeyi, eğer varsa, Londra'da Bartholomew Tolliver adında bir avukata iade etmesini ve çocuklar için emanet olarak tutmasını söyle. Aferin, Tolliver."

şaşkınlıkla saate baktı.

"Ama üzerinde baş harflerin var. Lyon, bu saati seviyorsun. Bu bir hediye idi. Yapamam."

"Bu bana bir hediye idi, şimdi de sana veriyorum. şu anda ceketimin cebinde bir çuval gine olsaydı onu da sana ama yok. Elimde olsa Liv, tüm açları kendim doyurur ve senin için Üçgen Ticaretini sonsuza dek ortadan kaldırırdım. Ama ihtiyaç şimdi ve acil ve bir çözümümüz var. Saati al. Bir gün başka bir saatim olacak."

Ve hâlâ tereddüt ediyordu. "Ama

Lyon-" "Olivia."

Adamın ses tonuyla başını kaldırdı ve gözleri büyüdü.

"Sana bir şey *vermeme* izin *vermelisin*." Bunu yavaşça söyledi, tüm bu kelimelerin içinde ince bir ıstırap tınılıyordu.

Parmaklarını kapattı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye fısıldadı.

"Teşekkür et."

"Teşekkür ederim." Saate baktı ve başparmağını onun sayısız kez açıp kapattığı saten metalin üzerinde hafifçe gezdirdi. O saate çok değer vermişti. Ve her nasılsa, onun sıkıntılarını hafifletebildiğı için sadece rahatlama hissetti.

Ona baktı ve belli belirsiz gülümsedi. "Yuvarlak. Ay gibi." "Yani öyle."

O da ona gülümsedi.

"Ne kadar aptalım, Lyon. Ağlamak istememiştim."

"Ninny?" Öfkeden kudurmuştu. "Hangi 'ninny' bir eve girer, kalbi parçalanır ve yine de ona ihtiyaç duyulduğu için tekrar tekrar geri döner? Sen bir dişi *kaplansın*."

Ve işte o zaman gözyaşları tekrar ciddi bir şekilde döküldü.

Bunu yaptığını hatırlamıyordu ama bir an kız ona bakarken gözyaşları kirpiklerinden süzülüyordu, sonra kolları onu sarıyor ve kız ceketine yapışlıyordu. Alnını onun göğsüne yaslamıştı. Adam bir eliyle başının arkasını kavradı ve diğel elini omurgasından aşağı kaydırarak kışının kıvrımından hemen önceki o tatlı küçük çukurda dinlendirdi ve dudaklarından geçeceğini hiç hayal etmediğı şeyler mırıldandı.

"Oh, Liv. Liv. Benim kalbim. Aşkım. Lütfen ağlama. Lütfen ağlama. Her şey girecek."

Bir süre sessizce ağladı. Ve sonunda bir iç çekti. Ve sonra adam ona sarıldı.

Şimdiye kadar bildiğı en mükemmel andı. Onu teselli edebilecek kişı olmak şaşırtıcı bir ayrıcalık gibi görünüyordu.

Başka bir insanla birlikte sessizce nefes almanın bu kadar zevkli olduğunu hiç bilmiyordu.

"Seni çok özledim," diye fısıldadı.

Kalbi kırıldı, sonra üç kat daha büyüdü.

Göğüslerinin vücuduna yumuşak bir şekilde bastırması, ellerinin altında nefesinin yükselip alçalması. Onu kollarının arasına almanın ihtişamı neredeyse dayanılmazdı. Sanki güneş göğsüne yerleşmiş gibiydi.

Ona sarıldı, bir şeyler mırıldandı ve elleri yatıştırıcı bir şekilde sırtında gezindi.

Ve hiç düşünmeden başının tepesine bir öpücük kondurdu. Kızın nefes alışının durduğunu hissetti.

Sonra büyük bir nefesle sırtı tekrar hareket etti ve başını yavaşça arkaya eğip ona baktı.

"Liv?" diye fısıldadı.

Bir uyarı.

Ona vereceğı tek şey.

Ama alçalan dudaklarıyla buluşmak için ayak parmaklarının üzerinde yükseldi

Dudaklarını onun dudaklarına çok yumuşak bir şekilde değdirdi ve bu kadarı bile kontrolüyle rulet oynuyordu. Yaprak yumuşaklığında bir onun ağzı.

Kollarını onun etrafında sıktı. Uzuvarı birdenbire garipleşti, azıcık da olsa, bir şey gibi hissettiren bir şekilde serbest bırakırken gümbürdüyordu.

ömür boyu sürececek bir arzu.

Dudakları bu kez daha kararlı bir şekilde onunkilere battı.
Onları küçük bir öpücükle ayırdı.

Küçük bir ses çıkardı. Hem şaşırmış hem de tamamen şehvani bir tür soluk.

Bu ses kafasına cıvatalı viski gibi gitti.

Onu tekrar öptü ve bu kez dilini onunkine dokundurdu, sonra dilini usulca onunkine doladı, keşfetti, alay etti, tahrik etti. Öpücüğü daha da derinleştirmesine izin vermek için başını ellerine doğru eğdi ve Tanrım, sanki nasıl yapılacağını bilerek doğmuş gibi onu geri öptü.

Nefes almak için dudaklarını kısa bir süreliğine onunkilerden ayırdı. "Bunu doğru yaptım mı?" diye fısıldadı. "Tanrım, evet," diye homurdandı.

"Bunu yapabilir miyiz-"

"Tekrar" diyemeden ağzını aldı. Şimdi şiddetle. Onu tüm açlığıyla karşıladı. Arzu pençeleri olan bir şeydi ve onu teşvik ediyordu. Elleri muslin kumaşının altındaki kürek kemiklerinde dolaştı, teninin sıcak sateni aç ellerinden sadece ince, kırılğan bir kumaş tabakası uzaktaydı ve bir vahşi gibi onu yırtıp atmak ve kendini ona gömmek istedi.

Ellerini adamın başının etrafına doladı ve onu kendine çekti. Ağzı ballı bir tatlılıktaydı ve adam her öpüşte daha da sersemliyor, sarhoş oluyor, bir ihtiyaç girdabının içine daha da derinlere çekiliyordu.

Onu karaağaca yasladı. Ve şimdi neredeyse birbirlerine tırmanıyorlardı, öpücükler hızlı, sert, yağmalayıcı.

Her öpücük arasında durup birbirlerinin dudaklarına doğru hırıltılı bir şekilde nefes aldılar. Kendi nefesini kulaklarında uzak bir fırtına gibi duydu.

Elleri adamın beline doğru kaydı ve kendini ona doğru sıkıca çekti; adamın siki o kadar sertleşmişti ki, en ufak bir hareketi bile adamın içinde bir zevk ıstırapı yaratıyordu. Dişlerinin arasından bir nefes tısladı.

"Liv." Dudaklarını usulca onunkilere çarptı.

Göz kapakları ağırlaşmıştı ve nefesi ayrılmış dudaklarının arasından sıcak ve hızlı bir şekilde geliyordu. Ona karşı hareket ediyor, kendi zevkini arıyor ama nasıl bulacağını tam olarak bilmiyordu.

Eteğini kaldırırsa onu ıslak ve ateşli bulacağını biliyordu, parmaklarını bacaklarının arasından geçirebilir ve o çılgılık attıkça bu ormanın kendi adıyla yankılanmasını sağlayabilirdi.

Aklını kaçıırıyordu. Kadın
ona doğru eğildi.

"Liv . . . I . . ." Sesi parçalanmış bir törpüydü. "Yapmamalısın..."

Başı geriye düştü ve gözleri kapandı, boğazındaki nabızı görebiliyordu ve onu vücuduna daha sıkı çekerken, elleri kalçalarına doğru kayarken, nefesi ayırık dudaklarından hızlı ve sıcak geliyordu.

"Oh Tanrım. Oh Tanrım."

Sesi paramparça olmuştu. Yüzünü onun boynunun kıvrımlarına gömdü ve serbest bırakılması içini yırtarken dudağını sertçe ısırıldı. Akıl almaz bir zevk dalgası dalga dalga yayılıyordu. Sussex'in aşağısında bir yerlerde bedeninden dışarı fırladı.

Bunun utancı ve ihtişamı.

Umutsuzluk ve coşkunun her biri onun bir ucundan tutmuş ve onu ikiye bölüyordu.

On üç beri pantolonunun içine boşalmamıştı.

Yine de kendini hiç bu kadar korkmuş ve bir şekilde sonsuz ve güçlü hissetmemişti.

Tanrı aşkına ne yapacaktı? Bir süre nefes aldılar.

"Titriyorsun," diye fısıldadı.

Alnını onunkine yasladı ve gözlerini kapattı. Henüz konuşamıyordu. Nefesleri birbirine karıştı, sıcak ve hızlı, sonra soğuk havada beyaz bir sarmal oluşturdu.

Sonunda gözlerini açtı. Onunkiler maviydi, hâlâ öpücük tembelliği ve endişe içindeydi.

"Özür dilerim Liv. Bunun bu kadar ... bu kadar ..olmasını istememiştım." "Şşşt," dedi. "Üzgün değilim."

Ona baktı. Kirpikleri hâlâ biraz nemliydi.

Bir parmağını usulca, yavaşça dudaklarının çevresinde gezdirdi. Üstte tatlı tepeler, altta tatlı, anlamlı kıvrımlar.

Bundan sonra hayatı boyunca ne zaman pencere camında bir buğu görse, o şeklin izini orada süreceğini biliyordu.

"Muhtemelen biliyorsundur ... daha fazlası olduğunu bilmelisin
Liv ..senin için. Oldukça sıra dışı."

"Daha fazla mı?"

"Eğer sana belli yerlerinden dokunursam. . . belli şekillerde .
.."

Hayatında hiç bu kadar eziyetli ve garip bir konuşma yapmamıştı.
onun hayatı.

Ve şimdi kıpkırmızıydı.

Kendisinin öyle olduğundan
şüpheleniyordu.

"Seni tatminsiz bırakmaktan nefret ediyorum. Sadece ... asla
..çok dikkatli olmalıyız ... bunun tehlikeli olduğunu anlıyorsun değil
mi?"

Başını salladı.

Belki de anladı. Belki de anlamadı. Bir dahaki
sefere kesinlikle anlayacaktı.

"Tehlikeli," diye tekrarladı usulca. Gözbebekleri karanlık, bakışları
hülyalı.

"Evet. Yani ..." Adam onun dudaklarını öptü, yumuşakça, uzun uzun.

"Yani ..."

". . tehlikeli," diye fısıldadı, ağzı tekrar onunkine doğru açıldı.
Yavaş, yavaş, bu sefer.

Sanki dünya kadar zamanları varmış gibi.

Bölüm 11

OLIVIA bir öpücükten bir evren yaratılabileceğini BİLMİYORDU. Lyon *olmak*, onun içinde sürünmek istiyordu. Ama uzun öpücükler arasında nefes almak gerekiyordu ve nefes aldığıında gözlerini açıp başını yukarı kaldırdı.

Gökyüzünde mor bir çizgi olduğunu fark edecek kadar uzun bir süre.

Güneş alçalıyordu. Şok edici bir şekilde geç olmuştu. "Eeep!"

Başka bir şey söylemeden sepetini kaptı ve tuzaktan kurtulmuş bir tavşan gibi fırladı, sanki hayatı tehlikedeymiş gibi koştu, muhtemelen yol boyunca birkaç saç tokası kaybetti.

Eversea'nın evi nihayet görüldüğünde bilinçli bir şekilde yavaşlayarak yürümeye başladı.

Tıpkı, peşinde bir tazi olduğu halde rahat bir gezintiye çıkmış gibi duran babası gibi. Normalde içeride akşam yemeği için hazırlık yapıyor olması gerekirken.

Aniden durdu. "İyi ...
akşamlar, baba."

Lanet olsun. Gerçekten de akşam
olmuştu. "Benimle biraz yürür müsün
kızım?"

Kalbi korkuyla çarptı. Avuç içleri terlemeye başladı ve muhtemelen buruşmuş olan eteğine sürtmek istedi. Buna cesaret edemedi.

"Duffy'lerdeydin baba. Onlara yemek götürdüm." Eliyle sepeti işaret etti.

"Ah, evet. Salı günleri genelde böyle yaparsınız. Bugün çok uzun süre kaldın," dedi hafifçe.

"Ben yaptım."

"Burada, Pennyroyal Green'de yeterince güvenli ama bir baba endişelenir, bilirsiniz. Belki de yanına bir köpek almalısın. bu tazi."

Tazi gülümsedi ve umutla nefes nefese onlara baktı, tırıs tırıs ilerleyip bir şeyleri kokladı.

"Bir köpek sadece Duffy'lerin köpeğiyle dövüşür. Ya da onunla çiftleşir ve Tanrı bilir Duffy'lerin köpeği bu hale gelirken kaç cins köpek kullanıldı."

Babası güldü ve o da kızardı.

"Üzgünüm baba. Bir daha geç kalmayacağım. Endişelenmene gerek yok. Endişelendirdiysem özür dilerim."

Onun tekrar geç kalması konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Ama belli oluyor muydu? Yanakları kızarmış, saçları darmadağın olmuş ve dudakları sıcak öpücüklerle kalıcı olarak dağlanmıştı. Şimdi onlara dokunmak için yalnız kalmayı, Lyon'un ağzının oradaki hissinin tadını çıkarmayı umutsuzca istiyordu. Bunu tekrar tekrar yaşamak için. Ama şimdi bunu yapmaya cesaret edemiyordu.

Babası fark ettiyse de bir şey söylemedi. Belki de her şeyi koşmasına bağlamıştır.

"Şu anda bir gün öncesine göre çok daha mutlu görünüyorsun Olivia."

"Dün gece annemin beni içmeye zorlaması, şey, teşvik etmesi yüzünden olmalı."

"Ah," dedi babası.

Sessizce yürüdüler ve Olivia artık neredeyse akşam olmak üzere olduğu için ona eşlik ettiği için minnettardı.

"Biliyor musun, ben çocukken annemle tam da bu yolda yürümüştük. Onun küçüklüğüne çok benziyorsun. Çok *inatçı* biriydi, aman Tanrım. Çok zekiydi. Çok zekiydi."

Bunu zevkle söyledi. Karısındaki ve Olivia'daki tüm bu özelliklerle gurur duyuyordu.

Olivia güldü. Sepeti ondan alıp kendi koluna doladı ve Olivia'nın kolunu kendi koluna aldı.

"Kardeşinin en iyi arkadaşıydım, biliyor muydun?"

"George Amca mı? Evet, sanırım biliyordum."

"Evet, George Amcan. Okulda beraberdik."

Gülümsedi, babasını genç bir adam olarak hayal etti. Gösterişli, yakışıklı ve kendini beğenmiş. Annesinin erkek kardeşi bir Sylvaine'di ve istediği kadar sık göremediği yarım düzine kuzeninin babasıydı.

Koyu leylak rengi bulutlar gökyüzünü kaplarken yürüyorlardı ve Lyon'un şimdi evde olup olmadığını merak ediyordu. Elini önlüğünün cebine soktu ve saatin üzerine kapattı. Duffy'lerin ev sahibi dürüst ve zor durumdaydı ve onlara çok yakın oturuyordu. Saati ona götürmesi için bir uşağı ikna etmesi gerekecekti.

Peki oraya gittiğinde ne yaptı? Ve onu düşünüyor muydu?

Hafifçe gülümsedi. Nasıl gülümsemesin?

"Sen . . . anneme hemen aşık oldun mu, baba?"

Ona döndü ve belli belirsiz gülümsedi. "Gerçekten de öyle. Aşk tanrısının oku saçmalığını hemen anladım." Bir elini göğsüne . "İçeri girdi ve bir daha hiç çıkmadı."

"Annem . . . ?"

"Annen ... şey, bana Sussex'teki her genç ona aşıkmiş gibi geliyordu, ama sonra aşkın gözlerinden bakıyordum. Bay Tingle'ın onun büyüüne kapıldığını biliyor musun?"

"*Kitapçıdaki* Bay Tingle mı?"

"Oh, şimdi onun için doğru olan kadınla mutlu bir evliliği var. Annene çiçek gönderen bir vikont, hatta bir kont vardı. Sylvaineler çok iyi bir aile ama o zamanlar şimdiki kadar varlıklı değillerdi. Bilgili bir aile, iyi bir aile. Ama tam olarak taht sırası değiller."

Olivia güldü. "Bir gün, baba. Bizden yeterince var ve belki de kraliyet ailesiyle evlenebiliriz."

"Oh, sen ve Genevieve kesinlikle harika bir evlilik yapacaksınız," dedi neredeyse kayıtsızca.

Suçluluk duygusu tekrar konuşma yeteneğini ele geçirdi.

"Isaiah Redmond bile vardı, eğer hayal edebiliyorsan. Annene kur yapmıştı."

Ah.

Midesine bir huzursuzluk yerleşti. Kanatlı topuklarının üzerinde eve uçmak ve Lyon'un kollarında olmanın nasıl bir his olduğunu tekrar tekrar yaşamak istediğinde bu duyguya çok içlerdi. Belki de bu gece hatırlamasına yardımcı olması için yastığını kullanacaktı.

Babası kurnaz, ince, zeki bir adamdı. Ve bunun bir gezinti kılığına bürünmüş bir gündem olduğundan şüphelenmeye başladı. Eversea Evi'ne giden bu yolda seyahat ettikleri kadar, babası da onu bir tür aydınlanmaya götürüyordu.

O ve Lyon bugüne kadar çok dikkatli davranmışlardı. Tanıştıklarında kimse onları görmemiş miydi?

"Bir süre denizdeydim, seyahat ediyordum, görüyorsun, tüm Eversea erkeklerinin yapmaya alışkın olduğu gibi kendi yolumla servetimi kazanıyordum. Bugün tadını çıkardığın servet, sevgili kızım." Onu şakacı bir şekilde dürttü. "Döndüğümde onun eli için biraz rekabet vardı. Bay Redmond da dahil."

"Görünüşe göre annem seçim yapmakta zorlanmış. Seni seçtiği için çok mutluyum. Belli ki aralarından en iyisi ."

"Ah, . Bu ikimizi de yapar."

"Gerçi Bayan Redmond da kesinlikle çok güzel." "Onu bir de gençken görmeliydiniz."

Olivia için tüm bu insanları genç erkekler ve kadınlar olarak hayal etmek tuhaftı. Annem ve babam şimdi çok memnundular. Hiç özlem acısı çekmişler miydi? Aralarında ince bir savaş yaşanmış mıydı? Lyon'un soğuk, zarif babasının açgözlülük dışında herhangi bir şeyden acı çektiğini hayal etmek neredeyse imkânsızdı. Bırakın kendi annesinin, bir zevk abidesi olan babasına anında aşık olmamasını. Belki de aşık olmuştu.

"Biliyorsun . . . Para birçok şeyi mümkün kılar, Olivia. Eğer bilmen gerekiyorsa, onu umutsuzca seviyorum. Benim için para olasılıktır. Sonsuz olasılık. Onu elde etmek, yönetmek, büyütme ... bu bir beceri, bir sanat, yüreği zayıf olanlar için değil. Hepsinden önemlisi, güvenlik. Sevdiklerimi güvende tutuyor ve bunun için sonsuza dek minnettarım. Ve biliyorsun canım, ailemiz ve Redmondlar arasında gerçekten de zor bir geçmiş var ve bir gün daha fazlasını duyabilirsin. Hatasız değiliz. Eversea tarihinde birkaç hayduttan fazlası var, ama

Bizler her şeyden önce hayatta kalanlarız ve *her* zaman, çekerim, *her zaman* gelişin."

Gerçekten dinlediğinden emin olmak istercesine ona baktı.

"Ama Everseas parayı ne kadar severse sevsin, Redmond ailesi zenginliğe *her şeyden* daha çok önem verir. Her zaman kazanacaklardır. Ve kimin zarar gördüğü umurlarında değil."

Tedirginlik soğuk, sert bir düğüm haline gelmişti. Şüphenin cennetine girmesine içerlemişti ama yine de oradaydı. Belki de en başından beri orada olan o küçük şüphe çekirdeğine katılıyordu. Babası her zaman en iyisini bilir gibi görünmüştü. Bu onun hayatında değişmez bir şeydi.

Ve eğer şimdi yanılıyorsa, bu daha önce gelen her şey için ne anlama geliyordu?

Konuşmadı.

Babası bir süre sessiz kaldı.

"Geçen yıl gelemediğin için bu yıl sana Londra'da bir sezon vermek istiyoruz Olivia. Bunu ister misin?"

"Evet, baba, bu çok hoş olur, teşekkür ederim," dedi soyut bir şekilde.

Sezon çok uzak görünüyordu. Az önce ilk kez öpüşmüş ve öpülmüştü (ve öpüşmüştü ve öpüşmüştü) ve tek düşünmek istediği buydu. Bunu ve Lyon'u bir sonraki öpüşünü.

ERTESİ PAZARTESİ, Olivia ateşli ve neredeyse uykusuz geçen bir gecenin ardından nihayet aşağıya indiğinde, tüm ailesini kahvaltı masasının etrafında oturmuş, çiğnerken, sohbet ederken ve esnerken buldu. Işık, tül perdelerin arasından mutfığa sevdiği şekilde süzülüyordu ve Olivia alışık olduğu yere kayarken, kahve fincanı ona doğru itildi ve Olivia uykulu ve minnettar bir şekilde gülümsedi.

Tam marmelat tenceresine uzanacaktı ki tabağının yanında katlanmış küçük bir kâğıt buldu.

"Bu ne ?" dedi parlak bir sesle.

"Diğer yazışmalarımızla birlikte bu sabah size ulaştı," dedi babası.
"Bayan Sneath gönderdi."

Çabucak açtı. Sevgili

Bayan Eversea,

Başka bir ailenin daha sizin bağlılığınızdan ve büyüleyici varlığınızdaki faydalanacağına karar verdim. Bayan Putney şimdi Duffy'lerle ilgilenecek. O'Flaherty ailesini görüşmek üzere Salı günü saat ikide papaz evinde sizinle buluşmak istiyorum.

, Bayan Sneath

Üzerine küçük, soğuk önseziler .

Mesajdan başını kaldırmaya cesaret edemedi. Henüz değil. Henüz değil.

O'Flaherty'ler Duffy'lerden oldukça uzakta yaşıyorlardı.

Karaağacın *yakınında* bile değil.

Ona nasıl haber vereceğini bilmiyordu. Ve Lyon'un onu beklediğini ve beklediğini hayal etti... ve o gelmediğinde...

Bu düşünce dayanılmazdı.

Mesajın zamanlaması elbette tamamen tesadüfi olabilir.

Ya da babası, kendi ince yöntemiyle, bir noktaya değinmek istemiş ve onu korumak için bir plan yapmıştı.

Ama o ve Lyon hakkında kesin bir şey bilmeleri *mümkün* değildi.

Yine de yürürken Lyon'dan başka bir yere baktığı söylenemezdi. Ya da onu öperken. Tek bildiği, tüm kasabanın onları sahra gözlükleriyle izlediğiydi.

Kesinlikle olmaz.

Aşağı bakarken mutfakta bir sessizlik sezdiğini düşündü. Sanki herkes onun tepkisini izlemek için donup kalmıştı.

Ama sonunda yavaşça başını kaldırdığında herkes çiğniyor, reçele uzanıyor ya da ağrıyan başını tutuyordu (Colin).

Ne olursa olsun, Lyon'u
tanımıyorlardı. Lyon kararlıydı.
Ve Lyon bir planlamacıydı.

Ve eğer onları ayrı tutmanın bu kadar kolay olacağını
düşünüyorsa, eğer gerçekten niyetleri buysa . . . onu gerçekten
tanımıyorlardı.

"Bayan Sneath ne istiyor, Olivia?" diye sordu annesi.

"Yeni bir aileyi ziyaret etmemi istiyor!" dedi . "Bunu dört gözle
bekliyorum."

O Pazar günü kilisedeki ayin bitmek bilmiyordu ama Olivia'nın ayin
boyunca bakakaldığı bir çift omuz ve güzel, ince bir başın varlığıyla
biraz daha az bitmek bilmiyordu.

Hayal görmüş olabilirdi ama ona bakmak için dönmemenin verdiği
gerginlikten titrediklerini düşündü.

Ve sonunda haftalık görevlerinden kurtulduklarında ve herkes
ayağa kalkıp kiliseden dışarı çıktığında, sanki gömülü atalarına
sevgiyle bakıyormuş gibi bir an durakladı ve dua kitabını elinden
bıraktı.

Dizlerinin üzerine çöktü.

Tam da o sırada oradan geçmekte olan Lyon Redmond, kızın
elindekini almak için yanına gitti.

"Bayan Sneath beni O'Flaherty'lere götürdü," diye fısıldadı. "Salı
günleri saat ikide."

Hiçbir şey söylemedi. Sadece dua kitabını alıp tekrar kadının eline
verdi ve kadın teşekkürlerini mırıldandığında şapkasına bir kez
dokundu.

Eve yürürken kitabını açmamak için insanüstü bir disiplin
gerekiyordu. Eve kadar *koşmamak* için de insanüstü bir disiplin
gerekiyordu.

Ama oraya vardığında, yatak odasına koştu ve dua kitabını sertçe
salladı.

Küçük bir aptal kâğıt şeridi dışarı fırladı.

*Yarın saat üçte O'Flaherty'lerin yanındaki meşe ağaçlarının
buluşalım. Bir açıklık biliyorum.*

Keyifli bir kahkahayla ona sarıldı. Bir şekilde öğrenmişti. Her zamanki gibi hazırlıklıydı.

"Seni terk ettiğimi düşündüğün için çok endişelendim," dedi nefes nefese, onu karşılamaya koşarken. Adam onun ellerini tuttu, çünkü artık yapabilirlerdi.

Birbirlerine dokunabilirlerdi ve ah, nasıl da dokunurlardı.

"Yapmayacağını biliyordum Liv. Bir şeyler olduğunu biliyordum. Bu yüzden Bayan Sneath'i ziyaret ettim ve hayırseverliğin erdemleri hakkında biraz sohbet ettik. Küçük bir bağışta bulundum ve sonra ona kız kardeşim Violet'in gönüllü olarak yiyecek sepeti dağıtmak istediğini söyledim. Bu olasılık karşısında öylesine şaşırdı ve sersemledi ki, hangi ailelerin yardıma ihtiyacı olduğunu ve hangi genç hanımların yardımda bulunduğunu ondan öğrenmek çok kolay oldu."

Violet Redmond'u bir meydan okuma ve proje olarak gören zavallı Bayan Sneath'i hayal ederek güldü. "Öpüşmekten korktuğumu mu sandın?" diye takıldı.

"Yüce Tanrım, hayır. Daha fazlası için geri gelmeye karşı koyamayacağını biliyordum."

Kız ellerini çekip onu şakacı bir şekilde itti ve adam sırtıarak ondan kurtuldu.

Ve sonra elini nazikçe kendi elinin içine aldı, parmaklarını onun parmaklarının arasından geçirdi, öylesine samimi, öylesine değerli bir hareketti ki, sessizliğe .

Ve onu açıklığa götürdü. Açıklığın amacı yalnız kalmaktı ve oraya vardıklarında ne yapmak istediklerinin o kadar açık bir ifadesi gibi görünüyordu ki, bu onları da sessiz tuttu, gergin, hevesli ve utangaç.

İnsanlar ormanın bu kısmına nadiren girerlerdi ama Lyon çocukken ormanın neredeyse her santimini keşfetmişti.

"Voilà, Liv!"

Ve bir çitin arasından geçtiler. Nefes nefese kaldı. "Lyon, bu bir peri yüzüğü gibi!"

Artık etrafları tamamen tesadüfi çalılıklarla çevriliydi ve karaağaç ve meşe ağaçlarından süzülen güneş ışığı

Onlar. Altlarında yosunlardan, dökülmüş meşe ve alıç yapraklarından oluşan, yayılmak için mükemmel, hoş ve baştan çıkarıcı bir yastık vardı.

"Bunu çocukken keşfettim. Bu bilginin bir gün işime hep biliyordum."

Şapkasını çıkardı ve paltosunu silkeledi. Yumuşak yosun halısının üzerine çöktü. Paltosunu düzgünce katladı ve okşadı, o da nazikçe üzerine diz çöktü.

İkisi de hemen birbirlerinin üzerine atılmak için biraz fazla utangaçtı.

"İşte. Başını kucağıma koy," diye emretti ona.

". Madem ısrar ediyorsun."

Yaptı ve onun kalçaları tarafından yastıklanmak mutluluk vericiydi. "Bu mükemmel Liv."

Saçlarını alnından uzaklaştırarak tekrar tekrar ve yumuşakça okşadı ve adam zevkle iç çekti.

"Sonsuza kadar burada kalalım,"

dedi. "Pekâlâ," diye mırıldandı.

"Ben dekore edeceğim. İspanya'daki eviniz gibi görünmesini sağlarız." "Çok iyi," diye kabul etti, uykulu bir mutlulukla.

"Bayan Sneath bana Duffy'lerin bebeğinin tekrar iyi olduğunu söyledi, Lyon. İyileşecek. Onu görmesi için bir doktor bulabildiler ve daha iyi yemek için ödeme yaptılar, saatiniz sorumluydu, bundan eminim, ancak ev sahibi her şeyi gizledi ve elbette ne Bayan Sneath ne de Bayan Duffy, isimsiz hayırseverlerinin kim olabileceğine dair bir ipucu yok. Bayan Sneath, Bay Duffy'nin kalıcı bir iş bulacağına yemin ettiğini söylüyor."

"Tanrıya şükür." Ciddiydi. Bebek konusunda. Gerçi Bay Duffy'ye hiç inancı yoktu.

Gözlerini açtı.

Güneşin açısı, Olivia'nın göğüs uçlarının, kalçaları tarafından yukarı itilen şeffaf korsesine karşı gölgesini görebileceği şekildeydi. Gözlerinden sadece birkaç santim uzakta.

Kan kafasına ve kasıklarına hücum etti ve tekrar gözlerini kapatıp Bayan Sneath'i düşündü ve ondan sonra Olivia'nın söylediği tek bir kelimeyi bile duymadı.

"Lyon mu?"

Ona bir soru sormuş olmalı. Duymadığı bir düzine şey söylemiş olabilir.

Gözlerini tekrar açtı.

Ona biraz endişeyle bakıyordu. "Olivia. Yanıma uzan."

Sesi kendi kulaklarında soyutlanmış gibiydi. Sanki suyun altından geliyormuş gibi.

Adam onun kucağından yuvarlanıp yan tarafına uzandı, kadın da onun yanına uzandı ve usulca gülümsedi.

Zamanda asılı kalmış gibi görünen bir an boyunca, birbirlerinin gözlerinin içine baktılar, dayanılmaz bir mutluluk içinde.

Sonra çekingen bir tavırla uzandı ve bir parmağını usulca kolunun hassas iç kısmında gezdirerek damarının soluk mavi yolunu izledi. Teni, sinir uçlarını zevkle dolduran satenimsi bir mucizeydi. Haftalardır süren kısıtlama, ona tadını en ince ayrıntısına kadar çıkarmayı öğretmişti. Bir obur değil, bir uzman olmayı. Onun her parçasını sonsuz derecede arzulanır olarak görmeyi.

Seviştikleri gün dünya öyle bir sallanacaktı ki yeni kıtalar oluşacaktı.

Tırnaklarını kızın kolunda gezdirdi ve tüylerinin diken diken oluşunu izledi. Kızın gözleri kararmış, kocaman olmuş ve büyülenmişti.

Sonra eğildi ve kızın dirseğinin kıvrımına sıcak bir öpücük kondurdu.

İç çekti ve gözlerini kapattı.

Sonra kulağının altındaki o yumuşak, satenimsi gizli yerde gümbür gümbür atan nabızı öpmek için ağzını hareket ettirdi.

Ve onun meme uçlarının dikleşmesini, kalçalarının kaymasını ve dizlerini huzursuzca yukarı çekmesini, açlığın artmasını izledi.

Eğildi ve onun muhteşem yastık gibi ağzını kendi ağzıyla kapattı, yavaş, yavaş, derin, araştıran bir öpücük aldı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, tırnaklarını ensesinde yumuşakça gezdirdi, bu da onu şehvetten çıldırttı ve içinden küçük alev nehirleri gönderdi. Dudaklarını onun boğazına götürdü ve dilini göğüslerinin yumuşakça kabardığı yerin hemen üzerindeki o çekici gölgeye dokundurana kadar dudaklarını aşağıya, daha aşağıya sürükledi.

Kız keskin bir nefes alıp gerindi ve adam onun ne istediğini biliyordu ama yapamadı. Kadının korsajını indirip ağzını göğüs uçlarına kapatma ayrıcalığı için bir erkeği öldürebilirdi.

Cesaret edemedi. Kendine güvenmiyordu. Şehvetin mantığını biliyordu ve onun çıplak göğsünü gördüğünde, bir sonraki en makul adımın onun üzerine çıkmak olduğuna kendini ikna edebilirdi ve Olivia'nın o anda kaybolacak kadar tutkulu olduğunu biliyordu.

Ve ona güveniyordu. Bu onun en çok değer verdiği şeydi.

Sanki vücutlarının en lezzetli yerlerine yaralıymış ya da dikenlerle kaplıymış ve bu yüzden ne pahasına olursa olsun kaçınılması gerekiyormuş gibi davranmaları biraz saçma olsa da, aynı zamanda daha önce deneyimlediği her şeyden daha erotikti.

Şimdiden titremeye başlamıştı. "Tanrım, Liv," diye fısıldadı.

Dudaklarını tekrar onunkilere doğru kaydırды, sonra tekrar boğazına götürdü, sonra diliyle kulağını takip etti, ta ki kadın hafifçe inleyene, vücudu dalgalanana kadar. Yalvarırcasına onun adını iç çekti. Adam onun bedenini kendine doğru çekti ve bir elini kalçasına doğru kaydırıp kavrayarak onu kendine doğru bastırdı ve bacaklarının birleştiği yerde sertleşen sikini hissetmesini sağladı. Adam ona doğru hafifçe itti ve kızın başı bir solukta geriye gitti.

Şehvet, boğazının arkasında elektrik çarpmasına neden oluyordu.

Kollarını adamın başının etrafına doladı ve dudakları buluştu ve ayrıldı, ziyafet çekti ve okşadı, vücutlarını sıkıca birbirine katladılar ve yan yana bir ritim buldular, daha hızlı, daha sert, daha acı verici, daha enfes hale gelen itme ve dönen kalçalardan oluşan zarif, kasıtlı, sürtünen bir sürtünme.

Nefesi . "Lyon . . . Lyon, ben . . . Lyon, *lütfe*n.
Oh Tanrım . . ."

Oh, ellerini sikinin üzerinde hissetmek. Ya da ağzını sikinin üzerinde.

Onun tatlı, yumuşak ağzı onun sikinin üzerindeydi.

Bu, ona karşı daha sert, daha hızlı itmesine neden oldu. Ve işte o zaman yumuşak, boğuk bir çığlık attı, salıverilmesi onu gücüyle yukarı doğru kamçılardı, parmakları adamın kollarına gömüldü.

Sonra kendi salıverilişı dalga dalga üzerine çökerken kaskatı kesildi. Sesinde onun adını duydu, çığ bir zevk iniltisi.

Ve sonrasında da o mutluluk deryasında yüzüyorlardı.

Adam gözlerini kapattı, bitkin düşmüştü. Kollarına kıvrıldı ve göğüsleri birlikte yükselip alçaldı.

Ve nefes aldığında, Olivia'nın lavanta, tatlılık ve ter kokusu geliyordu ve hayatının geri kalanında her sabah böyle uyanmayacağı düşünülemezdi.

Sonunda gözlerini açtı. Gözlerini hâlâ karanlık, sersemlemiş ve hülyalı, ağzında yumuşak bir gülümsemeye buldu. Onu izliyordu.

Kısa ve acı dolu bir kahkaha attı. "Liv, aşkım. Sen benim ölümüm olabilirsin."

Hiçbir şey söylemedi.

Bunun aslında komik olmadığını biliyordu. İkisi için de.

Aralarındaki hafiflik bu tedirgin açlık tarafından gasp edilmişti. Bu açlık, ne kadar çok birlikte olurlarsa o kadar çok artacak ve onu tam olarak tatmin edemezlerse sonunda birbirlerinden nefret etmelerine ya da pervasızca -hatta bundan daha pervasızca- ve pişmanlık verici bir şey yapmalarına neden olacaktı.

Ama Tanrım, o pişmanlık verici şeyi yaparken aldıkları zevk unutulmaz olacaktı.

Muhtemelen buna bile değer.

Lyon'un daha önce de söylediği gibi, bu çok tehlikeli bir düşünme biçimiydi.

"Geceleri uyanık yatıyorum Olivia ve tek düşündüğüm sensin," mırıldandı, sesi sakinleşmiş, şaşırılmıştı. "Ve sana nasıl dokunmak istediğimi ve nerene dokunmak istediğimi. Giysisizken *bunun* nasıl bir şey olduğunu hayal et."

"Yapıyorum. Her gece."

Gözlerini kapadı ve yarı kahkaha, yarı inilti gibi bir ses çıkardı. "Beni öldürüyorsun."

Birbirlerine sarıldılar ve o hararetli arzu şimdilik azalırken, onlara bir an için bir uçurumun kenarında oldukları gerçeğini düşünmek kaldı.

kaçınamayacakları bir değişimin uçurumundaydılar. Her uçurum gibi bu da tehlikeli ve çekiciydi.

"Bu gece babamla konuşacağım," dedi sonunda.

Neredeyse bir hüküm veriyor gibiydi. Nefes almayı bıraktı.

Yavaşça kollarından çekildi ve oturdu, kollarını dizlerinin etrafında sıkıca kavuşturdu ve dudağını ısırarak ona baktı. Sevinç ve dehşetin bir karışımı olan duygular içinden geçiyordu. Umut ve önsezi birbirine çok benziyordu.

"Gerçekten mi, Lyon?"

O da aniden doğrulup oturdu.

"Evet."

"Ama ... baban ... ya-" "Bu gece," diye ısrar etti.

"Bu gece" kelimesini "sonsuz dek" ile eş anlamlı hale getirdi. Ne de olsa onun kuralı istediğini elde etmekte.

Ve sonra onu öptü ve sonuçlarla ilgili tüm şüpheler ve korkular zevke boyun eğdi.

Bu gece. Bu kelimede sonsuz olasılıktan başka bir şey yoktu. Onları bu andan ve hayatlarının geri kalanından ayıran kelimeydi.

Onu öperken, istedikleri her şeye sahip olacaklarına inanmak kolaydı, çünkü aileleri ne düşünürse düşünsün, kader onların mutluluğuna nasıl karşı çıkabilirdi? Bunun ne gibi bir *anlamı olabilirdi* ki?

Bölüm 12

LYON, karaağaç gibi mutluluk ve huzursuzluğun eşit parçalarına bölünmüş tuhaf bir hali, daha doğrusu kalp hali içinde eve doğru yol aldı. İçinden sıcak ve parlak bir umut akıyordu. Hayatının geri kalanında her gece Olivia Eversea'nın yanında yatmayacağı bir hayat hayal edemiyordu. Onların eşleşmesine itiraz etmek, güneşsiz bir dünya lehine tartışmak gibi olurdu.

Ve elbette babasını bu konuda ikna edebilirdi. Ne de olsa birkaç ay içinde birden fazla mucize yaşamıştı: Olivia Eversea ile tanışmış, onu öpmüş, sevmiş ve onun tarafından sevilmişti. Bunların ışığında Isaiah Redmond'ı kazanmak bile mümkün görünüyordu. Yine de Lyon bir Redmond'dı ve babasının oğluydu. Görev ve kader duygusuyla doğmuştu ve babasının kesin kınamasıyla yüzleşmek pek de hoşuna gidecek bir şey değildi.

Öyle olsun. Olivia'yı kendine ait kılmak için neye katlanması gerekiyorsa seve seve katlanırdı.

O yürürken gri bir bulut cephesi içeri girdi ve son mavi gökyüzünü de kapattı. Bu akşam heyecan verici bir fırtına olacaktı.

Eve vardığında, girişteki kirleri silkelemek için botlarına üstünkörü bir vuruş yaptı ve babasının sesi oturma odasından dışarı süzüldüğünde fuayeye beş adım atmıştı.

"Ah, burada. Lyon. ?"

Lyon gözlerini kapadı, sessizce küfretti ve sesi takip etti.

Odanın eşiğinde donup kaldı.

Tüm ailesi odanın bir tarafındaki mobilyaların üzerine dizilmişti, hepsi en iyi kıyafetlerini giymiş ve en etkileyici duruşlarını sergiliyorlardı.

Leydi Arabella ise koyu kahverengi kadifeden yapılmış en büyük kanepeye oturdu.

Onu gördüğünde gülümsedi. Sonra da soluk pembe renkte olan ve gövdesi krem rengi satenle süslenmiş elbisesinin renginde kızardı. Kırılgan bir eseri koruyan nöbetçilere benzeyen anne ve babası Hexford Dükü ve Düşesi'nin arasına sıkışmıştı.

"Majesteleri. Leydi Hexford. Leydi Arabella. Ne hoş bir sürpriz, gerçekten."

Şapkasını çıkardı ve zarif bir şekilde eğildi.

Ve bunu yaptığında, saçlarına yapışmış bir meşe yaprağı neredeyse yavaş bir şekilde halıya doğru süzüldü.

Odadaki her göz onun halıya doğru ilerleyişini izledi. Sonra bütün gözler onun yüzüne yöneldi.

Komik bir sessizlik oldu.

"Bağışlayın beni," dedi sonunda, sakın bir sesle. "At sürmeye çıkmıştım." "Kesinlikle görünüyor," dedi babası.

Bu da kulağa bir ima gibi geliyordu.

Lanet olsun. Aynaya bakacak vakti olmamıştı ama Olivia'ya iyi akşamlar dilemeden önce pantolonunun önünü üstünkörü bir gözden geçirmiş ve lekesiz olduğuna kanaat getirmişti. Yüzündeki kızarmış ve doymuş ifadeyi at sırtında geçirdiği bir iki saate bağlayabilirdi ama odadaki diğer adamlar da muhtemelen kendi aynalarında benzer kızarmış ve doymuş ifadeler görmüşlerdi. Onlar da kendi sonuçlarını çıkaracaklardı.

Kimsenin seyisi atını gerçekten çıkarıp çıkarmadığı konusunda sorgulayacağından şüpheliydi.

"Dük ve düşes ile sevgili kızları birkaç günlüğüne bizde kalacaklar. Bu harika bir haber değil mi?" diye babası.

"Harika," diye tekrarladı Lyon. Ve Londra'da mükemmelleştirdiği gülümsemesini takındı.

Yine komik bir sessizlik oldu.

"Beni bağışlayın," dedi sonunda, "ama kendimi biraz dezavantajlı hissediyorum. Kendimi daha medeni bir hale getirmek için biraz zaman ayırmak ve sonra size tekrar katılmak istiyorum. Halının üzerine daha fazla bitki örtüsü dökmeden önce."

Bu ona toplu bir kahkaha kazandırdı ve geri çekilmesine izin verdi.

Kardeşlerinin onu sempatiyle izlediğine yemin edebilirdi.

AKŞAM bitmek bilmiyordu ama terbiyesi buna ikna edici bir şekilde katlanmasını sağlıyordu. Akşam yemeğinde büyüleyiciydi. Arabella doğal olarak onun sağ tarafında oturuyordu ve Arabella'ya dikkatle bakıyor, güvenli bir şekilde sorulabilecek ve cevaplanabilecek iyi huylu sorularla donanmıştı, örneğin kırdan hoşlanıyor muydu? Bu akşam yağmur yağabileceğini düşünüyor muydu? Evet ve evet, öyle de oldu. Fikir sahibi olmaktan korkuyor gibiydi ve hiç açıklama yapmadı ve açıklama peşinde koşmak ona kendini bir sorgulayıcı gibi hissettirdi, bu yüzden sonunda durdu.

Yemekten sonra, konyak ve puro içerken, babasının yanındaki şömineye yaslandı ve sordu: "Bu akşam ayıracak otuz dakikan ya da bir saatin var mı? Seninle konuşmak istediğim önemli bir konu var."

Babası ona bakmadı. Bir puro yakmakla meşguldü. "Elbette Lyon. Bazı yazışmaları gözden geçirmek için geç saate kadar ayakta olacağım. Saat on bir gibi mi?"

"Teşekkür ."

Merhaba baba, düke bir şeyler söylemek için Lyon'a sırtını döndü ama Lyon ondan sonraki konuşmaları neredeyse hiç duymadı. Saat on bir. Hayatının geri kalanının başlayacağı saat.

BİR SÜRE SONRA, herkes bir süreliğine yeniden bir araya geldi ve sonra dağıldı; kardeşleri bilardo oynamaya, babası dükle sohbet etmeye, Violet annesi ve düşesle sohbet etmeye gitti. Arabella ile birlikte bir odada tek başına kalmıştı.

Onunla çok nazik bir şekilde konuştu. Ona daha fazla soru sorarak işkence edecek takati kendinde bulamıyor gibiydi. Eğer bir konu varsa

onu canlandırabilirdi, bunun sırrını kıskançlıkla koruyordu.

Ama ona karşı şefkatli hissediyordu, çünkü Olivia'ya o kadar aşıktı ki tüm dünyaya karşı hayırsever hissediyordu. Leydi Arabella'nın bir gün sevecek birini bulacağını umuyordu.

Ama söylediği her şeye katılmaya hevesli görünüyordu, bu yüzden kendini bir saat boyunca gaz ışığı hakkında bir monolog yürütürken buldu, sonra yorgun olabileceğini söyledi, bu da minnetle kabul ettiği başka bir .

Saat on buçukta evin üzerine bir sessizlik çökmüştü.

Lyon en sevdiği sandalyesine kısa bir süre oturdu ve Yıldızlı Saban'ı görebilmek için dışarı baktı. Ancak gri bulutlardan oluşan bir tavan tüm yıldızları gizliyordu.

Kehanetlere pek inanmazdı.

Ve bir kez karar verdiğinde asla dönmedi.

Eski hayatı ile bu gece yarısına kadar onun olacağını bildiği hayatı arasında küçük bir zaman hamakında asılı kaldı.

Ve böylece saat on biri gösterdiğinde, kendini üst kattaki Taht Odası'na attı.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim,

Peder." "Elbette, Lyon."

Babası sandalyeyi işaret etti ve Lyon onu aldı. Babası tabii ki masanın cilalı büyük teknesinde oturuyordu, o kadar parlaktı ki Lyon masada iki Isaiah Redmond görebiliyordu, ki bu kesinlikle çok fazlaydı.

Lyon nefes aldı ve sonra uzun uzun nefes verdi. Nasıl başlayacağına ve ne söyleyeceğine karar vermişti ve konuşmak için ağzını açmıştı.

Isaiah bir şey almak için gelişigüzel bir şekilde çekmeceye uzandı ve masasının ortasına yavaşça, çok kasıtlı bir şekilde bir şey koydu.

Lyon bakmak için öne eğildi. Ve dondu kaldı.

Tüm hisleri uzuvlarını terk etti.

Bu onun cep saatiydi.

Babası daha sonra yavaşça sandalyesinde geriye yaslandı. Ve onu izledi, bu farkındalığın tam olarak yerleşmesini bekledi.

Lyon yavaşça başını kaldırdı ve babasının gözleriyle buluştu.

Babası ona, bir satranç rakibine odaklanabilecek hafif bir ilgiyle bakıyordu. Elbette bunların hepsi blöftü.

Hatta parmaklarını masanın üzerinde boş boş gezdirdi. Sanki her şey çok önemsizmiş gibi. Sanki Lyon'un başına gelmiş en derin ve en güzel önemli şey, akşam yemeğinden sonraki ve yatmadan önceki saatlerde halledilmesi gereken bir başka sorunmuş gibi.

Sessizlik Lyon'un kulaklarında
çınladı. Tüm duyuları gibi
hissediyordu.

Saatin tik takları kulakları sağır ediyordu.

"Bir tefeci baş harfleri tanıdı," diye gönüllü oldu babası sonunda. "Sussex'te hem böyle güzel bir saate hem de bu özel baş harflere sahip olabilecek tek bir aile tanıyormuş. Saatin kendisine Duffy'lerin ev sahibi aracılığıyla geldiğini ve ev sahibine Bayan Olivia Eversea tarafından verildiğini söyledi. Onu geri almak isteyeceğimi düşündü. Ve böylece Lyon, bu saati iki kez satın aldım. Brandy?"

Konuşabilmesi için bir süre geçmesi gerekti. "Hayır, teşekkür ederim." Sesinin boğuk çıkmasından nefret ediyordu.

Babası bir sürahinin dibine biraz konyak koyduktan sonra sürahiyi avucunun içine aldı.

"Ne zaman satın aldınız?"

Lyon kendi sesini sanki suyun altında konuşuyormuş gibi duydu. Boğazını temizlemeyi çok istedi ama buna cesaret edemedi. Isaiah Redmond bir kurttu. Zayıflığın kokusunu alabilirdi ve zayıflıktan faydalanarak oğlunu yavaş yavaş, metodik bir şekilde lime lime ederdi.

Babasıyla ilgili bir dizi yeni farkındalık çok geç geliyordu.

"İki hafta önce, Lyon."

İki hafta.

Babası o saati iki hafta boyunca saklamış, Lyon'un üzerine atmak için doğru anı beklemişti.

Hem büyüleyici hem de dehşet vericiydi. Tuhaf bir şekilde, buna büyük bir hayranlık duyuyordu. Lyon'un dengesini bozmak için son derece etkili bir yoldu.

Babası saati Lyon'a doğru itti. "Al bakalım. Neden onu ait olduğu yere, cebine geri koymuyorsun, biz de seni buna iten olayı geride bırakalım. Sen ve Leydi Arabella için evlilik planları yapmaya başlayabiliriz. Muhteşem bir eşleşme olacak."

Lyon görmezden geldi. "İstemiyorum, teşekkür ederim. Bana bir hediye olarak verildi ve ben de onu bir hediye olarak verdim."

"Olivia Eversea'ya," diye babası. "Olivia Eversea'ya."

Saati olduğu yerde bıraktı.

Babası sanki bu biraz ilginçmiş gibi kaşlarını çatı.

Brendisinden bir yudum aldı ve düşünceli bir şekilde ağzında yuvarladı.

Lyon bekledi. Tarafsız bir şekilde -bu durumda tek güvencesi tarafsızlıktı ve babasını alt edebilmek için tek umudu buydu- babasının bundan sonra ne söyleyeceğini merak ediyordu.

"Oğlum," dedi. "En iyi erkek bile ara sıra sikiyle düşünür."

Lyon nefes almayı bıraktı.

Gizlice, yavaşça nefesini bıraktı. Tanrım, bu şok edici derecede iyi bir oyundu.

"Tüm saygımla efendim, sizi temin ederim ki bu koşullarda söz konusu uzantı ile düşünmüyorum."

"O zaman hiç düşünmediğimi varsaymalıyım."

Sözleri tamamen . Sanki Lyon onun oğlu değilmiş gibi. Ya da herhangi bir saygıyı hak eden bir adam bile değildi.

"Aksine, bu akşam tartışmak istediğim konu üzerinde hayatım boyunca her şeyden daha fazla kafa yordum."

"*Tüm* hayatın boyunca," diye tekrarlardı Isaiah merakla, hoşgörüyü. "Aman Tanrım. Yirmi küsur yılın tamamında mı?"

"Evet."

"O zaman seni tamamen hayal kırıklığına uğrattım." "Hayır, baba. Başarısız olmadın."

Küçük bir sessizlik daha.

"Pekala, evlat. Neden bana bu 'mesele' hakkında bilgi vermiyorsun?"

Ve tüm bu süre boyunca saat, lanet olası küçük bir merkez parçası olarak aralarında durdu.

"Olivia Eversea ile evlenmek istiyorum."

Balo salonunda onu gördüğü andan beri aklından geçirdiği bu sözlerden sonraki sessizlik o kadar uzun sürdü ki, sanki bir doku oluşturdu.

"Ve?" dedi babası sonunda.

"Saygınız ve hürmetiniz benim için çok önemli olduğu için sizden izin ve onayınızı istemeye geldim."

Neredeyse dayanılmaz bir sessizlik daha. Saniye ibresi saatin etrafında iki kez döndü.

Lyon hiçbir şey söylemedi. Bu bir irade savaşıydı.

"Eğer sessizliği merak ediyorsanız..." Isaiah sonunda yavaşça, "Çünkü hayal kırıklığımı ve tiksintimi ifade edecek doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum," dedi.

"Onları bulacağınıza inancım var, Peder."

Isaiah Redmond'un kaşları sanki bu konu ilgisini çekmiş gibi yukarı doğru seğirdi.

"Ve benim ... kutsamamı istiyorsun, öyle mi?" Sanki Lyon aklını tamamen yitirmiş ve Isaiah onunla iletişim kurmak için yeni bir yol bulmalıymış gibi, mesafeli bir meraktı bu.

"Evet."

Babası bu işte çok ama çok . "Kızı hamile bıraktın mı?"

Çirkin, kışkırtıcı bir kelime. Bu, Lyon'un artık onu küçültmek, aşağılamak, hırpalamak, yıkmak için amansız bir strateji olduğunu bildiği şeyin bir parçasıydı; ta ki Lyon kendi iradesini babasınıninkine karıştıran; aşk ilişkisini duygusuz, adi, aptalca, geçici olarak görene ve tam olarak babasının istediğini yapana kadar.

Ne yazık ki Isaiah Redmond için elma gerçekten de ağaçtan uzağa düşmedi.

Lyon'un iradesi babasınıninkine çok benziyordu. Kesinlikle değişmez.

Ve Lyon sevdiğinde, bu sonsuza dek sürerdi.

"Tabii ki dediğiniz gibi kızı hamile bırakmadım. O da benim gibi çok iyi yetiştirilmiş biri."

Bir duraklama daha.

"Onun Ailesi niyetinizi biliyor mu?" Burada ilginç bir tereddüt var.

Babası soruyu boşa çıkarmaya çalışmış ve başaramamıştı.

Sesindeki o tutukluk açıklayıcıydı.

Ve Lyon aniden yıllardır sahip olduğu şüphelerin doğrulandığını anladı.

"Hayır," dedi Lyon.

Babası bir kez başını salladı. Neredeyse rahatlamış görünüyordu.

"Eğer hamile değilse, bir *dükün* kızıyla evlenmek varken neden bu kızla evlenmek istiyorsun Tanrı aşkına?"

"Adı Olivia," diye açıkladı sabırla, her kelimeyi özenle telaffuz ederek. "Ve onunla evlenmek istiyorum çünkü ona aşığım."

Babasının yüzü küçümsemeyle kasıldı. "*Aşık*." Kelimeyi yakıcı bir kuşkuyla tükürdü.

Lyon'un karnını saran kaslar, sanki biri yüzüne bir meşale tutmuş gibi gerildi. Yine de gözünü bile kırpmadığı için gururluydu.

"Evet."

"Dediğiniz gibi, o kadar saygı duyduğunuz bir kadına *aşıksınız* ki aylarca onunla gizlice dolaştınız, belki de ara ormanda onunla çiftleştiniz. Bunun genç kadının karakteri hakkında ne söylediğini merak ediyorum. Böyle bir kız için parlak geleceğinizi ve *ailenizin* onurunu bir kenara mı atacaksınız?"

Onunla ormanda çiftleşmek mi?

Lyon'un şoku olmuş olmalı.

"*Birini* mıncıklarken görülmüşsün Lyon. Birkaç hafta önce."

"Bayan Eversea'nın tartışılmaz karakterini ve bizimki kadar iyi olan ailesini hiçbir şekilde lekelememenizi rica ediyorum."

Babası kısa bir kahkaha attı, sonra içini çekti. "Ah, oğlum. Kendin duymalısın."

"Gizliliğe ve stratejiye hayran kalacağınızı düşünmüştüm, baba. Ne de olsa ben bunu, bir cep saatini yeniden satın alıp iki hafta boyunca saklayan ve bu sırada beni gözetleyerek saati ortaya çıkarmak için en uygun anı bekleyen bir adamdan öğrendim."

Davasına yardımcı olmuyordu. Ne de olsa babasının daha fazla pratiği vardı ve Lyon'un öfkesi kontrolünün dokusunu yakmaya başlamıştı.

Ve yine de Isaiah'ın hareketsiz kaldığını görmenin memnuniyetini yaşadı. Buna ne demeli, babasını şaşırtmayı başarmıştı.

"Oğlum," dedi dayanılmaz bir acıma duygusuyla. "Pek de gizli değildin.

Boynuna bir tabela da asabilirdin." Ve aynen böyle, gazlı bez yırtılıp atıldı.

Ve Lyon sıcak rengin yanaklarına aktığını hissedebiliyordu.

Tabii ki gizli değillerdi. Elbette mutluluk ve azap dolu bir pus içinde dolaşıyordu. Dikkati dağınıktı, olması gerekenden daha mutluydu, gizemli saatler boyunca ortalıkta yoktu, av sezonu dışında eğlencenin sadece bar ve kitapçıdan ibaret olduğu Pennyroyal Green'de kalmıştı. Elbette uşağı büyük olasılıkla lekeli gömlek kuyruklarını görmüştü. Ve elbette Olivia'yı o açıklığa götürme akılsızlığını ya da deliliğini göstermeden önce birileri onu en azından uzaktan görmüştü. Dikkatli olduklarını düşünmüşlerdi.

Onlar kadar aşık olan biri nasıl bu kadar ketum olabilirdi ki? Büyük olasılıkla ikisinden de fenerler gibi yayılıyordu.

Onu korumak için daha iyi bir iş yapmadığı için kendinden nefret ediyordu. "O zaman tabelada şöyle : 'Hayatımda ilk kez mutluyum.

hayatım,'" dedi cesurca.

Isaiah sandalyesinde arkasına yaslandı ve onu tekrar inceledi.

"Sen sandığım gibi bir adam Lyon." Bunu neredeyse düşünceli bir şekilde söyledi.

"Hayır," diye kabul etti Lyon. "Neyse ki ben değilim."

"Hayır," diye devam etti babası, sanki o hiç konuşmamış gibi. "Sen bir

aptal."

Bu cümlelerin sesi, "aptal" kelimesi bir ok gibi fırlatılana kadar yükseldi.

Lyon irkilmedi.

"Eğer ... peşindeyseniz Neden buna 'birliktelik' demiyoruz? Hak ettiğinden daha iyi bir kelime, kesinlikle ... Bayan Olivia Eversea ile herhangi bir koşulda isteklerime karşı çıkarsanız, derhal

tüm Redmond fonlarından kesilecek. Artık bu çatı altında hoş karşılanmayacaksınız ve kardeşlerinize görüşmeniz yasaklanacak. Bir daha asla uygun bir ortamda bulunmayacağınızdan ve İngiltere'deki hiçbir kulüpte hoş karşılanmayacağınızdan emin olacağım."

Lyon nefes almayı bıraktı.

Uzun, çok uzun bir düşüşün sert inişine karşı kendini desteklemek istercesine, gizlice bir avucunu uyluğuna bastırdı.

Aynen böyle. Sadece bir kadını sevmesinin cezası, sevdiği diğer her şeyden mahrum bırakılmaktı. Sonsuza kadar.

Garip bir şekilde, tamamen beklenmedik bir şey değildi. Ama bunu duymak bir uçuruma bakmak gibi bir ıssızlığı çağırıyordu. Miles yok, Jonathan yok, Violet yok. Öylece batmıştı.

"Eğer aileniz ve servetinizle bağlarınızı korumak *istiyorsanız*, şimdi iki seçeneğiniz var. Yarından itibaren ya kıtaya gidip bir yıl kalacaksın, Merkür Kulübü'nün işlerini yapacaksın ve döndüğünde uygun bir şekilde evleneceksin. Bu şekilde itibarınıza gelebilecek zararı hafifletebiliriz ve bir gün yeniden benim gözüme girebilirsiniz. Ya da bu hafta Leydi Arabella'ya evlenme teklif edebilir ve önümüzdeki bahar evlenebilirsiniz."

Lyon stratejiyi ve gururu bir kenara bıraktı.

"Baba . . . Umarım senin sevgi ve saygına her zaman her şeyin üstünde değer verdiğimi biliyorsundur. Hayatım boyunca seni gururlandırmak için çabaladım."

Babası soğuk bir sessizlik içinde kaldı.

"Olivia'yı seviyorum." Sesini eşit tutmaya çalıştı ama adında en ufak bir kırılma belirtisi vardı. "O da beni seviyor. Eğer tanısaydın, senin de onu sevebileceğini biliyorum. Bu ... Sana yemin ederim. Bir zamanlar aşık olduğunuza eminim."

Bunun, kuzunun bıçağa atlamasıyla eşdeğer olduğunu, bu savunmasızlığı ortaya çıkardığını biliyordu. Ama yine de bir kalbi vardı. Kendisi için dünyadaki en önemli şeyi, babasının damarlarında kan yerine dolaştığı belli olan strateji yoluyla elde etmektense dürüst olmayı tercih ederdi.

Bu soğuk yüzün arkasında bir yerlerde oğullarına balık tutmayı, avlanmayı, yüzmeyi ve ata binmeyi öğretmiş bir adam vardı. Kim onların başarılarını övmüş, başarısızlıklarına üzülmüştü. Kim taşımıştı

Onu omuzlarına almış, katı ama adil, düşünceli ve hatta eğlenceli, her zaman korkulan ama aynı zamanda hayranlık ve saygı duyulan biriydi. Lyon onları sevdiğinden emindi.

Keşke Lyon tüm bu baba sevgisinin ne kadar koşullu olduğunu bilseydi.

"Baba, sana yemin ederim, başka seçeneğim yoktu."

"Tanrı aşkına, *tabii ki başka seçeneğin vardı!*" Isaiah şimdi bağıırıyordu. Çok öfkeliydi.

Ve Lyon tamamen hareketsizdi. Aynen böyle.

Korkunun ötesindeydi. Öfkenin ötesinde. Kararını vermişti.

Ve şimdi tam da babasını dize getirecek silaha sahip olduğu için minnettardı.

"Bütün bunlar. Tüm bunlar yanlış bir karar verdiğin için oldu," dedi Lyon yumuşak bir sesle.

Isaiah tereddüt etti. "Tanrı aşkına, sen neden bahsediyorsun?"

"Her Pazar kilisede papazdan ziyade Bayan Eversea'nın başının arkasını izlediğinizin farkındayım."

Az önce, şüphelenen hiç kimsenin söylemeye cesaret edemeyeceği kadar gömülü bir gerçeği dile getirmişti.

Lyon içgüdüsel olarak bunun acımasızca söylenmiş bir şey olduğunu ve bunu bir silah olarak kullandı.

Babasının yanaklarının yavaşça kızarmasını izlemenin yüce, içgüdüsel tatminini yaşadı.

Sonunda bu, babasının zayıflığıydı. Isolde Eversea. Başka bir adamın karısı.

Babasının da bir zamanlar kalbi vardı. Aşk hakkında *her şeyi* biliyordu.

Ve yıllar önce yanlış kadınla evlenerek kendi aşkını yerle bir etmişti.

"Ah," dedi Lyon yumuşak bir sesle. "Sanırım şimdi anlıyorum. Sevdiğin kadın için savaştığın cesaretin yoktu. Yanlış bir seçim yaptın. Bir de kendine bak. Ne hale geldiğine bir bak."

Lyon'un başı sertçe geriye gitti.

Vurulduğunu tam olarak anlaması bir an sürdü. Ağzında bakır gibi kan tadı vardı.

Ve saniyeler içinde, ilk uyuşukluk yerini babasının el izi şeklinde bir yanığa bıraktı.

Bu Isaiah Redmond'ın üzerinde bırakacağı son izdi. Lyon yavaşça ayağa kalktı.

Babası ona bakıyordu, gözleri neredeyse görmüyordu, yüzünde canlı renk lekeleri vardı.

Lyon orada korku gördüğüne yemin edebilirdi. Güzel.

Lyon topuklarının üzerinde döndü ve gitti.

Bu, babasının onu son görüşüydü.

Bölüm 13

İlk çakıl taşı penceresine çarptığında, Olivia belki de dolu yağmaya başladığını düşündü. Yatağının yanındaki küçük boyalı porselen saat, saatin sabah biri çeyrek geçtiğini gösteriyordu.

Akşam için perdelerini kapattığında soğuk şiddetliydi ve gökyüzü katı, asık suratlı bir arduvaz tonundaydı.

Dehşetin rengi.

Elbette umudun rengi de olabilirdi? Tarih boyunca başka yağmurlu günlerde de iyi şeyler olmuş mudur?

Ama dışarının soğuğu, döşemelere kadar sızmayı başarmış olan ısıyı odadan çekip almıştı ve onun kısık ateşi bile buna nüfuz edemiyordu. Sanki bir şey anlatmak istiyormuş gibi acımasız ve titizdi.

İlk küçük tıkırtıyı bir başkası izledi. Ardından daha fazlası geldi.

Dolu böyle davranmazdı ve böcekler dondurucu Sussex gecelerinde kendilerini pencerelere çarparak öldürmezlerdi.

Yataktan çıktı, ayaklarını terliklerin içine soktu ve bir pelisse uzandı. Kürk astarlı, zarif, ailesinin çok sevdiği bir doğum günü hediyesi. Kollarını onun tüylü kucağına her soktuğunda ne kadar sevildiğini ve şanslı olduğunu hatırlıyordu.

Penceresini biraz açtı. Ve aşağıya baktı. Bahçede hava neredeyse kararmıştı ama yere serpiştirilmiş taş banklardan birinin ışıltısını seçebiliyordu.

Yüzü pencereye dönük bir adamın dış hatlarını gördüğünde nefesi kesildi.

Lyon!

"Olivia, aşığı gel."

"Ne yapıyorsun? Hava gibi!"

"*Hemen* aşığı inmelisin."

Onun sesindeki bu tonu daha önce hiç duymamıştı. Aciliyet, çaresizlik ve emir.

Merdivenlerden inmeden önce küçük bir lambayı yakıp yakalayacak kadar akli vardı, yolda biraz savruldu. Ev tamamen sessiz ve karanlıktı ama her gölgesi ve köşesi tanıdıktı ve muhtemelen bunu gözleri kapalı da yapabilirdi.

Mutfaktan hızla geçti ve kapıdan dışarı fırladı. Terliklerinin arasından soğığı hissedebiliyordu.

Ona doğru koştu.

Onu kollarından yakaladı. "Liv. Benimle kaç, Olivia. Bu gece gidip iki gün içinde İskoçya'da olabiliriz ve sonra da evlenebiliriz."

şok olmuş bir şekilde onu terk etti.

"Gretna Green," diye devam etti telaşlı bir telaşla. "Bu gece yola çıkabiliriz, iki gün içinde orada oluruz ve sonra-"

"Lyon, içki mi içtin?"

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde, paltosundan sıyrılıp üzerine örttü, sonra da vücudunda kalan ısıdan faydalanabilmesi için onu kendine doğru çekti. Ama onu korkutan bastırılmış bir öfkeyle titriyordu. "Hayatım hiç bu kadar net olmamıştım."

"Lamba," diye mırıldandı.

Elinden aldı ve bankın üzerine koymak için eğildi. Ve bunu yaparken yüzünü aydınlattı.

Nefesi kesildi.

"Lyon, kanın var . . . Kan var . . ."

Ağızının kenarına dokundu. "Özür dilerim. Doğruca buraya geldim..."

Aniden durdu.

Ellerini adamın ceketinin cebine soktu ve orada olduğunu bildiğı mendili çıkardı.

"Oh, Lyon." Şefkatle, nazikçe onun ağzının köşesine dokundu. Onun güzel, sevgili ağzına. Adam irkilmedi bile. "Nasıl yaptın . . ."

Ve sonra farkına varması giyotin vahşiliğiyle içine çöktü. "Sana vurdu."

Adam hiçbir şey söylemediğinde cevabını almıştı.

Ve daha önce hiç yaşamadığı kırmızı bir öfke bulutu gözlerini kapladı.

Ne cüretle, ne cüretle *biri* ona zarar verebilir?

Yüzü lamba ışığında bembeyaz ve gergindi ama yine de bir utanç kırıntısı gördü. Lyon Redmond'un yüzünü asla ama asla gölgelememesi gereken bir ifade.

Kalbi çatladı ve içini ürperten bir dehşet kapladı; işte o anda gökyüzü yarıldı ve yağmur yağmaya başladı.

Bu sondu. Her şeyin.

Birdenbire bunu kesin olarak anladı.

Buna nasıl hazırlanabilirdi ki? Onu takip edeceğini ve bütünüyle yutacağını bildiği korkunç acıya.

Sesi sabitti ama soyutlanmış, sersemlemiş bir niteliği vardı.

"Ona seninle evlenmek istediğimi söyledim. Anlayışını ve onayını istedim ve onun da seni sevmeye başlayacağını söyledim, çünkü kim sevmez ki?"

"Ve sana vurdu."

"Bana tamamen başka bir nedenle vurdu ama iki olay birbiriyle bağlantılıydı, evet."

"Sana neden vurduğunu söyle." "Söyleyemem."

Bunu hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak şekilde söylemişti. Onun kendisine söylemeyeceğini gayet iyi biliyordu.

Bunu hayal etmeye dayanamıyordu. Gururlu, zeki, cesur Lyon, hassas kalbini soğuk babasına açıyordu. Birden aşkları Duffy'lerin hasta bebeği kadar kırılgan göründü.

Zayıflığa tahammül edemeyen, her zaman kontrolün kendisinde olmasını isteyen babasına ne kadar iğrenç gelmiş olmalıydı. Gizli bir aşk ilişkisi, bu ani nişan isteği.

Toy, aptal, dikkatsiz. Herhangi bir kelime bunun ihtişamını, işkencesini, tatlılığını ve *doğruluğunu* nasıl yakalayabilirdi? Bırakın Lyon'un babasının acımasız yeşil bakışları önünde kullanmak zorunda kalacağı dikkatli ve resmi sözcükleri. Kendi babası gibi sadece İngiltere'nin büyük bir kısmına değil, oğluna da sahip olan ve herkese tam olarak istediğini yaptırmaya alışmış biri için ikisi ne kadar önemsiz görünüyor olmalıydı.

"Ya sonra?" dedi kısık sesle.

"Oh, bir kibriti yasakladı." Sesi neredeyse alaycı bir neşeyle çıkıyordu. "Beni tüm fonlardan ve ailemin her üyesinden koparacağını ve bir daha asla düzgün bir eve ya da kulübe kabul edilmeyeceğimi söyledi."

Giyotin, gerçekten.

Ve Isaiah Redmond da bunu yapabilirdi. "Ve sana *vurdu*. Benim yüzümden mi?"

"Senin yüzünden değil. Benim yüzümden. Daha önce de dayak yedim Liv," sesi neredeyse makul ve içinde bir parça kara mizah vardı. "Onun tarafından değil elbette. Ama ben erkeğim. Erkekliğe giden yolda vurmaktan ve vurulmaktan kaçınmak zordur. Hepsi bunun bir parçası."

"Ama kendinizi savunamadığınızda durum değişiyor."

Hiçbir şey söylemedi çünkü onun haklı olduğunu biliyordu: Lyon bir milyon yıl geçse bile babasına vurmazdı.

Yine de babasından farklı bir adamdı.

Korku kol ve bacaklarını buz tutmuş, panik dalgası öfkeye dönüşme tehdidinde bulunmuştu. Yeterince farklı olmadığı korkusu, çünkü öyle olmasına izin verilmemişti.

"Belki ... belki de babanızın biraz daha zamana ihtiyacı vardır ... belki de şaşırdığı için kötü tepki vermiştir ... belki ..."

Lyon acı bir ironiyle, "Babam hiç şaşırmadı," dedi. Ve şimdi yanakları alev alev yanıyordu.

Tabii ki. Aşkın körlüğü açıkça aşıkların kendilerine kadar uzanmıştı. İnsanlar bir şeylerin farklı olduğunu fark etmişlerdi; nasıl fark etmesinler ki?

Olivia aylardır ısıltılı bir pus içinde dolaşıyordu. Ve ailesi, nazikçe, bunu göstermeye çalışmıştı. Onu uyarmak için.

Belki Bayan Sneath bile biliyordu.

"Olivia, bana iki seçenek sunuldu: Ya beni yarın kıtaya gönderecek ya da bu hafta Leydi Arabella'ya evlenme teklif edeceğim. Yani bu gece benimle gelmen gerektiğini anlıyorsun, değil mi? Sussex'ten ayrılacağız, evleneceğiz ve kendi hayatımızı kuracağız. Cennet gibi olacak Liv."

Nutku tutulmuştu. Adamın her zaman neden olduğu duygu karmaşası içinde fırtınalar kopardı.

Belki de içinde bulundukları durumun ne kadar vahim olduğunu anlamasını sağlayan şey de buydu. Lyon mükemmel bir şekilde yetiştirilmişti ve ata binebiliyor, ateş edebiliyor, çit atabiliyor, dans edebiliyor ve büyüleyebiliyordu. Zeki ve yetenekliydi. Onun kalbiydi.

Ama babası onu sırf *dövebildiği* için döven bir adama aşıktı.

Ve harçlığını kesebilirdi.

Sessizliğinin lanetleyici olduğunu biliyordu.

"Benimle gelmelisin. Seninle ilgilenmem için bana güvenmelisin Liv. Bana güvenecek misin?"

Liv'in kollarında kaskatı

kesildi. "Liv?"

Ve sonra o da sertleşti.

"Neden korkuyorsun?" Sesi alçak ve gergindi. Bir suçlama olarak ortaya çıktı.

Biraz da korkuyla.

Her zamanki gibi meselenin tam kalbine bakmıştı: kadının korktuğunu biliyordu.

Muhtemelen istediği şeyin son derece mantıksız olduğunu biliyordu ama yapabileceği başka bir şey yoktu.

Ve Lyon, ona söylediği gibi, istediğini elde eden bir adamdı.

Onu kaybetmekten çok korkuyordu. Ama sevdiği diğer herkesi ansızın terk etmek zorunda kalacağını hiç tahmin etmemişti, özellikle de tüm kardeşlerine daha yeni kavuşmuşken. Ve aniden, onu bu kararı vermeye zorladığı için, şimdi, sağanak yağmurda, karanlıkta, onu sevdiği kadar ondan nefret etti.

"Neden ki? Benden şu anda her şeyi ve tanıdığım herkesi geride bırakmamı istiyorsun. Ama nasıl hayatta kalacağız? Ne tür bir olacak?"

"Seninle ilgileneceğim Liv."

Neredeyse teslim olacağından o kadar emindi ki. Ama korkunun ivmesi vardı.

"*Nasıl?* Ne şekilde? Sen ne yapmayı biliyorsun ki? Dışarı çıkıp çalışayım mı? şey yapmadan nasıl yaşayacağız? Duffy'lerin nasıl yaşadığını gördüm Lyon ve bu pek de hayat sayılmaz. Birbirlerini sevmişlerse bile, uzun zaman önce ölmüşler."

"Bir *an* için kaderimizin bu olacağını düşünüyorsan, beni hiç tanımıyorsun demektir." Ve şimdi soğuk bir şekilde öfkeliydi.

"Ama seni tanıyorum. . Ve sen. . . sen babanın *yaratık*."

Dondu kaldı.

"Bunu nasıl söylersin?" dedi kısık sesle.

Panik giderek artıyordu. Nefret dolu sözlerine yarı yarıya inandığı için kendinden nefret ediyordu. Şu anda ne kadar fark etmediği için ondan nefret ediyordu. Ailesini terk etmeye tamamen hazırlıksız olduğunu fark etmediği için. Keşke *düşünecek* zamanı olsaydı.

Ona sarılmak, onu rahatlatmak ve rahatlatılmak istiyordu. Ama artık kimseden gelecek bir teselli yoktu.

"Başka ne yapmayı biliyorsun ki?" dedi öfkeyle. "Paranızı Mercury Club'a yatırdınız. Eğer tüm kaynakları keserse, nasıl hayatta kalacağız? Gerçekten ne *yapabilirsin*?"

Onu incittiğinin farkındaydı ama kendine engel olamıyordu. Kendi tiz, acımasız, korkmuş sesini sanki tamamen başka birine aitmiş gibi duyuyordu. Birlikte geçirdikleri her ana tatlılık katan şeyin bu olduğunu ancak şimdi tam olarak anlıyordu: bu imkânsızdı. Her zaman imkânsız olmuştu.

Bunu takip eden uzun ikisi de yağmuru fark etmedi. Hiçbirini inkâr etmedi.

"Ya seni sevmek en iyi yaptığım şeyse?"

Kelimeleri sakince sıralamayı başardı ve her seferinde bir tane olmak üzere kadının önüne koydu. Ama her birinde acı içinde kıvranan haysiyeti duyabiliyordu.

Kulağa bir test gibi geliyordu. Gözlerini kapattı.

Lanet olsun ona.

Onu nasıl da sevmişti. Ve aşkıyla iç içe geçmiş bir korku vardı; onun kadar cesurca seven birini hak etmediğini düşünüyordu. Birbirlerine bu kadar acı çektirdikleri için hem kendisine hem de ona öfkeliydi.

Gözlerini açtı. Yağmurun altında, hayallerinin enkazının ortasında duran adama baktı ve şöyle dedi:

"O zaman sana acıyorum."

Sarsıldı. Sanki kalbine bir bıçak saplamış gibi. Ve sonra ... ve sonra hiç kimseyi bu kadar hareketsiz görmemişti.

Yüzü lamba ışığında bile hayalet beyazı gibiydi.

Adamın paltosunu omuzlarından silkeleyip lambayı aldı ve sanki bir cinayet mahallinden kaçıyormuş gibi ayakları ıslak zeminde kayarak eve doğru koşmaya başladı.

Kendisinin de olabilirdi.

Bölüm 14

Düğünden bir ay önce . . .

MADEMOISELLE LILETTE, Olivia'nın Plymouth seyahatinde ona eşlik etmek üzere davet edildiği için çok heyecanlanmıştı. Madam Marceau onu bağışlayabildi - bir başka tesadüf eseri, ortadan kaybolan modacı yeniden ortaya çıkmış ve Madam Marceau'nun ona en çok ihtiyaç duyduğu anda birkaç haftalığına da olsa işini geri almak için yalvarmıştı - ve o da buna razı oldu.

Ve böylece Olivia ve Matmazel Lilette Plymouth'a doğru yola çıktılar.

Plymouth Londra'dan bir buçuk günlük mesafedeydi. Matmazel mükemmel bir yol arkadaşı oldu; esnek, şikayet etmeyen, geveze olmayan biriydi.

Londra'dan uzaklaştıkça Olivia daha da neşeleniyordu. İlginçtir, Londra'dan uzaklaştıkça, her zaman geveze olan Matmazel Lilette daha sessiz, daha gergin, daha dikkatli ve suskun oluyordu.

"Bayan More'la tanışacağın için gergin misin?" Olivia ona sordu. "Biraz gerginim. Uzun zamandır onun hayranıyım."

"*Evet*," dedi Matmazel Lilette kısaca, "heyecanlıyım."

BAYAN. MORE Bristol üzerinden geliyordu ve ondan aldıkları mesaja göre onunla Plymouth'ta limana yakın Hungry Gull adlı bir handa buluşacak, sonra da onunla birlikte ev sahiplerinin evine sahneden çok daha sağlam ve güzel kokulu bir araçla seyahat edeceklerdi.

Hana vardıklarında saat gece yarısını çoktan geçmişti. Olivia ve Matmazel Lilette minnetle bacaklarını uzatıp nefes aldılar. Hava soğuk, tuzlu ve katran kokuluydu. Heyecan verici bir kokuydu. Her zaman macera kokusu diye düşünürdü. Olivia sanki daha sonrası için saklayabilecekmiş gibi büyük bir nefes çekti içine.

Gemilerin direkleri mavi-siyah gökyüzüne karşı uzun ve gölgeli bir şekilde yükseliyordu, yelkenleri açılmıştı ve şimdilik sessizdi.

Saatin geç olduğu düşünülürken, hancının son derece uyanık olduğunu ve içeride onları beklediğini görünce şaşırdılar. Aslında, volta atmaktan başka bir şey yapmıyordu.

İçki salonu boştu ama temiz ve sıcaktı, ateş hâlâ yanıyordu. Hanın diğer tüm konukları yatmaya gitmiş olmalıydı.

Tombul, canlı ve kibardı. "Sizler Bayan Eversea ve arkadaşı olmalısınız! Hoş geldiniz, hoş geldiniz. Bayan More da daha yeni geldi ve burada biraz yemek yemek için size katılacaktı -tencerede akşam yemeğinden kalma biraz yahnimiz var- ama dizleri eskisi gibi değil. Geldiğinizde odasına çıkmanızın sakıncası olup olmadığını sordu, böylece hep birlikte orada yemek yiyebilirsiniz. Merdivenlerin tepesine ulaştığınızda soldaki üçüncü oda. Sandıklarınızı sizin için odanıza getireceğiz."

Olivia, "Çok teşekkür ederim efendim," dedi ve cebinden birkaç peni çıkardı.

Onlara salladı. "Bu benim işim."

Olivia bonesini çözdü ve minnetle çıplak boynunu ovuşturdu. Avuçlarını eteğine bastırdı. Kalbi beklentiyle çarpıyordu. Kaşlarını kaldırarak Matmazel Lilette'e döndü.

"Peki, mı?"

"*Oui, mais bien sûr,*" diye cevap verdi Matmazel Lilette ters bir ifadeyle.

Olivia, Matmazel Lilette'in hemen arkasından, iyi ve zeki bir arkadaş bulma umuduyla canlanmış bir halde merdivenleri hızla çıktı.

Soldaki üçüncü kapı birkaç santim aralıktı.

Omuz silkmiş olan Matmazel Lilette'e baktı. "Bayan More?" Olivia çekingen bir tavırla sordu.

Cevap gelmedi.

Şimdi endişeliydi. Bayan More yaşlı bir kadındı ve belki de uyuyakalmıştı, ya da daha kötüsü, ölmüştü, ya da belki de

düşmüş ve yaralanmış.

"En iyisi içeri bakalım," diye fısıldadı Matmazel Lilette'e, o da sadece başını salladı.

Olivia kapıyı biraz daha açmak için hafifçe itti.

Küçük, loş oda, sıçrayan bir ateş ve ısıdan ibaret görünüyordu, başka pek bir şey yoktu. Ateşin önünde boş ve hareketsiz bir sallanan sandalye duruyordu. Köşede bir büro ve duvara dayalı dar bir yatak vardı.

Bayan More görünürde yoktu.

Matmazel Lilette sanki içeri girmeye isteksizmiş gibi kapı aralığında duruyordu.

Olivia odaya bir adım daha attı. Ve sonra bir adım daha.

Birden irkildi. Sonra dondu kaldı, elini kalbinin üzerine koydu.

Ensesindeki kısa tüyler huzursuzca diken diken olmaya başladı.

Köşede bir adam duruyordu, o kadar hareketsizdi ki onu mobilya sanabilirdi. Çizmelerinin parlayan burunlarından yansıyan ateş ışığı onu ele veriyordu.

Bunlar önemli bir servete sahip bir beyefendinin ayak parmaklarıydı. Her şeyini buna yatırabilirdi.

Etrafında döndü.

Ama Matmazel Lilette tam kapının önünde duruyordu. Sanki şu anda kapıyı kapatıyormuş gibiydi.

Olivia tekrar döndü.

Adam kıpırdamadan duruyordu. Ama adamın şekliyle ilgili bir şey... Kafa derisi karıncalandı. Bu çok ilkel bir şeydi ve bunu omuriliğinin tabanında hissetti. Nefes alış verişinde ilginç şeyler yaptı.

Boğazını temizledi.

"Özür dilerim. Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim. Bayan More'u bu odada beklemem gerektiği söylendi. Belki de yanlış odaya geldim."

Adam yavaşça doğruldu ve öne doğru ağır bir adım attığında sözleri buhar gibi uçup gitti.

Ateş ışığına.

Gerçekleşme nüfuz etti. Daha ziyade bir ok gibi. Nefes almayı bıraktı.

Dudakları aralandı.

Ve sonunda küçük, kurak bir ses çıktı. Kısmen acı, kısmen şok.

"Liv."

Sessiz.

Huysuz.

Onun sesi.

Hiçbir şey.

Hiçbir şey onu, adını onun sesinden tekrar duymaya hazırlayamazdı.

Hareket edemiyordu.

Ağzı tekrar açıldı. Ama onun etkisini absorbe etmek tüm kapasitesini gerektirmişti. Tek bir kelime bile söyleyemedi.

Onun yerine titremeye başladı.

Hızla ona doğru adım attı. Onu koruma ve kollama içgüdüğü ona aitti ki, dizleri neredeyse bükülüyordu.

Ama kendini durdurdu ve ondan yaklaşık bir metre uzakta kaldı.

Sanki yanıcı ya da elinde bir kılıç varmış gibi. O da tam olarak olduğu yerde kaldı.

İkisi de tek kelime etmedi.

Ama şimdi sadece sıçrayan ateş ışığıyla aydınlanıyordu. Yüzü kehribar rengi ve gölgelerden ibaretti; çukurlar, açılar, çenesinin sert ve temiz çizgisi, elmacık kemiklerinin yükselişi. Aynı yüz. Sevgili, güzel yüz aynıydı. Acıdı, acıdı ve onu görmek muhteşemdi.

Ve yine de.

Yine de onda ateşin sıcaklığı kadar hissedilir bir acımasızlık ve sabırsızlık havası vardı. Her zaman kibirliydi ama bu farklıydı. Bu otoriteydi. Sanki ayrıldığından beri edindiği deneyimler kaya tabakaları gibi katmanlaşmıştı ve artık yerinden kımıldamazdı.

Şimdi daha geniş olan omuzları, zayıf gövdesine doğru sivrilen belirgin bir yatay raf, vahşi bir şeyi akla getiriyordu. Belki de bir kurdu.

Onu gördüğünde sinir uçlarında oluşan o cızırtı ona, o gittiğinden beri ne kadar az şey hissettiğini hatırlattı.

Giysilerinin kalıbı, kalitesi... şaşırtıcı derecede pahalı oldukları açıktı. Neredeyse o da

bir saat kadar önce White'dan çıktı.

Ama bir şey farklıydı.

Siyah ve her zaman dalgalanmaya meyilli olan saçları, kısa bir kuyruk halinde geriye çekilebilecek kadar . Ve yüzü güneşten esmerleşmişti.

Gözlerini öyle yaptı.

Lanet olsun.

Mavi.

Ve adam aniden parlak ve dışbükey bir hal aldığıında, kendi gözlerinin de yaşlarla olduğunu fark etti.

Sihirli bir çabuklukla bir mendil üretti ve dışarı fırlattı.

Onu aldığıında elleri birbirine değmemişti. Anında, eski bir refleksle başparmağını köşede gezdirdi ve işte oradaydılar: "LAJR."

Lyon Arthur James Redmond.

"Bu bir şok. Hepsi bu. Sadece şaşkınlık." Sesi son derece sakın geliyordu ama camın arkasından konuşan başka birini duyuyor olabilirdi.

Yani bunca yıl sonra Lyon Redmond'a söylediği ilk sözler bunlar olacaktı. *Bu bir şok. Hepsi bu. Sadece şaşkınlık.*

Sıradan ve hiç de doğru değil.

"Öyle mi? Bunların sevinç gözyaşları olmadığından emin misiniz?"

Onunla daha önce hiç bu tonda konuşmamıştı. Tamamen karanlık bir ironi. Onunla hiç şefkatten başka bir şeyle konuşmamıştı.

"İnsanlar şok geçirdiklerinde ya bayılırlar ya da ağlarlar. Bunun yerine lavanta kokusu yaymış olsaydık eminim bunu yapardım."

Buna güldü, sesi irkilmiş gibiydi, çünkü kim gülmezdi ki? Söylenmesi kesinlikle saçma bir şeydi.

Şu gülüş.

Bir zamanlar dünyadaki diğer tüm seslerden daha çok sevdiği ses.

Ve birdenbire her şey... o hızlı, hırçın sesle söylenen adı, başparmağını üzerinde gezdirdiği köşesinde baş harfleri olan mendili, çünkü onlar değerliydi, çünkü onunlardı... onunla ilgili aynı olan ve farklı olan her şey... ..

Tüm bunlar, tüm bunlar onu çok öfkelenlendirmişti.

Mendili adama geri fırlattı, çünkü onu tekmelemek istiyordu.

Şaşkın bir aldı.

Tanrım, karnı kaya gibi sertti.

Bir an hareketsiz kaldı, sanki kadın gerçekten de bir kılıç sokmuş gibi mendile baktı.

Sonra başını kaldırıp ona baktı ve kâğıdı özenle katlayıp cebine geri koydu.

Sanki onun bu kaybı karşısında ne kadar soğukkanlı olduğunu göstermek istercesine

o.

Ve sonra o baktı yukarı yavaşça ve çalışıldı
Onu. Neredeyse

tarafsızca. Onu bir rakibi gibi ölçüyordu.

Bunu yaptığında babasına ne kadar benzediğini bilip bilmediğini merak etti.

Bir keresinde onun her duygusunu okuyabiliyordu. Ama bunun nedeni ona güvenmiş olmasıydı. Lyon yıllar içinde bir şekilde soğuk, katı bir anlaşılabilirliği, birine büyütle bakıyormuş gibi bir havayı öğrenmişti.

Bunun için kısmen kendisine de teşekkür etmesi gerektiğini düşündü. Ayağa kalktı ve ne gördüğünü merak ederek onun incelemesine dayandı. Nasıl değişmişti ya da değişmiş miydi?

Bir keresinde tek bir parmağıyla onun dudaklarının izini sürmüştü, sanki onun anısını ruhuna kazımak ister gibiydi.

Belki de o gittiğinden beri, bir düzine başka kadın onun anısını sulandırmıştı.

Omzu seğirdi, sanki topuklarının üzerinde dönüp kaçma niyetini sezmiş gibiydi.

Ama bir ağacın kendini kökünden söküp Sussex tepelerinde gezintiye çıkmasından daha fazla hareketi tamamlayamıyor gibi görünüyordu.

Onun kaçma dürtüsünü hissetmiş gibiydi.

"Olivia."

Bu onun adıydı, tamam, ama daha önce onun kullandığını hiç duymadığı başka bir tondur. Ne şevk, ne kandırmaca, ne şakacılık, ne de şefkat.

Oldukça belirgin bir emirdi.

Neredeyse bir uyarı.

Ve işte o zaman mantığı, lanetlenmiş duyguların kafa karıştırıcı gelgitini bir kenara itti: anılarında ve rüyalarında işkence gibi canlı olabiliirdi.

Ama aslında o artık bir yabancıydı.

Ve ondan hoşlanmıyordu.

"Evet?" dedi. Onun soğuk tonunu taklit etmeye çalıştı. Hâlâ titriyordu. Titreyen ellerini eteğinin içine sakladı.

"Sizinle uzun uzun konuşmak isterim. Belki de yarım kalmış bir işimiz vardır diye düşünüyorum."

Bu tartışmasız bir şekilde doğruydı.

Yine de nasıl cevap vereceğinden emin değildi.

"Belki de bana söylemek istediğin bir iki şey vardır?" Alaycı bir mizah parıltısı vardı. Yine de, hakim ton bağımsız bir ironiydi.

"Belki," demeyi başardı. Sesi hâlâ bir iplik gibiydi.

"O zaman belki konuşmayı kabul edersiniz. Ama burada değil. Bunu gemimde yapmak isterim."

"*Geminizde* mi?"

"Evet," dedi. Neredeyse sabırsızca.

"Sizin ... geminiz."

"Evet."

Kibirli piç neden bir *gemisi* olduğunu açıklama zahmetine bile katlanmadı.

"Yani . . . Bayan More burada değil."

"Hayır." Orada oldu a Titreşim . bir şey
gibi Bu kelimede dayanılmaz bir eğlence.

"Yani yalan söyledin. Ve beni kandırdın." "Evet."

O oldu neredeyse vahşice tek heceli ve
tamamen özür dilemeden.

Ve işte o zaman tam olarak anladı:

Lyon da öfkeliydi. Kara,
soğuk bir öfke.

Ve bir şekilde, sapkınca, bu onu yüreklendirdi. Bu vurdumduymazlıktan daha iyiydi.

Adamın yüzüne baktı, şimdi kim olduğuna dair bir ipucu arıyordu. Son gördüğünde ölü gibi hareketsiz duran, yüzünün rengi solmuş, yağmur saçlarını yüzüne, ceketini ona verdiği için gömleğini de göğsüne yapıştırmış olan genç adamdan eser yoktu.

"Bir zamanlar bana söylediğin gibi, insanın bir kuralı olmalı, Olivia. Yalan söylememeyi tercih etsem de, istediğimi elde etmeyi de tercih ederim. Ve istediğim şey, kimsenin haberi olmadan seninle özel olarak konuşmaktır. Ve bunu nasıl yapacağımı biliyordum."

Her kelimesi sanki bir yargıcın önündeymiş gibi soğukkanlılıkla söylenmişti.

Kendi öfkesi, bir duvar kadar elle tutulur olan onun öfkesi karşısında yükseliyor ve sonra dalgalanıyordu.

Sanki kendi hakkına sahip değilmiş gibi. "Senin geminde." Onun ironisine karşılık verdi.

"Gemimde."

"Yapmış olamazsın..." Sesi yine zayıftı.

Cümlesini bitirmedi çünkü cevabı zaten biliyordu.

"Ne? Elinde şapkayla babanı mı çağırdın? Çiçek mi gönderdin? Kilise cemaati her Pazar senin evlilik ilanını okurken bağırarak itiraz mı etti? Hayır, Olivia. Bunu yapmayacağım. Ama seninle konuşmak istiyorum. Eğer bunu kabul edersen, benim gemimde olacak. Ya şimdi olacak ya da hiç olmayacak."

Şimdi ya da asla.

Tıpkı beş yıl önce, onu sağanak yağmurda, karanlıkta bir dakika içinde geleceğine karar vermeye zorladığı o gece gibi.

Bu soğuk, sinir bozucu derecede kendinden emin adam aynı Lyon'du. Ama yine de değildi.

Onu rahatlatma dürtüsü. Sesinde onun adı. Duygu huysuz. Bunları tanıdı.

Tüm bunlar sadece eski anılardan doğan refleksler miydi?

Bir keresinde ona *kalbim* demişti. *Aşkım*.

Onun kalbi olmuştu. Ve o da onun kalbi olmuştu.

Ve ortadan kaybolduğunda onu kalpsiz bırakmıştı.

Belki Şimdi onu geri alabilirdi. Tüm hayatıyla birlikte.

"Çok yakına yanaŐtı. Size güvenli bir Şekilde eşlik edilecektir. Yeterince kısa bir yürüyüş mesafesinde. Benden ve sizi temin ederim ki herhangi bir cani ya da diğerk kötü niyetli kiŐilerden zarar grmeyeceksiniz. Ve Şimdi olmalı."

İŞte o zaman o güzel paltosunun altında, kalçasındaki kılıcı gördü.

Bir *kılıç* takıyordu. Başka bir adamın saat ksteği taktığı gibi.

Gözlerini kırpıŐtırdı ve küçük bir uyarı daha hissetti. Kimdi

o Şimdi?

Şimdi neydi o?

Tanrı yardımcısı olsun, bilmek

istiyordu. "Pekâlâ," dedi. "Ben

gidiyorum."

Bölüm 15

"Teşekkür " demedi.

Onaylarcasına kısaca başını salladı ve ardından koluyla alaycı bir şekilde zarif bir süpürme hareketi yaptı. "Önden buyurun."

O çırpılmış etrafındave hepsi ama kaçtı aşağı ve Merdivenler, ayak sesleri yankılanıyor.

Şimdi hatırladığı Matmazel Lilette merdivenlerde bekliyordu.

"Teşekkür Digby," dedi ona kısaca, sanki bir görevi tamamlamış bir astsubaymış gibi.

Digby?

Olivia'nın kafası döndü.

Matmazel Lilette gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. Sanki kendisi bir asker, Lyon da bir komutan gibiydi.

Hancıya gelince, ortalıkta görünmüyordu.

Gecenin içinden sessizce beliren bir grup adam onlarla aynı hizaya gelince Olivia irkildi ve Matmazel Lilette de onlara katıldı.

Gri şafak ışığı kalçalarında sallanan kılıçlardan parlıyordu.

Sadece kılıçla silahlanmış olduklarından şüpheliydi. Bunlar eğitilmiş, disiplinli ve ölümcül adamlardı. Bu çok açıktı.

Ama asker değillerdi. Paralı askerlere benziyorlardı.

Adamlar tarafından kibar ve nazik bir şekilde bir kayığa bindirildi ve ardından kayığa tırmanarak, hafifçe kırıdayan ve kaba bir denizin üzerinde kürek çekmeye başladı.

Lyon, yıllar önce kilisede yaptığı gibi onun önünde, pruvada oturuyordu.

Arkasına bakmadı.

Daha önce hiç bir gemiye binmemişti ve geminin garip, zarif, heybetli cüssesi büyüleyiciydi. Başını iki yana salladı ve karga yuvasındaki bir adamın eğik, gölgeli bakışlarıyla karşılaşınca irkildi.

Lyon kibarca, "Benimle gelersen, Olivia," dedi. "Ben kısa bir işimi hallederken sen de beni bu kulübede bekleyebilirsin."

Sadece deli bir kadın onu güvertenin altında takip etmeye razı olur. Ama bir peni için, bir pound için.

Dar bir geçitten geçerek dik merdivenlerden aşağı inen ve uyuduğu belli olan bir odaya kadar onu takip etti.

Bir kulübenin kapısını iterek açtı ve ona içeri girmesi için el salladı.

"Beni burada beklemen en güvenlisi. Lütfen gitmeyin. Güvertede halletmem gereken bazı işler var ve hemen döneceğim. . . hızla döneceğim."

Bu kelimeyi kasıtlı olarak seçtiğinden emindi.

Neredeyse bir keşişin hücrelerine benzeyen bir odaydı. Ama Savonnerie değilse de İran kökenli ince bir halıyla kaplıydı ve yere çivilenmiş yatak temiz görünüyordu ve mavi yünlü bir kontrpanyayla özenle yapılmıştı. Üzerinde yanmayan bir kandil bulunan küçük bir masa bir duvara yaslanmıştı ve üzerine bir Akdeniz haritası iliştilmişti.

Bunun karşısında "Lyon Redmond Efsanesi" koleksiyonundan bir baskı vardı.

Yamyam tenceresinin içinde, ağzında küçük bir "O" alarmı.

Şaşkınlıkla başını ona doğru çevirdi.

Ağzında kısa bir süre mizah parıldadı. "Komik olduğunu düşünmüştüm."

Kapıyı kapattı ve gitti.

Ayağa fırladı ve kabin kapısını kontrol etti. İçeride kilitli değildi.

Ve böylece, emredildiği gibi olduğu yerde kalmaya karar verdi, çünkü başka bir seçenek düşünemiyordu.

Burası Lyon'un uyuduğu yer değildi. Bir şekilde bunu bilmesi gerektiğini düşünüyordu. Burada ona ait hiçbir şey yoktu. Tıraş sabunu yoktu.

ne fırça, ne kitap, ne de giysi sandığı vardı. Belli ki misafirler için bir kulübeydi.

Seçeneklerinden biri olan huzursuzca volta atmak dışında, diğeri de oturup beklemektir. Belki de dua etmek.

Belki hatırlarsın.

Yatağın kenarına oturdu. Uyumak gibi bir niyeti yoktu ama zihni hiç bu kadar canlı olmamışken, uzuvları şeytan kadar yorgundu.

Arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Lyon. Gözlerini en son açtığı anda onu yanında gördüğünü düşündü. O açıklıkta, yeni ve sarsıcı bir zevkin hemen ardından, onun ellerinin altında, onun bedenine karşı.

Gözleri birden açıldı. Şu anda bunun üzerinde durmak istemiyordu.

Sonra kaşlarını çatı.

Hareketsizdi. Ama belki de rüya gördüğünü düşündü. Sonra sandalyenin hafifçe kaydığını gördü.

Gemi hareket ediyordu.

Lanet gemi hareket ediyordu!

Ayağa fırladı ve kapıyı çarparak dışarı fırladı, koridorda hızla ilerledi, etekleri elinde, merdivenleri tırmanarak güverteye çıktı.

Başını çılgınca sağa sola çevirdi. Yelkenler doluydu ve rıhtım şimdiden endişe verici bir şekilde arkalarında kalmıştı.

Hemen Lyon'u buldu ve ekibinden biriyle konuştu.

Onu gördü ve hareketsiz kaldı ve konuştuğu adama tek bir kelime söyledi. "Git" gibi görünüyordu.

Adam tam da bunu yaptı, hem de oldukça hızlı bir şekilde.

Ona doğru yürüdü. "Sana olduğun yerde kalmanın en güvenli yol olduğunu söylediğimi sanıyordum."

"Ama ... gemi hareket ediyor." Sanki yanlışlıkla gözden kaçırdıkları ve şimdi düzeltebilecekleri bir şeymiş gibi.

"Evet."

"Gemi *hareket ediyor*. Limandan uzaklaşıyor." Sesi inançsızlıkla yükseliyordu.

"Evet," dedi sıkılmış bir sesle. Gözlerini gökyüzüne dikti, tıpkı bir insanın zamanı ölçmek için saate baktığı gibi, sonra da armaya baktı ve başıyla

Dümende bir adam, gizli bir işaret, bir tür onaylama. "Beni gemide bırakıp gidiyor musun?"

"Evet."

"Ben ... *sen*"

Sanki yavaş bir çocuğun cümlesini bitirmesini beklermiş gibi, tek kaşı havada, katlanılmaz bir sabırla ona baktı.

"Yapamazsın. Tanrım. Lyon . . . yapamazsın . . ."

"Sizinle birlikte gemiden ayrılmak mı?" O tamamladı. "Açıkçası yapabilirim." Kızın nutku tutulmuştu.

"Beni kaçırıyor musunuz? Fidyeye için mi tutulacağım?"

Bunun üzerine alaycı bir şekilde homurdandı.

Onun kelimeler terkedilmiş onu henüz Tekrar.

Bu oldu Yani tamamen hayret vericiydi.

Cüretkârlık şok ediciydi ve evet, oldukça korsancaydı.

Ona baktı.

"Evet?" diye hafifçe sordu.

"Çılgılık atacağım," diye denedi. Ne de olsa hâlâ rıhtımın aşağı yukarı duyma mesafesi içindeydiler.

"Yapmazdım."

Bunu o kadar basit ve acımasızca söyledi ki, kadın hemen vazgeçti.

Ve hepsi . . . bunlar oldukça korkunç ve verimli görünümlü Adamlar belli ki onu komutanları olarak

görüyorlardı.

Ve bir kadın. Digby. Eskiden Matmazel Lilette olarak bilinirdi, diğer adıyla o lanet hain.

"Ne tür bir deli birini *kaçırır*?" Neredeyse sığıyordu

o.

Belki de bu tür şeyleri bir kıza söylememesi gerekirdi. deli adam.

Ve hiç de kızgın görünmüyordu. Aslında bu kadar akli başında birini nadiren görmüştü.

"Bu gemiye davet edildiğinizi ve daha sonra gönüllü olarak bindiğinizi belirtebilir miyim?"

"Ama yapacağını hiç düşünmemiştim. Yapacağını

söylememiştin." "Eskiden çok daha hızlıydın Olivia. Belki de

bugünlerde daha yavaş bir şirket."

"Geminin *yola çıkacağı*nı hiç söylememiştin."

"Söylemediğimiz şeylerin şeylerden daha önemli hale gelebilmesi ne kadar komik, değil mi?"

Aniden sessizliğe gömüldü.

İkisi de Pennyroyal Green'deki o geceye geri dönerken, adam bakışlarını eşit bir şekilde onun üzerinde tuttu.

"Bir hafta içinde Londra'ya sağ salim döneceksiniz. Ve kimse nerede olduğunu bilmeyecek." Sesi şimdi daha yumuşaktı.

Olivia elleriyle yüzünü kapatıp yanaklarına götürdü, sonra biraz çaba sarf ederek ellerini indirdi ve inanamayarak başını salladı.

Kafese kapatılmış bir hayvan gibi parmaklıklarda volta atmaya başladı. Bir ileri bir geri.

Bir ileri bir geri.

Lyon onu izledi. Eğer kızın aklına kendini atmak gibi bir fikir gelirse, onu kolayca geri çekebilirdi. Muhtemelen onu tek eliyle ensesinden tutup kaldırabilirdi.

Bu onu garip bir şekilde huzursuz ve öfkeli yapıyordu.

Çok zayıflamıştı. Güzel, sevimli yüzünün ince kemikleri daha keskin bir şekilde kazınmıştı, böylece genç bir teyzenin şöminenin üzerinde tutabileceği kırılğan ve porselen bir şeye benziyordu.

Sonunda volta atmayı bıraktı ve ona doğru döndü.

Hala. Ve bunca yıldan sonra. Ona baktığında midesindeki kaslar *hâlâ* geriliyordu. Onun güzelliğine ya da onda kendisini o tatlı ihtiyaç paniğini hissettiren temel şey her neyse ona dayanmaya hazırlanıyordu.

Ona doğru döndü. "Sen aklını kaçırmışsın. Sen bir ... sen sen . . ."

"Bir sonraki kelimeyi seçmeden önce, bana nasıl hitap ettiğinize dikkat etmek isteyebilirsiniz. Ne de olsa artık kim olduğumu bilmiyorsunuz. Ya da kime dönüştüğümü. Eğer bir deliysem, her şeyi yapabilirim. Sadece istediğimi almaya alıştım."

"Benden bir şey 'almaya' kalkarsan bir gözünü kaybedebilirsin." "Kendini övme. Tek *istediğim* bir hesaplaşma."

Aniden tekrar sessizliğe gömüldü. Göz göze geldiler.

Ve bakışlarının önünde, kabullenişin, rızanın ve huzur gibi bir şeyin yerleşmesini izledi.

Ve suçluluk da.

Onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu.

Ah, bu Olivia'ydı. Kıvrak bir zekası vardı. Ve adalet duygusu sarsılmazdı.

Ona hiçbir şey açıklama ihtiyacı duymamıştı. Bunun ne kadar büyük bir lüks olduğunu ve nasıl hissettirdiğini unutmuştu. Dünya onunla birlikte daha büyük, daha güvenli ve daha nazik hissediyordu. Her şey sonsuz derecede daha anlamlıydı ve onsuz asla eskisi gibi olmamıştı.

Düşünceli bir şekilde dudağını ısıırıyordu.

O dudağı daha önce de ısırmıştı. Yumuşakça, yumuşakça, elleri saçlarında dolaşırken, birbirlerine zevk vermenin ve almanın yollarını keşfettiklerinde.

Sessizliğin içinde bir martı çığlık attı. Gemi amansızca ilerliyordu.

"Bir hafta, Olivia," dedi daha sessiz bir şekilde.

Başını sertçe salladı. "Sen nasıl . . Nereye gittin? . . Ne yaptın . . ."

Bir elini kaldırdı. "Sonra görüşürüz." Kelimenin tam anlamıyla hırladı.

"Tüm sen *planladın*."

"Evet," dedi basitçe. "Elbette yaptım."

Pelisse'sini omuzlarına daha sıkı doladı.

Paltosunu silkeleyip kadının üzerine örtmeyi düşündü ve bir zamanlar bunu refleks olarak yapardı.

Şimdi çok samimi bir hareket gibi görünüyordu.

Ama şimdi bile onun rahatsız olmasına dayanamıyordu.

Küpeşteye yaslandı, ona yakındı ama güvenli bir mesafedeydi ve birlikte İngiltere'nin küçülmesini izlediler. Plymouth rıhtımının tüm sesleri artık kayboluyordu. Yakında sadece doğa olayları olacaktı. Güneş, rüzgâr ve deniz.

Bir zamanlar karadan uzaklaşıp kendisinden daha büyük bir şeye geçmek ne kadar da rahatlatıcıydı. Deniz onu birden fazla kez öldürebilirdi. Kesinlikle birden fazla kez denemişti. Ve sonunda hala kazanabilirdi. Ama o onu dizginlemişti ve bu sayede

Hayatının geri kalanının onun emrine direndiği düşünöldüğönde, bundan memnuniyet duyuyordu.

"Olivia?" diye huysuzca sessizliğe karıştı. Olivia onun sesine doğru hızla döndü. "Evet?" dedi sertçe.

"Landsdowne ile neden evleniyorsun?"

Hemen cevap vermedi. Ona bakmadı. Onun yerine yukarı baktı. Gün doğumu gerçekten gösterişliydi, kızıl ve kayısı rengindeydi. Cildini altın rengine boyuyor ve koyu renk saçlarında kızıl bir parlaklık bırakıyordu.

"Yani, neden senin hatıran için yürüyen, nefes alan ama sürekli solan bir tapınak olarak yaşamayı seçmek yerine onunla evleniyorum?"

Bu kesinlikle acı bir şekilde söylendi.

Ama Olivia, şimdiye kadar tanıştığı ve "sürekli solan" gibi bir şey söyleyebilecek tek kadındı.

Her şeye rağmen, şimdi bile, bu onu sapkınca büyölüyordu. Söylediği şeyler, fark ettiği şeyler, acı verecek kadar güzel yüzünde uçuşan ifadeler - asla ama asla sıkıcı olmamıştı.

"Bensiz solup gidiyor muydun Liv?" dedi usulca. "Ben öyle bir şey demedim," dedi Liv gergin bir sesle.

Hâlâ kararlı bir şekilde ondan uzağa bakıyordu.

"Çıkarım yaptım."

Ağzının kenarında gülümsemeye dönüşebilecek tür gerginlik vardı. Başka koşullarda gülümseyebilirdi.

"Hayır Lyon," dedi sakın bir sesle, onun tanıdığı Olivia'ya hiç benzemeyen bir tür sessiz, çileden çıkarıcı bir sabırla. Bir tür öğretmen sabrıydı bu. "Sönüp gitmiyordum. Sen güneş, ay ve yıldız değilsin. Hayat senin yokluğunda da devam edebilir ve etti de."

"Hayatın *sinirleri*," dedi yumuşak bir sesle.

Ona tekrar hızlı bir bakış attı, gözleri parlıyordu, sanki o da onu farklı kılan şeyleri hatırlıyordu. Onu benzersiz kılan şeyleri.

eşsiz kıldı.

Sonra yine kararlılıkla uzaklara baktı.

"Ve tabii ki sen de Landsdowne'a deliler gibi aşıksın. Bu yüzden onunla evleniyorsun."

Bunu yüksek sesle söylemek muhtemelen ona görüldüğü kadar kolay değildi. "Aşk" zaman, ayrıldığı zaman yücelttiği bir kelimeydi. Pennyroyal Green. O zamandan beri başka kadınların kollarında, bazıları olağanüstü, bazıları unutulmaz, hepsi de akılsızca zevkler yaşamıştı.

Ama bu kelime sadece Olivia'ya aitti. Hiçbir şey söylemedi.

"Demek yalanlar hâlâ dilinizden zahmetsizce dökülmüyor. En azından bu yönün hiç değişmemiş."

Bu bir meydan okumaydı. Çünkü Olivia, onun hakkında tam olarak neyin farklı olduğunu düşündüğünü keşfetmeye karşı .

Cevap verecekmiş gibi ağzını açtı. Sonra kapattı.

"Herhangi bir şeyi 'çılginca' yapmak için çok yaşıyım," dedi sonunda. Ve bu tam olarak bir cevap değildi.

"Öyle mi?" dedi boş boş. "Yine de her şeyi çılginca yapardın."

Kollarını küpeşteye dayadı, hâlâ ona yakındı ama dokunmuyordu ve ikisi de denize, İngiliz kıyılarıyla aralarında giderek genişleyen mavi boşluğa baktılar.

"Her şeyi çılginca hissettin. Her şeye delice inanırdın. Sen deli gibi *tartıştık*. Sana karşı tetikte olmak zorundaydım."

Yüzünü hızla ona çevirdi, zevkle parıldayan, yüzünü aydınlatan, tanıdığı Olivia'ya dair unutulmaz bir ipucu. Eskiden ona nasıl baktığını.

Hızlıca, kasıtlı olarak kapatıldı. Tekrar arkasını döndü.

"Ve sen öptün Liv, Tanrım, ama delice öpüştün. Ya da bir zamanlar öpüşmüştün. Belki de nasıl olduğunu unuttun. Belki de tüm bunları hayal ediyordum. Belki de hepsi bir rüyaydı."

Adamın gözleri önünde yanakları pembeleşti. Elini uzatıp bir tanesine dokundu, sanki sıcaklığını yatıştırmak ister gibisonra elini bıraktı.

Hala ona bakmıyordu.

Ondan uzaklaştı ve sessizlik içinde sabah güneşinin yaldızladığı dalgalı denize baktılar. Suyun gemisine çarpıp akması, rüzgârın yelkenleri kırbaçlaması ve çatırdatması, sevmeye başladığı bir sestti.

"Seni öptü mü?" diye sordu açık açık. Sesi kendi kulaklarına kalın .

"Bunu sormaya hakkınız yok."

Sinirli bir ses çıkardı. "Kaçmak ve retorik sıkıcı Olivia, bunu sen de biliyorsun. Seni öptü mü? Evet ya da hayır."

"Evet. Tabii ki."

Tabii ki.

Ona baktı.

Ve şimdi bile, kıskançlık damarlarında yavaşça, kaynar bir şekilde akmaya başladı.

Olivia neredeyse her zaman haklıydı

elbette. Kıskançlık yapmaya hakkı yoktu.

Ama o zaman, aynı mantıkla, ciğerlerinin soluduğu hava üzerinde hiçbir hakkı yoktu ve kalbinin atmaya hakkı yoktu.

Ve şimdi onu izliyordu ve biliyordu, kelimelerin onu ne hale getirdiğini biliyordu ve gözlerinde bir zafer parıltısı vardı.

"Hayal ettiğin her şey oldu mu?" diye mırıldandı. "O öpücük?"

Ses tonu tehlikeli derecede ipeksiydi.

Kadın kuşkuyla onu izledi. Gözlerinde öfkenin başlangıcı parlıyordu.

"Seni öptüğünde ne keşfettin Olivia? Bir öpücüğün diğerine çok benzediğini mi keşfettin? Benimkinin sıradan, hatta çok sıradan olduğunu mu keşfettin? Seni öptüğünde ürperdin mi? Çünkü hatırladığım kadarıyla ben seni öptüğümde ürpermiştin. Sanki içinden bir nehir akıyormuş gibi. Sanki zevk dayanabileceğinden daha fazlaydı. Elim sırtının en küçük yerindeyken bunu vücudunuzda hissedebiliyordum."

"Kes ." Sesi alçak, gergin ve çılgıncaydı.

"Seni ilk öptüğümde bu küçük sesi çıkardığını hatırlıyorum. Bir çeşit . . . Şaşkın, aç, *neşeli* bir . O gece yatağıma uzandım ve o sesi tekrar tekrar düşündüm. I

Sırf tekrar dinleme ayrıcalığı için öleceğimi düşündüm. Doğma nedenimi keşfettiğimi sanmıştım. Seni öpmek, bundan duyduğun zevki duymak ve bunun ikimiz için de sadece daha fazla zevke yol açacağını bilmek."

"Kes şunu." Şimdi sertçe nefes alıyordu ve yanaklarına yeniden telaşlı bir renk .

Rahat bir anımsama tonuyla devam etti. "Seni öpmek. . şey, aniden bir Roma mumunun nasıl hissettirmesi gerektiğini anladım. Bir an ışıksız, bir an sonra yükselen, göz kamaştırıcı. Yaşamak ve yaşamamak arasındaki fark."

"Kes şunu."

"Landsdowne seni öptüğünde böyle mi hissettirdi Olivia?"

"Kesin şunu!"

Tiz bir sesle yankılandı.

Durun, durun, .

Korkmuş deniz kuşları tüneklerinden kanat çırparak uzaklaştı. Lyon aniden utandı.

Bir nefes verdi ve tuhaf bir şekilde tükenmiş ve engellenmiş olarak suya geri döndü.

İşler kötü gidiyordu. Sakarlıklar, ataklar ve çalımlar. Ne yapmaya *çalışıyordu*? Ne kazanmayı umuyordu?

Bir hayat kazanmayı umuyordu, diye hatırlattı kendine. Kalbini geri alabilmeyi umuyordu, eğer alabilirse.

Karanlık ve küskün bir başka nafile sessizlik etraflarına çörekleni.

Saniyeler bir dakikaya, sonra iki dakikaya

uzadı. "Sanırım bekârdın."

Sözlerinde belli bir çalışılmış rahatlık vardı.

Bu da içinde umut gibi bir şeyin küçük bir alevini tutuşturdu.

"Tabii ki hayır." Omuz silktili.

Bu kesinlikle doğruydu ama omuz silkmesi onu incitmek içindi.

O açıklamadı, Olivia da sormadı. Olivia zekiydi ve hayal gücü ona herhangi bir Catherine tekerleğinden daha iyi işkence ederdi, eğer gerçekten de bu fikri tatsız bulduysa.

Tamamen hareketsiz ve sessizdi. Ama parmaklıklardaki parmak eklemleri bembeyazdı.

Hayal . Ve acı çekiyordu.

Ve tersine, bu onu hem sevindirdi hem de mahvetti.

Onu incitmek onun içinde yoktu. Hayatının amacı her zaman ona zarar gelmesini önlemek gibi görünüyordu.

Ve bir an için cesareti ve kararlılığı sarsıldı. Onu şimdi geri verebilir ve veda edebilirdi, belki yine incinebilirdi ama onu inciten o olmayacaktı.

"O beni seviyor," dedi aniden, sessizce. Meydan okurcasına. "Landsdowne seviyor."

"Zavallı aptal."

"O beni seviyor, Lyon."

Onu tekrar gördüğünden beri adını ilk kez söylüyordu ve bu bağlamdan nefret ediyordu.

Onun sakın kesinliği onu çileden çıkarmıştı. Uyarı. Bir zamanlar çok sevilen sesindeki adı. "Oh, hiç şüphe yok. Hiç şüphem yok. Ve *tabii ki* sevdiğin adamı incinmekten korumalısın."

Sesinde belli belirsiz bir acılık olduğunun farkındaydı.

Aceleyle ona doğru döndü. "Sevdiğimi söylemedim-"

İkisi de dondu kaldı, gözleri kilitlendi.

O kadar gergin ve kırılgan bir andı ki, insan bir *ping*'e dokunabilirdi. ondan.

"Evet?" dedi sertçe.

Sonunda bakışlarını tekrar yere

indirdi. Ve inatla sessiz kaldı.

Esinti ipeksi siyah saçlarından daha fazlasını serbest bırakmıştı ve saçları bir derviş gibi başının etrafında uçuşup dans ediyordu. Gökyüzünün parlayan mavisine karşı koyu renk saçlar büyüleyiciydi. Derin bir öpücük almak için başını kucağına aldığı anda elinin verdiği hissi hatırlıyordu. Kadının dokusu uzun zamandır aklından çıkmıyordu: dudaklarının cömertliği. O kadar uzağa gitmeye cesaret ettiğinde teninin ipeksi kayışı ve daha fazlası değil.

"Bence onu hafife almamalısın," dedi sonunda. Sesi şimdi daha sessizdi.

"Aklımın ucundan bile geçmezdi. Ne de olsa küçümsediğiniz insanlar sizi şaşırtabilir ve düşününüze birkaç hafta kala sizden kaçmak gibi şeyler yapabilirler."

"Gittiğimi öğrenirse peşimden gelir."

"Bunu keşfedemeyecek. Bundan eminim. Ama bulursa, onun için hazır olacağım," dedi basitçe. Eğlenerek. "Ve eğer istediğin buysa seni geri vereceğim."

Bir tereddüt.

"Lyon-"

Bu ses *tonu*. Çok makul. Çok küçümseyici. Neredeyse yatıştırıcı.

Bu onu çileden çıkardı.

"Yeter." Sesi bir tüfek atışı gibi çatladı. Kadın

irkildi, gözleri büyüdü.

"Bunu *bitirmek* istemiyor musun Olivia? Ve eğer değer verdiğin her şey üzerine yemin edebilirsen -bu ister kendi güzel başın, ister ailen, ister atalarından kalma mülkün üzerinde durduğu toprak, Landsdowne'un saygınlığı olsun, eğer gerçekten de değer *veriyorsan*- eğer yarın güneşin doğacağını ve Everseas'larla Redmond'ların sonsuza dek birbirlerinin boğazına sarılacaklarını bildiğin kadar kesin bir şekilde beni artık sevmediğini biliyorsan, seni şimdi geri göndereceğim. Söyle hadi. Sevmediğine yemin edebilir misin?"

Sevgiler.

O kelime. Siperlerin üzerinden atılan bir gülleydi. Bu kelimeyi ondan çok daha kolay .

Yine de erkekler silahlarla her zaman daha rahattı.

Gözleri ona çok güzel ve değişken, umut, şefkat ve gizem dolu, öfkeyle parladığında biraz tehlikeli . Bir adam orada kaybolabilirdi. Ya da orada bulunabilirdi. Deniz gibi.

Ve belki de bu yüzden denizde evinde gibiydi. Onları kapattı.

Ve başını neredeyse belli belirsiz salladı: *hayır*. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi acımasız bir memnuniyetle.

Hızla döndü.

"Ama-"

"İkinci kaptanımla rotamız hakkında konuşmam gerek. Kendinizi denize atmaya çalışmayın. İzleniyorsunuz ve mürettebatım hiçbir şeyi nazikçe ele almaya alışkın değil."

Bölüm 16

ŞAŞIRMIŞTI, öfkeliydi ve bitkin düşmüştü ama yine de elinde değildi: sırf onun gidişini izleyebilmek için önce bir gözünü, sonra diğerini açtı.

Ama Lyon Redmond'ı izlememek için her zaman insanüstü bir çaba sarf etmek gerekmişti.

Şimdi kritik bir fark görüyordu. Onunla o gece balo salonunda tanıştığında, kendisiyle ilgili uzak bir farkındalığı vardı. Sanki kimsenin göremediği bir yükü dengeliyor, sanki onun için çizilmiş, ötesine asla geçemeyeceği görünmez bir çizgide yürüyordu.

Şimdi sanki dünyanın ve üzerindeki herkesin sahibiymiş gibi yürüyor ve kendisi de dahil olmak üzere kimsenin ne düşündüğünü umursamıyordu.

Onun ne kadar *acımasız* olabileceğini unutmuştu. Bir gerçeğin peşinde kesinlikle acımasız.

Onun kendisini ne kadar kolay güldürebildiğini unutmamıştı.

Ve aynı şekilde, şimdi olduğu her şey için başka bir öfke dalgası geldi.

Ve kaçırdığı her şeyi. Ve

onun kaçırdığı her şeyi.

Refleks olarak suya doğru döndü ve şok içinde gerildi, avuç içleri parmaklıklara gömüldü, parmak eklemleri acı verici bir şekilde kıvrıldı.

Görünürde toprak yok.

Yüce Tanrım, görünürde kara yok.

Uçsuz bucaksız, kabarık, cam gibi, her yöne doğru mavi-yeşil. Gümüşü köpükten bir örtü, kraliyet gelininin treni gibi, gemiyi takip ediyordu. Hava tuzlu ve rüzgarlıydı, aldığı her nefes egzotik bir şekilde lezzetli ve rüzgar kokuluydu ve yanaklarını yakıyor ve saçlarını dokuz kuyruklu bir kedi gibi kırbaçlıyordu.

Rüzgâr yelkenleri şişirdikçe yelkenler çatırdıyor, dalgalanıyor ve gemiyi daha da hızlı bir şekilde ileri itiyordu.

Lanet olsun.

Yine de lanet olsun ona.

Çünkü . . . muhteşemdi.

Hatırlamıştı. Hatırlamış olmalıydı. İstedliğini söylediği her şeyi. Okyanusu görmek. Bir gemiye binmek.

Şiddetli bir duygu dalgalanmasına karşı gözlerini kapattı. Yaşadığı şok, öfke ve yorgunluğun içinden yükselen ve parlak bir şey yanıyordu. Kale duvarları arasından duyulan güzel, yarı hatırlanmış bir şarkıya benziyordu.

"Günaydın, Bayan Eversea."

Gözleri şak diye açıldı.

Matmazel Lilette dostça geminin küpeştesine yaslanmıştı.

"Oh, günaydın, her kimsen artık," diye söylendi Olivia.

Digby sinir bozucu bir neşeyle, "Oh, bu biraz acıttı," dedi. "İçimden bir ses 'kanlı' ve 'cehennem' kelimelerini ilk kez bir araya getirdiğinizi söylüyor Bayan Eversea ve bu size çok yakışıyor. Ben *aslında* Digby." Reverans yaptı. "Bayan Delphinia Digby- Thorne."

Digby'nin aksanı artık İngiliz aksanıydı. Ama belki de aksan konusunda çok başarılıydı. Olivia'nın bildiği kadarıyla anadili Portekizce de olabilirdi.

Olivia döndü ve ona sertçe baktı. "Fransızca konuşmayı nerede öğrendin, seni sahtekar?"

"Dolandırıcılık mı?" Digby bir elini kalbinin üzerine koydu. "Ben yaralıyım. Ben daha çok yetenekli bir aktrisim ve kimse aktrisleri zanaatlarını icra ederken sahtekârlıkla suçlamaz. Fransızca konuşmayı sizin gibi öğrendim sanırım. Genç oyuncular istiyorlar.

İngiliz hanımları böyle şeyleri öğrenirler, değil mi? Bir de dikiş ve benzeri şeyler. Sanırım benzerliklerimizin bu noktada ayrıldığını söyleyebilirsiniz."

Bu Digby dayanılmaz bir rahatlık içindeydi ve Olivia'ya sanki özellikle gurur duyduğu bir başarıymış gibi bakıyordu. Ve Olivia'nın yanakları, Digby'ye ne kadar çok sır verdiğini düşününce yeniden ısındı.

"Sen de bir casussun."

"Şey, evet," dedi Digby, bariz olanın işaret edildiğini duyunca hafifçe şaşırılmış gibi bir sesle.

"İyi bir tane."

Digby alçakgönüllülükle, "Evet," diye kabul etti.

"Sen hiç büyük bir aşkı kaybettin mi?"

"Pek çok aşk yaşadım ama evlendiğim adama kadar hiçbiri büyük değildi. Yakın zamanda kaptanın kaptanıyla evlendim. Bay Magnus Thorne. Ve *onu* sonsuza dek yanımda tutmaya niyetliyim."

Olivia homurdandı.

"Nasıl yaptın? . . O nasıl ..." Olivia artık görünmeyen Londra'ya doğru sinirli bir el hareketi yaptı.

"Çeyizinizi Madam Marceau'nun yaptırdığını öğrendi ve asistanına ortadan kaybolması için rüşvet verdi ve *ben de* tesadüfen Madam Marceau'nun en acil ihtiyacı olduğu anda ortaya çıktım. Önceki kız taşrada emekliliğinin tadını çıkarmaya başlamıştı ve iyi bir evlilik yapabilir ya da hiç . Ve kaptan ona ihtiyaç duyulduğunda başka bir ödeme yaparak onu tekrar ikna etti. Kaptan böyle şeyler yapabiliyor, çünkü zengin. Çok, *çok* zengin," dedi keyifle ve hayranlıkla. "Ben sadece onun talimatlarını ve kendi içgüdülerimi takip ettim, bu da sonuçta sizi durdurmamı mümkün kıldı. Onun talimatlarına uymak genellikle yapılacak en doğru şeydir."

Olivia kadına baktı; ufak tefek, esmer, yuvarlak ve neredeyse her erkeğin ilgisini çekecek şekilde gösteriliyordu. Neşeli ve fazla bilgili koyu renk gözleri vardı. Matmazel Lilette gibi, cildine pudra sürdüğü belliydi, çünkü şimdi birkaç altın çil görünüyordu ve saçları açıkça kazınmış ve düzleştirilmişti.

modist rolünü oynamak için boyun eğdi, çünkü artık saçlarının aşırı derecede kıvrıkcık olduğu belliydi.

"'Yol kesmek'," dedi Olivia alaycı bir ifadeyle. "Bugünlerde adam kaçıрма ve aldatmadan böyle mi bahsediliyor?"

"Yine de doğru bir kelime olduğunu kabul etmek gerekir."

"Peki kaptan Digby'yi nasıl tanıdınız? Digby'yi?"

Ona bu şekilde hitap etmek çok garip. *Yüzbaşı*. Erkek kardeşleri savaştan yeni sakin ve otoriter kıyafetlerle dönmüşlerdi, bazen sessiz kaldıklarında üzerlerine çöken bir soyutlama havası vardı. Asla konuşmayacakları şeyler görmüşler ve yapmışlardı ve onları kız kardeşlerinden ayıran ve bir şekilde birbirlerine bağlayan da buydu. Görünüşe göre, asla konuşamayacakları pek çok şeyi görmek ve yapmak erkeklerin kaderiydi.

Yine de Lyon'un otorite havası tamamen başka bir şeydi. Sanki kendi kanunlarını koymuş gibiydi.

Artık ona herhangi bir şeyin zarar verip veremeyeceğini merak ediyordu.

Digby, "Şöhreti ondan önce geliyordu," dedi, "ve ben buna büyük hayranlık duyuyordum. Bir işe ihtiyacım vardı. Onu yararlı bir çalışan olacağıma ikna ettim. Ve öyle de oldum," dedi büyük bir zevkle. "Çünkü seni burada istiyordu ve buradasın."

Olivia kadına baktı, sorulmak için birbiriyle yarışan binlerce soru vardı. "'Şöhreti' derken ne demek istiyorsunuz? ?"

"Gemi kaptanı, son derece başarılı ve zengin bir tüccar olarak . . . ve bir nevi devrimci. Gerçi son kısmı pek bilinmiyor."

Tüccar mı? *Devrimci*

mi? Lyon

Redmond? Rüya mı

görüyordu?

"Muhtemelen bir deliyi atladınız, Bayan Digby," dedi kısaca.

Digby başını eğdi. "Dikkatli olun, Bayan Eversea. Sanırım o pek çok şey olabilir ama deli bunlardan biri değil. Yaptığı her şeyde bir yöntem vardır. Kötüleyici bir söz duymak istemiyorum. Onun için her şeyi yaparım."

Olivia diğerkadını bakışlarıyla sabitledi. "Peki ya sen?" dedi usulca. Digby şok içinde gözlerini kırıştırdı.

Ve sonra memnuniyet verici bir şekilde, çekilmez derecede kendine güvenen kadının yüzü kızardı. "Öncelikle Bayan Eversea, gerçekten ne düşündüğümü bilmek istiyor musunuz? ima ediyorsunuz? İkincisi, cevap verme hakkına sahip olduğunuza inanıyor musunuz?"

Digby'nin kendini beğenmişliği hem öfkelenendirici hem de eğlenceliydi, çünkü büyük ölçüde bir aynaya bakmak gibiydi. Olivia her ne kadar şu anda iyi bir kavgaya tutuşmak istese de, adalet duygusu kaslıydı.

"Mükemmel noktalar, Digby. Hayır ve hayır."

Digby'nin gözleri kısa bir süre şaşkınlıkla parladı. Sonra o da kısaca başını salladı. "Eğer yardıma ihtiyacınız olursa, emrinizdeyim Bayan Eversea. Beni takip ederseniz, size kamaranızı göstereyim."

"Bekle. . . bu gemi nereye gidiyor?"

"İspanya," dedi Digby kısaca. "Biscay Körfezi'ni geçmek sadece bir iki gün sürer."

İspanya. Tabii ki.

Orada ne bulacağını merak ediyordu.

Ve birdenbire bildiğinden emin oldu. Ve içinden küçük, serseri, uygunsuz bir sevinç kıvılcımı geçti.

"Peki Digby... 'devrimci' derken neyi kastettin?" Digby durakladı, düşünüyordu.

"Bayan Eversea . . . Adınızın gemide olduğunun farkındasınızdır." Olivia'nın aklı şaşkınlıkla karıştı. "Üzerinde ..."

"Geminin adı *Olivia*." Olivia'nın nutku tutulmuştu.

Digby onun yüz ifadesinden bir şeyler anlamış olmalıydı, çünkü kendi yüz ifadesi de yumuşamıştı.

"Erkeklerin romantik hayalleri vardır, Bayan Eversea. Eğer zaman ayırmaya değer olduğunuzu söylüyorsa, ona inanacağım ve yargılamayı saklı tutacağım. Sizden hoşlanmaya başladım, ama görüşümün bir önemi yok. Ve onu son gördüğünüzden beri neler yaptığını anlatmayı ona bırakıyorum."

"," dedi Olivia yumuşak bir sesle.

"Size şunu söyleyeyim, Bayan Eversea. Kaptan benden hiçbir zaman sadakatimden başka bir şey istemedi, ne yazık ki ve bu dürüst bir gerçek. Gerçi hangi kadın ona istediği her şeyi vermek istemez ki? O olağanüstü bir adam. Şimdi benimle gel. Uyumak isteyeceksin."

O güvertedeiken sandığı sihirli bir şekilde kamarada belirmişti.

Bunun üzerine homurdandı. Onu gemiye bindirebileceğinden emindi, bu çok açıktı.

Ama sonra, onu tanıyordu.

Bu ayrıntılı aldatmacaya duyduğu öfkeyi yatıştıran şey, bunun başarılı olmasının tek nedeninin, adamın gerçekten de onu tanınması olduğunu hatırlatmasıydı. Herkesten daha iyi tanıyordu.

Ve bu sadece, o gittiğinden beri, arkadaşları ve sevdikleriyle çevrili olsa bile ne kadar yalnız olduğunu vurguluyordu.

Ve piç kurusu onun hakkında ne hissettiğini de biraz olsun öğrenmeyi başarmıştı.

Buna neredeyse

gölümseyecekti. O da yalnız mıydı?

Olivia hiç uyumayacağından emindi.

Ama birkaç dakika sonra, aradan epey zaman geçtiği hissiyle irkilerek uyandı. Karşısındaki duvarda bir tencerede kaynayan Lyon'u gördüğünde nerede olduğunu hatırladı.

Yuvarlandı ve aşağıya baktı.

Yatağının yanına düşünceli bir şekilde bir lazımlık yerleştirilmişti ve bir mesaj katlanıp yanına küçük bir çadır gibi konulmuştu.

Eğildi ve okudu.

Kusman gerekirse diye.

Lyon'unkine hiç benzemeyen, düzenli, hatta hanımefendi bir baskıydı. Digby içeride olmalı.

Çok düşünceli.

Çekingen bir şekilde ayağa kalktı ve geminin hafifçe sallanan zemininde birkaç adım attı. Deniz tutmasından muzdarip gibi görünmüyordu,

şükürler olsun. Birkaç adım daha attı ve hâlâ kendini oldukça hissediyordu.

Bir ayna yoktu, bu yüzden başının arkasını yokladı ve saçlarını elinden geldiğince düzeltti, elbisesini okşadı ve sonra kapıyı birkaç santim açtı.

Kulaklarında, kalçasında ve endişe verici bir şekilde elinin olması gereken yerdeki kancada metal parıldayan devasa bir adam ona doğru döndüğünde bir solukla geri sıçradı.

"Ah, şimdi uyandınız, değil mi bayan? Burada kalın. Güverte güvenli değil. Kaptanı çağıracağım. Kapıyı kilitle."

Kapıyı sertçe kapattı.

Eğer böyle bir adam güvertenin güvenli olmadığını söylüyorsa, onun sözüne inanırdı.

Lyon şimdi nasıl bir dünyada yaşıyordu?

Kapıyı kilitledi.

Birkaç dakika sonra dışarıda ayak sesleri duydu ve ardından kapıya birkaç akıllı vuruş geldi.

"Olivia, içeri girebilir miyim?" Lyon'un sesi.

Ve hain kalbi bu sesle yerinden fırladı. Sürgüleri kaydırды ve kapıyı açtı.

İri, sert ve şok edici derecede güzel bir adamdı, özellikle üzerinde gece kıyafetleri olduğu için.

Kılıç dışında.

Tanıdığı erkeklerin çoğu akşam yemeğinde kılıç takmazdı. "Saat kaç?" diye sordu.

"Neredeyse akşam yemeği vakti. Buna göre-" Bir elinde bir şişe şarap, diğerinde ise içinde bir çeşit yiyecek olduğundan şüphelendiği bir çuval vardı. "Yarın öğleden sonra geç saatlerde, belki de gün batımına yakın bir zamanda limana varmış oluruz."

Bir somun ekmek, bir dilim peynir, bir bıçak, bir tabak ve iki bardak çıkardı, hepsini tören yapmadan küçük masanın üzerine dizdi.

Kadın yatağın ayakucuna oturmuş, ellerini düzgünce kavuşturmuş, adam da masaya yerleşmişti.

Onun ekmeği ve peyniri dilimlemesini ve tabağa ustaca yerleştirmesini izledi.

"Geminizin adı neden *Olivia*?"

"Ona bir isim vermem gerekiyordu ve *Bayan Sneath'in* ismi pek de kulağa hoş gelmedi."

Güldü.

Ona ne kadar kızgın olduğunu hatırlamadan önce.

Başını hızla ona doğru çevirdi ve yüz ifadesi neredeyse aç gibiydi.

Ama sonra gülümsemesi soldu ve sessizlik yeniden yerleşti.

Şarap şişesini küçük masanın ortasına yerleştirdi ve mantarı büyük bir hevesle çıkardı, ardından iki bardağa biraz doldurdu.

Bir tanesini ona uzattı.

Elini kaldırdı. "*À votre santé*, Olivia."

Bir yudum aldı. Kaşlarını kaldırmasına neden olan, şaşırtıcı derecede mükemmel bir şarap.

"İspanyolca," dedi kısaca. "Onu ihraç ediyorum."

Kesinlikle büyüleyici bir cümle ve binlerce soruya daha ilham verdi.

"Nasıl oldu da bir geminiz oldu?"

"Satın aldım."

Gözlerini ona dikti. "Böyle olacak, değil mi?" "Ne gibi?"

"Curt, bana hiçbir şey söylemeyen huysuz cevaplar, gerçekten." "Huysuz mu?" Bu sözcük onu eğlendiriyor gibiydi.

"Tam olarak doğru kelime. Daha iyisini yapabilirsiniz."

Nefes aldı, sonra gürültüyle nefes verdi. "Pekâlâ. Onu bu gemide çalışarak kazandığım parayla aldım. Benimle beş kart loo oynayacak kadar aptal adamlardan kazandığım parayla tamamladım. Çalıştım, kumar oynadım ve yatırım yaptım."

Bu sözlerin onun üzerindeki etkisini incelemek için arkasına yaslandı. Kolları önünde kavuşturulmuştu. Gözlerinin etrafında belli belirsiz çizgiler vardı.

Bu çizgileri nasıl elde etmişti?

Onsuz beş yıl. Yaşlanmış, bir gemi almış, şarap ihraç etmişti. Ve şimdi gözlerinin etrafında çizgiler vardı.

Ve o bunların hiçbirini görmemişti.

Karnındaki kaslar, kaçırdığı her şey için paniğe benzer bir şeyle gerildi. Onsuz yaptığı her şey için.

Panik azaldı ve tekrar o belirsiz, kaynayan öfkeye dönüştü.

"Ama seni bir gemi . . bir gemi satın almak istediniz?"

"Pennyroyal Green'den Londra'ya gittim ve bir gemide iş buldum, çünkü İngiltere'den mümkün olduğunca uzağa gitmek istiyordum."

İkisi de bunun nedenini biliyordu ve bu ifade bir an için sessizlikte kendi kendine çınladı.

"Ve ... yaptın mı?"

Tereddüt etti.

"Gerçekten de çok ileri gittim." Hafifçe gülümsedi. de hoş bir gülümseme değildi. Gördüğü ve muhtemelen yaptığı şeylere dair anılar içeriyordu.

Ve büyük olasılıkla, kadınlar.

Pennyroyal Green'de talip üstüne talip savuştururken ve uşağa, onun ilgisini çekmeye hiç niyeti olmayan erkeklerin getirdiği çiçekleri nereye koyması gerektiğini söylerken bunu yapıyordu.

Çünkü onlar Lyon değillerdi.

Bir zamanlar her şey hakkında durmadan konuşabiliyorlardı. Onun büyüleyici bulması için herhangi bir şey hakkında konuşması yeterliydi.

Ama başka bir sessizlik uçurumu açıldı. Söylenecek çok fazla şey vardı. Ve birbirleriyle konuşma becerilerini kaybetmişlerdi.

"Bir geminin ... *mürettebatının* üyesi *miydiniz*?" Onun gibi kibar ve soylu biri, acı verici bir şekilde dikkat çekerti.

Yine de Lyon, Sussex Nişancılık Kupası'nı ve birden fazla eskrim yarışmasını kazanmıştı.

"Gemide çalışmak isteyen her sağlam adamı alırlar, Olivia. Bana öğretiler. Ben de öğrendim. Çalıştım. Savaşım. Kazandım. Zaten nasıl yapılacağını bilmediğim bir şeyi nasıl yapacağımı bilmeme gerek yoktu."

Çok bilinçli bir şekilde söyledi. Çok dengeli.

Ama Sussex'teki o geceye bir göndermeydi. *Nasıl yapılacağını biliyor musun?*

Beş yıl içinde bir geminin güvertesindeki sıradan işçilikten, bir geminin sahibi ve komutanı konumuna yükselmişti.

Ama sonra, ondan gerçekten şüphe ettiğini hiç sanmıyordu. Sessizdi. Ona milyonlarca sorusu vardı.

Ekmeğini parçalara ayırdı, sonra ne yaptığını fark etti ve onun yerine ağzına attı.

Onaylayarak izledi. "Bundan daha fazla ye. Zayıflamışsın."

Gözleri faltaşı gibi

açıldı. Sesi hırçındı.

Muhtemelen o gözlerinin yanındaki çizgileri merak ederken kızın ne kadar zayıf olduğunu düşünüyordu.

Ona karşı çıkmayı düşündü. Ama endişeyi duyduğunda anlıyordu ve refleksi onun sıkıntılarını gidermek oldu.

O da ona itaat etti. Ekmek kabuklu ve kabaydı ama lezzetliydi, peynir de güzeldi. Daha önce hiç seyirci eşliğinde yemek yememişti, ama iki dilim daha yiyip şarabını yudumlarken mutlak bir sessizlik içinde onu izledi.

Ona bir peçete uzattı. Dudaklarını sildi, sonra peçetesini katladı ve ona baktı.

"Olivia?"

"Evet?"

"Neden Landsdowne? Neden

şimdi?" Onun gözleriyle karşılaştı.

"Neden o olmasın ve neden şimdi olmasın?" dedi yeterince sakın bir şekilde.

Şarabını içtikten sonra ayağa kalktı ve bir süre kadına baktı.

"Çünkü onu sevmiyorsun," dedi boş boş.

İrkilerek nefesini içine çekti. " ne *cüret*."

"Sanırım şimdi neye *cüret* ettiğime şaşıracaksınız."

Tekrar göz göze geldiler. Hava tehlikeli duygular ve söylenmemiş şeylerle parıldıyordu.

Nasıl konuşulacaklarını bilmiyordu.

"Yakında kıyıya ulaşacağız," dedi sonunda. "Bir daha kamaradan çıkmaya kalkışmayın. Mürettebatımın hiçbiri nazik doğmadı ve öyle olsalar bile, denizde kadınsız geçen aylar centilmenlik dürtülerini aşındırmaya meyillidir."

Bunu o kadar kolay söyledi ki. Sanki onun soyundan gelen birinin, görünüşe göre hayvani arzularını kontrol etme mücadelesinde birleşmiş tehlikeli adamlardan oluşan bir mürettebata komuta etmesi dünyadaki en doğal şeymiş gibi.

Duvardaki resme baktı, adamın bir tencerenin içinde kaydığı resme.

Ve aklına Ackermann'ın duvarındaki diğer baskı geldi.

Mavi gözlü, sol elinde bir kılıç tutan, saçları rüzgârda dalgalanan bir adam.

"Zaman geçirmek için bir şeye ihtiyacınız varsa ..."

Çuvala uzandı ve *Robinson Crusoe*'nun bir kopyasını dikkatlice masanın üzerine koydu ve ardından *Ren'deki Yetim*'i koydu.

Onlara baktı. Sersemlemişti.

Ve aniden, açıklanamaz bir şekilde derinden etkilendim.

Tingle'dan alınmışlardı, bundan emindi.

O günü hatırlayarak ona baktı. Onun yanında durmak bile ne kadar büyüldü. Aynı anda hem düşmek hem de uçmak gibi.

Onun için *her şeyi* yapardı. O zaman bile bunu hissetmişti. Birden yukarı bakmaya cesaret edemedi. Ve sonra baktı.

Ve gözlerinde onun da o günü hatırladığını gördüm. Hem de güzelliğini.

Ve sonra her şeyin nasıl parçalandığını.

"İstediyini seç." Belli belirsiz gülümsedi.

Ve sonra gitmişti.

Robinson Crusoe'yu okurken yine uykuya dalmış olmalıydı, çünkü kapısına sert bir vuruşla irkildi.

Olivia sıçrayıp eteğini düzeltti ve dışarı baktı. Bu Digby'ydi.

"Karaya çıkma vakti geldi, Bayan Eversea. Geldik."

DIGBY OLIVIA'yı güverteye çıkarırken, gerçekten göz korkutucu bir çift adam şapkalarına dokunarak sandığını almak için yanlarından geçti.

Olivia gözlerini kırpıştırarak dışarı çıktı; alçalan güneş gözlerini kamaştırıyor gibiydi. Başını geriye doğru çevirdi. Birkaç parça bulut, parlak olan ama şimdi yerini gün batımının çivit rengine bırakmaya başlayan gökyüzüne dağılmıştı.

Adaşı *Olivia*, altın renkli, kıvrımlı bir at nalı şeklindeki kumsalın oluşturduğu küçük bir girintiye demirlemişti.

Bir esinti elbisesinin eteklerini dalgalandırdı, tokalarından kurtulmuş saçlarıyla oynadı. O kadar dingindi ki, içinde bir şeyler gevşedi ve bir anlığına buraya gelmek için kandırıldığını unuttu ve her neredeyse burada olduğu için minnettar oldu.

Ve sonra Lyon dirseğindeydi ve hain kalbi o sıçramayı yaptı. Bir zamanlar kime ait olduğunu hatırladı. Onu tekrar geri çekti. Artık komuta etmek ona ait değildi.

Ya da kendi kendine
öyle söyledi. "Cadiz,"
dedi basitçe.

Bir kayıkla karaya çıkarıldılar. Mürettebat tekneyi karaya çekmeyi ve onu fazla sarsmadan sahile indirmeyi başardı ve kadın da çoğunlukla alçakgönüllülüğünü korumayı başardı. Tanrı biliyordu ki, o kadın yoksunu erkeklere çorapla kaplı baldırını fazla göstermek istemiyordu.

Eteklerini silkeledi, okşadı ve teşekkürlerini mırıldandı.

Lyon sahilde durmuş, koyu renk pantolonu, çizmeleri ve beyaz gömleğiyle bir pusulanın ibresi gibi sade bir şekilde, mürettebatıyla akıcı bir İspanyolcaya benzeyen bir dille konuşuyor ve bir uçuşun dibini işaret ediyordu.

Ekibinden birinin sandığı alıp götürmesini ve Lyon'un gösterdiği yere, uçuşuma doğru kıvrılan küçük bir yolun dibine bırakmasını izledi.

Adamlar Lyon'u selamladılar ve tekrar kayıklara doluşup onları tekrar girişe doğru ittiler.

Onu Lyon'la sahilde tamamen yalnız bırakarak.

"Gidelim mi?" dedi basitçe ve ondan bir yanıt beklemeden kumsala doğru yola koyuldu.

Gemiye doğru döndü ve dondu kaldı.

Mürettebat çapayı kaldırıyordu. Kalbi küt küt atmaya başladı. "Lyon . . ." diye seslendi.

"Evet?" diye omzunun üzerinden seslendi. Durmadı.

Seyahat botları için şükrederek onu takip etmek için çabaladı.

"Neden bizimle gelmiyorlar?"

"Davet edilmediler." "Ne

yapıyorlar?" "Gidiyorlar."

"Nereye *gidiyorlar*?"

"Uzağa," dedi kısaca.

"Ne demek *uzakta*?" Sesinin tonundan nefret ediyordu. Son iki gündür, hayatı boyunca olduğundan daha sık tizleşmişti.

"Birkaç gün içinde geri dönecekler."

İşte bu oldu. Durdu ve başını geriye attı. "Arrrrrgh!" Etrafında döndü ve dondu kaldı.

Kükremesi yankılandı.

İşte o zaman ne kadar çok sessiz olduğunu fark etti. Ve muhtemelen ne kadar yalnız olduklarını.

"Bu ilginç bir sestir," dedi sonunda dikkatle.

"Lyon Redmond. Beni tekrar sesimi yükseltmeye zorlama. Tiz sesinden hoşlanmıyorum. Bana emir *verme*. Beni bilgilendirecek ve sanki düşman esiri değil de bir misafirmişim gibi benimle sohbet edeceksin. Önümde yürüyüp beni için beceriksizce çabalamaya zorlamayacaksınız. Artık gönüllü olarak buradayım ve sürece bana her zaman nezaketle davranacaksınız."

Sessizlikte rüzgâr gömleğini bir yelken gibi dolduruyor ve saçlarını güneşten kavrulmuş alına savuruyordu. Ve doğrusu, şu anda sivilden çok pagan görünüyordu. Belki de insanların onun emirlerini yerine getirmesine biraz fazla alışmıştı.

Her şeye rağmen, güzelliği onu bıçak gibi kesiyordu.

"Pekâlâ," dedi sonunda, şaşırtıcı ve son derece güven verici bir şefkatle. "Çekilmez olduğum için özür dilerim. Ve şartlarınızı kabul ediyorum."

Nutku tutulmuştu.

"Başka şartlarınız var mı?"

Başını iki yana salladı, çünkü boğazındaki ani yumrudan dolayı konuşmak için kendine güvenmiyordu.

"Artık emirleri *sizin* verdiğinizi belirtebilir miyim?" diye ekledi, şimdi ona nazikçe takılıyordu.

"Not edildi."

Gülümsemek istedi. Neredeyse gülümsüyordu.

O da gülümsemek istiyordu, bunu anlayabiliyordu. Neredeyse gülümsüyordu.

Yine de ikisi de henüz tam olarak yol veremiyordu, çünkü yılların ağırlığı onları geride tutuyordu.

Tekrar ondan uzaklaştı. "Şuraya bak, şu tepeye."

Eliyle gözlerini gölgeledi ve adamın işaret parmağının yönünü takip etti. Alçak, zarif bir şekilde yayılmış, kremi beyaz taştan, yemyeşil ağaçlar, yayılan meşeler ve iğneli çamlarla çevrili bir ev gördü.

Sakin bir ev, basit bir çizgisi var ama hem huzur hem de ihtişam barındırıyor.

Her pencereden görünen manzara muhteşem olurdu -okyanus, kum ve tepeler.

Tam olarak yıllar önce ona tarif ettiği gibi. Nefesi kesildi.

Ona baktı.

"Burası benim evim," dedi.

Bu cümlelerin her kelimesi bir tür sessiz, çelik gibi bir memnuniyetle titriyordu.

Kalbi yerinden fırladı. "*Senin* evin mi?"

Ona bakmıyordu. İşte o zaman adamın tersliğinin, bunu ona gösterme konusunda gergin olmasından kaynaklanmış olabileceğini fark etti.

"Evlerimden biri," diye kısaca cevap verdi, şimdiye kadar duyduğu en ilgi çekici cümlelerden biriydi.

Ona yan gözle baktı. Anlaşılmaz. "mi?"

Bölüm 17

Ceketini çıkardı ve hiç konuşmadan ona uzattı.

Ürkerek onu aldı. Yavaşça kolunun üzerine katladı ve hâlâ onun gibi kokup kokmadığını görmek için burnuna götürüp içine çekme dürtüsüne direndi.

Sonra kollarını sıvadı ve sandığı omzuna aldı, görünürde bir çaba sarf etmeden taşıdı.

O da takip etti.

Patika hafifçe yukarı doğru kıvrılıyordu ama o yürümeye oldukça alışık bir köylü kıızıydı ve bu hiç de zor olmadı. Adam konuşmaya istekli görünmüyordu, bu yüzden zaman geçirmek için tırmanırken sırtındaki ve kalçalarındaki büyüleyici kas oyunlarını izledi.

Yol, çevredeki alçak beyaz taş duvarla birleşen ferforje bir kapıyla son buluyordu.

Kapıyı iterek açtı ve ileri doğru adım attı. Nefesi kesildi.

Küçük bir avludaydılar. Ayaklarının altında gül kırmızısı ve daha koyu kırmızı karolardan oluşan bir dama tahtası evin etrafını sararak her iki yöne doğru uzanıyordu. Beyaz, katmanlı bir taş çeşme avlunun en önemli parçasıydı.

Avlunun bir duvarı tamamen yeşil sarmaşıklardan oluşan bir goblenle kaplıydı ve her yer beyaz yaseminlerle süslenmişti. Bitişikteki duvarda ise kırmızı çiçeklerin gösterişli bir dökümü vardı.

Bunu yaptığının farkına bile varmadan, güzelliğe karşı refleksif bir tepki olarak merakla birine dokunmak için hareket etti.

"Begonvil," dedi kısaca.

"Çok güzel," diye nefes aldı. "Hiç sera görmemiştim. Ama onlar güneşe aitler, değil mi? İspanyol dansçıların etekleri gibiler."

Döndüğünde onu kendisine gülümserken buldu.

"olan tek şey bir yerlerde yetişen mavi bir çiçek ve İngiliz bayrağına sahip olacaksınız" diye ekledi.

Güldü. "İspanyollar *buna* bayılırdı. Sera dışında göremeyeceğiniz şeylerden bahsetmişken -hayır, sizi kastetmiyorum- arkanızı dönün ve şu köşeye bir göz atın."

Emredileni yaptı. Kırmızı taşın üzerinde birkaç adım attıktan sonra evin köşesinden baktı.

Ve işte .

Çenesi düştü. Sanki kazara İspanya'nın ortasında uzanan kraliçeye rastlamış gibi baktı.

"Devam et. Hep istiyordun."

Orada, açıkta yetişen, her tarafı tatlı, güneşli meyve küreleriyle kaplı, tuhaf ve rüya gibi görünüyordu.

Egzotik bir yaratılmış gibi ona yaklaştı ve uzanıp çekiştirdi.

Ve avucuna bir portakal yuvarlandı.

Gözlerini kapadı ve burnuna götürüp derin bir nefes aldı. Keskin, tatlı ve turuncgillerden oluşan tekil koku cennet gibiydi.

Açıkta büyümeye cüret etseydi, İngiliz havası o portakal ağacını hemen öldürürdü. İşte bu yüzden İngiliz ağaçlarının hepsi çok sağlam ve birçoğu da çok eskiydi.

Örneğin Pennyroyal Green'in ortasındaki Redmonds ve Everseas'i temsil ettiği söylenen iki meşe gibi. Yüzyıllar boyunca büyümüşler, inatla gelişmişler, birbirlerine tutunmuşlar, kaynaklar için rekabet etmişler.

Meraklı bir kahkaha attı ve döndü.

Adamın yüzünden kaçan büyüleyici bir ifade yakaladı.

"Birkaç tane daha seç," dedi sakın bir sesle. "Biraz yiyeceğiz, biraz içeceğiz."

Merakla ağaçtan birkaç tane daha kopardı ve kollarını onlarla doldurdu.

Küçük bir homurtuyla bagajını yerleştirdi ve ardından ağır kemerli kapıya iri bir anahtar tokmağı çevirdi.

Nefesi kesildi.

Evin tamamı ışıktan yapılmıştı.

Sonra gözlerini kırptırdı ve neden öyle göründüğünü anladı: Ana odanın neredeyse tamamına yayılan deniz rengi güneş ışığını içeri alan bir dizi kemerli pencere. Pencerelelerin önüne gümüşi bir cilayla yıpranmış ağır bir ahşap masa yerleştirilmişti ve ortasında akuamarinin en soluk tonunda büyük bir cam kase vardı. Sanki denizden bir damla Venedik camına hapsedilmiş gibiydi.

Krem rengi soluk duvarlar yükseliyor ve yuvarlak köşelerle yüksek tavanla buluşuyordu ve zeminler, kenarları küçük, karmaşık mavi ve sarı mozaiklerle süslenmiş büyük, saten gül kırmızısı taşlarla döşenmişti.

Kemerli kapılar karanlık, serin koridorlara açılıyordu ve bu koridorların dışında muhtemelen yatak odaları vardı.

Şöminenin önünde fildişi brokar, Fransız ve muhtemelen Chippendale kumaşından yapılmış, ama her şeye rağmen bir şekilde bu odaya uygun olan bir masa, yine brokar kumaşla kaplanmış bir çift şık ormolu sandalyeyle çevrelenmişti. Hepsinin arasında, ahşap ayakları özenle çevrilmiş, alçak, oval bir mermer masa duruyordu.

Rüyasına adım atmak gibiydi. Onunla paylaştığı ilk şeylerden biriydi.

"Portakallar oraya gidebilir."

Mavi kaseyi işaret etti ve kadın onları kollarından döktü ve hayranlıkla bakmak için geri çekildi.

Güzel şeyler, çok şey değil, demişti bir keresinde. Evinde de böyle şeyler olurdu.

Hatırladı, çünkü onunla ilgili her şeyi hatırlıyordu.

İkisi de sessizdi.

Kıpırdamadan durdu, şaşkınlık, tuhaf bir huzur ve bu evdeki *doğruluk* hissiyle doluydu. Bu garip bir şekilde tanıdık bir histi.

Ve sonra onun ilk kez hissettiği zamanı hatırladı:

Balo salonunda ona ilk yaklaştığı zamandı. Sanki dünyasını çevreleyen çitler yıkılmıştı.

İçinde geçmişe bakış oldukça ironik, verilen onların dernekvardı saat ve çitlerle ve ailelerinin beklentileriyle sınırlandırılmıştı. "Çok güzel, Lyon. Bu ev, kendi evinize adım atmak gibi.

rüya."

"Belki de tam anlamıyla. Benimkilerden biri olduğu için."

Görünüşte, yeterince zararsız bir cümleydi.

Ve onun zevkinden zevk alma arzusu ile o anda ikisinin de içinde dolaşan karanlık, söylenmemiş şey arasındaki savaşı hissedebiliyordu.

Elbette kadın onun rüyasıydı, tıpkı erkek de rüyası olduğu gibi. Masanın üzerindeki rafta bir dizi kitap vardı.

Yavaşça ona doğru ilerledi.

Çünkü orada *Marcus Aurelius*'un kopyası vardı.

Artık neredeyse yırtık pırtık, altın kabartmaları sayısız kez paltosunun içine sokulmaktan, sandıklara konulmaktan, ellerinde açılmaktan neredeyse aşınmış.

Baş dönmesi hissiyle önünde durakladı. Tereddüt etti. Sonra nazikçe, çekingen bir tavırla uzandı ve ona hafifçe dokundu. Sanki bu oda ve Lyon'la birlikte bir serap gibi yok olacaktı gibi.

Marcus Aurelius. Onun hakkında öğrendiği ilk şeylerden biri.

Onun hakkında öğrendiği her şeye nasıl da değer vermişti. Sanki onunla geçireceği zamanın sınırlı olduğunu biliyordu. Bir gün onun gideceğini ve elindeki tek şeyin bir antika dolabında saklanan heykelcikler gibi dağınık anılar olacağını.

Ve birdenbire öfke tekrar içine doldu. Kaçırdığı her şey için.

Kaçırdığı her şey için.

Onu terk ettiğın için.

Ve şimdi ona onsuz hayatının nasıl olduğunu gösteriyordu.

Bunun bir azarlama olup olmadığından emin değildi. Ona ne kadar çok, çok yanlış yaptığını göstermenin bir yolu.

da ona ne gösteriyordu.

Marcus Aurelius'un yanında, bir doğa bilimci ve şimdi ünlü bir kaşif olan, Lacao'daki seyahatlerinin hikayeleriyle Londra'daki akşam yemeği partilerinin imrenilen bir konuğu olan kardeşi Miles Redmond tarafından yazılan tüm ciltler vardı.

"Miles neredeyse bir yamyam tarafından yeniyordu." Bunu neredeyse hafifçe söyledi. "Biliyor muydun?"

En ufak bir şaşkınlık belirtisi göstermedi, ama o zaman da anlaşılmazlıkta ustalaşmış görünüyordu.

"Kolay kolay yere düşmezdi. Miles biraz sinirli." Ona bakmak için döndü.

Yüzü hareketsiz ve sertti. Kolları çaprazdı. Biraz zırh gibi.

Rafta biraz daha ilerleyerek kitapların sırtlarını inceledi.

"Violet'in artık bir bebeği var. Ardmay Kontu ile evlendi. O bir kontes."

Bunu bilinçli olarak seçmişti. Omzunun üzerinden baktı. Adam hâlâ gözünü kırpmıyordu.

"Duyduğuma göre doğum yaparken neredeyse ölüyormuş," diye ekledi, neredeyse gelişigüzel.

Ve şimdi tamamen hareketsizdi. Ama şimdi ağzı daha beyazdı.

Bunu neden söylediğini tam olarak emindi.

Onda kötüye işaret eden bir tür sarmal potansiyel hissetti, bir şeyler gittikçe daha sıkı sarılıyordu. Yüzü gergindi, ağzının kenarları bembeyazdı.

Ama onu daha sıkı sarmaktan kendini alamıyor gibiydi. Kırılmasını istiyordu. *Sen orada değildin. Sana ihtiyacım vardı, seni özledim. Özledin. Her şeyi özledin.*

"Colin'in idam sehpasında neredeyse öldüğünü biliyor muydun?" ". Sesi yumuşak ve gergindi.

O korkunç sabah Londra'daki evlerinde ailesiyle birlikte oturmuş ve dua etmişti.

O zamanlar Lyon'u çok özlemişti. Keşke o da eve, onun yanına gelebilseydi.

Ama .

Colin yaşamıştı. Colin genellikle bu tür bir şansa sahipti.

Aniden tekrar ondan uzaklaştı rafın sonunda gözüne çarpan bir tür küçük heykele doğru döndü.

"Alabilir miyim?"

Kaba bir şekilde başını salladı.

Bir kuştı. Bir karahindibadan daha ağır olmayan, sevimli, kırılgan küçük bir şey. Onu kopardı ve avucunun içine tünedi.

"Bu bir origami turnası," dedi ona. "Origami, Japon kağıt katlama sanatıdır... bir kağıt yaprağının zekice, karmaşık bir şekilde farklı şekillerde katlanmasıdır. Hayvanlar, çiçekler ve benzerleri. Sıradan bir şeyin bu kadar kolaylıkla olağanüstü bir şeye dönüştürülebilmesi çok komik."

Arayışla ona baktı. Bunu neden söylediğini çok iyi biliyordu.

"Bunu bana bir kadın verdi. Şans getirmesi ve onu hatırlamam için." Ve *bunu* neden söylediğini biliyordu.

Elindeki küçük turna birdenbire bir engerek yılanı da olabilirdi.

Ve şimdi, görünüşte ne kadar medeni, görünüşte ne kadar sıradan olursa olsun, birbirlerine söyledikleri her sözün özünde kaynayan bir öfke, suçlama ve incinme olduğu açıktı.

Belki aşk da oradaydı.

Belki de artık sonsuza dek ayrılmazlardı.

Origami turnayı çabucak yere bıraktı.

Şimdi onu ateşe vermek istiyor.

"Biraz hava alsam iyi olacak. Neden sahilde yürüyüş yapmıyoruz Olivia?"

Ceketini aldı ve onun cevabını beklemeden döndü ve kapıdan çıktı.

O da aynı hızla onu takip etti.

Adımları cezalandırıcı derecede uzundu. Ona yetişmek için koştu. Adam ne özür diledi ne de yavaşladı. Kız da ondan bunu istemedi. Koşmak *istedi*.

"Diğer evleriniz nerede Lyon?"

"Louisiana'da bir çiftliğim var. Şeker kamışı. New York'ta bir tane. Fransa'nın güneyinde bir ev."

"Ama İngiltere
değil." Cevap
vermedi.

Sahilin kumu ayak seslerini susturana kadar ayakları patika boyunca çıtırdadı ve kadın onu kıyı şeridine kadar takip etti.

Tamamen yalnız görünüyorlardı. Gemi yok. Başka insan izi yok. Kuş yok.

"Şu anda İngiltere'de neredeyse istediğim evi satın alabilirim. Eğer İngiltere'de olmak isteseydim," diye ekledi soğuk bir şekilde. İronik bir şekilde. Soyutlanmış gibi.

Güneş neredeyse denize düşmüştü ve gün batımının canlı renkleri artık eski çürüklerin rengine dönüşüyor ve yerini gecenin mavi-moruna bırakıyordu. Hava hala yumuşak ve ılıktı, ama şimdi kenarlarında bir ısırik vardı.

"Papazın bir zamanlar ne kadar sıkıcı olduğunu hatırlıyor musun Lyon? Kuzenim Adam Sylvaine şimdi papaz. Ve oldukça da iyi. Kilise her hafta sonu dolup taşıyor. Muhteşem olmasının da yardımı oluyor."

Küçük, gergin bir tebessüm etti. Ve hiçbir şey söylemedi.

"Kız kardeşinin doğum sırasında öleceğini düşündüklerinde onu aradılar. Gecenin köründe. Evinizde bir Eversea. Jonathan'ın ona konyak teklif ettiğini söyledi."

Artık bir anıt gibi kaskatı kesilmişti. Kollarını göğsünde daha da sıkı kavuşturmuştu. Sanki bir şeyi içinde tutmaya çalışıyormuş gibiydi.

"Jonathan çok şaşırtıcı bir kadınla evlendi ve bu süreçte Londra'nın altını üstüne getirdi. Kendi yatırım grubunu kurdu. Ve parlamento için yarışıyor. Çocuk işçi reformuyla ilgilendiğini biliyor ? Jonathan Redmond, onca insan arasından. Bunu kardeşin yaptı."

Lyon, saçlarını yakasından kaldıran bir esinti dışında hareketsiz kaldı. Deniz şimdi, dolunayın bıraktığı bir ışık dilimi dışında mavi-siyahtı. Sakindi ve iç çeker gibi aralıklarla sahile dantel köpükler atıyordu. Bakışları oraya yönelmişti. Ondan uzağa. Sanki o bir acı kaynağıymış gibi.

"Merak ediyorum da Olivia, tüm bunların amacı benim bunların hiçbirini bilmediğimi mi ima etmek -ki biliyorum ya da çoğunu- yoksa sadece umursamadığımı mı? Yoksa her ikisi de mi?"

Çok ama çok yavaş söyledi. Tehlikeli derecede yavaş. Sesi, ona kulak verecek kadar mantıklı olan herkes için bir uyarı içeriyordu.

Öfkeden titriyordu.

Ama kendini durduramadı. Onu kışkırtma ihtiyacı ivme kazanmıştı.

"Fark etmez, değil mi? Kaçırdın. Hepsini. Bütün bu şeyleri. Hepsini... çünkü... sen... . . *kaçtın*."

Sonra çok yavaş döndü.

Ondan uzaklaşmak için geriye doğru iki adım atmayı akıl etti.

Çünkü öfke ondan dalga dalga yayılıyordu. Sanki bir fırının kapısını açmış gibiydi.

Sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu.

"Kaçtı," dedi dikkatle. Sanki yeni bir dil öğreniyormuş gibiydi.

Yerinde durdu.

Ama adam onun sesini çalmıştı, o yüzden sadece başını salladı.

"Kaçtı," diye tekrarladı. Bu sözcük kuşkulu ve iğneleyiciydi. "Bir korkak için ilginç bir kelime seçimi."

Sesindeki küçümseme yakıcıydı.

Nefesini ciğerlerinden söküp aldı. "Ben bir-"

"Co-ward," diye telaffuz etti, dayanılmaz bir kesinlikte. Sanki ona yeni bir kelime öğretiyormuş gibi.

Zihni şok içinde karardı.

"Nasıl. Cüret. Sen. *Kaçan* sendin."

Kısa ve şaşkın bir kahkaha attı. "Ah, Olivia. Şu haline bak. Öfkenle beni nasıl korkutamayacağını hatırlamalısın. *Seni tanıyorum*. Ve doğruyu söylüyorum. Dahası, senin de bunu bildiğini düşünüyorum."

"Beni *tanıyor* musun? Hâlâ tanıdığını mı sanıyorsun? Çok sinirlisin."

Ama bu palavraydı. Çünkü doğruydu. Ve büyük olasılıkla o da bunu biliyordu.

Ne de olsa her zaman ondan bir adım öndeydi.

Ve Şimdi yıllardır kendisinden sakladığı bir Şeye doğru hızla ilerliyorlardı.

Gerçeği.

Şimdi de durduramazdı.

"Gerçekten de çok sinirliyim," dedi sakince, acımasızca. "Ve seni tanıyorum. Her zaman çok cesur olduğunu düşünmüşümdür. Yoksulların, ezilenlerin, sesi çıkmayanların hakları konusunda çok tutkuluydun. Düşündüğünü söyleyen bir kadın. Bu kadar önemsedığın için sana acı çekerek hayranlık *duydum*. Sana layık olmak istedim. Oysa sen aslında sadece korkmuş küçük bir kızdın."

Sözleri soğuk ve acımasızdı.

Saldırı yüzünden ruhunun büzüştüğünü hissedebiliyordu. Sesi kısılmıştı. "Ne yaptığını bilmiyorsun."

"Ve hala korkuyorsun, garanti ederim. İstememeniz gerektiğini düşündüğünüz Şeyleri istemekten korkuyorsunuz. Bir Şeyler hakkında ne kadar güçlü hissettiğinden. Ne kadar çok, ne kadar *çok* ..." Adam ona doğru bir adım attı, ama kadın yerinde durdu. "...beni ne kadar çok, ne kadar çok istediğinden. Kelimenin tam anlamıyla. Benim dışımda herkes için savaşacak cesarete sahip olman beni öldürdü Olivia. Eğer ben babamın eseriysem, sen de ailenin ."

"Lyon . . . Sen-"

Onu duymadı. Tüm bunlar, bir yanardağ gibi, belli ki yıllardır uykudaydı.

"Sana ayı verirdim. Ben de verebilirdim Olivia. O gece senden inancını istedim. Ve sen bunu *küçümseyerek* geri çevirdin. Çünkü. Çünkü korkuyordun. Korkuyordun."

Dayanılmazdı.

"Lyon . . . Lütfen ... anlamalısınız ..."

"Bende ölümcül ve telafi edilemez bir Şey gördüğüne inanıyordum ve buna katlanamıyordum Olivia. Artık sadece bir korkak olduğunu biliyorum. Gerçekten de bundan daha karmaşık değildi."

Sessizlik korkunçtu. Nefes alış verişlerinin gürültüsüyle doluydu. Sanki sonunda birbirlerinden ayrılan gladyatörler gibi boğuşuyorlardı.

Elleri yüzüne gitti ve kesik kesik sıcak bir nefes çekerken ciğerlerini bir fırın hissetti.

Gerçek şu ki, o . Herkes onun hakkında haklıydı. Tüm söylentiler ve efsaneler doğruydu.

Onun kalbini kırmıştı.

Ve bunu yaparken, isteyerek, belki de kalıcı olarak, kendi kendini kırmıştı.

Ve onu seven diğerk herkesin.

Hepsi onun için savaşmaktan çok korktuğu içindi.

Bölüm 18

"LYON . . . ANLAMAK ZORUNDASIN ... Gideceğini hiç düşünmemiştim," dedi kırık bir sesle. "*Gitmeni* istememişim. Gitmemeliydin. Gitmemeliydin. Gerçekten *gitmemeliydin*."

Sesi ıstırap içinde dönüyordu, bırakın kendini, kimseye göstermediği ıstırap onu paramparça etmesin diye.

Dizlerinin üzerine çöktü ve elleriyle yüzünü kapattı. Sıcak, kesik kesik bir nefes çekti. Ve sonra bir tane daha.

Ve dışarı çıkan hıçkırık, kendi kalbinin bir parçası da olabilirdi.

Bir çirkin hıçkırık diğerini takip etti. Eski gözyaşları. Çok uzun zamandır tutulan.

O gittiğinden beri onun için hiç ama hiç ağlamamıştı.

Bir an sonra onun yanında dizlerinin üzerine çöktüğünü hissetti. "Oh, Tanrı aşkına. Kızım benim. Benim tatlı kızım. Tanrı aşkına.

Ağlama. Lütfen ağlama. Seni *ağlatmak* istememişim." O

kadar yumuşak söyledi ki, neredeyse paniklemişti.

Çırpınıyordu.

Neredeyse komikti.

Başka kimse ona böyle seslenmiyordu. Başka hiç kimse onun

Tatlı.

Kimse onun gerçekte ne kadar hassas olduğunu bilmiyordu.

Başka hiç kimse onu gerçekten incitememişti. Başka kimse onu kendinden kurtaramazdı.

Ve tüm bunlar kendini geriye doğru kumların üzerine atmasına, bir kolunu gözlerinin üzerine atmasına ve hıçkıra hıçkıra ağlamasına neden oldu.

Hiçbir şey söylemedi.

Belki de onu dehşete düşürmüştü ve nutku tutulmuştu.

Orada kumların üzerine uzandı ve saçlarının onunla dolacak olmasını, elbisesinin arkasının muhtemelen mahvolacak olmasını ya da saygınlığının paramparça olmasını umursamadı ve sanki dünyanın sonuymuş gibi ağladı. Sanki onu yeni baştan kaybetmiş gibi.

Bir noktada nazik eller şefkatle başını kaldırdı.

Adam katlanmış bir paltoyu yastık olarak altına iterken kadın boyun eğdi.

Palto tıpkı onun gibi kokuyordu. Ve tıpkı onunla ilgili her şey gibi, rahatlatıyor ve heyecanlandırıyordu.

Büyük bir iç geçirdi ve tekrar içine . Hıçkırıkların onunla işi bitmiş gibiydi.

Sonunda kolunu gözlerinden ayırdı. Ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

Tam karanlıktı. Bir şekilde tüm gece temizlenmiş gibiydi. Yıldızlar neredeyse yakıcı bir parlaklığa sahipti.

Huzurlu, boş ve sınırsız hissediyordu. Kum ya da gökyüzü de olabilirdi.

Kalp kırıklığının uzun zamandır neredeyse tüm benliğini da bu sayede biliyordu.

Şimdi onu serbest bıraktığına göre, kim olabileceğini bilmiyordu.

Boşluğun içinde hareketsiz yatıyordu.

Başını yana doğru eğdi. Lyon oradaydı, şimdi çoğunlukla gölgede, kollarını dizlerine gevşekçe sarmış, suya bakıyordu, profili gölgeye kazınmıştı.

Gezegendeki başka hiçbir ruh onu bu kadar kötüleyemezdi. Bu kadar biliniyor ve anlaşılıyor olmanın verdiği bir huzur vardı, bu aşağılanmak anlamına gelse bile.

"Haklıydın," diye fısıldadı. " konuda. Ben bir korkaktım."

Hızla ona döndü. Ve sonra kısa, espriz bir kahkaha attı.

"Daha fazla kendini kırbaçlamadan önce Olivia -ki bunların hepsi haksız değil- işin aslı Pennyroyal Green'den ayrılmak zorundaydım. Seninle ya da sensiz. Ve ben bunu sadece

Son zamanlarda. Belki de sonunda ... belki de sonunda her şey en iyisi içindi."

Sesi de sessizdi ve neredeyse sürükleniyordu. İşte o zaman ona söylemek istediği şeyi söylediği aklına geldi ve belki o da kendini boş ve arınmış hissediyordu.

Ama şimdi kimdi onlar?

Sonunda -dediği gibi- bitmişler miydi?

Onları birbirlerinden uzaklaştıran her şey nasıl en iyisi olabilirdi ki?

Ama Lyon babasıyla onun hakkında konuştuğunda, Isaiah Redmond'un Lyon'un kanatlarını acımasızca kırpma tehdidini yerine getireceğini de biliyordu: ödeneğini elinden almak, Isaiah'ın uygun gördüğü bir evliliğe zorlamak, Lyon tam da Isaiah'ın istediği şeyi yapmazsa onu sevdiği her şeyi kaybetmekle tehdit etmek.

Bu Lyon için tahammül edilemez ve tanık olmak da dayanılmaz olurdu.

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum Lyon. Bu konuda da haklı olduğuna inanıyorum. Başka seçeneğiniz yoktu."

Onu şaşırtarak güldü, gerçek bir kahkaha. Memnun bir iç çekişe dönüştü.

"Oh, Liv. Bu sonuca için beyninin nasıl çalıştığını *duyar gibiyim*. Sana hiçbir zaman bir şey açıklamak zorunda kalmadım. Bu her zaman bir lükstü. Hiçbir fikrin yok. Seninle olmak. . . .dar ayakkabılardan kurtulmak gibiydi. Sadece çok daha heyecan vericiydi elbette."

Gülümsedi. Tanrım, onun ne demek istediğini biliyordu. Ondan önce ve o gittiğinden beri, neredeyse diğer herkese uyum sağlamak için varlığını ya daraltmış ya da çok ince bir şekilde bükmişti.

Onunla sadece tamamen kendisiydi. Bu acı tatlı bir farkındalıktı.

"Ve benim babamın eseri olduğum konusunda tamamen yanılmadın," diye ekledi. Sesi şimdi daha kalındı.

"Nadiren *tamamen* yanılıyorum," diye mırıldandı. "Ve baban birkaç muhteşem şey yaratmayı başardı. Örneğin sen."

Bir şekilde onun gülümsediğini hissedebiliyordu. Havadaki değişikliklerle ilgili bir şey. Sanki onun ruh hali onun kişisel havasıydı.

Adam dostça bir iç çekti ve sonra uzun bedenini açarak onun yanına uzandı, ellerini başının arkasında birleştirerek yastık yaptı.

Tüm bunları ne kadar uzun boylu, ne kadar güçlü ve ne kadar tehlikeli bir erkek olduğunu vurgulamak istercesine yavaşça yaptı.

Aralarındaki o birkaç santimlik boşluk neredeyse titreşiyordu. Yine de Atlantik Okyanusu'nun tamamı da olabilirdi.

"Lyon?" Hıçkırık sesi çığ çıkmıştı. "Mmm?"

"Seni incittiğim için çok ama çok özür dilerim."

Uzun zamandır söylemeyi arzuladığı

sözler. O hiçbir şey söylemedi.

Nefesini tuttu.

Uzun zamandır yarattıkları huzur yeniden gerilime dönüşmeye, kulaklarında çınlamaya başladı.

Affet beni, diye sessizce yalvardı. *Bağışlanmaya ihtiyacım var.*

"Beni küçümsediğini sanıyordum." Belli ki düşüncelerini toparlıyordu.

"Ben asla-"

"Ve biliyorsun... Her zaman sana zarar vermeden önce öleceğimi düşünmüşümdür. Seni incitmeye cüret eden başka birini kesinlikle öldürmek isterdim. Yine de aynı zamanda seni incitmek istedim. Gittiğimi umursamanı istedim."

Konuşmayı kesti.

Nefesi kesilmiş gibiydi.

"Oh Tanrım. Lyon.

Önemsedim."

Çatlak, fısıltılı kelimeler. Yine de onsuz geçen yılların ıssızlığını ve tüm kalbini barındırmayı başardılar.

İç çekti ve yan yatarak başını elinin üzerine koydu ve ona baktı. Yüzünde gölgeler ve ay ışığı vardı.

"Ben de üzgünüm," diye

fısıldadı. Ve o zaman iş bitmişti.

Sözlerinin bir süre havada usulca asılı kalmasına izin verdiler.

"Bizim için bir yol bulurdum Olivia."

"Biliyorum. Senden gerçekten şüphe ettiğimi hiç sanmıyorum. Sadece sen benden daha yaşlıydın. Daha tecrübeliydin. Her zaman biraz daha hızlıydın. Bazen bu fazlaydı. Bazen kendimi bir şeye kaptırmış, biraz zorlanmış hissediyordum. O gece böyle bir karar vermeye hazır değildim."

Bunu uzun bir nefesle içine çekti.

Ve iç çekti. "Bunun doğruluğundan o kadar emindim ki, sanırım. Kendi *doğruluğumdan*. Çok kibirliydim. Genç ve yenilmez falan."

Gülümsedi. "Aşk hakkında ne biliyorduk ki?"

Ve işte oradaydı. Kelime. Her nasılsa, artık numara ya da savunmadan tamamen arınmış oldukları için bunu söylemek daha kolaydı. Ondan korkusunu kaybetmişti çünkü bu sadece gerçektir, tıpkı altlarındaki kum ve üstlerindeki gökyüzü gibi sadece *olan* bir şeydi.

"Aşk dolu bir tüfek gibidir," diye düşündü. "Ve yine de herkes için mevcuttur. Her zaman ..." Bir silah çıkarıyormuş gibi yaptı. "Al bakalım! Bununla kendini ya da başkalarını öldürmemeye çalış. Gençlerin buna yaklaşmasına izin vermemeliler."

Ama hala aşktan sanki onlardan ayrı bir şeymiş gibi, sanki manzaranın bir parçasıymış, bir hatıraymış, şu anda onlara ait olan bir şey değilmiş gibi bahsediyorlardı.

Güldü. "Ah, ama gençler aptal olmasaydı tür asla devam etmezdi."

Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını araladı. Sonra durdu ve başını hafifçe salladı. "Söylediğin şeyler, Olivia. Ben sadece ..." Başını bir kez daha salladı.

Bir şey söyleyemeyecek kadar onun zevkiyle doluydu. Ona gülümsedi.

Bir an için onun nefes alışını ve sahile doğru koşan ve tekrar denize doğru kayan dalgaların yalayışını ve iç çekişini dinledi. Hepsi buydu ve sonsuza dek yeterli görünüyordu. İhtiyacı olan tek şey buymuş gibi görünüyordu.

O zamanlar ona hiç yüksek sesle "seni seviyorum" dememişti. Bundan hep pişmanlık duymuştu.

Kendini beğenmemekten o kadar bıkmıştı ki. Onu sevdiğini söyleyen iyi bir adamla nişanlanmıştı ve onunla birlikte bir hayat hayal etmeye başlamıştı; aile, arkadaşlar ve nihayetinde çocuklarla çevrili, büyük, tutarlı, saygın, rahatlatıcı ve güvenli bir hayat. Her kadının sahiplenmekten gurur ve ayrıcalık duyacağı bir hayat ve bir adam.

Bir gün sevebileceğini hayal ettiği bir adam.

Landsdowne'u ya da kendisi de dahil olmak üzere hiç kimseyi bir daha incitmek istemiyordu. Acı çekmekten çok yorulmuştu. Belki de sadece çok fazla şey *hissetmekten* yorulmuştu.

Ama kalbinin atmasını engelleyemediği gibi Lyon'a dokunmamayı da başaramadı.

Parmak uçları usulca yanağına indi. Hoş karşılandıklarından emin değildi.

Nefes alışının durduğunu duymak yerine hissetti.

Bir önceki anın yumuşak huzuru bir anda yok olmuştu. Ve her şey alamet, beklenti ve temkinlilikti.

Onun gözlerindeki ifadeyi kendi gözlerindeki ifadeden daha fazla göremiyordu.

Parmaklarını onun çene çizgisi boyunca usulca sürükledi. Bunu kendi çenesi kadar iyi biliyordu. Sırf ona dokunduğu için yüzünde ona duyduğu arzunun alevlenmesini izlemek dünyanın en büyüğü şeyi gibi gelmişti.

O zamanlar birbirlerinden sadece bu kadarını alabilirlerdi, daha fazlasını değil.

Belki de bu her zaman doğru olacaktı.

Hala. Parmakları adamın boğazında geziniyordu. Nabızı hızlı ve sert atıyordu.

Ve işte böyle, arzunun tırtıklı kenarlarının etrafına yerleştiğini hissedebiliyordu.

Ve sonra yüzü alçaldı. Dudakları onunkilere dokundu.

Tereddütle.

Çok yumuşak.

Ve belki de, onun gibi, yeni acılara karşı temkinli.

Ama bedenleri, hücrelerinde birbirlerinin anısını barındırıyordu. Ve dudakları buluştuğunda, açlık ve kutlama hızla içeri girdi ve duyguyu ve ihtiyatı süpürdü.

Bunu nasıl yapacaklarını biliyorlardı. Ne de olsa ona öğretmişti ve o da ona ilham vermişti.

Ağız onunkinin altından ayrıldı ve sonra ...

Tanrım, ağzının eşsiz, baş döndürücü tatlılığı, sıcaklığı ve sateni. Hatırlanan zevk. Kesinlikle hiçbir uyuşturucu daha çökertici olamazdı.

Arzu sinir uçlarında kükredi ve parmakları adamın saçlarına dolandı ve kendini kaybetti.

"*Liv.*" Yarı iç çekiş, yarı inilti, hepsi teslimiyet.

Kendini onun yanına indirdi ve birbirlerinin kollarına girdiler. Vücudunun onunkine uyumu çok doğru, çok tanıdıktı. Ama içinde hem tehlikeli hem de baştan çıkarıcı yeni bir vahşet vardı. Kadının duvar gibi göğsü, bunun dünkü Lyon olmadığını hatırlatıyordu. Belki de şu anda onun hakkında bilmesi gereken her şeyi biliyordu.

Ama onu istediğini biliyordu.

Adamın eli aşağı kayarak kadının kalçasını kavradı ve onu artık sertleşmiş olan sikine doğru bastırdı. Zevk onu böldü ve adam öpücüğü daha derinden almak için onun üzerinde yükseldi ve sarıldılar, öpücük yutuyor, neredeyse cezalandırıyordu.

Ve sonra aniden ağzını ondan çekti.

Kendini kollarının üzerinde yukarı itti, uzun, titreyen bir nefes aldı.

Yuvarlandı, düz yattı. Ondan uzağa. Kolları sanki onu sardığı için disipline etmek istercesine sertçe iki yanında duruyordu.

İkisi de sersemlemiş bir halde yatıyorlardı ve bir kez daha ayrı Kendini dünyalar arasında, bağlantısız hissediyordu.

Mantık ve yerçekimi bile Lyon'a yenik düştü.

Vücudunun her zerresi sanki vurulmuş bir gong gibi gümbürdüyordu.

Sonunda sessizliği bozdu.

"Ben artık bir çocuk değilim Olivia. Bir daha asla pantolonumun içine dökmeye niyetim yok."

Kaba ama oldukça dürüsttü.

"Anlaşıldı."

Adam şaşkınlık içinde başını çevirip ona baktı.
Ve sonra kısa bir kahkaha attı.

Sonunda Lyon'dan başka şeylerin, örneğin havanın soğumaya başladığının farkına varıncaya kadar, her ikisi de geri çekilmiş yay kırımları gibi gergin, tam bir sessizlik içinde yattılar.

Adam ayağa fırladığında kadın irkildi.

Sanki bir avı hayranlıkla izliyormuş gibi bir an ona baktı ve sonra elini uzattı.

Kadın onu yakaladı ve adam da alaycı bir onu ayağa kaldırdı.

"Mükemmel! Gemideki leziz yemeklerden dolayı şimdiden biraz ağırlaşmışsın Liv."

"Canavar," dedi kin gütmeyen.

Ne zaman o oldu Dümdüz, o keşfedildi ve
Dünya oldu Hala biraz dönüyor.

Dünyada Lyon Redmond gibi bir sarhoş edici yoktu.

Elini aniden bıraktı ve topuklarıyla küçük kum püskürterek hızla uzaklaştı.

"Neredesin, nesin sen?"

Dönüp birkaç adım geriye doğru koştu, gözleri gökyüzündeydi ve sonra aniden durdu.

"Olduğun yerde kal!" diye emretti.

Kolunu muzaffer bir akrobatın inişi gibi uzattı ve elini törenle havaya kaldırdı.

"Şimdi yukarı bak Liv. Elime bak." O
da baktı.

Ve bir de ne görsün, ayın parlak küresi tam orada, avucunun içinde duruyordu.

"Ohhh," diye nefes aldı.

Güzel, mükemmel ve büyüleydi. Ve bir
illüzyon.

Sonra kolunu sardı ve kriket oynar gibi ayı ona atıyormuş gibi yaptı.

Eğildi ve kollarını başının üzerine doğru savurdu.

Başını salladı ve neşeli bir şekilde içini çekti. "Yakalaman üzerinde çalışmamız gerekecek, Eversea, eğer bir daha

iyi bir kaleci olmak için."

Kolunu indirdi, ayı gökyüzünde bıraktı ve ileriye doğru yürüdü.

Güldü ve ona yetişmek için çabaladı, çıplak ayakları ipeksi kumlara batıyordu ve kendini her adımın tadını çıkarırken buldu, çünkü her adım onu ona daha da yaklaştırıyordu.

Onu beklemek için durması gerektiğini hatırladı.

Ah, TAVAN, eski dostum, diye düşündü Lyon alaycı bir tavırla. *Yine karşılaştık.*

Tavanların ona hep Olivia'yı hatırlatıp hatırlatmayacağını merak etti.

Eve girdiklerinde sessizce ayrı odalara gitmişlerdi.

Giysilerini çıkarıp yatağa girmiş ve boşuna uyumayı beklemişti; tıpkı eski günlerdeki gibiydi.

Biraz daha yaşlıydı, belki biraz daha bilgeydi, sonsuz derecede daha bıkkındı. Bıçaklanmış ve vurulmuştu ve epeyce bıçaklanmış ve vurulmuştu. Acımasız fırsatçılığın, kanunsuzluğun ve idealizmin keskin bir karışımıyla bir servet biriktirmiş ve neredeyse yenilmezlik hissini kazanmıştı, ellerindeki ve kalbindeki nasırlardan bahsetmeye bile gerek yoktu.

Yine de burada, ağır bir yarayı deşmemeye çalışan bir adam gibi kaskatı yatıyordu. Sanki ilk kez göğsüne dokunmuş bir çocuk gibi kararsızdı ve savunulamaz bir şehvetle yanıyor, yanıyor, yanıyor.

Ve tek gereken onun kollarında geçirdiği birkaç dakikaydı.

Kendisiyle ve her şeyle karanlık bir şekilde eğleniyordu.

Bazı açılardan bu acı gerçekten operatikti, efsanelere konu olacak türdendi. Trajikti, tüketiyordu, tüm o lanetli ve yıldızlar arası aşıklar saçmalığı, vesaire. Kadın onun Aşil'in topuğuydu, asla iyileşmeyecek Chiron yarasıydı.

Öte yandan, hiçbir şey bundan daha sıradan olamazdı. Çünkü ikisinden önceki erkekler ve kadınlar bunu yapmamış olsalardı, ne efsaneler, ne operalar, ne oyunlar, ne de flaş baladlar *olurdu*.

zamanın başlangıcından beri tekrar tekrar belirli sonuçsuz pas de deux.

Ona Cadiz'deki evini göstererek ne kadar yanıldığını kanıtlamak istediğini düşünmüştü. Ona neye sahip *olabileceğini* göstermek için.

Şimdi bunun sebebinin, sadece ona layık olduğunu bilmesini istemesi olduğunu biliyordu. Tek istediği de buydu.

Ve kadın haklıydı. Bunu daha önce tam olarak görememişti ama onu zorlamıştı. Ailesinin onun için ne kadar değerli olduğunu biliyordu, özellikle de kardeşlerini savaşta kaybedebileceğinden beri. Hayatında yeterince belirsizlik vardı. Ve yine de ondan belirsizliğe doğru birlikte ilerlemelerini talep etmişti.

Sadece aşkın yeterli olduğunu düşünmüştü. Yatağında huzursuzca kıpırdandı.

Onu bu gece alabilirdi.

Belki de onu bu gece götürmeliydi.

Onu hâlâ bu gece alabilirdi. Sadece birkaç oda ötede yatıyordu.

İstedikini elde etmek için Olivia'nın kendi tutkusunu ve duygusallığını nasıl kullanacağını biliyordu.

Ama sonra ne olacak?

Landsdowne gibi bir adamı boynuzlamaktan zevk almayacak kadar onurlu ve terbiyeliydi. Ya da başka bir adamla nişanlı bir kadının bekaretini bozmaktan.

Ama bu mantığın arkasına baktığında gerçeği biliyordu:

Vurulmaktan ve bıçaklanmaktan kurtulmuş olabilir.

Ama Olivia Eversea hâlâ onun nasır tutmuş kalbini dilim dilim doğrayabilecek bir usturaydı.

Her zaman öyleydi.

Her zaman öyle olup olmayacağını merak etti.

Ve Tanrı yardımcısı olsun, bunu tekrar yaşayacak kadar cesur olduğundan emin değildi.

Sonunda uyuduğunda, yalnız uyudu.

Bölüm 19

SABAH pencereden içeri doldu, deniz meltemi temizledi, ışık o kadar saf ve parlaktı ki odadaki her şey tek bir yumuşak parıltıda birleşti, duvarlar, pencereler, perdeler, yerler.

Pırıl pırıl parlayan bir marmelat kavanozu ve içinden çıkan parlayan bıçak sapı dışında her şey.

Lyon masada oturuyordu, yanındaki tabakta küçük bir kızarmış ekmek yığını vardı, dirseğinin yanındaki fincandan buhar yükseliyordu.

Onun karşısındaki sandalyeye kaydı ve çenesini ellerinin üzerine koydu.

Şaşırtıcı derecede ince bir porselen cezveden bir fincan kahve doldurdu ve ona doğru itti.

"Kaşlarını yakacak." Sesi hâlâ uykudan kalma çakıllı bir tondaydı ve sanki parmakları ensesindeki kısa tüylerle oynuyormuş gibi duyularını etkiliyordu.

İzledi, onun tadına bekledi.

"À votre santé." Kadeh kaldırdı, bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. "Eh?" dedi mutlu bir şekilde.

"Eh!" diye onayladı ve canlandırıcı bir yudum daha aldı. "Bu harika. Lavın tadını hep hayal etmişimdir."

"Türk," dedi kısaca. Ve belli belirsiz gülümsedi.

Ona gülümsedi. Adamın gözlerinin altında bir çift leylak rengi gölge kıvrılmıştı ve kız da onunkilerle aynı renkte olduğundan şüpheleniyordu. Belli ki ikisi de iyi uyumamıştı. Mecazi anlamda birbirlerinin bedenlerini ateşe vermişler ve sonra da kendi yataklarında yanmak üzere ayrı yollara gitmişlerdi.

Kendisinin tavanı ezberlediği gibi onun da tavanı ezberleyip ezberlemediğini merak etti. Muhtemelen bu yolculukta aldığı tüm kiloları şiddetli bir şekilde dönüp durarak vermişti.

Ama dün gece o öpücüğü durdurmakta çok haklıydı.

"Korsan gibi görünüyorsun," dedi. Ve tehlikeli. Ve çekici. Ve insan. Ve savunmasız.

Siyah bıyıkları gözlerini daha da mavi gösteriyordu.

Seçtiği kelimeler karşısında gözleri bir an parladı. Hiç de boş değildi.

Hızla gülümsedi ve utangaç bir elini çenesinde gezdirdi. "Görünüyorsun ..."

Gözleri onun yerine cümleyi tamamladı.

Eğer biri tek bir bakışla , az önce bunu yapardı.

Bir dilim kızarmış ekmeğe uzandı ve bir kavanoz marmelatla birlikte tabağı ona doğru kaydırıldı. En sevdiği.

"Evin tüm lüksleri," dedi. O bakıştan sonra sesi biraz zayıf çıkmıştı.

Bıçağı eline aldı ve Genevieve'in sevdiği ressamlardan biriymiş gibi marmelatı ekmeğin üzerine sürdü.

Şaşkınlıkla onu izledi.

Bir ısırik almadan önce yaptığı işi hayranlıkla seyretmek için durakladı. "Tamamen kapalı olmak zorunda mı?" Sesi büyülenmiş gibi geliyordu. "Evet," dedi kadın kolayca.

Bunun üzerine gülümsedi.

Birbirlerini çok iyi tanıyorlardı ama bilmedikleri o kadar çok şey vardı ki, mütevazı şeyler.

Isırdı. Cennet gibi. Ekmek ve marmelatın tadı hiç bu kadar muhteşem olmamıştı.

Çiğnemeyi bitirdiğinde, "Banyo yapmak istiyorum," dedi.

Çiğnemenin ortasında durdu ve belli belirsiz bir şaşkınlıkla onu inceledi, sonra sanki gerçekten kirli olup olmadığını anlamak istercesine bir bakış attı.

"Ben bir kadını," diye belirtti. "Çeşitli yarıklarımıdaki kuma karşı toleransım şüphesiz sizinkinden daha düşük."

". "

Kızın açlıktan ölmek üzere olan bir kurt gibi ekmeğini parçalamasını onaylayarak izledi. Hayatında hiç bu kadar aç olmamıştı.

"Tam yerini biliyorum," dedi sonunda. Sesi gizemli geliyordu.

"Yer mi?"

"Henüz bir küvetim yok, muhtemelen fark etmişsinizdir, olsa bile bunu sağlayacak bir ev personeli yok. Gördüğünüz gibi, sadece ben ve iyice yıkanmak istediğimde, ben ..." Ve çenesiyle pencereyi işaret etti.

"Bana okyanusa girmemi söyleyemezsin!"

"Sana bir şey yapmanı *söylemeyeceğim*. Bu konuda ne hissettiğini açıkça belirttin." Bunu bir tür zevkle söyledi. "Sadece sana göstereceğim."

Kendi ekmeğinden bir ısırık daha aldı, sonra kadının yüzünü inceledi. Ekmeği yere bıraktı.

"Bayılacaksın," dedi nazikçe ve tam bir güvenle. Her zamanki gibi hem sinir bozucu hem de umutsuzca çekiciydi. Sanki kız kolayca ürken bir kısraktı ve hayatının tüm amacı onu sevdiği şeylere yönlendirmektir.

"Jonathan'ın kendi yatırım grubu mu var diyorsunuz?" dedi birden. "Haberleri takip etmek için kendi yöntemlerim vardı ama bu kısmı duymamıştım."

Güzel bir sabaha doğru yola çıkmışlardı. Sırt çantasına birkaç şey atmıştı; peynir, ekmek, küçük bir şişe şarap ve rulo haline getirilmiş birkaç battaniye... Sırt çantasını elinde sallıyor ve tanımlanamayan bir melodiyi ıslıkla çalıyordu. O kadar dolambaçlıydı ki, kendi icadı olduğundan şüphelendi ve bu da onu gülümsetti.

Üzerlerindeki parlak mavi gökyüzü tam bir mutluluk rengiydi, bir karnaval gölgesi kadar neşeliydi. Güneş hafif ama parlaktı, hava hafif nemliydi ve o, bir bone getirmeyi ya da çorap giymeyi akıl edemediği gerçeğine hayret etti. İçinde bir tarak olmasına rağmen, gereklilikten çok alışkanlıktan dolayı retikülünü eline almıştı. Kâfir olmaya ne kadar da çabuk alışmıştı.

"Parlamento için aday olacağını söylüyorlar," diye hatırlattı ona. "Çocuk işçiliği reformu konusunda çok tutkulu."

Lyon şaşkınlıkla başını salladı. "İşin içinde bir kadın olmalı."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü her şeyi yapmamızın nedeni kadınlardır."

Bu konu hakkında düşündü. "Elbette bir genelleme."

"Ama ne yazık ki analiz edildiğinde ortaya çıkıyor."

Analizin Olivia'nın en sevdiği şey olduğunu bildiği için ona bir bakış attı.

Gülümsedi, tanınmaktan hoşlanıyordu.

"Jonathan mayısdeğil var bitti o at hepsi Eğer sen yapmamıştı. Pennyroyal Green'den ayrıldı."

O zaman ona sertçe baktı.

Ve bir kuluçka havasına bürünecek kadar uzun süren bir sessizliğe gömüldü.

Ne olursa olsun, onun da ailesini özlediğini biliyordu. "Bu sabah felsefe mi yapıyoruz Olivia?" dedi.

Sonunda.

"Ağda yaptığım zaman genellikle böyle yaparım." Güldü.

Hayatının geri kalanında onun kahkaha sesinin kalbini yerinden oynatıp oynatmayacağını merak etti, çünkü bu kahkaha hayatla ilgili her şeyi tuz ya da marmelat gibi daha iyi hale getiriyordu.

Hafif bir yükselti tırmanıyorlardı ki, okyanusun sahile vuran ve tekrar yuvarlanan nabzından farklı, sürekli, yumuşak bir uğultu olan acele bir sesin farkına vardı. Tepeye vardıklarında, adam onun eline uzandı.

"Birazdan aşağı ineceğiz ve burada zemin biraz kaygan olabilir, bu yüzden ..."

Ona elini uzattı. Elini onun elinin içine soktu ve birden kendini utangaç, ciddi ve kız gibi hissetti.

"Çevikliğime güvenmiyor musun?" dedi hafifçe.

"Ondan değil. Sadece refakatçim olmadan yuvarlanarak ölmek istemiyorum."

Güldü ve sonra adam onu öne doğru çekip oldukça dik bir yokuştan aşağı indirirken, kolunu ustalıkla, zahmetsizce, bir geminin dümeni gibi bükürken küçük bir nefes verdi. Onun gücü

hem şok edici hem de alçakgönüllü ve doğuştan. Çelik bir çubuğu tutuyor da olabilirdi.

Küçük bir sıçrayışla dar bir altın kumsal şeridine indiler. "Tamam o zaman," dedi tek söylediği.

Konuşamıyordu.

Yüksek taşlardan ve sarp kayalıklardan oluşan bir tür sepetin içine yerleştirilmişlerdi.

Ayaklarının dibinde turkuaz renkli havuz parıltıyor, hafif dalgalı bir oval şeklinde belki elli ya da daha fazla metre boyunca yayılıyor, sonra bir kesme işaretinin kuyruğu gibi kıvrılarak devasa bir kaya çıkıntısının ötesinde kaybolan daha küçük bir havuza dönüşüyordu. Yüzeyi titriyordu, en ucundaki şelale tarafından nazikçe rahatsız ediliyordu, yaklaşık Lyon kadar uzun ve tahmin etmesi gerekirse iki landaus uzunluğunda sonsuz bir köpüklü su akıntısı. Suyun nihai kaynağını göremiyordu; tepelerindeki başka bir sarp tepeden dökülüyordu ve havuza boşalmadan önce taş çıkıntılardan aşağı yuvarlanarak son buluyordu.

Arkasında yumuşak ve gölgeli bir taş girintisi vardı. Görünüşe göre düz.

Tüm dünyaya bir sahnenin üzerindeki dantelli beyaz bir perde gibi görünüyordu. "Eden."

Bu kelimeyi yüksek sesle söylediğini fark etmemişti. Daha çok ruhunun derinliklerinden gelen bir nefes gibiydi.

"İlk gördüğümde ben de aynen böyle düşünmüştüm." Bir daha sessizce hayranlıkla izlediler.

"Şimdi tüm giysilerini çıkar ve şelalenin altında durup yıkan."

Başını ona doğru çevirdi.

Elini uzattı ve törenle açtı. İçinde bir kalıp sabun vardı.

Kahverengileşmiş eline karşı çok beyaz görünüyordu.

Ona baktı.

Sonra temkinli bir şekilde ona baktı.

"Sabun Fransız . Bir kokla."

"Sana inanıyorum," dedi kuru bir sesle. "Ondan önceki cümle beni duraksattı."

Bir sessizlik daha. Bu sırada göz göze geldiler ve yüksek sesle çok şey düşünöldü ama konuşulmadı.

"Ben burada kalacağım." Havuzun, çıkıntının arkasında kaybolan küçük kıvrımlı kısmına doğru bir süpürme hareketi yaptı. Kesme işaretinin küçük kuyruğu. "Ve kendi abdestimi kendim alacağım. sona oldukça sığ ve sanırım siz bile içinde ayakta durabilirsiniz. Ben seni göremem, sen de beni göremezsın. Gerçi suyun arkasında durursanız, nerede olduğumdan bağımsız olarak bir şekilde örtölü olmanız gerekir."

Şelaleye doğru döndü. Sonra tekrar ona. Sonra tekrar şelaleye. Sonra tekrar ona.

"Yardıma ihtiyacınız var mı? . . yardıma ihtiyacınız var mı? Bağcıklar, askılar ve benzeri konularda?" dedi neredeyse sert bir sesle. "Yoksa buradaki ziyaretinizin bir hatırası olarak yarıklarınızdaki kumu saklamayı mı tercih edersiniz?"

"İdare edebilirim," dedi gergin bir şekilde. "Her zamanki gibi cesur."

Hafifçe homurdandı.

"Ben nöbet tutacağım ve sizi yaklaşan martılardan ya da intikamcı denizkızlarından koruyacağım."

"İntikamcılar, değil mi?" Sonunda nazikçe sabuna uzandı. Ona bir broşür uzattığı zamanı hatırladı.

Teninin onunkine ilk dokunuşu, yasak ve aziz. Her şeyi ateşleyen fitil.

Elleri hâlâ uzun ve zarıftı ama artık kahverengi ve sertti. Ama şimdi birinin üzerinde belli belirsiz bir yara izi vardı. İyi kullanılmış görünüyorlardı. Sanki son birkaç yılını silah kullanarak geçirmiş gibiydi. Ve diğer oldukça tehlikeli şeyleri.

Şimdi hiç titriyor muydu? Yoksa merak duygusunu sonsuza dek yok edecek kadar çok kadın görmüş ve dokunmuş muydu?

"Ah, denizkızları kıskanç bir türdür," dedi usulca, sanki onun düşüncelerini duyabiliyormuş gibi. "Genellikle diğer güzel kadınlar hakkında çok keskin sözler sarf ederler."

Öfkeyle kuyruklarını şapırdatan su kızlarının görüntüsünden o kadar büyülenmişti ki, gergin olduğunu hemen unuttu.

Bu aynı zamanda onu tekrar gördüğünden beri ona yaptığı ilk açık iltifattı ve kızarmasına neden olacak kadar saçma bir şekilde güçlüydü.

Landsdowne'un ya da başka herhangi bir erkeğin yanında renginin değiştiği bir zamanı hatırlamıyordu.

Belki de "Lyon Redmond Efsanesi "ni okuduğunda sapsarı kesildiği zaman hariç.

Bu da ona Landsdowne'u, onun güçlü, kare ve aristokrat ellerini, çayına şeker karıştırırken ve Olivia ile nişanlandığında başka bir kadını belki, muhtemelen, hafifçe hayal kırıklığına uğrattığını itiraf ederken parıldayan mühür yüzüğünü düşündürdü.

Ve işte hiçbir şeyi yumuşak bir şekilde yapamayan Lyon, yine ona yeni bir şey, eşit olabileceği ya da olamayacağı, akıllıca olabilecek ya da olmayabilecek bir şey sunuyordu.

"Bunu da al, çünkü kurulanman gerekecek." Lyon rulo halindeki battaniyeyi ona doğru itti ve o da kolunun altına sıkıştırdı. "Şelaleye doğru yürüyebilir ve kendini şelalenin arkasına atabilirsin. Göreceksin."

Sonra aniden uzanıp kurdelesini çözdü ve başını iyice sallayarak saçlarını yeni bir oyuncak gibi savurmaya başlayan esintiye bıraktı. Sonra terliklerini tekmeleyerek çıkardı ve bir eliyle onları yakalamak için hamle yaptı, diğer eliyle *de* elbisesini baldırlarına kadar kaldırdı.

-Ve şelaleye doğru yola çıktık.

Omzunun üzerinden, "Bildığınız gibi her tarafım yanardöner pullarla kaplı," dedi.

"Yüce Tanrım, umarım öyledir. O zaman tüm hayallerim gerçek olur." Kahkahası onu takip etti, şelale gibi dizginlenemez ve müzikaldi.

Eksik olan tek şeyin bu olduğunu fark etti. Bu ses onun için neredeyse her şeyden çok "Olivia" anlamına geliyordu.

Ayağa kalktı ve .

Sesi özgür ve *mutlu geliyordu*. Masum bir mutluluk. Tıpkı bir yağmur fırtınasından sonra kuşların aptalca şarkı söyleyip yüreklerini ortaya koymaları gibiydi.

Her zaman böyle mutlu olmalı.

Sonra yakınlarda yerde bir şey fark etti, parlayan bir kumaş parçası. Retikülünü düşürmüştü.

Onu eline aldı ve bir tarak ile dar, beyaz bir kare şeklinde katlanmış bir şey yuvarlandı ve yolda açılarak yere düştü.

Kaşlarını çatarak yavaşça eline aldı ve parmaklarının arasından geçirdi. Ve sonra bir anda ne olduğunu anladı.

Başparmağı köşede işlenmiş "LAJR" yazısını buldu.

Onu nasıl almıştı? Mendil, küçük bir damla kan dışında tertemizdi.

Ve sonra hatırladı: Pennyroyal Green'den ayrıldığı gecedен kalmaydı. Babasının ona vurduğu gecedен.

Bu kadar uzun süre saklamıştı.

Ve onu dar bir kare şeklinde katlanmış olarak yanında taşıyordu.

Gözlerini kapattı ve bir kez daha göğsü ışıkla doldu, tıpkı onu ilk kez kollarına aldığı zamanki gibi.

Belki de sahip olacakları tek şey buydu - orada burada bir iki saatlik mutluluk, özlem ve kayıp araları ile mücevherler gibi birbirine dizilmiş. Belki de kaderlerinde, bu koyun sahilin geri kalanından gizlendiği gibi, herkesten ve her şeyden gizlenmiş, hayatlarının içine sıkışmış birkaç cepten başka bir şey yoktu.

Hala.

Kaderin şaşkınlığıyla onun gidişini izledi, ciğerleri özlemle biraz daraldı. Her zaman pençelerini içinde hissettiren ve onu huzursuzluğa mahkum eden o arzu.

Onu seviyordu. Her zaman sevmişti.

Bunu kendi gözlerinin rengini bildiği kadar kesin olarak .

Ve o zaman onu severek doğduğundan, mavi gözlerle doğduğundan o kadar emindi. Bu kadar basitti. Bu kadar kalıcı.

Ve eğer bu bir lanet ise, o zaman nimetin ne olduğunu bilmiyordu. Şimdi onun ve kendisinin iyiliği için ne yapması gerektiğini biliyordu.

OLIVIA çıplak ayaklarıyla kumsal boyunca, nemli kumlar kim bilir kaç yüzyıldır akan sularla pürüzlü kenarları parlatılmış, soğuk gümüşü gri taşa değene kadar zarıfçe ilerledi. Bir adım atarak şelalenin arkasındaki girintiye doğru ilerledi. Yeterince derindi, öyle ki kavisli mağaranın pürüzsüz arka duvarı serin olsa da kuruydu ve nemli, topraksı, mineral kokusu bir parfüm gibiydi. Derin bir nefes aldı.

Su perdesinin arkasından dışarı baktı.

Kıyıda küçük bir giysi yığını, bir çift bot ve düzgünce serilmiş bir battaniye vardı; bu da Lyon'un ustalıkla soyunduğunu ve çoktan suya girmiş olması gerektiğini gösteriyordu.

Erkekler. Kafir küçük ruhlarını kutsa.

Ve bir peni için, bir pound için.

Düşünmeye ara vermezse bunu çabucak başarabilirdi. Bağcıklarla işi bittikten sonra elbisesini başının üzerinden çıkarmak yeterince kolaydı ve ondan sonra vardiyasını çıkardı. Her şeyi düzgünce katladı ve taş duvarın dibine yığıdı.

Ve bir anda dışarıda çırılçıplak kaldı ve bir şelalenin altına girmek üzereydi ki bu pek de İngilizlere özgü bir şey değildi.

Yine de kardeşlerinden biri bunu bir ya da iki kez yapmış hiç şaşmazdı.

Ayağa kalktı, sadece çıplak olmanın tadını çıkarıyordu, güzel İngiliz kıyafetleri gibi onu tanımlayan herhangi bir şey tarafından sınırlandırılmamıştı. Hava ılık, yoğun ve kadifemsiydi, bir okşayıştı ve hiç düşünmediği sıradan hareketleri -kollarını kaldırmak, çıplak ayakla yürümek, saçlarını çıplak sırtından aşağı dökmek için başını savurmak, saçlarını çıplak sırtından aşağı sallamak- şehvetli hareketlere dönüştürüyordu.

Suyun altına adım attı ve nefesi kesildi, sonra da şok içinde güldü.

Soğuk su ile ipeksi hava arasındaki zıtlık yepyeni bir mutluluktı. Sabunu suyun altında tuttu ve avuçlarının arasında ovuşturdu.

Anlaşıldığı kadarıyla çok kuvvetli. "Lanet olsun!"

Taşlar onun sesini Covent Garden'da sahnedeymiş gibi yükseltti. Sabun onun elinden kurtulmak için sıçradı ve aşağıdaki havuza bir sıçrama ile indi ve hemen uzaklaşmaya başladı.

LYON suyun altına daldı ve hızla yüzeye çıktı. Hızlı bir vaftiz, kafasını boşaltma çabası.

Düşüncelerini ve gerginliğini suyun serin kaldırma kuvvetine teslim etmek bir merhametti. Sırt üstü yüzüyor, bir martının sırf yapabildiği için üzerindeki esintide süzülüşünü izliyordu.

Öte yandan martının da kendi açlığıyla mücadele etmesi gerekiyordu ve bir sonraki yemeği için yaşıyordu.

Özgürlüğün -ister geçmişten, ister aileden, isterse umutsuz görünen bir aşktan olsun- aslında bir yanılsama olduğunu öğrenmişti.

Gözünün ucuna parlak ve beyaz bir şey takıldı ve gözlerini kırıştırdı.

Bir kalıp sabun neşeyle sürükleniyordu.

Bir kolunu uzatıp onu yakaladı ve sonra ayağa kalktı. Bir anda elinde ne olduğunu anladı:

Kaldıraç.

Pazarlık yapılacak şey.

Ayrıca: potansiyel olarak korkunç bir hata.

Okyanusa açılmasına izin verebilirdi.

Sırt çantasına koyup hiç görmemiş gibi .

Daha sonra yaptığından daha uygun bir düzine şey yapabilirdi. Sesini yükseltti.

"Bir şey mi kaybettin? . bir şey mi kaybettin Olivia?"

Bir sessizlik. Belirgin ve neredeyse elle tutulur bir tereddüt, bu sırada şelalenin sesi üzerinde zihninin tıkırdadığını neredeyse duyabiliyordu.

Sözü vücuduna bırak, Olivia.

"Sana ulaştı mı?" Akustik o kadar iyiydi ki sesini yükseltmesine bile gerek kalmadı. Sesi biraz daha tizdi. O da gergindi.

"Le Havre'a giderken sürüklendi ve ben de onu ele geçirdim."
Bunu takip eden sessizlikte sanki dünyanın kendisi nefesini tutmuş gibiydi.

"İstiyor musun?" diye sordu.

Sözleri hırçındı. Sesindeki gerginliği gizleme zahmetine girmedi.

Pek çok şey onun bir sonraki sözüne bağlıydı ve en çok hangi cevabı istediğini bilmiyordu.

Öyle olduğu

ortaya çıktı:

"Evet."

Bölüm 20

Başka bir şey söylemeden hemen ona gitti.

Kararlarını asla ikinci kez değerlendirmezdi. Bu ona babasından miras kalan, kibir ve ayrıcalıktan doğan ve son birkaç yıldır birbiri ardına yaşadığı sınavlarla sertleşen bir özellikti.

Büyük havuza doğru yüzdü ve aniden durdu.

Akan suyun örttüğü vücudunun görüntüsünü gördüğünde nefesi kesildi. Sanki mermerden oyulmuş bir çeşmeymiş gibi, suyun boylu boyunca akmasına izin vermek için başı geriye doğru eğilmişti.

Daha önce de Olivia'nın bedenini kat kat tülbentlerin arasından kendi bedenine yakın tutmuştu. Yıllar boyunca sık sık Olivia'nın kıyafetlerinin altında nasıl görüldüğünün önemli olmadığını düşünmüştü. Bir kızın kafasına ve bir gergedanın vücuduna sahip olabilirdi ve yine de o heyecanı hissedecekti.

Kesinlikle bir kadın vücuduna sahipti.

Suyun içinden onu profilden gördü: küçük, yukarı kıvrık, gül uçlu bir göğüs, yuvarlak beyaz bir kığa doğru anlamlı bir şekilde genişleyen bir bel, uzun ince beyaz uzuvlar.

Etki bir yıldırım çarpması gibi tam ve ani oldu. Omurgası boyunca cızırdadı ve başının vücudundan ayrılıp daireler çizen martılara katılabileceğini düşündü.

Ve o daha onu görmeden, elinde sabunla hızla kıyıya çıkıp sudan çıkmıştı.

O görüldüğünde bir irkilmeye döndü.

Adem'Havva'ya ilk kez rastlaması gibi birbirlerine baktılar.

Ya da balo salonunda zamanın durduğu ve bakıştıkları o ilk an gibi.

Sonunda tek söylediği "Terazi yok," oldu.

Konuşamıyordu. Onu gördüğünde kan beynine sıçramıştı ve bu süreçte kelime üretme yeteneği açıkça ayaklar altına alınmıştı.

Yeni bir tür mantık kendini ortaya koydu. Olağanüstü erkek güzelliği karşısındaki bu ani zayıflık belki de evrimsel bir şeydi. Bunun amacı dişiyi sersemleterek çaresiz ve istekli bir şekilde boyun eğdirmektir.

Çıplakken savunmasız, biraz da absürt görünmeliyiz, diye düşündü. Ama Lyon kıyafetlerinin dışında gerçek bir aslanın kendi derisinin içinde olduğu kadar rahat görünüyordu ve orada dururken bir balo salonunda ya da bir geminin güvertesinde olduğu kadar rahat görünüyordu.

Yine de, onun gibi görünen birinin neden alçakgönüllülükle uğraştığını bilmiyordu. Zayıf vücudunun her yeri güneşin dokunduğu altın rengindeydi; kolları, bacakları ve yüzü daha koyu, kalçaları ve karnının alt kısmı daha solgundu. Göğsünde parlayan sert dörtgenler, omuzlarının düpedüz lirik eğimleri, gövdesini gerçek bir "V" ye dönüştürecek kadar geniş, uyluklarının zayıf şişkinliğine, kalçalarının her iki tarafındaki içbükey kepçelere, tahmin etmesi gerekirse her biri avuç içi büyüklüğünde olan kaslardan kazınmış gibi görünüyordu.

Üzerinde birkaç endişe verici yara izi vardı, bunlardan biri kesinlikle bir tüfek topuna aitti.

Ama tabii ki penisi de vardı, sadece onu düşünmekten ve görmekten siyah buklelerden oluşan bir yuvanın içinden karnına doğru kıvrılmaya başlamıştı bile.

Olivia şehvetten doğan bir aydınlanma yaşadı: *O sadece ben direndiğimde ezici oluyordu.*

Eğer ikimizin de istediği şeye teslim olursam, her şey basitleşir.

kendisini güzel bulduğunu biliyordu, çünkü bu yüzüne yansımıştı. Ama daha da heyecan verici olan, orada gördüğü niyetti. İlkel ve kesinlikle amansızdı.

Onu almaya niyetliydi.
çok ama çok istiyordu.

Düşünmek ya da doğru ve yanlış yoktu. Sadece şimdi vardı.
Ama birdenbire korku ve coşku bir gibi göründü.

"Belki de enseni yıkamak için yardıma ihtiyacın vardır, Olivia?
Yapış yapış olduğunu tahmin ediyorum."

Sessizce ona baktı. Tüm yetileri onun nasıl çıplak görüldüğünü
özümsemekle meşguldü ve şanslıysa bu sonsuza dek beynine .

Ve onun arkasında durmak için hareket etti. Sanki dünyadaki en
doğal şeymiş gibi. Kadın gözlerini kapattı. Adamın vücudunun
sıcaklığını ve şişen sikinin kalçalarına yaptığı baskıyı hissedebiliyordu.
Kalp atışları hızlandı.

Kızın ağır ıslak saçlarını, sanki kız gerçekten de kaçabilecek ya da
kaçabilecek vahşi bir hayvanmış gibi nazikçe kaldırdı.

Ve sabunu parmaklarının tüy gibi dokunuşlarıyla ensesine uyguladı.
Hızla akan hisler kasıklarına ulaşıyor, göğüs uçları daha da geriliyor ve
vücudunun diğer her parçası kıpırdanıyor, adamın sadece birkaç
santimetrekaresine gösterdiği ilgi için haykırıyordu.

Nefesi daha hızlı, hırıltılı bir şekilde geliyordu.

Elini şelalenin akışına bıraktı ve avucundaki suyu kızın boynuna
damlattı.

Sonra ellerini yavaşça kızın beline doladı, dudaklarını kızın
nabzının attığı boğazına dayadı ve dilini kızın kulağının altındaki o
hassas, gizli yerde gezdirerek yavaş, yakıcı bir öpücük kondurdu.

Ve yumuşak bir nefes üfledi.

Yumuşak, uzun, alçak, hayvani bir sesle inledi. Bu
yalvarma sesiydi ve adam bunu biliyordu.

Kurnazlıkla ilgili sahip olabileceği tüm fikirleri derhal terk etti ve
kendi arzusu üzerindeki hakimiyetini kaybetti ve sabuna ne olduğunu
sadece Tanrı bilir.

Çünkü elleri şimdi onun üzerindeydi, nasırlı ve sıcaktı, onu öğrenip
geri alırken, ıslak teninin üzerinden kalçalarına doğru kayıyordu. Onu
vücuduna doğru daha sert çekti ve kadın ona doğru bir

utanmaz kedi, teninin onunkine sürtünmesinin tadını çıkarıyor, sikiyle alay ediyordu. Elleri göğüs kafesinden yukarı çıkıp göğüslerini kavradı, göğüslerinin satenimsi ağırlığından zevk aldı ve nefesi, dili, dudakları kulağında, boğazında, içinden taze zevk şokları geçirdi. Parmaklarının dokunduğu her yerde küçük şenlik ateşleri bıraktı, ta ki kadın yanana, huzursuz olana ve ihtiyaçtan oluşana kadar.

Adam meme uçlarını okşadı ve kızın nefesi kesildi. Tekrar, daha sert ve tekrar yaptı, ta ki kız ona karşı dalgalanana ve onu teşvik edene kadar.

Elleri cesurca ve hızla kadının karnında, kalçalarında, bacaklarının arasındaki nemli bölgede geziniyor, parmakları amansız ve kararlı bir keşifle kadının yarığına kayıyordu.

"Olivia," diye yavaşça kulağına üfledi ve kollarının üzerinde tüyler diken diken oldu ve böylece adı baştan çıkarıcılığının bir parçası haline geldi.

Elleri tekrar bacaklarının arasına daldı ve parmakları onun sıcak, nemli ve nabız gibi atan ağrısına daldı, okşadı ve daire çizdi, sert, yetenekli ve çok stratejikti ve kadın ona karşı, onunla birlikte hareket etti.

"Lyon . . . Lyon lütfen..*lütfen*... daha fazla..."

Sonra adam aniden onu döndürdü ve kadın sırtını taşın kaygan serinliğine dayadı ve adamın ağzı onunkine sertçe yapıştı. Kadın ona doğru eğilirken kasıkları birleşti, elleri adamın boynuna kenetlendi ve meme uçlarının adamın yanık tenine sürtünmesinin tadını çıkardı. Adam sikini ona doğru kaydırды, onunla alay etti, kendisiyle alay etti ve ikisini de deliliğin eşiğine getirdi.

Yutan bir öpücük, başı geriye savrulduğunda kesildi. Sesi çiğ bir . "Lütfen . . . Lyon . . . İstiyorum..."

Ne istediğini bilmiyordu ama o biliyordu ve ona güveniyordu.

Bir elini kızın kalçasının altından geçirdi ve hızlı bir hamleyle sikini kızın içine soktu.

Dizleri neredeyse bükülüyordu ama adam onu bırakacak gibi değildi.

Ve bu, yılların özlemi, öfkesi, aşkı ve engellenmiş diğer tüm duyguların sözsüz, neredeyse vahşi bir birleşmesiydi. Adam yüzünü onun yüzüne gömerken, kadın ellerini adamın başının etrafına doladı.

Sonra parmaklarını adamın omuzlarına geçirdi, yapıştı, gözleri adamın göz kapakları kapanana ve nefesi adamın ayrılmış dudaklarının arasından sıcak bir şekilde çıkana kadar gözlerini adamın gözlerinden ayırmadı. Ve sonra ellerini onun kalçalarına kaydırıp ve kavradı, her hamleyi hissetmek istiyordu, aleti tekrar, tekrar ve *Tanrım* tekrar içine girerken onunla buluşmak için yükseldi. Dünya, şelalenin akıntısından, bedenlerinin çarpışma sesinden, nefeslerinin uğultusundan, karşılanmadan önce onu öldürebileceğini düşündüğü sürekli artan bir ihtiyacın enfes baskısından ibaretti.

Ta ki parıltılı parçalara ayrılana kadar, mutluluk göz kamaştırıcı ve tarifsizdi.

Çığ ve neredeyse sessiz bir çığlık boğazını parçaladığında neredeyse yere yığılıyordu. Çığlığı vücudunun dışında bir yerden duydu.

Onu sıkıca tuttu, durmaksızın kendi kurtuluşuna doğru koşuyordu, nefesi artık bir fırtınaydı.

Ve sonra kaskatı kesildi. Serbest bırakılması onu tekrar tekrar sarstığında ve çığlığı neredeyse acıdan bir çığlık olduğunda onu sıkıca tutma sırası ondaydı.

Onların birbirine karışan ve suyun üzerinde yankılanan seslerini hâlâ duyabildiğini hayal etti.

OMUZZLARI büyük bir iç çekişle hareket etti ve kadın omuzların yükselip alçalmasının ve avucunun altındaki pürüzsüz, sıcak teninin tadını çıkardı. Sırtında, satenimsi derinin altında büyüleyici bir kas ağrı vardı.

Gemi kazasından kurtulanlar gibi birbirlerine sarıldılar.

Adamın yüzü kadının boğazına gömülmüştü ve kadının elleri adamın sırtında nazikçe geziniyor, adamın ve kadının nefes alışverişlerindeki fırtınalı telaş daha eşit hale geldikçe onu yatıştırıyordu.

Düşünmesi gereken pek çok şey vardı.

Ama aldığı ve verdiği her nefeste düşünebildiği tek şey *sonunda, sonunda, sonunda* oldu.

LYON HARIKA HISSETTİRDİ.

Daha yeni, arınmış, delicesine iyi, esenlik ve tüm insanlığa duyulan sevgiyle dolu.

Tüm bunlar, giyinikken çok sert ve acımasızca zeki olabilen, ama çıplakken narin pembe ve krem rengi, şımarık, neredeyse tuhaf kıvrımları olan ve bir hayvan gibi sevişen minyon bir kız yüzünden oldu.

Bu tezat onu memnun etti.

Umarım onu incitmemiştir.

Parmaklarının kalçalarına ve omuzlarına battığı yerlerde morluklar *oluşacağından* oldukça emindi. Bu düşünceden, kızın çığlığından ve zevke dayanabilmek için ona nasıl sarıldığından çok erkeksi bir tatmin duyduğunu biliyordu.

"Kesinlikle ıslıl ıslıl parlıyorsun," dedi sonunda.

"Yas tutuyor olmalıydım. Banyo yapmayı hiç bitiremedin," dedi üzüntüyle. "Ve şimdi sabunu da kaybettik."

"Belki de şu anda Le Havre'a doğru yola çıkmıştır."

"Akıntılara bağlı olarak," dedi.

Bir dalgın dalgın küçük havuza baktılar.

Ve sonra şeytan onun üzerine geldi. Ve onun beyaz yuvarlak kıkına diz çöktü.

Küçük bir çığlık ve bir sürü çırpınışla havuza yuvarlandı ve suyun altında kayboldu.

Bir gayzer şiddetiyle yüzeye fırladı ve saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı, öfkeliydi, gözleri neredeyse teninde hissedebileceği kıvılcımlar saçıyordu. "Sen . . seni . . . sefil! Seni *canavar*!"

Birkaç dakika sonra yüzü değişti. "Ooooh, ama Lyon, bu çok güzel!!"

Güldü.

Suyun tadını çıkararak kollarını salladı, berrak suyun altında uzuvları gümüşü telkinler veriyordu, meme uçları kabuk pembesiydi ve tam su hizasında büyüleyici bir şekilde sallanıyordu.

Ve suya atlayarak onu tekrar alabora etti. Aynı anda yüzeye sıçradılar.

"Ben bir balıkçıyım ve ırzına geçmek için bir denizkızı istiyorum!" diye homurdanarak ilan etti.

"As/a!" diye tutkuyla yemin etti ve ayak parmaklarıyla havuzun dibini şaşırtıcı bir güçle iterek bir su samuru gibi ondan uzaklaştı. saldırdı.

Çığlık attı ve ondan tekrar kaçtı, her ikisi de bir hücrede kilitli kaldıkları bir kıştan sonra özgür kalan çocuklar gibi kıkırdayana kadar selkie becerisiyle onu atlattı.

Elbette o kazanacaktı. İkisi de bunu biliyordu. Ya o daha hızlı olduğu için ya da kız ona izin vereceği için.

Ve yaklaşık beş dakika sonra nihayet önünde manevra yaptı, onu yakaladı ve kendine doğru çekti.

Onu, demirden bantlar gibi hissettiren ve ironik bir şekilde arzuyla yeniden güçsüz hissetmesine neden olan kollarının çemberinde gevşekçe tuttu.

Islak ten ıslak tene değişiyor, meme uçları adamın sert göğsüne sürtünüyordu. Mavi gözler mavi gözlerle buluştu.

"Seni yakaladım." Kendisi açısından oldukça bariz bir ifade. "Ve öyle de oldu. Bana nazik davranın, nazik efendim."

"Hayatta olmaz," diye mırıldandı.

"Belki özgürlüğüm için bir pazarlık yapabiliriz."

Elleri göğsünden aşağı kayarak suyun altına indi ve bacaklarının arasına uzandı.

Kıpırdamadan durdu, gözleri merakla ve anında soyutlandı.

"Görüyorum ki zıpkınımı bulmuşsun."

"Ben de aldım," diye mırıldandı. " ne yapmayı düşünüyorsun?" "Belki de onunla şunu yapacağım."

Parmaklarını zaten şişmekte olan sikinin etrafına kapattı ve parmak uçlarını satenimsi kubbenin üzerinde kaydırarak yukarı doğru okşadı.

"Mükemmel. . . öneri." Sesi zorlukla nefes alabiliyormuş gibi geliyordu.

Birdenbire her şey ciddileşti ve şelalenin çağıltısı, adamın dudaklarına değen nefesinin düzensiz ritmi, bu yerin bir parçası, temel bir parçası gibi göründü.

Yavaş ve durgun başlayan öpücükler, daha da derinleşerek, daha da açlaşıp, her biri kontrolün bir katmanını sıyırarak, ham ihtiyacı tekrar ortaya çıkararak, kapsamlı ve iddialı hale geldi.

En başından beri aralarında nabız gibi atıyordu ve hiçbir zaman tam olarak doyuma ulaşmayacağı çok açıktı.

"Tanrım... lütfen durma Liv," diye fısıldadı kısık sesle dudaklarına ve sonra tekrar dudaklarını aldı. Liv'in ellerini kendi elleriyle kapadı ve nasıl dokunulmak istediğini göstermek için ellerini aşağı doğru itti.

Ne yapacağının söylenmesine hiç aldırmiyordu. Onun aldığı zevk, kendisinininkinden ayırt edilemezdi.

Başı sertçe geriye gitti ve boynundaki kordonlar gerildi, nefesi sıcak ve hızlıydı. Boğazı bir yutkunmayla hareket etti.

Onu oradan da öptü, sonra dilini boğazının parlayan derisi boyunca gezdirdi.

Ellerini kızın kalçalarının altından geçirip onu yukarı kaldırdı ve tekrar içine soktu.

Görkemli ve garipti ve onu ihtiyaçtan vahşileştirdi. "*Tanrım, Lyon,*" diye inledi yine.

Bacaklarını adamın beline doladı ve adam onu yavaşça, işkence ederek, her ikisiyle de alay ederek, birlikte sallanırken su onları yüzdürerek, hızla çarpışana kadar üzerinde gezdirdi, başı geriye düştü.

"Liv . . . Liv . . . aman Tanrım, *Liv.*"

Ve aynı anda ikisi de salıverilmenin sancılarını çekiyordu, çığlıkları yankılanıyor, üzerlerinden sular fışkırıyordu.

Bacakları hâlâ ona sarılıydı, onu zahmetsizce kıyıya doğru taşıdı, sonra kumsala serdiği battaniyenin üzerine geriye doğru yatırdı, sonra da yanına uzandı.

Orada bir süre memnuniyet sersemliği içinde yattılar.

Dalgınca onun çizgilerini takip etti. Parmağını yuvarlak yara izinin etrafında gezdirdi. Bir tüfek mermisi yarasını gördüğünde tanıdı.

Biri onu vurmuştu.

Yaşıyordu.

Neden vurulduğunu ve nasıl vurulduğunu bildiğinden şüpheleniyordu ve nedeninin onu rahatsız etmediğini görünce şaşırıldı.

En azından.

Yakında öğrenecekti, çünkü ona sormaya niyetliydi.

"Bir şey itiraf edebilir miyim?" Bunu hülyalı bir şekilde söyledi. "Elbette."

"Seni ısırmak isterdim."

"Beni ısırmak mı? Böyle kötü bir muameleyi hak edecek ne yaptım ben?"

Sesi yarım şişe afyon içmiş biri kadar durgundu.

"Tenin çok pürüzsüz ve lezzetli bir renkte, kızarmış ekmek ya da bisküvi gibi. Sadece küçük bir ısırık."

Hülyalı bir şekilde gülümsedi.

"Buna izin vereceğim." "Kurallar kitabında var mı o zaman?"

"Oh, merak ettiğiniz buysa, resmi bir broşür ya da bu türden bir şey yok. Ama her türlü şey seks kapsamına girer. Eğer hayal edilebiliyorsa, muhtemelen birileri bunu denemiş ve bundan zevk almıştır. Ya da denerken ölmüştür."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

"Şaka yapmıyorsun."

"Seni kızdırmak ne kadar keyifli olsa da, hayır. Şu anda bir şey uyduramayacak kadar doluyum."

"Şu ana kadar yaptığımız her şeyi beğendim."

"Yüce Tanrım, ben de öyle." Bir kedi gibi ağır ağır gerindi, sözleri hoşnut bir şırıltıydı.

Öne doğru eğildi ve dişleriyle, çok nazikçe, adamın göğsünü ısırdı ve adamın eli başının arkasını kavradı, parmakları zaten neredeyse kurumuş olan saçlarının arasından geçti.

"Güzel," diye mırıldandı.

"Sen de çok güzelsin," diye fısıldadı.

"Şşşt," dedi kaba ve uyku bir sesle, ama kız .

Güçlü bir şekilde esnedi ve kolunu ona doladı ve uykuya dalarken onu vücuduna çekti, sanki onu dünyaya bağlayan tek şey oymuş gibi ve onu rüyalarına götürmek istedi.

Birkaç dakika sonra onu oraya kadar takip etti.

Uykusundan çünkü güneş yol almıştı ve şimdi çıplak karnına ışık saçıyordu.

Başını öne eğdi.

Ve kalbi yerinden fırladı.

İçin Orada o öyleydi. Şunlar gözler . onun, ve onun giderek bıyıklı bir yüz. Ona sıcak bir şekilde bakıyor.

Tıpkı yıllar önce Tingle'ın Kitapçısı'ndaki o günü hayal ettiği gibi.

Adam onun eline uzandı ve parmaklarını boş boş oynattı.

" kaç?" diye sordu uykulu bir şekilde.

"Fark eder mi?" Sesi gerçekten şaşırmış gibiydi.

Sesinde uykudan yeni kalkmış o güzel törpü vardı.

"Hayır," dedi ve ayak parmaklarını göstererek gerindi.

Kadının bacağı adamın sert bacağına yaslanmıştı.

Şaşkın bir hayranlıkla ona bakıyordu.

Adamın hayranlığının tadını çıkarıyordu, kendini güzel hissediyordu, ta ki adam şöyle diyene kadar: "Saçlarının bu kadar büyük olduğunu bilmiyordum."

"Ben ... ne?" Ellerini başına vurdu.

"Çok kabarık, uzun ve uçsuz bucaksız oldu. Savaşta gururla giyebilir ve düşmanlarınızı dehşete düşürebilirsiniz."

O yapamadım dur Gülüyor. "Sus!" O
yumuşatılmış o Çılgınca aşığı.

Vücudunun pek çok yeri lezzetli bir şekilde ağrıyordu ama şimdi göğüs kafesinde de yabancı bir his olduğunu fark etti.

Ağrıyana kadar gülmekten oldu.

O zamandan beri bunu yaptığını sanmıyordu.

En son Lyon'da canı acıyana kadar güldüğünden beri.

"Muhteşem bir saç. Gerçekten. Çok ilginç." Saçı onun için yakaladı, elinin etrafında boş boş dolaştırdı. "Ve yumuşak. , böyle saçlar yetiştirmek."

Adam acımasızdı ve şimdi kadın çaresizce gülüyordu.

"İşte, geri al."

Elinden saçlarını çözdü ve gelişigüzel bir şekilde yüzüne örttü.

Onu itti.

"Dedi şu anda yüzünde ihtiyacından çok daha fazla saç olan adam. Kuyruktan bahsetmiyorum bile. Sanki bir korsanmışsınız gibi."

O gün bu kelimeyi ikinci kez stratejik olarak kullandı.

Sonra gözlerinde bir şey parladı. Ondan rahatça uzaklaşıp sırt üstü yattı ve ellerini başının arkasında kavuşturarak düşünceli bir şekilde gökyüzüne baktı.

Kalbi küçük bir sarsıntı geçirdi.

Lyon'un vicdanını rahatsız eden bir şey vardı. Ve bunun ne olduğunu bildiğinden şüpheleniyordu.

"Tıraş olmamı ister misin?" dedi sonunda.

"Yapar mısın?"

"Elbette. Sizin için başka ne yapmamı istediğınızı söyleyin. Ya da sana."

"Şaşırt beni."

"Her zaman öyle değıl miyim?" diye mırıldandı.

Eğıldi ve dilini çok hafifçe meme ucuna dokundurdu, sonra ağzına götürdü ve nazikçe emdi.

"Başlangıç için bu yeterli mi?"

"Yüce Tanrım," diye homurdandı, beyaz bir zevk şoku uzuvlarına yayılırken.

Diliyle meme ucunun etrafında yavaşça sert daireler çizdi, sonra dişlerini hafifçe sürprize sokarken, eli diğerk göğsünü avuçlamak ve okşamak için dolaştı. Şaşırtıcı mutluluğun sarhoşluğuyla iç çekti ve ona doğru eğildi.

Kaburgalarını ayıran dikişten aşağıya doğru yumuşak bir iz bırakarak öptü, parmaklarını dudaklarının peşinden sürükledi ve kalçalarından birini dürttü ve başka bir önsöz olmadan dilini onun sıcak, kadifemsi, çok nemli çekirdeğine daldırdı ve yaladı. Sertçe. Yavaşça. Kasten. Tekrar ve sonra tekrar. Dili daldı, okşadı, daldı, parmakları uyluklarının iç kısmındaki o hassas, dayanılmaz derecede hassas deriyle nazikçe oynadı ve kadın onu karşılamak için eğildi, ona yardım etmek, bu olağanüstü yeni zevki açgözlülükle almak için dalgalandı.

"Lyon . . . Oh Tanrım . . . Oh Tanrım . . . "

Ve onun adını haykırırken, parmakları adamın saçlarını ördü ve yukarı doğru eğildi, patlayıcı zevkten ikiye ayrılacakmış gibi hissediyordu.

Adam onun üzerinde yükseldi ve kadın hâlâ serbest bırakılmanın etkisiyle nabız gibi atarken, kalçalarını kavradı ve tek bir hamlede içine girebilmek için onu kaldırdı. Yavaşça, yavaşça, bu sefer. Onun her santimetresinin tadını çıkarıyor, kendine işkence ediyor, onunla alay ediyordu. Onu izledi ve arkasındaki güneş ona bir korona verdi ve yüzü gözleri dışında tamamen gölgelendi, önce parlak mavi parıltılar, sonra başı geriye doğru eğilirken kapandı ve Kendi salınımı onu sarstı.

Bölüm 21

GERÇEKTEN DE BU ZAMAN ikisi için de alçakgönüllü ve şaşırtıcı olmuştu.

Bir şekilde artık kesindi: arzuları her ikisinden de büyüktü. Sonsuz bir kaynağı vardı ve ne kadar şımartılırlarsa o kadar fazla oluyordu.

Hâlâ nefesini tutmaya çalışıyordu, bir eli dalgın dalgın kızın saçlarını okşuyor, kız da omzuyla koltuk altı arasında bir yere gömülmüş yatıyordu.

"Lyon . . ."

Kadının sesindeki tonu duyunca başını kaldırdı. Anında ihtiyatlı davrandı.

"Sen Le Chat misin?"

Tamamen kaskatı kesildi. Tıpkı kınındaki bir kılıç gibi.

Ondan uzaklaşıp yan tarafına yuvarlandı ve eli sanki gerçekten de refleks olarak bir kılıca uzanıyormuş gibi aşağı indi.

Kendini tam zamanında yakaladı ve bu sonuca vardığı için hayranlık duyduğuna yemin edebileceği esrarengiz bir bakışla ona baktı.

"Neden sordunuz?"

"En basit cevap hayır olurdu."

Suçlama ya da histeri belirtisi olup olmadığını anlamak için onu dikkatle inceliyordu.

Belki de histerinin bir daha kendisini ele geçiremeyeceği kadar kalıcı bir şekilde doymuş olduğunu düşündü.

Sonra sırt üstü yuvarlandı ve gökyüzüne baktı.

Şimdi diyebilir ki, şaka yapıyordum. Tabii ki korkulan bir korsan değilsin. Onu bu sorudan kurtarabilirdi, böylece bilginin yükünü taşımasına gerek kalmazdı.

Ama sessizlik içinde düşüncelerini toparlıyordu ve kadın bunu bilmeden devam edemezdi.

Olivia bekledi. Üstlerinde bir martı dönmeye başladı ve Olivia ona yaklaşarak kalçasını hafifçe onunkine bastırdı. Böylece ona gerçeği söylerken kendini güvende hissedecekti.

Uzun bir nefes aldı, sonra uzun uzun üfledi. Belli ki nasıl başlayacağını düşünüyordu.

"Beş yıl önce . . . Tamamen tesadüf eseri -yani bir gece rıhtımdaki bir barda sarhoş bir adamı bana anlatması için ikna ettim- bazı hassas bilgilere sahip oldum. Bir yatırım grubu yüklerin kölelere dönüştürülmesi işiyle uğraşıyordu. Beş gemilik bir filoları vardı."

Köle gemileri fikri onu gerdi.

Bunu hissetti. Kadının elini tuttu ve parmaklarını elinin içinden geçirerek onu rahatlatı, sıkıca tuttu.

"Çoktan birçok yolculuk , kanundan başarıyla kaçmışlar, görünüşe göre doğru yetkililere rüşvet vermişler ve insan satışından giderek daha da zenginleşmişlerdi. Bir tüccar olarak kişisel servetim - tüccar olarak başka bir isim benimsemiştim- artıyor ve ünüm büyüyordu. Üçüncü bir taraf aracılığıyla bu iğrenç uygulamada potansiyel bir yatırımcı olarak bana ulaştılar - yükün insanla değiştirilmesi ve tekrar geri alınması. Tahmin edebileceğiniz gibi, geri çevirdim. Diplomatik olarak."

Onun elini daha sıkı tuttu.

"Ama toplumun her kesiminde köle ticaretini en az sizin ya da benim kadar iğrenç bulan insanlar vardı -var diyebilirim-. Kısaca söylemek gerekirse, gizlice bir ekip topladım. Mürettebatımla birlikte geceleyin sırayla bu gemilerin her birine bindik, ipek, baharat da her neyse yüklerini aldık, mürettebatlarını teknelere bindirdik ve onları denize bıraktık, sonra da biz-"

"Ve sonra gemileri paramparça ettiniz." Merakla nefes aldı.

Bu da esasen hem grubun kârını yok edecek hem de tekrar deneyebilecekleri her türlü fırsatı ortadan kaldıracaktı. Mecazi anlamda, topraklarını tuzlamak.

Ve Avrupa sularında köle ticareti yapmak isteyebilecek herkesin ödünü koparmak.

Çok, çok kapsamlı. Sadece yetkilileri uyarmaktan çok daha kapsamlı. Ve elbette tüm bunları bu sonuca varana kadar düşünmüştü.

Ona bakmak için döndü. "Evet."

Sözler nazikçe söylenmişti. Ama tamamen özür dilemeden.

"Gemiye bindiler derken maske takıp kılıç ve silah kullandılar demek istiyorsunuz. Kargoyu çıkarmaktan kastınız çalmak. Ve onları teknelere bindirmek derken, onları kılıç ve silah zoruyla teknelere bindirmeyi kastediyorsunuz."

Lyon Redmond'a bu sözleri, bu sırayla söylediğine inanamıyordu.

"Evet, maskeye. Gerektiğinde kılıç ve silah kullanımı konusunda." Durakladı. "Sık sık gerekliydi."

Ve sonra gerçekten tekrar gülümsedi. Hafifçe de olsa. Ve bu gerçekten de çok sinir bozucu ama garip bir şekilde heyecan verici bir gülümsemeydi.

Nefes alamıyordu.

"Bunun delilik olduğunu biliyorum," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Ama deliliğe ihtiyacım vardı. Ben . Bu yüzden deliliği aradım. Ve bunu haklı çıkarabileceğim bir şekilde harcamanın bir yolunu buldum ve bu gerçekten çok ama çok tatmin ediciydi."

Kendini tehlikeye atmıştı. Tekrar ve tekrar.

Yine de üç yıl üst üste Sussex Nişancılık Kupası'nı kazanmıştı.

Hâlâ yaşıyor olması, ne kadar yetenekli ve zeki olduğunun bir göstergesiydi. Ama o her zaman bir planlamacıydı.

Hayatının ilk bölümünde kurallara katı bir şekilde uymuştu. Ama garip bir şekilde, kendi kanunlarını koymak için doğmuş gibiydi. Bunu ilk kez Cambersmith'ten bir vals çaldığında yapmıştı.

Bir bakıma onu bu yola o sokmuştu. Bu düşünceye hafifçe gülümsedi.

Bekledi, bu ifşaat hakkında nasıl hissedeceğine karar vermesi gerektiğini düşünüyordu. Ama zaten biliyordu.

Şiddetli, muhtemelen yakışıksız bir mutluluk dalgası onu ele geçirdi.

"Ve yine de kimse onun sen olduğunu bilmedi mi?" dedi sessiz bir sesle.

"Dediğim gibi, Avrupa'daki tüccarlar beni başka bir isimle tanıyor. Beni sıkı pazarlık yapan ama adil, güvenilir, çok ama çok müreffeh ve başkalarını da müreffeh kılmaya kendini adanmış bir tüccar olarak tanıyorlar. Aynı zamanda göz kamaştırıcı bir konuşmacı, zarif tavırları olan iyi bir dansçı, kadınlar için kedi nanesi ve kıtanın her yerindeki akşam yemeği partilerine hoş bir katkı olarak." Bu sözler üzerine hafifçe gülümsedi ve kızın elini bir kez daha sıktı. "Sadece iki erkek ve bir kadın gerçeklerden şüphelendi ve aslında beni neredeyse köşeye sıkıştırıyorlardı. Bu insanlardan ikisi birbiriyle evli -kız kardeşim Violet ve Ardmay Kontu- ve üçüncüsü de hayatını bana borçlu."

"Violet?"

"Ah evet. Kız kardeşim herkesin fark ettiğinden çok daha fazlasıdır. Mürettebatımdan sadece Digby ve ikinci kaptanım benim Lyon Redmond olduğumu biliyor."

Bir şey hatırlayınca gerildi.

"Beş gemi demiştiniz... ama daha fazlasının Le Chat tarafından yok edildiği söyleniyordu..."

"Ah. Bir korsan, hem de çok iyi olmayan bir korsan, Le Chat'i taklit etmeye karar verdi ve birkaç gemiyi ele geçirip ortalığı karıştırdı. Gerçekten de kötü bir adam. Benimle hiçbir ilgisi yoktu. Ve bunun gerçekten inandırıcılığı zorladığını biliyorum ama kız kardeşim kocasının hayatını kurtarmak için onu vurdu."

Ona bakmak için yuvarlandı. "Violet bir *korsanı* mı vurdu? Gerçek bir korsanı mı?"

Adam buna gülümsedi. Adamın onu ürkütmekten biraz da olsa zevk aldığından şüpheleniyordu.

"Başka bir zaman için bir hikaye. Herkes kız kardeşimi küçümsüyor. Belki de aileler bunun için vardır ve hepimiz önyargılardan kurtulmak için mücadele etmek zorundayız ve bazılarımız görülmek için diğerlerinden daha fazla mücadele etmek zorunda. Ve eğer şanslıysak, bizi olduğumuz gibi gören birini buluruz."

İşte bu noktada ikisi de sessizliğe gömüldü.

Olivia'nın bir şey söylemesine gerek yoktu.

Çünkü birbirleri için oldukları şey buydu. Ve daha önce de söylediği gibi, bu çok nadir bulunan bir lükstü. Her zaman onun kendisini sevdiği gibi seilmeyi hak edip etmediğini merak etmişti. Ama şimdi onun sadece kendisine ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Sessizdiler. Karnındaki beyaz tüfek mermisi izini nazikçe takip etti, sonra dudaklarını iz üzerine bastırdı.

Göğsü bir iç çekişle inip kalktı ve parmaklarını kızın saçlarının arasından geçirerek nazikçe okşadı.

"Aslında insanların görmek istediklerini gördüklerini ve bağlamın her şey olduğunu öğrendim" dedi. "Bir tüccar olduğumu söyledim ve kimse benim iddia ettiğimden başka bir şey olduğumu düşünmedi. Redmond'lar henüz dünyaya sahip olmadıkları için hiçbir zaman tanınmadım. Elbette çok da dikkatli davrandım. İlginç ama atıcılıktan eskime ve yatırımcılığa kadar öğrendiğim her şey gerçekten çok işe yaradı."

Hınzırca bir gülümseme yaydı.

Bunu düşünceli bir şekilde özümsemi. "Ve böylece evler, arazi,.. . . tarafından ödediniz. . ."

"Gemilerin taşıdığı ve köleye dönüştürmeyi amaçladıkları yükü aldık," diye sakin bir şekilde devam etti. "Yükü dağıttık, sattık ve ticaretini yaptık ki kökenleri takip edilemesin. Bundan sonra, mürettebatıma ödeme yaptım - çok, çok iyi, ekleyebilirim - parayı yasal kargolara ve diğer girişimlere yatırdım, hepsi oldukça ortodoks ve yönetim kurulunun üstünde ... ve geri kalanını isimsiz olarak Bay Wilberforce ve köleliğin kaldırılması ve yasaların reformuna kendini adanmış herkese bağışladım."

Muhtemelen uygunsuz bir hayranlıkla donup kalmıştı. Sadece iki şey hissedebiliyordu: Bunu yaptığı için mutluydu ve hayatta kaldığı için mutluydu.

"Peki ya şimdi?" dedi usulca.

"Ve artık işim bitti. *Olivia*'yı ikinci kaptanıma satacağım, mürettebatım ve ben ... hepimiz kendi yolumuza gideceğiz. Hiçbirini bir daha göreceğimi sanmıyorum."

Yüzüne bakabilmek için kendini yeniden dirseğine dayadı. Bir süre sessiz kaldılar, parmakları birbirine dolanıyordu.

saçlarını karıştırıyordu.

bir soru takıldı. Nedenini bildiğini düşünüyordu ama bunu yüksek sesle söylemesi gerekiyordu.

"Bunu neden yaptın?" diye fısıldadı.

Bir an sessiz kaldı, düşünceliydi.

Ve sonra ağzının köşesi kıvrıldı. "Çünkü yapamazdın."

Nazikçe söyledi. Ama kasıtlı olarak. Kederle. Sanki bir gerçeği dile getiriyormuş gibi.

Tıpkı gittiği gece yaptığı gibi: *Ya seni sevmek en iyi yaptığım şeyse?*

Gerçekten de en iyi yaptığı şey

buydu. Gitti ve bunu kanıtladı.

Nefesi boğazında düğümlendi.

Onun gözlerinde yansıyan kendini gördü. Lyon da o da yıllardır dünyayı böyle görüyordu: birbirlerinin merceğinden.

Onun bakışlarını eşit bir şekilde tuttu. Muhtemelen nasıl hissetmesi gerektiğini biliyordu.

Bir de gerçek vardı.

"Teşekkür ." Ona kelimeleri yavaşça, hararetle söyledi. Sesi yıpranmış ve kalındı. Gözyaşları gözlerinin arkasını yakıyordu.

Ardından gelen sessizlik derin, yumuşak ve alçakgönüllüydü.

Sessiz kaldılar, o kadar büyük, saf ve özür dilemeyen bir aşkı onurlandırdılar ki, o an için kelimeler saygısızlık gibi görünebilirdi.

Bir zamanlar onlara aitti.

Ama yine de artık onlara ait olup olmadığını bilmiyordu.

Giysilerini tekrar giymek çok yazık olacakmış gibi görünüyordu ama eve yürümek için giyindiler. Ama Olivia ayakkabılarını taşıyordu, böylece yol boyunca ayak parmaklarının arasındaki kumu hissedebilecekti.

Ve sonra, sırf eğlence olsun diye, Lyon onu sırtında tepeye, kapıya kadar taşıdı.

"Ho, Benedict! Daha hızlı, daha hızlı!" diye bağırdı.

"Atıma bindiğimde ona böyle söylemedim," dedi kızgınlıkla, bu da onu güldürdü.

Güneş alçalırken evin içinde ona yavaşça portakal dilimleri yedirerek onu ödüllendirdi. Uykulu ve tok olana kadar ekmek, peynir, balık ve şarap ziyafeti çektiler ve sonra krem rengi brokar kanepede yan yana kıvrıldılar ve sohbet, bir kuşun sırf uçabildiği için, uçmaktan zevk alarak ağaçtan ağaca uçuşu gibi konudan konuya dolaştı. Ona kuzeninden, yeni papazdan ve çıkardığı kargaşadan, Colin'in darağacından dönüşünden, Genevieve ve dükten bahsetti. Ona bazı seyahatlerinden bahsetti, emin olduğu kadarıyla şiddet içeren kısımları dışarıda bırakıp sadece güzellikleri anlatmıştı.

Onun en iyi arkadaşıydı. Derin olanlardan sıradan olanlara kadar her şeyin, Lyon da eklendiğinde daha iyi olduğunu bir kez daha hatırladı.

Ama aynı zamanda déjà vu gibiydi. Bir kez daha konuşmaları gereken konuları geçiştirdiler ve zor sorulardan kaçındılar. Bir kez daha zamanları sınırlıydı. Bir kez daha bir evlilik onları bekliyordu ve bu sefer Olivia'nın evliliği idi.

"Louisiana'da bir şeker plantasyonunu nasıl aldınız?" "Gırtlığına kadar kumara batmış bir adamdan satın aldım. Borçlar. Doğal olarak ucuza aldım."

"Sen de görmeye gittin mi? Louisiana bir yer?"

"Buharlı. Yeşil. Güzel. Gizemli. Vahşi. Sussex'ten çok farklı. İşin komik yanı, timsahlar var ama timsah yok."

"Onlara biniyor musun?"

"Doğal olarak. Onlarla dolu bir ahırım var. Hepsine senin adını verdim."

Güldü. "O berbat şarkıyı da besteletmedin, değil mi? Çeşitli modistlerin orkestrasyonunu nasıl yaptın?"

"Keşke övgüyü ben alabilseydim, ama bu gerçekten yıldızların aynı hizaya gelmesi meselesiydi. Sana bir gün efsane olacağımı söylememiş miydim?"

"Gerçekten de öyle. Şarkı berbattı ama Rowlandson en azından kalçalarını doğru çekmiş."

"mi? Nasıl yani?"

Gözlerinin kararmasını seyretmek için elini bir tanesinin üzerinde gezdirdi ve alaycı bir şekilde sikinin hemen yanında durdu. Yapılacak ahlaksızca bir şeydi ama hiçbir şey bundan daha doğal gelmemiştir.

"Çok sert ve çok güzeller."

Öne doğru eğildi ve dudaklarını onunkilere usulca, uzun uzun dokundurdu.

Sanki gerçekten de dünya kadar zamanları varmış gibi.

"Sana sadece burada dokunabildiğim zamanları hatırlıyorum," diye mırıldandı ağızına karşı ve bir parmağını yavaşça, elbisesinin yakasında gezdirdi, kıvılcımlar bırakarak. "Ve buraya."

Adam kızın elbisesinin eteklerini çekiştirirdi ve kız da kollarını kaldırarak elbiseyi başından aşağı indirdi. Ve tamamen çıplak kaldığında, onu kucağına çekti ve kollarını boynuna doladı. Göz kapakları ağırlaşıyordu.

"Ve sana dokunmayı hayal ettim." Elini kızın kalçasının iç kısmında gezdirdi ve kızın bacakları ona izin vermek, onu daha da yaklaştırmak için aralandı. "Ve bunun gibi." Elini karnında gezdirdi ve parmaklarını göğsünün üzerinde gezdirdi.

Kollarını onun boynuna doladı ve her ikisini de nefessiz bırakan bir öpücükle buluştular. Parmakları kalçasının içinde gezindi, sonra nemli buklelerinin arasından süzüldü ve orada oyalandı, yavaşça süzüldü, usulca daireler çizdi, derinlere indi.

"Acele et Lyon," diye yalvardı boğuk bir fısıltıyla. "Oh, lütfen."

Dileği onun emriydi. Kısa süre sonra onun kollarında eğiliyor, serbest kalmanın verdiği zevkle zonkluyordu. Ve sonra ona sarıldı. Bir süre sessizlik içinde birlikte nefes aldılar. İkisi de itiraf etmek istediklerinden biraz daha yorgundu, çünkü birlikte geçirdikleri zamanın bir anını bile boşa harcamak istemiyorlardı.

Ayağa kalktı ve onu zahmetsizce yatağına taşıdı ve nazikçe indirdi. Rahatça soyundu.

Sonra onun yanına uzandı ve onu kollarının arasına aldı. Kız mutlu ve uykulu bir şekilde, onun adına benzer bir şeyler mırıldandı.

"Seni istemekten *asla* vazgeçmeyeceğim," diye fısıldadı.

Ama o çoktan uyumuştı. Ve her şey mükemmeldi, çünkü Olivia Eversea uyurken ona sarılmak, yapmak için doğduğu şey gibiydi.

Ertesi sabah onun uykulu mavi gözleri ve yavaşça dolaşan elleriyle uyandı ve kollarını onun etrafına dolayarak onu kendine çekti.

Onu açgözlülükle vücuduna aldı, parmakları onun sert omuzlarını kavrarken ikisini de serbest bıraktı.

Kadın tekrar uykuya daldı. Birkaç saat sonra onu sade bir kahve ile uyandırdı.

Sonra el ele koya doğru yürüdüler. Hiç alçakgönüllülük göstermeden soyunup suya girdiler, boş boş havuzda ilerlediler, sırt üstü yüzdüler, arada buluşup öpüştüler. İkisi de ağırlı ve biraz yorgundu ama bu yorgunluk konuşmayı gerektirmeyen, huzurlu ve doygun bir yorgunluktu.

Güneş çok yükselmeden kıyafetlerini tekrar giydiler ve el ele sahile geri tırmandılar.

Aniden durdu. Tamamen hareketsiz kaldı. Sonra yavaşça elini bıraktı ve gözlerini kapattı.

Onun bakışlarının yönünü takip etti.

"Bu *Olivia*."

Ufukta sadece bir görüntüden ibaretti ama direkleri ve yelkenleri gökyüzünün mavisine karşı apaçık duruyordu.

"Bavulunu toptasan iyi olur," dedi sonunda.

Sesi tuhaftı. Biraz kalın. Ve rahatsız edici bir şekilde, dikkatle nötr.

Onu incelemek için döndü.

Gözlerine bakmayınca da tedirginlik yerleşti. "Lyon... peki ya sen?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, kalbi mide bulandırıcı bir şekilde çarpmaya başladı.

Tekrar konuştuğunda hiç hareket etmemişti. Gözlerini gölgede tutmuş, sanki dümende kendisi varmış gibi gemiyi izliyordu.

"Seninle İngiltere'ye dönmeyeceğim," dedi sonunda. Yine çok düzgün bir şekilde.

Zihni şok içinde bulanıklaştı. "Ama ... neden?" O zaman ona döndü, gözleri çok sıcaktı.

"Bir hesaplaşma istedim Olivia," dedi sakın bir sesle. "Sen de öyle. Hayatıma devam edebilmem için bilmem gerekenleri artık biliyorum. Sen biliyor musun?"

Onu test ediyordu, bunu anlayabiliyordu.

Paniğe kapıldı. Ona ve *testlerine* lanet olsun. Birdenbire ona kum fırlatmak istedi.

"Bütün akrabalarım Pennyroyal Green'e akın ediyor. Muazzam bir çeyizim var. İki haftadan kısa bir süre içinde evleneceğim. Bununla ilgili lanet bir *şarkı* var," dedi umutsuzca. "Eğer gerçekleşmezse ailem *yıkılacak*."

"Çeyiziniz varsa, evli olmak için yasal bir zorunluluğunuz var, değil mi? Sanırım evli olmayan kadınların yasal olarak sadece iki binicilik kıyafetine sahip olmalarına izin veriliyor. Ve Tanrı şahittir ki, flaş türkülerin yazarını hayal kırıklığına uğratmamak gerekir."

"Acımasız olman hoşuma gitmiyor."

"Öte yandan ben, senin 'acerbic' gibi kelimeler kullanmana bayılıyorum."

Gülümsemeyecekti, sonra gülümsedi ve sonra gülümsemesi amansızca yaklaşan gemi ve amansızca yaklaşan düğünü karşısında soldu.

Esinti tenlerini kurutmayı bitirirken göz göze geldiler. Adam aniden uzandı ve siyah saçlarından bir tutamı kızın kulağının arkasına sıkıştırdı ve belli belirsiz gülümsedi. Orada kalmadı.

"Onu seviyor musun, Olivia?"

Göğsünde muazzam bir baskı oluşuyordu. Sessizliğinin onun tercih ettiğinden daha uzun sürdüğünü söyleyebilirdi. Kasıtlı değildi. Bir oyun oynamıyor ya da onu cezalandırmaya çalışmıyordu.

Sadece gerçeği söylemeyi çok istiyordu. "Bir gün söyleyebilirim. Bir gün söyleyebilirim."

"Başka bir deyişle, hayır. Onu sevmiyorsun. Ama kolay olurdu, değil mi? Landsdowne ile yaşamak? Ve onunla evlenmek etrafındaki herkesi mutlu ederdi?"

Ona baktı, yüzünde ne söylemesini istediğini aradı, ama hem ses tonu hem de ifadesi acımasızca nötr ve okunamazdı.

Her türlü karşılık vermeyi düşündü.

"Sensiz olmanın nesi kolay olabilir bilmiyorum," dedi kırık bir sesle.

Bunun üzerine uzun bir nefes aldı. Sonra onu kendine doğru çekti ve kollarını neredeyse çok sert bir şekilde ona doladı ve yüzünü boynunun kıvrımlarına sıkıştırdı. Sanki denize atılmış ve tek kaya oymuş gibi ona tutundu.

Kalbinin çarpıntısından göğüs kafesinin parçalanabileceğini düşündü.

Neredeyse *onun* kalbinin göğsünde attığını hissedebileceğini düşünüyordu ama o zaman bu kendi kalbi de olabilirdi.

Gerçekten hiçbir fark yoktu.

Sanki sonsuza dek birbirlerine yapışabileceklermiş gibi sarıldılar.

"Burada geçirdiğimiz zamanın tek bir anını bile asla unutmayacağım Olivia," diye mırıldandı. "Hayatımın sonuna kadar el üstünde tutacağım."

Birden kaskatı kesildi. *Bu* bir vedaya çok benziyordu.

Ondan uzaklaştı ve şoktan buz kesmiş bir halde geri çekildi. Uyuşmuş bir halde ona baktı.

Ve yine, yüz ifadesi hiçbir şeyi ele vermedi. Ve hiçbir şey söylemedi. Ve sonra buz gibi şoku yerini yakıcı bir öfkeye bıraktı.

Lyon onun kızgın olduğunu biliyordu. Sanki bunu bekliyormuş gibi.

Yüzü bembeyazdı ve sanki büyük bir fiziksel acı çekiyormuş gibi gergindi. Ama bacaklarını iki yana açmış, amansız ve oldukça kararlı görünüyordu.

"Gemiye bin ve evine git," dedi. "Ondan sonra ne yapman gerektiğine gelince. Doğru olduğunu düşündüğün her şeyi yapmalısın. Çünkü bana birden fazla kez söylediğin gibi, ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmıyorsun. Kendin karar vermelisin."

İçini öfke kapladı. Bir kez daha, güzel bir çift çocuk eldivenini ona geri iten ve kaçan o yaralı kızdı, çünkü tek istediği sonsuza dek onunla birlikte olmaktı ve ne yapması gerektiğini ve onun ne yapacağını bilmek istiyordu ve bunun basit olmasını istiyordu ve *şimdi* bilmek istiyordu.

Bir daha asla kimseyi hayal kırıklığına uğratmak ya da incitmek istemiyordu.

Her zaman ondan bir adım önde olduğu için ondan nefret ediyordu. Ona yetişmek için yarışmak zorunda bıraktığı için.

Ya seni sevmek en iyi yaptığım şeyse?

Bunu ona gittiği gece söylemişti. Ama o zaman onu sevmiştir.

Ve burada, Cadiz'de, onu hâlâ sevdiğini söylememiştir. Elbette sevmeliydi.

Ama orada sessizce dururken, sonunda ona sırtını dönmesine ve bavulunu toplamaya gitmesine neden olan şey bu farkındalıktı.

Tekrar sahile çıkana ve mürettebat sandığı kayıklardan birine yükleyene kadar onunla bir daha hiç konuşmadı. "Bu bir oyun değil Lyon.

Lütfen ... *lütfe*n bana ne olduğunu söyle düşünüyorsun."

Onu kendi bedeninin ve onunkinin zevkleriyle tanıştıran kadar hayatında hiçbir şey için yalvarmamıştır.

"Şifreni unutma, Olivia."

Dönüp ondan elli adım uzaklaştı ve durdu. Sanki tutsak bir kuşu serbest bırakıyor ve sürüsüne yeniden katılması için onu cesaretlendiriyordu.

Acı içinde çalkalanıyordu. Onu yatıştırmak için kollarını sıkıca kendine sardı.

Ve sonra sıcak gözyaşları gözlerini yakarken bulanıklaştı.

Ama o hareket etmedi. Ayakta durdu, bacaklarını sıkıca ayırdı, rüzgâr gömleğini doldurdu ve gevşek saçlarını savurdu, o kadar güzel ve o kadar *kendisiydi* ki tanık olmak işkenceydi.

Ama adam onu tekrar bırakabilirse, kadın da onu .

O kadar hızlı döndü ki, etekleri bir ceza gibi bacaklarına çarptı.

Ve arkasına bakmadı.

LYON, mürettebatının Olivia'nın teknelere binmesine yardım etmesini KESİNLİKLE hareketsiz bir şekilde izledi.

Omurganın sert çizgisini tanıdı. O narin, küçük çene bir balta gibi açılı. Çok gururluydu Olivia'sı. Çok öfkeli. O kadar belirgin bir şekilde incinmiş ve kafası karışmıştı ki neredeyse kusacaktı, çünkü Olivia'nın acısı onun acısıydı ve şu anda onunki de çok acımasızdı.

Onu kürek çekerek çıkarmalarını izledi.

Ve onun gittikçe izledi.

Ve dua etti. Ve nefesini tuttu. Ama o başardı.

Gemiye bindi.

O lanet gemiye bindi.

Bir daha asla arkasına bakmadı.

Ah, onu nasıl cezalandıracağını kesinlikle biliyordu.

Kumun üzerinde dizlerinin üzerine çöktü ve uzun bir nefes alıp verdi, katlanmış ellerini başının arkasında birleştirdi.

Ama bu hesaplanmış bir kumardı. Ve eğer karşılığını alırsa, Yaratıcı'ya bunun hayatı boyunca oynayacağı son kumar olacağına söz verdi.

Çünkü bilmek istediği şeyi biliyordu: Artık onu dünyanın öbür ucuna kadar takip etmek isteyeceğini biliyordu.

Ama o bunu yapmayacaktı. Ve onun kendisini sevdiğini biliyordu.

Ama onu bu sonuca götürmeyecekti. Onu umutsuzca, her şekilde, sonsuza dek istiyordu. Ama onun için savaşması gerekiyordu.

Ve sonunda, kesin olarak onu seçmesi gerekiyordu. Hem kendi iyiliği hem de onun iyiliği için.

Onu bir kovalarsa lanetlenirdi.

Bununla birlikte, onu yakalamasını mümkün kılacaktı.

Bölüm 22

OLIVIA "PLYMOUTH"tan döndüğünde çeşitli akrabalarını Eversea Evi'nin etrafına, dışarıdaki ağaçlardaki kuşlar kadar sık bir şekilde dağılmış olarak buldu.

"Olağanüstü bir ışıltınız var, Olivia. Kölelik karşıtlığından bahsetmek hepimizin düşündüğünden daha heyecan verici olmalı. Ya da Plymouth'taki sular iyileştiriciydi. Hayatım, belki de Plymouth'a gitmeliyiz," diye seslendi Pauline teyzesi, homurdanan Phillips amcasına. "Bak Olivia ne kadar güzel görünüyor!"

"O bir gelin olacak, Pauline. Bütün gelinler güzeldir." Başını gazetesinden kaldırmadı. "Plymouth'un *sana* yardım edeceğini sanmıyorum."

Pauline, Olivia'ya kayıtsızca, "Eninde sonunda evlilik bu, canım," dedi ve kocasını işaret etti, görünüşe göre hiç şaşırmamıştı ve Olivia'nın dehşete düştüğünü fark etmedi ya da umursamadı.

"Bütün gelinler güzel değildir. Kilisemizde evlenen Waltham'lı kızı görmeliydin. Minicik bir sakalı vardı." Çenesini işaret etti.

Bunu söyleyen bir başka teyzesi, babasının kız kardeşi Araminta'ydı ve Olivia bahçeyi eleştirmek için odadan çıkarken onu öpmek için üzerine atlamıştı.

"Burada piknikte olduğundan daha fazla teyze var." Ian onun yanındaydı, mırıldanıyordu.

"Ha," dedi Olivia kasvetli bir sesle.

"En azından hepsi 'The Legend of Ly-' şarkısını mırıldanmıyor." "Sakin bunu söylemeye cüret etme!" Ona doğru döndü.

Sonra da hışımla odadan çıktı.

Tüm akrabaları şaşkınlık içinde kaldı ve lan bile gözlerini kırıştırdı. "Gelinler," dedi teyzeleri hep bir ağızdan. "Onları evlendirmek zorundayız

Çabuk. Evlenme teklifi ile tören arasında geçen süre uzadıkça daha da huysuzlaşıyorlar."

Amcası, "Hemen evlendik ve bu senin öfkeni hiç yatıştırmadı," dedi.

"Oh!" diye şakacı bir şekilde ona vurdu teyzesi.

Ve böylece Olivia'nın hayatı tekrar üzerine kapandı. Tıpkı Musa ve beraberindekiler karşıya geçtikten sonra Kızıldeniz'in firavunun üzerine kapanması gibi.

Cadiz'in bir rüya olduğuna neredeyse inanacaktı. Ama Lyon'la azgın vahşi hayvanlar gibi birbirlerine saldırırken kavrandığı yerlerde hâlâ silik morluklar vardı.

Düşüncesi bile içinde arzu uyandırırken gözlerini kapattı.

Bu bir rüya değildi.

Bu ve bir günlüğüne bonesini unuttuğu için altın rengi bir parıltıyla döndüğü gerçeği. Lyon'un ne dediğini hatırladı: insanlar görmek istediklerini görürler. Ve bir milyon yıl geçse de kimse ona bakıp, ortadan kaybolmuş bir varisle bir plajda çılgınca seviştiği sonucuna varmazdı.

Doğru olduğunu düşündüğünüz şeyi yapmalısınız.

Bu da ne demek oluyor? Eğer anlamı varsa.

Seninle İngiltere'ye dönmeyeceğim Olivia.

Hayatı buradaydı. Ailesi buradaydı. Sevdiği ve istediği her şey buradaydı.

O hariç.

Sadece kodunuzu hatırlayın.

Geceleri odasında uyanık yatıyordu, onu son gördüğünden bu yana çok az şey değişmişti. Ne zaman uykuya dalsa kaçınılmaz olarak bir irkilemeyle uyanıyor, pencereye atılan çakıl taşlarını duyduğunu hayal ediyordu.

Ayağa fırladı ve baktı ama bu bir rüyadan başka bir şey değildi. O gittiğinden beri sayısız kez gördüğü rüyanın aynısıydı.

Onu sevdiğini söylememişti. Ama kesinlikle seviyordu. Bunu iliklerine kadar biliyordu. Birbirlerini sevmek için doğmuşlardı. Ama eğer öyleyse onu tekrar bu kadar kolay nasıl ?

"Pauline Teyze ve Phillips Amca'nın birbirlerine aşık olduklarını düşünüyor musunuz?"

Annesine tamamen farklı bir soru sormak istiyordu ama onu fazla endişelendirmeden bu soruya yönlendirmesi gerekiyordu.

Annesi dün kahvaltısının menüsünü incelemeyi bıraktı ve şaşkınlıkla Olivia'ya baktı.

"Aşık *olup* olmadıklarını bilmiyorum. Birbirlerini sevdiklerinden eminim." Annesi ağzının kenarını büktü. "Aşkın her türlü var elbette."

Annesinin yanına oturdu.

"Limonlu kek, Olivia?" Annesi endişelendi. "Ya da belki onun yerine bir tart? Kahvaltı için?"

"Limonlu kek kulağa çok hoş geliyor." Bir şey yiyebileceğinden bile şüpheliydi.

"Mükemmel." Annesi bir not aldı.

"Anne... babamla evlendiğinde ona aşık mıydın?" "Aman Tanrım. Canım benim. Evet, aşıktım. Aşıktım."

Bunun kesinlikle doğru olduğunu biliyordu, çünkü annesinin yüzü puslu, anımsatıcı bir ışıltıya bürünmüştü. Isaiah Redmond yerine Jacob Eversea'ya razı olmamıştı. Olivia memnundu.

"Gençken çok yakışıklı mıydı?"

"Onu çocukken görmeliydin Olivia. Atını son sürat sürerdi, ama o kadar parlak bir biniciydi ki, onu görmek bir zevkti. Genç bir kız için çok heyecan vericiydi. Öyle ki ne zaman nal sesleri duysam kalbim yerinden fırlayacak gibi olurdu, çünkü o olduğunu bilirdim. Bugün bile toynak sesi duyduğumda kalbim yerinden fırlar. Ve bildiğin gibi baban artık gök gürültüsü yapmıyor."

Olivia gülümsedi. "Biraz Colin'in eskiden ata binmesi gibi. Madeline'den önce."

Annesinin yüzü tuhaf bir şekilde hareketsizleşti ve aniden ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. Belki de genç Jacob Eversea'nın yeşil alanda dörtnala koştuğunu hayal ediyordu.

Bir süre cevap vermedi.

"Aşk yıllar içinde zaman zaman sınanmıyor değil Olivia. Sen küçük bir kızken, baban gençliğinde yaptığı gibi bir süreliğine denize gitti. Genelde çok iyi olmasına rağmen parayla risk almayı biraz fazla , ama bir keresinde iyi bir miktar kaybettik. Sonra daha fazla servet aramaya çıktı. Zor bir dönemdi. Ama gerçek aşk böyle şeylere dayanır ve daha da güçlenir."

Ailesinin bu versiyonunu duymak ilginçti. Tıpkı babasının yıllar önce annesine kur yapması hakkında anlattıklarına benziyordu.

O zamanlar onu Lyon hakkında uyarmaya çalışmıyordu, şimdi anlıyordu. Onu Isaiah hakkında uyarmaya çalışıyordu.

"Bu Colin doğmadan hemen önceydi, değil mi? Babam denize gittiğinde?"

"Evet," dedi annesi. "Ve sen ve babam ..."

". . genel olarak çok mutluyuz ve başarılı evliliğimiz ve muhteşem yavrularımız için kendimizi sık sık tebrik ediyoruz."

Olivia güldü.

"Tüm kadınlar adına konuşamam Olivia. Deneyim ve gözlemlerime dayanarak konuşabilirim. Bence gelen bir aşk türü var. Elinizde olmayan türden, çünkü göz renginiz ya da başka bir şey gibi. Bir de içine düştüğünüz tür var. Bir de yıllarca aşinalık, rahatlık ve sizi bağlayan bir aileden sonra kendinizi içinde bulduğunuz türden. Sanırım Pauline ve amcanızın sahip olduğu tür de bu. Aşık olup olmadıklarını bilmiyorum ama birbirlerini sevdikleri kesin. Nihayetinde birinin diğerinden daha iyi olduğunu düşünmüyorum. Tüm aşklar bir nimettir. Verme ve alma fırsatı belki de insanların sahip olduğu bir şeydir. Ve eğer bir kez sevdiyseniz ... bu sadece tekrar sevebileceğiniz anlamına gelir."

"Lyon Redmond" kelimesi hiç geçmedi ama elbette son cümle tamamen onunla ilgiliydi ve ikisi de bunu biliyordu.

"Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum canım. Olivia, baban ve benim tek istediğimiz senin mutlu, güvende olman ve sevilmen. Senin için istediğimiz tek şey bu.

Bunu asla unutmayın."

Bunu hararetle söyledi. Sanki bir mesaj iletir gibi.

Ancak Olivia'nın sinirlerinin durumu göz önüne alındığında, her şey önemli görünmeye başlamıştı.

Ne yapacağının söylenmesinden uzun zamandır nefret eden Olivia, yine de birinin bunu yapmasını diliyordu.

Evden çıktı ve kilise bahçesinin çitlerini geçerek papaz evine doğru tek başına yürüdü. Dua kitabını düşürdüğünde, tam da şimdi durduğu noktada, Lyon'un gözlerinin içine bakarken etek uçlarının ve çizme parmaklarının görüntüsünü hatırladı. Ve şimdi bile kalbinin yerinden fırlamasına neden oluyordu.

Ve kasabanın onu göreceğini bile bile Landsdowne'la birlikte bu kilise avlusunun önünden nasıl geçtiğini. Herkese yoluna devam etmek ve hayatını yaşamak istediğinin sinyalini veriyordu.

Atalarının taşları arasında dolaşmak için bir dürtüyle kilise bahçesine yöneldi.

Daha yeni bir tanesinin önünde durdu, Leydi Fennimore'un.

Huysuzun tekiydi ve Olivia mezar taşında yazanları gördüğünde hep gülümserdi.

Sizin başınıza gelmeyeceğini düşünmeyin.

Bu hayattaki her şey için geçerli olabilir, gerçekten. Olivia bunu sevdi. Oldukça esnek bir mesajdı. Nasıl bir gün geçirdiğinize ve kim olduğunuza bağlı olarak bir korku ya da umut mesajı. Bu kilise bahçesinde dolaşabilecek gelecek Everseas nesillerini eğlendirmek için benzer bir tane düşünmesi gerekecekti.

Olivia, Leydi Landsdowne.

Mezar taşında böyle yazacaktı. Çünkü yarın evlenecekti.

Uzun bir nefes aldı ve bu konuda ne hissettiğine karar vermeye çalıştı.

O.

Lyon onun düşününe müdahale etmek isteseydi, şimdi tam zamanı olurdu.

bunu yapmak için zaman.

Ama Allah belasını versin, ortalıkta görünmüyordu. Ve bunu çok fazla düşündüğünde neredeyse nefesi kesiliyordu. Özlemin gücü dayanılamayacak kadar fazlaydı ve bir kez karar verdiğinde, özlemin azalmasına izin vermeye başlayabilirdi.

Aşk .

O karar verildi bugün o Hanımefendi
Fennimore oldu teslim etmek bir umut mesajı.

Kendini pek neşeli hissetmiyordu. Ama kararının verdiği ivmenin onu taşıyacağını düşünüyordu.

Papaz evine doğru baktı, gözlerini gölgeledi ve kıpırdamadan durdu. Ve sonra kalbi küçük bir çarptı.

Papaz olan kuzeni Adam, gömlek kollarıyla papaz evinin önünde duruyordu. Görünüşe bakılırsa odun kesmeye gitmişti. Ve Madam Marceau'nun evinden gelen sargılı dilenciyle konuşuyordu! Dilenci hızla papaz evine soktu, ama dilenci kesinlikle oydu: aynı eski püskü, yırtık pırtık giysiler, sargılar. Zavallı ruh da eğilmiş görünüyordu ve bir ayağını sürüklüyordu, muhtemelen bu yüzden bu kadar çok zamanını oturarak geçirmişti.

Ve onu, ihtiyacı olanlara verecek sonsuz zamanı ve iyiliği varmış gibi görünen Adam'a gönderebildiği için mutluydu. Ve eğer o adamın yardım ve teselli bulmasına vesile olduysa, o zaman ihtiyacı olan tek düğün hediyesi buydu.

Bir işaret gibi görünüyordu.

Yine de emin olmak için dilencinin hayır dualarından birini almayı tercih ederdi.

Sonunda Eversea üzerine yorgun ve sabırsız bir sessizlik çökmüştü. Olivia'nın gelinliği, mucizevi bir şekilde boş olan Eversea yatak odasındaki yatağın üzerine serilmişti. Tüm akrabaları sessiz sedasız ziyaret etmişti, içinde Dön, olarak Eğer o vardı a sevilen bir Yalan içinde Eyalet, ve mükemmel olduğunu söyledi.

Yarın herkes olur BİRLİK aşağı için ve Landsdowne ve annesi, kız kardeşleri ve eski bir arkadaşından oluşan grubu.

onunla birlikte ayağa kalkmayı kabul eden Eversea ailesiyle orada buluşacaktı ve Eversea kardeşlerinin evlenecek sonuncusu (birden fazla teyzenin Olivia'ya hatırlattığı gibi) sonunda bunu yapacaktı. Yine de buna degeceğini herkes kabul ediyordu. Görünüşe göre Zeki Olivia başından beri bir vikont olmak için direniyordu. Düklükle pek aynı şey sayılmazdı ama dükler de ortalıkta pek görünmüyordu ve Landsdowne tartışmasız iyi bir adaydı ve neyse ki artık Lyon Redmond saçmalığını sonsuza dek geride bırakabilirdi.

Ardından, Seamus Duggan ve neşeli çalgıcı grubunun müzikleriyle büyük bir parti verilecek, dans edilecek ve Eversea House'un kapıları, hiç kimsenin gerçekleşeceğini düşünmediği on yılın olayını kutlamak üzere tüm kasabaya açılacaktı.

"JOHN EDGAR, Tanrı'nın buyruğuna uygun olarak kutsal evlilik bağıyla birlikte yaşamak üzere bu kadını kendine eş olarak almak istiyor musun? Onu sevecek, rahat ettirecek, onurlandıracak, hastalıkta ve sağlıkta yanından ayırmayacak, her şeyi bir yana bırakarak, ikiniz de yaşadığınız sürece yalnızca ona bağlı kalacak mısınız?"

Landsdowne'un yanıtı anında oldu.

"Vereceğim."

Sözler, bir orgdan çıkan muzaffer notalar gibi kilisenin köşelerini doldurdu.

Kilise tıklım tıklım doluydu -Pennyroyal Green'de yaşamış olan herkes katılmış görünüyordu, buna yardım edilebilecekse hiçbir kilise ayinini kaçırmayan ve belki de bu ayinde bulunmak için gizli nedenleri olan Redmond'ların hepsi de dahildi- ve hava hiç hatırlayamayacağı kadar sıcaktı. Ama yine de Olivia gelinliğinin içinde titriyordu.

Buraya nasıl geldiğini zar zor hatırlıyordu.

Şafak vakti uyanmış, annesi, kız kardeşi ve teyzeleri, saygılı ve anlayışlı bir sessizlik içinde, o çok tartışılan, kusursuz güzellikteki elbiseyi başından geçirmişlerdi.

Sorulara tek heceli cevaplar verdiğini hatırlıyordu. Titrediğini hatırlıyordu; hâlâ da titriyordu. Matmazel Lilette Digby'nin de söylediği gibi, bugün ondan sadece iki şey isteniyordu: güzel görünmesi ve papazın işaretiyle doğru kelimeleri tekrarlaması.

İlkini başarmıştı.

"Olivia Katherine, bu adamı kocan olarak kabul edip Tanrı'nın buyruğuna göre kutsal evlilik bağıyla birlikte yaşamaya razı mısın? Ona itaat edecek, hizmet edecek, hastalıkta ve sağlıkta onu sevecek, onurlandıracak ve koruyacak mısın; ve diğer her şeyi bir yana bırakarak, ikiniz de yaşadığınız sürece seni yalnızca ona saklayacak mısın?"

İkiniz de yaşadığınız sürece.

Sözcükler çan çalıyor gibiydi.

Basit bir soruydu. Kadim, bağlayıcı kelimeler ilk yazıldığından beri muhtemelen milyonlarca kez sorulmuştur.

İki kelimelik basit bir cevap gerekiyordu.

Bir insanla hayatının geri kalanı arasında sadece iki kelimenin yer alması birdenbire tehlikeli görünmeye başladı.

İki kelime.

Yine nasıl konuşacağını unutmuştu.

Omzunun üzerinden baktı.

Cemaat neredeyse komik bir şekilde hareketsizdi. Bir şeylerin ters gittiğini biliyorlardı. Duyuları aniden son derece keskinleşmişti. Sessizliğin kendisi yüksek ve net bir nota çalıyor gibiydi ve hayatı boyunca tanıdığı herkes birdenbire bir gravür kadar farklı göründü.

Annesinin yüzü, tıpkı kendisinininki gibiydi. Gözleri yaşlarla parlıyordu, karmaşık bir duygu, sevgi ve keder.

Ama garip bir şekilde, sürpriz değil.

Babası, sanki ihtiyacı olduğunda ona koşmasını kolaylaştırmak için hafifçe öne doğru eğilmişti.

Isaiah Redmond'ın yüzü soğuk ve çekikti, yeşil gözleri vitray gibi parlıyordu.

Lyon'un gibi bir yüz.

Jacob Eversea'ya karşı kaybetmiş bir adam. Annesini hâlâ sevip sevmediğini merak ediyordu.

Ve eğer annesi Isaiah'ı seviyorsa.

Ve birdenbire Isaiah'ya karşı içten içe bir şefkat hissetti, çünkü Olivia, sevgisi olmadan bir ömür geçiren bir insanın başına neler gelebileceğini şimdi anladığını düşünüyordu.

Güzel sarışın karısı Fanchette, hareketsiz. Bekliyordu. Dudakları sessiz bir duayla kıpırdıyor gibiydi. Olivia bunun oğlunun aniden ortaya çıkması için olmadığını merak etti.

Violet Redmond, sevdiği adam için bir korsanı öldürmüştü.

Ve uğruna öldürdüğü ve Violet'in aşkı uğruna Lyon'u serbest bırakan Ardmay Kontu.

Lord Lavay, yeni karısı Elise ve uzun süre kıpırdamadan durması mümkün olmayan, ama iri gözlerine bakılırsa önemli bir şeyler olduğunun farkında olduğu anlaşılan küçük oğlu Jack.

Kimsenin evleneceğini düşünmediği ve dünyayı dolaşma planları yapan Ian. Ve onun dünyası haline gelen güzel Amerikalı Tansy. Tüm Sussex'i altüst etmişti, çünkü yalnızdı ve sevmeye ihtiyacı vardı ve Ian, tüm insanlar arasında, onu aşkın gözleriyle gören tek kişiydi.

Colin, Louisa Porter'a aşık olduğunu düşünmüştü ama rezil darağacından kaçışından Madeline'le evlenmek için dönmüştü, onu ruhuna kadar tanıyor gibi görünen ve onu daha huzurlu, şefkatli bir adam yapan bir eş.

Marcus ve Louisa. Birbirlerine o kadar yaklaşıyorlardı ki, sadece onların yanında olmak bile herkesi mutlu ediyordu.

Genevieve, Falconbridge Dükü ile. Genevieve yanlış adamla, Harry'yle evlenmeye ne kadar tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. Harry ne kadar incinmişti. Genevieve'in çok geç olmadan bu konuda bir şeyler yapmak için ne kadar cesur olduğunu.

Kuzeni papaz Adam, aşkı yüzünden kasaba halkı tarafından neredeyse aşağılanıyordu. Ama Adam tam da bu kilisede durmuş ve unutulmaz bir sabah onun için, kötü şöhretli bir geçmişi olan eski kontes Evie Duggan için savaşmıştı.

Ve orada, onu şaşırtan bir şekilde, en son sıradaki, kapıya en yakın kenardaki dilenci duruyordu. Kambur ve sefil, belki de

Görülmemeyi umarak ama güzel bir şeyin parçası olmak isteyerek.

Ancak şimdi hepsi önünde dizilmişken net bir şekilde görebiliyordu.

Adam yargılayıcı bir cemaatin önünde vaazını bir kenara atıp Korintliler'den alıntı yaptıktan sonra Süleyman'ın Şarkısı'yla karşılık verdiğinde o da cemaatteydi. Kadının, aşkını, en beklenmedik olan Evie Duggan'ı bu sözlerle sahiplenmişti. Aşk ateş ve seldir. Aşk sabırlı ve naziktir.

Gerçekten de hepsi bu kadardı.

Ama aşk aynı zamanda bir savaşçıydı. Fethetmek için yola çıktığında, artık kayıpları umursamazdı.

Ve o sizi seçtiğinde, ya direnebilirdiniz. Ya da teslim olursun.

Basit olmasını istedi. Teslimiyet her şeyi basitleştirdi.

Lyon ona "Kurallarını *unutma*" demişti.

Sanki onun kulağına fısıldadığını duymuş gibiydi. Ve onun kuralı şuydu: Asla yalan söylemezdi.

Hayatının geri kalanında bir yalanla yaşayamazdı.

Kuzeni Adam sanki ona güç vermek istiyormuş gibi onu izliyordu. Adam çok iyi, çok nazikti. Ve anlayacaktır.

Tekrar başladı, dikkatlice.

"Sen, Olivia, John'u kocan olarak kabul edecek misin? Onu sevecek, teselli edecek, onurlandıracak, koruyacak ve diğer herkesi bir kenara bırakıp ikiniz de yaşadığınız sürece ona sadık kalacak mısınız?"

Tek yapması gereken ağzını açıp iki kelime söylemekti. Yüzünü Landsdowne'a doğru çevirdi.

Sessizliği gerildikçe gerginlik ağzının kenarlarını beyazlatıyor, ince yüzünü daha da gerginleştiriyordu.

Ve gözlerinin önünde, onun beliren farkındalığı gördü. Sonunda konuşmak için ağzını açtı.

Ama sadece bir kelime ortaya çıktı. "John . . ."

Başı sertçe geriye gitti ve gözlerini kapattı. Sonra başını yavaşça salladı.

"Özür dilerim," dedi nazikçe. Özür dileyerek. Ama kesin olarak.
"Yapamam."

Şimdi daha yüksek
sesle. "Bu bir yalan
olurdu."

Gerçek ona akın ediyordu ve gerçek cesaret
demekti. Ne de olsa gerçek onun kuralıydı.

Sessizlikte, cilalı sıraların üzerinde kayan yün, ipek ve nankenin
sesi rüzgâr gibi uğulduyordu. Birisi gizlice boğazını temizledi.

Bir ışık huzmesi bir bulutun içinden geçerek sunağa en yakın
pencereden içeri girdi ve Pennyroyal Green kasabasının yüzyıllar
boyunca konuşacağı bir şeyi daha iyi aydınlattı.

Sonunda biri hareket etti.

Ama bu sadece dilenciydi ve elini kaldırarak bir kez daha sessiz bir
şekilde kutsadı.

Onun elinin sanki cennete yükselen bir barış güvercini gibi
yükselişini izledi. Şimdi her şey rüya gibi ve anlamlı görünüyordu.

Sonra gözleriyle onun elini takip etti.

Nefesi sempatik bir şekilde kesildi. Çünkü bu sefer bandajlarına
takılmıştı. İlk başta bir kaza gibi göründü.

Ama sonra bir dizi yavaş, akıcı hareketle, origamiyi tersten izlemek
gibi, onları yüzünden uzaklaştırdı, bükülmüş omuzlarını düzeltti, kirli,
yırtık pırtık paltosunu omuzlarından silkti.

Ve ayağa kalktı.

Birkaç kafa ona doğru döndü. Fark
etmemiş gibi görünüyordu.

Ama sonra gözlerin üzerinde olmasına alıştı.

Zaten sadece birbirlerini görüyorlardı. "Elbette,"
dedi Olivia yumuşak bir sesle.

Birisi bayılıp bir sıranın üzerine düştüğünde bir gümbürtü duyuldu.

Zavallı talihsiz koridorda yuvarlanmak zorunda kaldı, çünkü
herkes kilisenin kapısına bakıyordu, çünkü Lyon kapıdan çıkıp gitmişti
ve kimse onu gerçekten gördüğünden emin değildi.

Bir kişi ha çıkardı ve bir dua mırıldandı.

"Tanrı aşkına, o bir hayalet değil, sadece şaşırtıcı derecede uzun bir süredir ortalıkta yok," diye mırıldandı biri sinirli bir şekilde.

Papaz sesini yükseltti.

"Lütfen hepiniz oturun."

Adam'ın gür ve zorlayıcı bir sesi vardı ve şu anda kimse başka ne yapacağını bilmiyor gibi görüldüğünden, herkes itaat etmeye meyilli görünüyordu.

Dilencinin az önce Lyon Redmond'a dönüştüğünü ve kilisenin kapısından çıkıp gözden kaybolduğunu henüz herkes fark etmemiştir.

Olivia Landsdowne'a doğru döndü. Sonra kapıya doğru. Sonra tekrar Landsdowne'a. Sonra tekrar kapıya doğru.

Saçma bir şekilde opera dansçısı gibi.

İzleyenlerin daha sonra ifade edeceği gibi, tüm etkinlik tam bir şovdu.

"John-" diye başladı. Özür dileyerek. Ama Tanrı yardımcısı olsun, sabırsızca.

Başını sertçe salladı. "*Nazik* olsaydın buna katlanamazdım Olivia." Sesi belli belirsiz, ironik bir şekilde acıydı. "Sadece git-"

"O" demek üzereydi ama duymadı, çünkü çoktan bir geyik gibi sıçrayıp koridordan aşağı fırlamış, gümüş süslemeli gelinliğini iki yumruğunun arasına almış, Lyon Redmond'un peşinden can havliyle koşuyordu.

Bölüm 23

Kilisenin kapısından dışarı fırladı, kapı arkasından yankılanan, son bir gümbürtüyle kapandı.

Görünüşte hiçbir yerde olmayan iki adam ortaya çıktı ve kimsenin peşinden gelmemesi için düzgünce engelledi.

Şaşkınlıkla başını çevirdi.

Lyon'un ekibi. Belli ki talimat almışlardı. Her zamanki gibi, önceden planlamıştı.

Ama o hangi *cehennemdeydi*?

Sonra başını bir rüzgar gülü gibi sağa sola çevirerek onu aradı. Kilise bahçesinde, çok iyi bildiği taşların arasında saklı değildi.

Ortadan kaybolmuştu.

Öyle bir yemin etti ki, kapıda nöbet tutan adamların bile gözleri büyüdü. Ama belki de ona söylememeleri için talimat almışlardı.

Sonra çan kulesinin kapısının birkaç santim açıldığını gördü.

Koşarak kapının yanına gitti, kapıyı iterek açtı ve merdivenleri koşarak çıktı, bir kez ayağı takıldı ve gümüş işlemeli etekliği yırtıldı.

Zirveye ulaştığında, ciğerleri körük gibi kabararak durdu.

Duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, çanın karşısında, güneş ışığı havuzunun içinde duruyordu.

Her zamanki gibi ondan bir adım önde.

Her zaman onun neye ihtiyacı ondan önce bilirdi.

Bir süre için tek ses onun nefes alışığıydı ve kulede yankılandı.

Ve sonra:

"Hayatımın en kötü birkaç anıydı." Sesi boğuktu.

Onu affetmeye hazır değildi. Ya da konuşmaya. Ya da tekrar ortadan kaybolmasın diye onu gözünün önünde tutmaktan başka bir şey yapmaya.

Çünkü şimdi onu almaya gelmişti.

"Onlar aynı zamanda hayatımın en güzel anlarıydı" diye ekledi.

Hâlâ konuşamıyordu. Onun Lyon'u. Burada *Pennyroyal Green*'de, Sussex'te duruyordu.

Sessizlik.

Uzun bir güneş ışını, toz zerreciklerini kutlama dansında dönmeye sevk etti.

"Eğer kılık değiştirmeyi merak ediyorsanız. ." Şimdi yerde buruşmuş olan yırtık pırtık dilenci paltosunu işaret etti. "...evleneceğini öğrendiğimde, seni görmek istemediğimden bile emin değildim. İngiltere'ye dönmek isteyip istemediğimden emin değildim. Ayrıldığım kişi olup olmadığını bilmiyordum. Landsdowne'da mutlu olup olmadığını bilmiyordum ve tek istediğim senin mutluluğundu. Bilmeliydim..."

Durakladı.

"Senin için dünyanın öbür ucuna gideceğimi bilmeliydim. Seni severek doğdum. Ve ne olursa olsun, senin için savaşırdım."

Hâlâ konuşamıyordu. Onunlayken kelimeler her zaman ya gereksiz ya da asla yeterli olmamıştı.

"Bunu yapmak beni neredeyse öldürüyordu. Ama seni göndermekte haklıyım." Bu hem bir soru hem de bir ifadeydi.

Ama sesinde belirsizliğini ele veren boğuk bir ton vardı. Onun sessizliği hakkında endişelenmeye başlamıştı.

Ve asla yalan söylemediği için ve onun acısına dayanamadığı için, sonunda söylediği ilk kelime şu oldu:

"Evet."

Yıllar önce ona söylemesi gereken kelimeyi. *Evet, seninle geleceğim. Evet, seninle olacağım. Evet, sana inanıyorum. Evet, sen*

benim hayatım, aşkım ve kaderim. Tabii ki.

Yine de, tüm bunları anlamak için her şey bu ana kadar sürmüştü.

Ama sesi şok edici derecede kısık ve yıpranmıştı ve ağlayacağını biliyordu.

"Seni seviyorum," diye ekledi aceleyle. Çünkü bunu ona söylemeyi çok istiyordu ve bir an daha bekleyemezdi. "Her zaman sevdim. Her zaman da seveceğim."

Bunlar evlilik yeminleri olmalı, diye düşündü Olivia. Hiç kimse bu sözleri hafife alamazdı.

Sözleri odada bir çan gibi çınladı.

Uzun süre suyun altında kalmış bir adam gibi uzun bir nefes aldı.

Ona doğru yürüdü, rahatça, kolayca, sanki "Bak. Şimdi dünya kadar vaktimiz var." Ona bir mendil verdi. Kadın mendili aldı ve parmaklarıyla baş harflerinin dikili olduğu köşeyi hafifçe ovdu.

Bundan sonra kendi mendillerinin nasıl işleneceğini biliyordu: "OKR." Olivia Katherine Redmond.

"Bugün ne yapacağımı biliyordun," dedi gözlerini silerken.

"Elbette. Yine de hayatımdan yıllar çaldı."

"O halde kalan yıllarınızı iyi değerlendirsek iyi olur."

İçini çekti ve onu kollarının arasına alarak sıkıca sardı. Onun sevgili bedeninde eridi. Adam yanağını onun saçlarına yasladı. Ve bir süre birlikte nefes aldılar, sadece birbirlerine sarılmanın lüksünün tadını çıkardılar. Onun alnını, göz kapaklarını, yanaklarını, dudaklarını öptü.

O kelimeleri tekrar mırıldandı. "Aşkım. Kalbim."

Artık umursamaz değil. Masum değil. Hırpalanmış bir kalpten diğerine, kazanılmış ve gerçek kelimeler.

KİLİSENİN İÇİNDE, en sonunda dört kişi papazın oturmaları yönündeki emrine karşı gelerek birer birer ayağa kalktı.

Isaiah Redmond.

Jacob Eversea.

Isolde Eversea.

Fanchette Redmond.

Ve sonra mırıltılar etraflarını sarmaya başladı.

Lyon Redmond Lyon Redmond Lyon Redmond Lyon Redmond, Lyon 'du.

"Oğlum ..." Redmond boğuk bir sesle söyledi. "O ... o benim oğlum muydu ..."

"Kızım nerede?" diye sordu Jacob. Sıranın üzerinden atlayıp kapıdan dışarı fırlamaya hazırlanıyordu, ailesinin diğer erkekleri de onu takip ediyordu.

"*Arkadaşlar!*" Adam dedi ki. "*Lütfen*. Bir dakika lütfen." Sessizlik için ellerini kaldırdı.

İtaat ettiler.

Peder Sylvaine'e bakmak için döndüler. Ve sonra oldukları yerde donup kaldılar.

Papaz Landsdowne'a başıyla işaret etti, sanki birisine methiye okuması için izin verir gibiydi.

Landsowne derin bir nefes aldı.

Cemaatin önünde durdu, aşkın kurbanlarından biriydi, yüzü bembeyaz ve sersemlemişti.

Ve kusursuz yaşanmış bir hayata rağmen, bir türkünün, bir efsanenin ve bir süreliğine de bir fiilin ("Sanırım onu Landsdowne etmeye niyetli.") parçası olmaya yazgılı.

Daha sonra herkes onun nezaket timsali olduğunu söyledi ama Landsdowne hayatı her zaman soğukkanlılıkla karşılamıştı, Olivia Eversea gibilerle takılana kadar hayat da onu tam olarak böyle karşılamıştı.

Olivia Eversea'nın neden ateşe atılmış gibi kilisenin kapısından kaçtığını öğrenmek umuduyla, şu anda tamamen hareketsiz duran ve onu merakla izleyen cemaate döndü.

Ama hayranlık uyandıracak kadar kararlı bir sesle söylediği tek şey şuydu:

"Bir düğün görmeye gelen sizlerden en derin özürlerimi sunuyorum. Bayan Olivia Eversea ve ben bugün ya da hiçbir zaman evlenmeyeceğiz."

Papaza başıyla teşekkür etti.

Sonra bir nefes verdi ve kendisiyle birlikte ayağa kalkan adamın şaşkın bakışları arasında kürsünün arkasına çekildi.

Adam, "Bayanlar ve baylar, arkadaşlar ve aile, artık evlerinize dönebilirsiniz. Bugün düğün olmayacak."

Isaiah Redmond sesini yükseltti. "Oğlum! Oğlum hangi cehennemde? O benim-"

"Isaiah."

Şaşkınlıkla döndü.

Bu, Isolde Eversea'nın on yılı aşkın bir süredir ona doğrudan söylediği ilk sözdü.

Ve yüzü, her zaman olduğu gibi, elinde olmayan bir şekilde yumuşadı.

Ve izleyen hiç kimse bunu fark edemezdi. Ve

Isaiah savunmasızlıktan nefret ederdi.

"Onları bırakın," dedi nazikçe.

Jacob karısının koluna girdi. "Eve gideceğiz," dedi gergin bir sesle. "Hepimiz eve gideceğiz."

Bir kızın sunaktan kaçması, bir Eversea için neredeyse hayattaki bir gündü.

"Ya o ..." Isolde Eversea umutsuzca kocasına baktı.

Isolde'yi çok ama çok iyi tanıdığı için, yılların sevgisinden doğan bir içgüdüyle, gözleri yaşarmaya başladığında ona mendilini verdi.

"Ne yapmalarını isterdin Isolde?" Jacob nazikçe söyledi. Ama çenesi granit gibiydi. "Eve dönecek. Geleceğini biliyorum."

Jacob Eversea, Isaiah Redmond'un gözlerine, başka bir yüzyılda olsa diğer adamın kendini savunmak için kılıcına uzanmasına neden olacak bir bakış atarak karısını uzaklaştırdı.

Akrabaları da onları takip etti. Koşullar göz önüne alındığında, düğün yapmamak neredeyse düğün yapmak kadar eğlenceliydi.

Gelinin annesi ya da babası olmayan neredeyse herkes için öyleydi.

Herkes sıralarından kalkıp kapıya doğru ilerlerken her zamanki hışırtı yaşandı.

Landsdowne hariç, o hâlâ sunağın yanındaydı ve kendi akrabalarıyla birlikte kaçmayı başarana kadar görünmez kalmayı umuyordu.

Ve Leydi Emily Howell, kalabalığın arasından ona ulaşmak için mücadele etti.

KİLİSE boşaldığında ve yollar Adam'ın gözlerinin görebildiği kadarıyla temiz olduğunda -o ve karısı Evie, kilisenin bahçesinde küçük bir araştırma bile yaptılar- çan kulesine gitti ve yukarı çıktıkça biraz daha fazla gürültü çıkarmaya dikkat ederek tepeye tırmandı. Sadece onları uyarmak için.

Olivia ve Lyon yerde birlikte oturuyorlardı, adamın kolu Olivia'ya sarılmıştı, Olivia'nın başı adamın omzundaydı ve sanki onlarca yıldır evliymişler gibi sessizce konuşup gülüyorlardı. Kadın, adamın katlanmış yırtık pırtık paltosunun üzerinde oturuyordu.

"Adam!" Olivia suçlulukla doğruldu.

Lyon onu rahatlatmak için elini nazikçe onunkinin üzerine koydu.

Lyon ona, "Törenden önce onunla tanıştım," dedi. "Ve benden sonra kaçarsan herkesi oturtmasını istedim. Ve eğer benden sonra kaçarsan herkesi eve göndermesini *istedim*."

Çünkü ne de olsa Lyon bir planlamacıydı.

Olivia mutlulukla içini çekti. "Beni, benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyor." "Bay Redmond'unuz olağanüstü bir adam, Olivia," dedi Adam. Neredeyse pişmanlıkla.

Adam beklenmedik bir kadına aşık olmuştu ve onun için de savaşıması gerekiyordu. Yöntemleri Bay Redmond'unkinden farklıydı ama gerçek aşkın huzurunda olduğunu ve bunun kutsal olduğunu kuşkuya yer bırakmayacak şekilde biliyordu.

"Fevkalade bir adam, kuzeniniz Rahip Sylvaine." Lyon papaza gülümsedi.

İkisinin de kaderinde arkadaş olmak olduğundan emindi.

"Kendi düğününüz burada, Pennyroyal Green'de mi olacak?" Adam sordu.

Olivia ve Lyon birbirlerine baktıktan sonra Adam'a döndüler ve birlikte şöyle dediler:

"Evet."

DÜĞÜNDEN SONRA -daha doğrusu neredeyse bir düğünden sonra- Isaiah Redmond, hayatı boyunca pek çok parlak ve bir iki olağanüstü kötü karar verdiği kütüphanesindeki büyük, parlak masasına çekildi. Bu sabah Olivia Eversea'nın bir adamın kalbini kırıp, vahşi bir melek gibi koridordan aşağıya sıçrayarak kapıdan fırladığını ve yüzünün hayatında daha önce sadece bir kez gördüğü türden bir aşkla alev alev yandığını hayal ediyordu.

Isolde Eversea'nın yüzüne baktığında. Orada bulunan herkes Olivia'nın Lyon'un peşinden kaçtığını söylemişti.

Isaiah gözlerini kapadı ve en büyük oğlunun kaybı olan büyük, hiç bitmeyen yaranın içinden nefes aldı.

Bilmiyordu. Sadece bilmiyordu.

Elleri titriyordu artık. Brendiye uzanmak için henüz çok erkendi ve böyle bir adam olmak istemiyordu ama hayat son birkaç yılda ona birbiri ardına şeyler sunmuştu ve Isaiah sonunda yaşlanmaya başladığından korkuyordu.

Ofisinin girişinde bir boğaz kibarca temizlendi.

Dalgınca, isteksizce hayalinden döndü.

Bir uşaktı. Gözleri doğal olmayan bir şekilde parlak ve yüzü bembeyazdı.

"Ne oldu?" Isaiah sert bir sesle söyledi.

"Bay Lyon Redmond sizi görmek istiyor, efendim." Isaiah dondu kaldı.

Nefesi kesildi. Yarı ayakta durdu.

Ve yavaşça, yavaşça, en büyük oğlu onu en son beş yıl önce gördüğü odaya girdi.

Zarif bir adam. Şaşırtıcı derecede yakışıklı. Ama sert bir adam. Isaiah bunu hemen anlayabiliyordu. Onun varlığı hem çok huzurlu hem de çok

Isaiah'ın bunun ağırlığı altında tavizsiz bir şekilde emindi.

Lyon buradaydı. Lyon.

Odanın ortasında, parlayan masanın önünde durdu. Sessizlik çınılıyordu.

Ve saat her zamanki gibi dakikalar ilerledi.

"Lyon . . ."

Isaiah'nın sesi kuru bir törpü gibiydi.

"Lütfen , baba." Bunu neredeyse nazikçe söyledi. Isaiah tekrar oturdu.

Lyon'dan oturmasını istemedi. Lyon'un oturmaya niyeti olmadığı çok açıktı.

Ve Yeşaya reddedildiğini duymak istemedi.

Ve her şey neredeyse kutsal bir sessizlik içindeydi. Sık halılar, kadife döşemeler ve perdeler sayesinde odanın her zaman bir sessizliği vardı.

Lyon vahşi denizlere açılmış, vahşi dövüşlere katılmış ve çok daha tehlikeli topraklar görmüştü.

Ve burası evi olsa da, korkutma gücünü kaybetmişti. Çünkü Lyon artık babasını neredeyse dünyadaki herkesten daha iyi anlıyordu.

Isaiah kesik kesik bir nefes aldı. Ve sonra bir tane daha.

Bir eliyle gözlerini kapattı.

Kocaman bir iç çekerken omuzları şişti ve tekrar düştü.

Ve bir an için tamamen hareketsiz görünüyordu.

Ta ki Lyon babasının omuzlarının titrediğini fark edene kadar. Isaiah Redmond ağlıyordu.

Lyon bekledi. Etkilenmemiş değildi, tamamen değil.

Ama babasını teselli edecek kişi o olamazdı ve olmayacaktı da.

Bunu gerçekten kimin yapacağını bilmiyordu, çünkü Lyon gerçek tesellinin sadece kalbini bilen biriyle bulunabileceğini biliyordu. Lyon annesini şiddetli bir koruyuculukla seviyordu. Ama Isaiah'ın dünyanın en yalnız adamlarından biri olması da mümkündü. Isaiah'ın hayatının en büyük trajedisi de bu olabilirdi.

Isaiah sonunda iç çekti ve derin bir nefes daha aldı.

Lyon'a baktı, yeşil gözleri şimdi kırmızıya karşı parlıyordu.

"Sen olağanüstü bir adamsın baba. Her zaman neredeyse her şeyi kendi isteğinize göre şekillendirebildiniz. Aşk hariç."

"Lyon. Oğlum." Sesi hâlâ hamdı.

"Bir keresinde bana bir seçeneğim olduğunu söylemiştin," dedi Lyon düşünceli bir ifadeyle. "Belki bir zamanlar senin de vardı. Mesele şu ki, yanlış seçim yaptığında aşk seni kırar."

Isaiah sadece nefes aldı. Sanki bir hayaletmiş gibi onu izliyordu.

"Baba. Jacob'a yaptığın yatırımı biliyorum.

Dreieck grubunun bir parçası olarak Eversea'nın adı. Üçgen Ticareti."

Babası şimdi hareketsizdi. Lyon bu hareketsizliği fark etti. Bu hem bir suçluluk itirafı hem de bunu kendi lehine nasıl çevireceğini planlamaya başlayan yaşlı Isaiah'ın bir yansımasıydı.

"Size nasıl öğrendiğimi söylemeyeceğim ama sevdiğim kadın için kaynağını araştırmayı üstlendim. Bildiğiniz gibi, bu en tutkuyla hissettiği şeylerden biri. Benim olduğu kadar onun da kalbinin bir parçası. Ben de bu konuda tutkulu hissediyorum. Ve sizin bile kölelik uygulamasına göz yumduğunuzu hayal edemiyorum, kâr için bile olsa."

Isaiah tamamen sessiz ve hareketsizdi.

"Peki plan neydi? Jacob Eversea'yı eninde sonunda yetkililere ifşa etmek mi? Yoksa nihayetinde itibarını yok etmek ve karısı ile kızının gözünde onu sonsuza dek lekelemek için bu ilişkinin ortaya çıkmasını sağlamak mı?"

Kahredici sessizlik uzadı.

Ve sonra Isaiah konuştu. "Bizim hikâyemizi bilmiyorsun Lyon." İçinde bir parça çelik vardı. Bir uyarı iması. Ama Isaiah'ın buna hiç hakkı yoktu ve bunu biliyordu.

"Sana söylemek için buradayım," dedi Lyon yavaşça. "Bir daha asla böyle bir şeye kalkışmasan iyi edersin. Asla. Bundan daha açık konuşamam."

Babası dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ruhsat alır almaz Olivia Eversea ile evleneceğim. Önümüzdeki Pazar günü burada, Pennyroyal Green'de olacağını söylemeliyim. Siz de gelebilirsiniz. Ama ne onun ne de benim sizin paranıza ya da onayınıza ihtiyacımız yok."

Isaiah içini çekti ve sadece başını salladı.

"Baba, son birkaç yılda bir şeyler öğrendim. Ben sizin en iyinizim. Ben sizin en kötünüzüm. Asla teslim olmam. Avuç dolusu para kazanmak için muhteşem bir yeteneğim var. Ve ne olursa olsun, iyi ya da kötü, öncelikle senin sayende bugün olduğum adamım. Bu yüzden teşekkür ."

"Lyon," dedi babası tekrar.

Lyon bekledi.

Isaiah boğazını temizledi. "Evde olduğun için çok mutluyum."

Lyon bunun doğru olduğunu biliyordu. Babasının onu kendi tarzında sevdiğini biliyordu. Ve ailesindeki herkese yaptığı her şeyin, yıllar önce yaptığı bir seçimi haklı çıkarma çabası olduğunu da.

Ama bu asla doğru olmazdı.

Lyon sadece başını salladı.

İki adam birbirini inceledi.

Lyon tereddüt etti, sonra aklını kurcalayan soruyu sordu. "Onu hâlâ seviyor musun?" sesi yumuşaktı.

Isolde Eversea'yı kastetmişti.

Isaiah sadece ona baktı. Gözleri hâlâ kırmızıydı, bu da onları daha da parlak yeşil gösteriyordu.

Ve sonunda yumuşak bir ses çıkardı. Neredeyse bir kahkaha. Gerçekten bir kahkaha olamayacak kadar hüznü, kaderci.

Ve bu Lyon'un cevabıydı.

"Seni hâlâ seviyor mu?" sesi artık dikkatliydi. Gitmek istediğinden emin olmadığı bir yere doğru ilerliyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Isaiah'nın yüzünde acı tatlı bir gülümseme belirdi.

Lyon kıpırdamadan durdu ve bunu içine sindirdi.

Çünkü elbette . O da bundan emindi.

Ama o da kendi kocasını seviyordu. Onları birlikte gören herkes için bu çok açıktı.

Lyon düşünceli bir şekilde nefes verdi. Yılların ıssızlığını hissedebiliyordu. Isaiah Redmond ve Isolde Eversea için bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu.

Ve şimdi aynı ailenin üyeleri olacaklardı.

Bu da yanan bir kibriti ıraya fırlatmak anlamına gelebilir.

Öyle olsun.

Hiç kimse ve hiçbir şey Lyon ve Olivia'nın birlikte olmasını engelleyemezdi.

"Lyon," dedi babası düşünceli bir sesle. "Belli bir bilgelik kazanmış olabilirsin ama ben hâlâ senden daha yaşıyım. Bence bir gün, belki de çok uzak bir gelecekte, kalbinin sevginin pek çok farklı türünü ve tonunu barındırabileceğini keşfedebilirsin. Çocuklarınız olduğunda, ne demek istediğimi anlamaya başlayacaksınız. Ve her gün neyle yaşamayı öğrenebileceğine şaşıracaksın."

Lyon şu anda uzak gelecekle ilgilenmiyordu. Huzursuzca, hâlâ papaz evinde kuzeniyle birlikte olan Olivia'ya geri dönmek istiyordu.

Babasına, elinden gelse Isolde'yi Jacob Eversea'dan yine de alıp almayacağını sormadı.

Cevabı bildiğini düşünüyordu ve bunu duymak istemiyordu.

LYON'UN KARDEŞLERİ VE EŞLERİ misafir odalarından birinde toplanmışlardı; bir zamanlar kardeşleriyle birlikte halı lavmış gibi davranarak koltuktan masaya, masadan sandalyeye atladıkları ve bir zamanlar şömineye oyulmuş fındık ve sarmaşıklardan büyülendiği odada. Onların seslerini, ritimlerini ve tınılarını, sohbetin akışını duydu, hepsi acı verici bir şekilde tanıdıktı.

Bir an için geri çekildi. Biraz kararsızdı.

İlişkilerin nasıl değişip aktığını ve kayıp birinin bıraktığı boşlukları doldurmak için nasıl değiştiğini biliyordu. Ama artık neredeyse hiçbir şeyden korkmuyordu ve bunu da yapabiliirdi.

Sonra hepsi başını kaldırıp onu gördü. Ve neredeyse komik bir sessizlik oldu.

Ona sanki bir gergedanmış gibi bakıyorlardı. Çekinerek, biraz da korkuyla ve sanki hepsi ona atılmak ve onu sevmek istiyormuş ama yeterince evcil olup olmadığından emin değillermiş gibi.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ çirkinsin," dedi Jonathan sonunda.

"Aynayla mı konuşuyorsun?" Lyon nazikçe söyledi.

Herkes güldü. Kardeşçe iletişim ve sevgi yeniden kuruldu, buzlar kırıldı ve Violet kendini onun kollarına attı.

"Benim cesur kızım," diye mırıldandı ve onu sıktı. "Bir gün sohbet edeceğiz."

Kocası Ardmay Kontu'nun, nam-ı diğer Kaptan Flint'in odanın köşesinde arkasına yaslanmış bebeği kucakladığını hemen fark etmişti. Violet bir kız olduğu için Lyon'un her yerine ağlamasına izin verilmişti ve diğer herkes, hatta kardeşleri bile halıyı ya da tavanı ilginç bulmuş ya da gözlerine toz kaçtığını ve gözlerini kırıştırmaları gerektiğini fark etmişlerdi.

Lyon hariç.

"Onu rahatsız etme, Violet!" Jonathan sinirli bir şekilde konuştu. "Evet, Lyon domuzluğu yapma, Violet!" Miles alay etti.

"Lyon domuzu! Bu Miles'ın Lacao'da bulacağı melez bir hayvana benziyor," dedi Lyon.

Daha fazla kahkaha atıldı ve kardeşleri ona erkeksi bir şekilde sarılıp vurdular ve o da onlara sarılıp vurdu.

Eğer odada Lyon'un ortadan kayboluşuna ve kaybının ezici kafa karışıklığı ve acısına dair süregelen bir kızgınlık varsa, bu kızgınlık sevgi ve minnettarlığın üstün gücü ve Lyon'un tekrar burada olmasının katıksız doğruluğu tarafından anında bastırıldı. Artık büyüdükleri ve her biri aşık olduğu için, Lyon'un neden böyle bir şey yapmak zorunda kaldığını daha iyi anlıyorlardı. Ve ilişkiler onun geri dönmesine izin verecek şekilde değişebilir ve akabilirdi.

Her biri kendi aşklarını zor yoldan kazanmış ve isteseler de istemeseler de bu süreçte dönüşmüş, yumuşamış ve derinleşmişlerdi.

Aradan beş yıl geçmişti ve şimdi Jonathan, Lyon'un neredeyse ikizi olabilecek kadar gösterişli ve heybetli bir adamdı.

Beş yıl ve şimdi Miles yakışıklı ve sakin, kararlı bir şekilde kendinden emindi.

Her ikisinin de ağırbaşlılığı ve duruşu vardı ve Lyon onlarla son derece gurur duyuyordu. Mutlulukları ve bağımsızlıkları için ne kadar çok mücadele etmeleri gerektiğini biliyordu. Bunun kendi çocuğu olup olmadığını merak ediyordu.

En başından beri babasının planıydı ama Isaiah Redmond bile o kadar zeki değildi.

Yine de onlara bu cesareti verdiği için eşlerine teşekkür etmesi gerektiğini de biliyordu.

Jonathan'ın ve Miles'in eşleri Thomasina ve Cynthia'nın canlı, esprili, çekici ve sıcak insanlar olduğunu çok çabuk öğrenmiş ve çok rahatlamıştı. Ve çok güzellerdi, her odada bulunmaları bir zevkti. Tommy'nin koyu kızıl saçları ve yeşil gözleri vardı; egzotik bir güzellikti. Cynthia ise mavi gözlü, güzel bir sarışındı.

"Güzel" kelimesini Olivia için ayırmıştı.

İki eşle tanıştıktan sonra, "İkiniz de Jonathan ve Miles'in hak ettiğinden çok daha iyisiniz," dedi. "Bunu hemen görebiliyorum."

Jonathan, "Tommy'yi ona yanarak kazandım," diye iddia etti. "Bunu da senden öğrendim."

Tommy, " oldu," diye itiraf etti. "Bana için için gülüyordu."

"O halde çocuklarınızın vaftiz babası olmakta ısrar ediyorum."

"Zaten elimizde yüz tane var," dedi Jonathan boş boş.

Orada bulunan herkes bu şakayı daha önce duymuştu ama Lyon'un ilk kez duyuyordu ve onun tepkisinden büyük keyif aldılar.

Gerçi gelecek yıllarda bunu kaç kez duyacağını bilseydi, gözlerini devirebilirdi.

Jonathan ve Tommy'nin çocuk işçi yasaları adına yaptıkları çalışmalar hakkında kısa sürede bilgi edildi.

"Daha sonra uzun uzun konuşmamız gerek. Olivia'yla birbirinize söyleyecek çok şeyiniz olacak," dedi Tommy'ye. "Benim de yatırım yapacağım projeleri tartışmam gerekiyor."

Ve sonsuz bir sessizlik ve birkaç gergin gülümseme ortaya çıktı.

Olivia Eversea, Redmond ailesinde Beelzebub ile eş anlamlıydı. Uzun zamandır onun ortadan kaybolmasından sorumlu tutuluyordu. Bunu düzeltmek bir gecede olmayacaktı.

"Onu seveceksin. Ruhsat alır almaz o bizim ailemizin bir parçası olacak, biz de onunkinin bir parçası olacağız. Sanırım önümüzdeki Pazar günü evlenebiliriz. Olivia ve Violet'i aynı odada görmek için sabırsızlanıyorum."

Violet yüzünü ona çevirdi.

"O zaman sen benden daha cesur bir adamsın Lyon," dedi Jonathan. "Bunu söylemeye gerek yok." Lyon rahatça hareket ediyordu,

Ardmay Kontu'na, Yüzbaşı Flint'e doğru... Flint akıllıca mesafesini korumuştı, çünkü dikkat çekici bir şekilde bebek Ruby hâlâ kucağında uyuyordu.

"Cynthia'ya yanıyor muydun?" Lyon Miles'a sordu. "Hatırladığım kadarıyla tekniklerinizin biraz geliştirilmesi gerekiyordu."

Miles, "Bana yanık yanık baktı," diye alay etti.

"Tekniklerimizi karşılaştırmamız gerekecek, Cynthia." Lyon ona göz kırptı.

Sonra da bir zamanlar Le Chat'i yakalayıp adalete teslim etmekle görevlendirilmiş ve bir kadının aşkı uğruna bunu yapmayı reddetmiş olan kontun yanına gidip duvara yaslandı. Bir adamı korsan olmaya iten delilik, başka bir adamın onu serbest bırakmasına neden olan delilikle aynıydı: hepsi bir kadının aşkı içindi.

"Ardmay," dedi Lyon selamlama amacıyla.

Kontun Lyon'a "Evine hoş geldin Redmond," demekten başka söyleyecek bir şeyi yoktu.

Bebeği ona uzattı ve Lyon onu sanki bir yumurtaymış gibi aldı.

Ruby'nin kalp kırmak için doğduğunu söyleyebilirdi. Minicik, uyuklayan, kadife gibi solgun bir şeydi ve şaşırtıcı derecede minyatür kirpikleri vardı. Kırabileceği ilk kalbin kendi kalbi olacağını düşünüyordu.

Ardmay Kontu Lyon'un hayalini yarıda kesti. "Bunlardan birini ister misin?"

Sesi eğleniyor gibiydi. Lyon'un yüzündeki ifadeyi görebiliyordu.

"Düzinelerce," dedi Lyon dalgınca, bunu yeni fark etmişti. Düşündü ki

Olivia'nın Duffy'lerle nasıl olduğunu anlatırken, ikisinin doğmuş en iyi ebeveynler olacağını biliyordu.

"Lyon, Olivia'yı kızdırdın mı?" Tommy bilmek istedi.

Lyon bebek Ruby'den başını kaldırdı, gözleri hâlâ Olivia'ya benzeyen bebeklerle ilgili hayallerle buğuluydu.

Miles onun yerine "Hayır," diye cevap verdi. "O yapmadı. Ama o gece ben de oradaydım. Ve size ne olduğunu anlatayım. Onunla göz göze geldiğinde, bir gongun çaldığına yemin edebilirim ..."

Lyon Redmond ancak annesiyle yalnız kaldığında ve annesi onu kollarının arasına aldığında ağlamaya başlamıştı. Bildiği her şey için, annesinin bildiğinden ve anladığından emin olduğu her şey için ve annesini sevdiği ve özlediği için.

Bölüm 24

Bir sonraki Pazar . . .

BİR SONRAKİ hafta içinde Pennyroyal Green'e White's'taki bahis defterinin kaybolduğu haberi ulaştı.

Ton'un kanlıları arasında bir öfke çığılığı yükseldi. Lyon bundan haberi olmadığını iddia etti.

Olivia'nın kardeşleri masumca omuz silkti.

Olivia hiçbirine inanmadı.

Onu koruyacaklardı ve düşünüy bir spor olmayacaktı.

"İkimiz hakkında son kez spekülasyon yapılacağını bilmek ne kadar güzel, değil mi?" Lyon, Olivia'nın elini öpmek için ağzına götürerek basitçe söyledi. "Biz bir spor dalı değiliz. Biz aşık bir kadın ve erkeğiz ve evlenip Duffy'lere rakip olacak bir aileye sahip olacağız. Bütün bir kriket takımı."

"Ya da bir orkestra," dedi hülyalı bir şekilde. "Ya da bir yatırım grubu."

Güldü.

Pennyroyal Green'de birlikte yürümekten, gördükleri herkese el sallamaktan, sohbet etmek için durmaktan, bazı insanları ürkütmekten ama sonra onları öylesine büyülemekten zevk alıyorlardı ki, herkes, hatta Bayan Sneath bile Olivia ve Lyon'un birbirleri için yaratıldıklarına ikna olarak oradan uzaklaştı ve zavallı Landsdowne neredeyse unutuldu.

Karaağacı ziyaret ettiler ve adam ona oyduğu "O" harfini gösterdi. Kız ona şefkatle dokundu ve onu aynı şefkatle öptü.

O gün yaşadığı acıyı telafi etmek için, bir çift sincap ve kendi özlemi dışında tek başına boşuna bekledi.

Tekrar küçük bir açıklık buldular ve nostaljinin etkisiyle orada, yosunların üzerinde, onun yayılmış paltosunun üzerinde seviştiler ve ne yaptıklarını bildikleri ve artık bu işte çok ama çok iyi oldukları için işi çok çabuk bitirdiler.

Ve sonra ona hediyesini verdi:

baş harfleri olan küçük altın bir cep saati.

Saati bulmak ve hemen kazıtmak biraz zaman almıştı ama Bay Postlethwaite becerikli bir adamdı, özellikle de işin içinde büyük miktarda para varsa.

"Devam et. Aç ."

Büyük bir törenle kapıyı açtı.

İçinde yıllar önce ona verdiği ve kendisine geri dönen minyatür vardı.

"Bu sefer ikisi de sende kalacak. Minyatürü ve gerçeği."

Bu başka bir öpücük için fırsattı. Uzun süren, uyuşturan, şefkatli bir öpücük, onu göğsüne yaslanıp sonsuza dek yan yana yatacakları günü özlemle bekletiyordu.

"Düğün yolculuğumuz için Bristol'a gideceğimizi düşünmüştüm," dedi.

"*Bristol?*"

Ve sonra anladı.

"Bayan Hannah More'u ziyaret etmemiz için bir davetiye almayı başardım."

"Gerçekten mi?" Olivia nefes aldı.

Ve bu, güneş alçalmaya başlayana kadar devam eden bir öpücük için bir fırsattı.

"Sadece saate bakalım, olur mu? olduğumuz için değil, istediğimiz için."

Lyon sevinçle yeni saatini açtı.

VE SONUNDA, Pazar günüydü.

Aileler iki ayrı yönden kiliseye doğru yürüyordu ve esprili bir gözlemciye göre bu durum, düşman ordularının ayrı kamplardan savaş meydanında bir araya gelmesine benziyordu. Sabah pusluydu, bu da havaya alamet ve dram katıyordu. Ancak hem Redmond'lar hem de Everseas'ler zarif tavırlara sahipti ve tarih daha hassas ateşkeslerin müzakere edildiğini görmüştü. Büyük olasılıkla hiçbir Eversea bugün çalıntı bir inek yüzünden bir Redmond'un kafasını yarmazdı. 1066'da aralarındaki sorunun böyle başladığı rivayet edilirdi.

Ama kimse bilemezdi.

Pennyroyal Green'in neredeyse tamamı kiliseye dolmuş, sığamayanlar ise ellerini kavuşturmuş bir şekilde dışarıda bekliyordu.

Olivia sade beyaz bir muslin elbise giymişti. Lyon huşu içinde bakıyordu.

Genevieve Olivia ile birlikte ayağa kalktı ve hem Miles hem de Jonathan Lyon ile birlikte ayağa kalktı. Çocuklarına duydukları sevgiyle birleşen tüm bu kadın ve erkeklerin anneleri sessizce ağladılar ve kendi karmaşık düşüncelerine dalmış olan metanetli babaların bile gözleri biraz buğulanmış olabilir.

Ve sonra Peder Adam Sylvaine sözleri söyledi.

"Lyonlu Arthur James, bu kadını Tanrı'nın buyruğuna göre kutsal bir evlilik içinde birlikte yaşamak üzere eşin olarak kabul ediyor musun? Onu sevmeye, teselli etmeye, onurlandırmaya, hastalıkta ve sağlıkta onu korumaya ve diğer her şeyi bir yana bırakarak, ikiniz de yaşadığınız sürece sadece ona bağlı kalmaya var mısınız?"

"Yapacağım." Lyon'un sevgili sesi çok ciddi idi.

"Olivia Katherine, bu adamı kocan olarak kabul edip Tanrı'nın buyruğuna göre kutsal evlilik bağıyla birlikte yaşamaya razı mısın? Ona itaat edecek, hizmet edecek, hastalıkta ve sağlıkta onu sevecek, onurlandıracak ve koruyacak mısın; ve diğer her şeyi bir yana bırakarak, ikiniz de yaşadığınız sürece seni yalnızca ona saklayacak mısın?"

"Yapacağım."

Onu bu andan ve Lyon'la sonsuza dek ayıran sadece iki kelime olduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

Yüzyıllar boyunca aşk, umut ve endişe içinde söylenen diğer sözlerle seslerini ve yeminlerini eklediler.

Batırdıkları küçük kilisenin taşları, bir sonraki yüzyılda ibadet edenleri, gelinleri ve damatları rahatlatacak ve onlara ilham verecek.

Ve puslu bir sabah olabilirdi. Küçük kilise bir rahim kadar karanlık ve yumuşak görünebilirdi.

Ancak herkes gelin ve damadın yüzlerinin o kadar ışıltılı olduğunu söyledi ki, onlar tarafından yüksek sesle okunabilirdi.

Kilisenin kapıları itilerek açıldığında ve dışarı çıktıklarında, öyle bir kutlama kükremesi yükseldi ki, İskoçya sınırına kadar ağaçlardan kuşların uçtuğu, Londra'da yankılandığı ve bir zamanlar adı *Olivia* olan, ancak şimdi *Delphinia* olarak adlandırılan bir geminin altındaki denizi dalgalandırdığı ve güneşin şaşkınlıktan gökyüzünde yükseklerle sıçradığı söylendi.

Seamus Duggan bu olay için bir şarkı bestelemişti. İsyan duygusuyla şarkının adını "Lyon Redmond Efsanesi" koymuştu ve şarkıda hiç söz yoktu. Ama kemanından vahşi bir özlem, öfke ve aşk ve yükselen bir kutlama melodisi çıkarmıştı ve melodik sıçramaları ve duraklamaları Olivia ve Lyon'un hikayesini herhangi bir kelimenin anlatabileceğinden daha iyi anlatıyordu. Ve yüzyıllar sonra Sussex'in o bölgesindeki kuşların hala bu melodiyi ıslıkla çaldıkları söylenir.

Şarkı bir gün Seamus Duggan'ı zengin bir adam yapacaktı ama bu başka bir günün hikayesiydi.

Bayan Olivia Katherine Redmond kolunu kocasının koluna doladı ve tören alayını yavaş bir tempoda götürdüler, böylece çocukların arkalarında eğlenmek için bol bol zamanları olacaktı. Duffy'ler, O'Flaherty'ler ve Evie Duggan'ın kız kardeşi yüzünden *çok sayıda* çocuk ve O'Flaherty'lerin rastgele dolaşan köpeği Molly sayesinde *çok sayıda* köpek vardı.

Kol kola ilerlediler. Anaerkiller ve ataerkiller, Jacob ve Isolde Eversea, Isaiah ve Fanchette Redmond. Marcus Eversea ve karısı Louisa. Colin Eversea ve Madeline. Violet Redmond ve Ardmay Kontu. Miles Redmond ve Cynthia. Ian Eversea ve Tansy. Bir zamanlar Bayan Marietta Endicott'un Akademisi'nde öğretmenlik yapan Phoebe Vale ve Marki Dryden. Jonathan Redmond ve Tommy. Adam Sylvaine ve Evie Duggan. Çoğu Pennyroyal Green'de birbirlerine aşık olmuşlardı ve hepsi de aşklarını kutlamak için tören alayına katıldılar.

Sonra Ned Hawthorne kızı Polly'yle kol kola girdi; Polly kimsenin haberi olmadan, sonunda sevgisini Colin Eversea'dan şehrin kenarında yaşayan bir Çingene çocuğu olan Samuel Heron'a aktarmıştı ve Leonora ve Martha Heron'la birlikte, Lyon'un arada bir fırlatmak için çevirdiği paralar için tezahürat yaparak ve sıçrayarak işlemeyi takip ediyorlardı. Pig & Thistle'da satranç tahtasını sıcak tutan Bay Culpepper ve Bay Cooke. Bay Tingle ve Bay Postlethwaite. Bayan Sneath ve aralarında Amy Pitney ve Josephine Charing'in de bulunduğu Sussex Yoksullarını Koruma Derneği'nin hanımları. Bayan Marietta Endicott ve onun saygın akademisine devam eden bir grup küçük kız.

Ve Pennyroyal Green'de bir Eversea ya da Redmond'a hayranlık duymuş, aşık olmuş, öpmüş, bir kadını kaybetmiş, bahse girmiş ya da kavga etmiş, hakkında şarkı söylemiş ya da sadece görmüş olan herkes.

Seamus'un kemanının sesi, alkışlar ve Lyon'un aralıklarla kalabalığın üzerine yağdırdığı bozuk paraların şingirtisi eşliğinde kiliseden kasabaya doğru ilerlediler, Pig & Thistle'ı, Tingle'ın Kitabevi'ni ve Postlethwaite'in Mağazası'nı geçtiler ve sonunda birbirlerine sarılmış iki eski meşenin yanından geçtiler.

Uzun zamandır Redmond'ları ve Everseas'ları sembolize ettiği söylenen bu ikilinin kaderleri öylesine iç içe geçmişti ki, her ikisi de üstünlük için savaşıyor, birbirlerini destekliyor ve birbirleri olmadan yaşayamıyorlardı.

Bahar yapraklarıyla dolup taşıyorlardı.

"İtiraf ediyorum, evlendiğimizde o ağaçların devrileceğini düşünmüştüm. Efsane içine işlemiş," dedi Olivia Lyon'a, müzik eşliğinde.

"Bunlar ağaçlar olacak outlive hepsi . Biz tarafından yüzyıllar," Lyon dedi kayıtsızca. "Ve ayrıca, daha fazla dramın gelmeyeceğini kim söyleyebilir?"

Kaşlarını kaldırdı ve elini tekrar öptü, uzun uzun öptü, bu da bir başka onay kükremesine ve bağırarak alay etmesine neden oldu.

Yüksekte, yaprakların arasına gizlenmiş, kalın ve eski bir dalın üzerinde, başını akrobatik bir şekilde eğmediği sürece kimsenin göremeyeceği bir noktaya tek bir kelime kazanmıştı.

Isolde

Geçip giden hiç kimse bunu fark etmedi.

Isaiah Redmond hariç, o neredeyse otuz yıl önce bir gece, hiç gelmeyen bir kızı beklerken onu oraya kazımişti. Kendi kalbinin atışının farkında olduğu kadar bunun da farkındaydı.

Sonsöz

Ekim 2015
Pennyroyal Green

Başı aydınlanana kadar Isabel nefes almayı bıraktığını fark etmedi.

Çılgın hayallerinin hiçbiri -ki hayal gücü *tam* bir oyun alanıydı- onu efsanevi meşelerin gerçekliğine hazırlamamıştı. O kadar büyüktüler ki neredeyse kendi atmosferlerini yaratıyorlardı. Belki de şimdi haritadaki büyük bir iğne gibiydiler; Sussex'in yumuşak yeşil kıvrımlarının kenarlardan kıvrılıp sert bir rüzgârda uçup gitmesini engelleyen tek şey.

Bu düşünce, heybetlerinin ışığında neredeyse sapkınca tuhaf görünüyordu.

Ama o her zaman huşu ile mücadele etmişti. Bir çeşit teslimiyet gibi hissetti.

Ve her zaman teslim mücadele etmişti.

Isabel atalarının her biriyle böyle bir ortak noktası olduğunu bilmiyordu. Ama özellikle bir tanesinin sevdiği adamdan asla tam anlamıyla vazgeçemediğini biliyordu. Isabel'in bugün burada durmasının nedeni onun günlüğüydü.

[illegible]

Taşlar, bar, o büyük tuğla akademiye tepeden bakan manzara, bir damlaya kadar seyrelmişti.

Isabel, en azından şimdilik, ağaçları kendine ayırmıştı.

Ciğerlerini yeniden düzenli bir ritimle hareket ettirmeyi başardı. Ağaçların yukarıda olduğu kadar aşağıda da ucsuz bucaksız olduğunu, köklerinin aşağıya, toprağın derinliklerine uzandığını, küçük dalların burada yetişen ekinlerin, ineklerin ve koyunların beslendiği otların köklerine karışmak için uzandığını hayal etti. 1066'da ilk Eversea'nın sözde bir inek çalıp sonra bir Redmond tarafından sopalandığı (ya da belki de tam tersi?) zamandan beri burada yaşayan herkesin bir parçasıydı. Kalıcı, bilinen, gerekli, sevilen.

Başka bir deyişle, Isabel'in tam tersi. Yakın zamana kadar.

Sabah gözlerini açtıktan sonra bunu hatırlaması hâlâ bir anını alıyordu.

Ve sonra güneş ışığı damarlarına dolmuş gibiydi. Bunu, paniğe olduğu kadar neşeye de benzeyen saf bir baş dönmesi izledi.

Ve şimdi iPad'inde, her yöne doğru kilometrelerce uzanan bir aile ağacının görüntüsü vardı, tüm bu isimler ince çizgilerle birbirine bağlıydı, tüm bu çizgiler ona bağlıydı.

Oradan geçen biri, sarı saçlarını ustaca bir bukleye dönüştürmüştü (ama ondan kaçmayı planlayan) minyon, ince bir kadın görürdü (ve bakarlardı - başları döndürmek, o günlüğün yazarıyla ortak olduğu başka bir şeydi). Botları, kot pantolonu ve siyah deri ceket, pahalı görünmelerini sağlayan hafif yıpranmış, tekil bir kaliteye sahipti. Ama değillerdi. Bir zamanlar, uzun zaman önce, güzel bisikletler ya da marka spor ayakkabılar ya da ön birlikte yakalamaca oynarken kahkahalarla kükreyen aileler onun içini öyle bir özlemle doldurmuştu ki, esintideki bir nefesli gibi ses çıkarmaması bir mucizeydi.

İstememeyi öğrenmişti. Bunun yerine, Niagara Şelalesi'nden geçmeden önce içine tırmanılan fıçıya eşdeğer sert bir dikkatle izlenebilirlik katmanı edinmişti. Sekiz yaşından itibaren bir koruyucu aileden diğerine savrulmak temelde böyle hissettirmişti.

Artık neredeyse otuz yaşındaydı. Henüz *tam olarak* başarılı olmasa da, kendi şartlarına göre geliyordu. Ama hala çok fazla şeye sahip olmaktan rahatsızlık duyuyordu. Cep telefonundan koltuk yastıklarına, ikinci el deri ceketinden müzik koleksiyonuna kadar edindiği her şey özenle, dikkatle seçilmiş ve neredeyse şefkatle bakılmıştı.

Bir gün, belki de bir şeyi hafife alacaktı.

Sadece o lanet fiçinin içinde çok uzun süre yaşamıştı.

Ellerinin titrediğini fark ettiğinde kendi kendine homurdandı, çünkü hiçbir türden ninniye karşı gerçekten sabrı yoktu. Elini ceketinin cebine soktu ve parmaklarını dalgınca, bir gece sert telefon kılıfına özenle yapıştırdığı minik kristallerin üzerinde gezdirdi. Titiz ve özenli çalışma sinirlerini yatıştırmıştı. İsminin şeklini almışlardı.

Sonra telefonu çıkardı ve düşüncesizce bir numara tuşladı.

Kaliforniya'da saat sabahın dokuzuydu.

"Bir fincan kahve içiyorum ve bana bahsettiğin şu Stephanie Plum denen kız hakkında bir şeyler okuyorum, Isabel, tatlım." Laura önsöze gerek duymadan cevap verdi. "Kesinlikle çok kötü seçimler yapıyor, değil mi?"

Isabel güldü. "Onu tarif etmenin bir yolu da bu. Hey, Laura, sonunda geldim."

Ona Laura diyordu çünkü "Büyükanne" hala dilinden kolay kolay düşmüyordu.

Isabel'in annesi, belki de gelmiş geçmiş en gayretli kara koyun, Isabel'in beceriksiz ve bilinmeyen babasıyla birlikte Kaliforniya'nın vahşi doğasında kaybolmuş ve ölmeden önce tüm aile bağlarını koparmıştı. Isabel'in annesi de Isabel gibi hiçbir şeyi yarım yapmazdı.

Laura da bilmiyordu. Soy ağacını çıkarması için birine para vermiş, Isabel'in varlığını bu şekilde öğrenmiş, sonra da yorulmak bilmeden onu San Francisco'ya kadar takip etmişti. (Ne de olsa soylarında kaşifler vardı.) Isabel bu şekilde birdenbire teyzeler, amcalar ve kuzenler edinmişti, hepsi de ondan hoşlanıyordu (sonunda) ve hepsi de ondan hoşlanıyordu (sonunda) ve hepsi de

Laura Isabel'e değerli aile yadigârlarını, günlüğü ve altın saati verdiğinde çok sinirlenmişlerdi.

Laura diğerlerine, "En çok onun ihtiyaı var," demişti, sakın bir şekilde, yaşının verdiği öfke nöbetlerinden etkilenmeden. Isabel'e de şöyle demişti: "Büyük Büyük Büyük Teyzen Olivia Redmond onları senin almanı isterdi. Günlüğünü okuduğunda nedenini anlayacaksın."

Isabel kızgın akrabalarını rahatlıkla atlatabilirdi. Çok daha kötülerini atlatmıştı.

O günlük ve cep saatinden başka bir şey istememişti.

Çünkü saati parmağıyla açtığında, içinde siyah saçları dışında neredeyse ikizi olan bir kızın minyatürü vardı.

Ve günlüğü okuduğunda, bir trebüketin zorlayıcı gücüne sahipti.

İki ay, birkaç internet rezervasyonu ve şaşkın bir erkek arkadaştan sonra İngiltere'deydi. Tek başına.

"Sağ salım geldiğin için çok mutluyum, Isabel!" Laura'nın sesi aniden zayıflamıştı. Sesi sanki sadece başka bir zaman diliminde değil, başka bir boyuttaymış gibi geliyordu. "Nasıl bir şey bu? şu anda neredesin?"

"Aslında oktan Pennyroyal Green'deyim. Olivia'nın günlüğündeki ağaçların önündeyim. Bir apartman büyüklüğündeler. Mark'ın egosundan bile daha büyük olabilirler. Ya da risk sermayesi fonundan." Mark onun bir dargın bir barışık erkek arkadaşıydı. Laura onunla tanışmıştı. Bunun oldukça komik olduğunu düşünürdü.

"Whoop! Bunların hiçbirini duymadım, Isabel. şimdi cızırdayıp duruyorsun. Konuşabilir misin?"

"PENNYROYAL'deyim. YEşİL. AğAçLARIN YANINDA."

"Sen ... utting ... out ..."

"PENNYROY-"

Ne yazık ki bağlantı .

"Amerikalılar," diye homurdandı oradan geçen bir kadın. "Her zaman bir şeyler hakkında bağırıyorlar."

Isabel'in o güne kadar gördüğü en parlak sarı saçlarını sinirli bir şekilde omzunun üzerinden savurdu.

savaş pilotlarını kör etti ve Isabel tembel bir köylü gibi kırbaçlanmamak için kenara çekildi.

Kadının ardından özür dilemek için hınzırca bir dürtüyü bastırdı. Ya da belki de kendi saçını buklesinden çekip ona şiddetli bir misilleme fiske vurmalıydı: *En garde!* Eminim ki onun birkaç atalarımız düello mu etmişti?

Ama kendi saçları kıvrıkcıktı. Muhtemelen geri tepecek ve yüzüne çarpacaktı. Tecrübelerine göre, dürtülere teslim olmak genellikle mecazi olarak tam da bunu yapıyordu. Dava dosyasında "önlenemez" (eflatun saç olayı) ve "endişe verici" (kendi kendine yaptırdığı dövme) gibi kelimeler bu şekilde yer almıştı. Her iki kelime de tamamen adil ya da doğru değildi, ancak "bastırılmaz" kelimesinin komik olduğunu düşünmüştü çünkü kulağa step dansı yapan bir Broadway müzikal yıldızı gibi geliyordu: "Bastırılmaz Isabel Redmond!"

Aslında, bu tür olaylar biraz da içten yanmalı bir motorun egzozu gibiydi. Düşündüğü ve hissettiği neredeyse her şeyi acımasızca bastırmanın kaçınılmaz bir yan ürünüydü. Annesinin kızı olduğu düşünülürse, bu hiç de kolay değildi.

Dokuz yaşına geldiğinde, özelliğın ve diğır insanların sıfatlarının insafına kalacağını ve bunu beklemek zorunda olduğunu anlamıştı.

Mücevher tasarımları artık yıllar süren acımasız öz düzenlemesinden yararlanıyordu: Vahşiliğı zarif ve basit şekillere, baştan çıkarıcı kıvrımlara, şaşırtıcı malzemelere ve keskin noktalara dönüştürdü. (Tesadüfen Mark da *onu* tanımlamak için bu kelimeleri kullanmıştı.) Bay Area'daki bir dizi seçkin butik onun eserlerini satmaya başlamıştı. Artık günlük bir işte çalışmadan geçinebilecek kadar para kazanıyordu.

Sarışın kadın omzunun üzerinden Isabel'e son bir güzel, bastırıcı kaş çattı. Uzun boylu, salkım söğüt gibi ince bedenini caddeye doğru savurdu, saçları elinde sallanan küçük alışveriş çantasına metronomik bir kontrpuanla eşlik ediyordu.

Kesin bir çanta. Isabel hareketsiz kaldı.

Sadece grafik tasarım meraklıları (ve Isabel de onlardan biriydi), ince gümüşle kenarları belirlenmiş dar ve koyu yeşil şeridin, Sussex'e baktığınızda deniz manzarasını temsil ettiğini biliyordu.

Aşağılar. Ama herkes o yeşil çizginin üzerindeki küçük gümüş harflerin (P-O-S-T-L- E-T-H-W-A-I-T-E-'-S) gerçekte ne anlama geldiğini biliyordu: *Ben paradan yapıldım*.

Postlethwaite'in dünya çapındaki on beş mağazası basit, zarif, şaşırtıcı ve kafa karıştırıcı (Mark'ın onu tanımlamak için kullandığı sözcükler de) olanın küratörlüğünü yaptı ve sanatçıları ve tasarımcıları yıldızlığa fırlattı.

Olivia şimdi label'in cebinde duran altın saati Pennyroyal Green'deki ilk Bay Postlethwaite'den almıştı.

Isabel şu anda oradan tek bir şey bile alamayacağından emin olsa da, mücevherlerini satmaları için onları ikna etmeye niyetliydi.

Ya da adı Isabel Redmond değildi.

Cesur olmak istiyordu. Olivia'nın cesur olduğu gibi.

Isabel o günlüğü bir maraton oturuşunda okumuş, ertesi sabah sersemlemiş bir şekilde uyanmış, gözleri kumlu, tamamen Olivia'ya mesaj atıp öğle yemeği için müsait olup olmadığını sormaya niyetlenmişti. Sesi bu kadar canlı, tanıdık ve sevimliydi.

İnatçı, çok komik, kendini beğenmiş, son derece zeki ve tutkuluydu.

Isabel'e çok benziyor.

Ama Isabel'i en çok rahatsız eden şey aralarındaki farklılıklardı.

Olivia'yla ortak bir *ayrılma* dürtüsü ve bunu yapacak cesareti olabilir.

Ama Olivia'nın bildiği her şeyi geride bırakma cesareti sevgiden kaynaklanıyordu. Ailesi için. Ve Lyon için.

Lyon'a olan aşkı günlüğün sayfalarını ateşe vermişti.

Oysa Isabel taşındı kolayca Çünkü o her zaman ve terk edilmeden önce ayrılmak istediği için.

Bunun cesaret sayılacağından emin değildi.

Bir şekilde günlüğün bilmesi gereken bir sırrı sakladığından emindi.

Ya öyle ya da bu ona gitmek için bir neden daha vermişti.

Birdenbire, evde birinin olduğunu *bilen* kapıdan kapıya dolaşan bir satıcı gibi, kalbinin göğüs kemiğine sertçe vurduğunun saçma bir şekilde farkına vardı.

"Olivia," diye fısıldadı. "Ben buradayım. Düğün gününde tam bu noktada yürümüşün. Hatırladın mı?"

Kendini biraz aptal gibi hissetti. Ama sadece biraz. Artık düzenleme yapmasına gerek yoktu.

Telefonunu sol eline geçirdi ve gizlice etrafına bakındı. En azından şu an için tamamen yalnızdı. Bu yüzden bir dürtüye teslim oldu.

Dikkatle, nazikçe elini ağaca doğru uzattı. Sanki kalp atışlarını hissediyormuş gibi.

Nefes verdi ve gözlerini kapattı. Kendini topraklanmış mı yoksa sersemlemiş mi hissettiğine karar veremedi. Belki ikisi de.

Bir motosiklet kükreyerek yola çıkmadan önce belki otuz saniye öylece durdu.

Gıcırdadı ve geriye doğru sıçradı.

Ve telefonu elinden sıkılmış bir kalıp sabun gibi fırladı.

Dönerek, dayanılmaz bir ağır çekimde havada süzülüşünü izledi; tam zamanında ezilmiş ve parçalara ayrılmıştı.

Sanki kendisi de ezilecekmiş gibi kamburunu çıkardı, ellerini gözlerine siper etti ve bekledi.

Ölümcül çatırtı hiç gelmedi.

Ama kalbinin çarpıntısından motosikletin motorunu durdurduğunu duyduğunu sandı.

"Onları açabilirsin."

Ellerini gözlerinden uzaklaştırdı. Utanmıştı.

Onunla alçalan güneşin parıltısı arasında bir adam duruyordu ve bu parıltı ona kırmızı bir hale veriyordu.

Yüce Tanrım, adam uzundu. Birdenbire "uzun" kelimesinin anlamını tam olarak kavradı.

Telefonunu ona uzatıyordu.

"Yola atlayan bir şey gördüm. Bu sizin mi? Onu ezmeyi başardım."

Ses eğleniyordu. Endişeli. Bariton ve hoş bir yanık kadife kenarı. Bir keresinde sigara içmekten ve rock konserlerinde coşkuyla "WOOOO!" diye bağırmaktan sesi sürekli kısılan bir adamla çıkmıştı. Bu tamamen farklıydı. Bu onun için bir şeydi.

Yanındaki yastıktan karanlıkta kulağına fısıldadığını hayal edebiliyordu.

Tabii ki bu güzel törpü, motosikletini sürerken çok fazla böcek emdiği için olabilir.

Arkasındaki destek ayağına yaslandığını gördü. Güzel bir makine, bir şekilde hem heykelsi hem de vahşi. Eski bir Triumph.

Sesi kibar ve son derece İngilizdi; miğferi parçalanmış koyu renk bukleleri, gözlerinin altındaki yorgunluğun soluk leylak rengi halkaları, sakalının gölgesi, kilometrelerce uzanan omuzlarından zarifçe sarkan hırpalanmış deri ceketiyle tuhaf bir tezat oluşturunuyordu. Bir tür sarp, Tolkien'in macera kahramanı gibi bir yüzü vardı. Güzel değildi. Oldukça erkeksi. Zorlayıcıydı, öyle ki gözlerini ondan alamıyordu. Özellikle de gözleri, derin ve çok karanlıktı ve şu anda gözlerini kırpmıyordu

Sadece sessizce başını salladı. Olivia'nın günlüğünden öğrendiği bir kelime olan "looby" gibi.

"Telefonunuzun intihara meyilli olduğunun farkında mıydınız?" diye sordu ciddiyetle. Bir suskunlukta. Hiç konuşmayacakmış gibi görüldüğünde.

Sesini buldu. "Bu bir kazaydı. En azından polise böyle söyleyeceğim."

Güldü. Şükürler olsun.

Çünkü bu son derece kara bir mizahtı.

Telefona baktı ve gözlerini kısarak küçük kristallere baktı. "Isabel Redmond?"

Yüzünü tekrar kaldırdığında yavaşça, merakla bakıyordu. Yüz hatlarının her yerinde spekülasyon vardı.

Bu onun tanınmanın ilk tadıydı.

MALCOLM yola doğru uçan şey gördüğünde yavaşlamıştı ama sadece biraz merak etmişti. Üzerine ilk kez bir şey fırlatılmıyordu. Üniversite günlerinde, derslere gitmek üzere yola çıktığı şafak vaktinden hemen önce motosikletini çalıştırırdı. Ta ki yaşlı komşusu Bayan Gilly'nin bornozuyla kapısından fırladığı ve ödüllü sümbül soğanlarından birini ona fırlattığı güne kadar. En yakın mermi bu olmalıydı.

elime. "Bu lanet olası gürültüden bıktım artık, seni lanet olası işe yaramaz herif!"

Kaskından sekti.

Ve bu kadar iğrenç davrandığına dair en ufak bir fikri bile yoktu. Ama o yaştaki erkeklerin işi neredeyse kayıtsız ve bencil olmak gibi görünüyordu, bu yüzden şimdi zamanının büyük bir bölümünü o yaştaki erkeklerin kemiklerini yerleştirmek ve yaralarını dikmekle geçiriyordu. İğrenç olmaktan başka türlü olmayı zor yoldan öğrenmek, karakteri inşa eden şeydi.

Savaş, tıp fakültesi, doğumlar, ölümler, zaferler, başarısızlıklar, kadınlar (zafer ve başarısızlık olarak sayılanlar), varoluşsal işkence ve onu akşam yemeğine bekleyen ve yine geç kalırsa acımasızca zarif bir ironiyle yüzünü kızartacak olan bir dükün torunu düşünüldüğünde, ağaçları sallayan bir kadının ona bir şeyler fırlatması Malcolm'un hayatının radarında pek de önemli bir yer tutmuyordu.

Jemima buna . Çoğu zaman.

Kendisine doğru uçan her neyse onu ezmeyi başardı ve yoluna devam edecekti.

Ama omzunun üzerinden baktı ve ağaçların yanında minyon sarışın bir kadın gördü.

Omuzları kamburlaşmıştı.

Ve sanki kalbi kırılmış gibi elleriyle gözlerini kapattı.

Oh, Tanrım.

yüzden geri dönmek zorunda .

"Senin sorunun Coburn," demişti arkadaşı Geoff Hawthorne bir keresinde, "sorundan uzaklaşmak yerine hep soruna *doğru* gidiyorsun."

Malcolm'un bir arması olsaydı, işte böyle yazardı. Latince.

Ancak şimdi, telefonu yabancı ve sessiz bir kadına uzattığı kendini aptal gibi hissetmeye başlamıştı.

Sonunda onun bakışlarıyla yüz geldi.

Nefes alış verişi sanki bir iğneyle delinmiş gibi kesildi.

Kaşlarını çattı ve bunun hiç de centilmence olmadığını düşünerek yüzünü dikkatlice nötr düzlemlere yerleştirdi.

Sadece bu akşam dengesinin bir çift mavi göz tarafından kabaca sarsılmasını beklemiyordu.

Daha önce hiç bu renkte gözler gördüğünü hatırlamıyordu. O kadar güzellerdi ki onu huzursuz ediyorlardı. Garip bir şekilde sanki onlar hakkında bir şeyler *yapması* gerekiyormuş gibi hissediyordu.

Tekrar nefes almaya başladı. Pek toy sayılmazdı. Bununla başa çıkabilirdi.

Açık renk saçları vardı ama kirpikleri siyahtı ve rahatsız edici derecede doğrudan bir bakışı vardı. Bazıları buna *meydan okuyan* bakışlar da diyebilir. Etkileyici bir şekilde kıvrılmış, küçük, kompakt bir vücudu vardı. Duruşu belki de fazla dikti. Sanki bir ömür boyu bir sonraki sert rüzgâra karşı kendini hazırlamış gibiydi. Aslına bakarsanız, yürüyen bir cesaret gibi görünüyordu.

Ama geri kalanı, yani saçının buklelerinden kayan sarmalları, alt dudağının soluk pembe kıvrımı, kalp şeklindeki yüzü, Raphael öncesi bir tabloda fırlamış gibiydi. Yumuşak. Hatta rüya gibi. En saf çiy damlası şeklindeki bir çift küpe kulaklarında parıltıyor ve onu minyatür olarak yansıtıyordu.

Sonunda, yuvasından çıkarılan bir yaratık gibi elini uzattı ve telefonu aldı.

"Küstahça olacaksa bağışlayın ama siz Redmond'*lardan* biri misiniz? Pennyroyal Green'deki Redmond'*lardan* mı? Ve şimdi pek çok başka yer?" diye sordu.

Yüzü yavaşça aydınlandı. İzledi, nefesi tekrar kesildi.

Sonra, düğmeye basan biri gibi, ışığı kapattı.

Ka

pal İlginç.

1. "Redmond'ları tanıyor musunuz?" Aksanı Amerikan aksanıydı ve Onun rahatlığı incelenmişti. Verdiği cevabın onun için çok şey ifade ettiğinden şüpheleniyordu.

Belli belirsiz gülümsedi. "Onları herkes tanır. Onlar efsanedir. Ağaçlarla tanıştınız." Eliyle işaret etti. "Ve ağaçları hissettin."

Kızardı.

Bunu söylediği için hemen pişman oldu. Kadının yüzünün kızarmasını çok önemseyen biri olduğundan şüpheleniyordu.

"İnsan onlara dokunmak *istiyor*," diye eklemeye özen gösterdi. "Zaman yolculuğuna en yakın olduğumuz şey bu, değil mi? Amerikalısınız, değil mi? Pennyroyal Green'e ilk ziyaretiniz mi? Özür dilerim. Çok kabayım. Bundan daha terbiyeliyimdir, gerçekten. Benim adım Malcolm Coburn."

Hiçbir şey söylemedi. Ama yüzü tuhaf bir şekilde karardı.

"Malcolm Coburn . ." diye tekrarladı sonunda düşünceli bir şekilde. "Sanırım sen benim ağacımdasın!"

Ağacında mı? Oh, kahretsin. Bu kadim meşeler, kendi hataları olmaksızın, her türden doğa delisini, tarikatçıyı, Yeni Çağcıyı ve komplo teorisyenini kendine çekiyordu. Yerel polis bir keresinde bir grup Druid'i gece yarısı etraflarında çıplak dans ettikleri için tutuklamıştı.

Ama sonra güldü. Fantastik, terk edilmiş, müzikal bir ses, deli bir ses değil.

"Çok özür dilerim. Yüz ifadeni görmeliydin! Demek istediğim ..." Çantasına uzandı ve ustalıkla bir iPad çıkardı, birkaç kez kaydırды, sonra çevirip dokundu. "Soy ağacım." Görüntüyü parmaklarıyla genişletti ve sonra bir kısmına yakınlaştırdı.

İşte o zaman işaret parmağının iç kısmındaki kelimeleri fark etti. Bu tür dövmelemleri daha önce de görmüştü, genellikle mahkûmlarda, çete üyelerinde ve aptal genç oğlanlarda, bu yüzden kızın bunu iğne ve iplikle kendi kendine yaptığını biliyordu. Harfler küçük, düzgün ve kusursuz bir şekilde orantılıydı. Kararlılık, hassasiyet ve neredeyse doğaüstü bir sabır ve acıya karşı tolerans gerektirmişti.

"*Baktırdım*" yazıyordu.

Boynunun arkasında ilginç ama nahoş olmayan küçük bir karıncalanma hissetti.

Demek Isabel Redmond biraz tehlikeliydi.

Bundan hoşlanması onu endişelendiriyordu.

"Şurada da Coburn'ler var," diyordu parmağıyla iPad'in üzerindeki görüntüyü kaydırarak. "Bir Malcolm Coburn gördüğümü sandım."

Ona doğru eğildi ve alçak sesle ısıklık çaldı. "Bak burada ne var. Bu gerçekten de benim dalım ve işte buradayım. Sen ve ben *doğrudan* akraba değiliz ama gördüğün gibi teğet geçiyoruz. Ben John Fountain'ın soyundan geliyorum. Sakıncası yoksa?" Kadın başını salladı ve adam parmağını hafifçe ekranda Elise Fountain'ın oğlu, Philippe Lavay'ın evlatlık oğlu John Fountain'ın üzerine getirdi. "Ama o zamanlar Jack olarak biliniyordu. John Fountain ve Ruby Alexandra'nın kızlarından biri bir Fitzwilliam'la evlendi, onun kızı da bir Coburn'le. İki yüz yıl kadar önce."

Tekrar ona baktı.

"Sizi uyarmalıyım ki ben biraz tarih . Pennyroyal Green ve buradaki aileler hakkında duymak isteyeceğinizden çok daha fazlasını biliyorum. Redmond'lar ve Everseas'lar da Pennyroyal Green'den."

"Aslında her şeyi duymak *istiyorum*. Çok az şey biliyorum. Elimde sadece bu ağaç ve Olivia Eversea'nın günlüğü var - evlendikten kısa bir süre sonra tutmaya başlamıştı- ve bir *de* bu var."

iPad'i kolunun altına sıkıştırdı ve cebinden bir şey çıkardı.

Altın bir saatti.

Altın saatine ve iPad'ine bakması için ona, bir yabancıya güvenmesini sorgulamadı. Hiç de saf görünmüyordu. Bir şekilde onun kendi başının çaresine bakabileceğinden emindi. Muhtemelen Krav Maga ya da başka bir egzotik ve vahşi dövüş sanatı biliyordu.

Sessizce Olivia'ya baktılar.

"O çok güzel," dedi sonunda. "Tıpkı ona benziyorsun."

Dondu kaldı.

Başı yukarı kalktı ve dudaklarını birbirine bastırdı.

Öyle görünmesini istememişti. O bir flörtçü değildi. Bu ona her zaman biraz sahtekârca gelen bir strateji gibi geliyordu ve kimin zamanı vardı ki? Onun kesinlikle yoktu. Bir kadından bir şey istediğinde bunu doğrudan söylemekte bir sakınca görmezdi. Genellikle istediğini alırdı.

"Sende hiç romantizm yok," diye iç geçirmişti Jemima bir akşam, uzun sarı saçlarını onun terli göğsünün üzerine dökerken.

Seks, aşk ve romantizm kendi başlarına bir şeydi ve sadece ara sıra çakışıyorlardı. Bunu yüksek sesle söylemedi. Bunun bir nedeni de, ardından gelecek heyecanlı tartışmayı hayal edebilmesiydi. Bunu ona nasıl açıklayacağını bildiğinden bile emin değildi.

Isabel Redmond, gözlerindeki hınzır ışığa bakılırsa, onun şaşkınlığından zevk alıyordu.

"Ben de ona benzediğimi düşünmüştüm," dedi kesin bir ifadeyle.

Saati Olivia teyzesinin güzel yüzüne yavaşça kapattı ve bir parmağıyla arkasındaki baş harfi takip ederek ters çevirdi. Dalgınca.

Küçük bir sessizlik oldu.

"Muhtemelen bunu zaten biliyorsunuzdur," dedi ona, "ama 'LAJR'nin Lyon Arthur James Redmond anlamına geldiği benim için açık. Onun buralarda bir efsane olduğunu biliyor muydunuz?"

"Baş harflerini biliyordum. Efsaneyi duymamıştım. Benimle dalga geçmiyorsun değil mi?"

Yüzünde hızlı, parlak ve geçici bir özlem parladı.

Merak uyandırıcı. Bunun kendisi için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istemiyordu.

"Değilim, gerçekten," dedi nazikçe. "Pennyroyal Green'deki herkes hâlâ Lyon ve Olivia'dan dün gibi bahsediyor. Ama İngilizler genel olarak tarih hakkında böyle hissederler. Aslında onun adına 'Lyon Redmond Efsanesi' adında çok güzel bir müzik parçası var. Bir halk ezgisi. Birkaç hafta içinde bir festival var, bir grup bunun harika bir versiyonunu yapıyor. Belki ziyaretiniz sırasında dinlersiniz."

Kızın tereddütü, onun ne kadar kalacağını öğrenmek için balık avladığını bildiğini gösteriyordu.

"Canlı müziği seviyorum. Ve önümüzdeki üç ay için bir daire kiraladım. Bayan Marietta Endicott'un Akademisi'nin arkasındaki büyüleyici eski bir binada ..." Eliyle o yönü işaret etti.

Yani bir süre daha kalacaktı. Ona söylemeye karar verdiği için yoğun ve tamamen mantıksız bir rahatlama ve zafer dalgası hissetti.

Kalmak demişken, önceki akşam klinikte çok geç saatlere kadar çalışmıştı ve Jemima'yı görmeden önce muhtemelen tıraş olması gerekiyordu.

Akşam. "Sadece arada sırada çeneni görmek çok ferahlatıcı olurdu Malcolm," demişti geçen sefer.

Şimdi gitmeli.

Isabel saati cebine geri koydu ve iPad'ini tekrar ellerinin arasına aldı.

"Kiraladığınız daire Seamus Duggan'ın eski Bekâr Anneler için Anma Evi," dedi ona. "Ve Duggan, tesadüfe bakın ki, 'Lyon Redmond Efsanesi'nin bestecisi. Buralarda hala Dugganlar da var."

Sanki yine kendisiyle dalga geçip geçmediğini anlamak istercesine, belli belirsiz bir tedirginlikle, belli belirsiz bir umutla onu inceledi.

"Gerçekten," derken buldu kendini kararlılıkla. Sanki bu bir tür sözmüş gibi.

Yüzü kapandı ve soyut bir şekilde kolunu ovuşturdu, sonra kendini tuttu ve kısa bir kahkaha attı. "Sadece Bunu söylediğinde tüylerim diken diken oldu. Her şey oldukça ..."

"Eşzamanlı mı?"

"Ben de 'doğru' diyecektim. Eşzamanlı demenin başka bir yolu sanırım."

Her iki kelime de şu anda onu biraz huzursuz ediyordu. Çünkü savrulan cep telefonundan bu ana kadar her şey bir şekilde doğru ve eşzamanlı hissettiriyordu.

"Hazır buradayken Olivia ve Lyon'un ilk evlendiklerinde yaşadıkları yeri de görebilirsiniz."

". Bahsettiği her yeri ziyaret etmeyi planlıyorum. Günlüğünde İngiltere ve Cadiz arasında yaşadığını yazıyor. İlk çocukları İngiltere'de doğmuş. Beş çocukları olmuş, üçü erkek ve -ama belki sen hepsini biliyorsundur?"

"Olivia'nın bakış açısından bilmiyorum. Ve bu büyüleyici. Sen ne bilirsin ki?"

Göz kamaştırıcı bir şekilde parlıyordu, paylaşacak bir şeyleri olduğu için mutluydu. "Olivia dünyayı görmek istiyordu ve Lyon da ona dünyayı göstermek istiyordu. Louisiana'ya gittiler -Lyon'un orada bir çiftliği vardı ve çok gelişmişti- ve sonra kardeşi Ian ve karısı Titania oraya yerleşince New York'a geçtiler. İç savaş sırasında orada yaşıyorlarmış. Kardeşleri hakkında şunları yazıyor

ziyarete geliyor. Londra'da Büyük-Büyük-Büyük Amcam Jonathan'ın bir *heykelini* gördüm." Merakla kısa bir kahkaha attı.

"Jonathan Redmond benim kahramanlarımdan biridir. Eşi de olağanüstü biriydi. Yoksul çocukların hayatlarını değiştirdiler ve bu ülkede üretimin dönüşmesine yardımcı oldular. Biz onu okulda öğrendik."

"Ben de *ona* dokundum," itiraf etti, az önce hissettiği ağacı göstererek. "Pirinç kalçasını okşadım."

Malcolm'un aklına aniden kadının elinin kendi kalçasında olduğu rahatsız edici bir görüntü geldi.

Bu da konuşma yeteneğini kısa süreliğine sildi.

"Ailemde çok fazla cesur insan olduğunu keşfettim." Bunu utangaç bir tavırla ve neredeyse dikkatle tekrar yüzüne bakarak söyledi, belki de ailesinin korkaklarla dolu olması ihtimaline karşı onu gücendirmekten endişe ediyordu. Bunu eğlenceli ve anlaşılmaz bir şekilde dokunaklı buldu. "Olivia ve Lyon Amerika'daki kölelik karşıtı harekete katılmışlar."

"Olivia ve Lyon Redmond olağanüstü insanlardı. Ama muhtemelen soy ağacınızın tamamında sıradan bir insan yoktur. Örneğin ..." Parmağı Lyon'un kardeşi Miles Redmond'ın üzerine geldi. "Redmond Worldwide'ı biliyor musunuz?"

"GPS ve seyahat çalışanları mı?"

"Aynısı. Uçuşun ilk günlerinde onlar da radar ve havacılık . Tüm bunları zaten biliyorsanız beni durdurun."

"Bazı şeyleri biliyorum, ama lütfen bana istediğin şeyi söyle."

"Miles Redmond -Lyon'un küçük kardeşi- ünlü bir kaşif ve doğa bilimciydi. Güney Denizleri üzerine yazdığı seri bugün hâlâ okunuyor. Benim kendi kopyam neredeyse durumda. Gençliğimde çok okumuştum. Hala bende."

"Böyle kitaplar çok değerlidir," dedi kararlılıkla.

"Ne tür kitaplar okumayı seversin?" diye sordu, öylesine. Birdenbire öğrenmeyi çok istemişti.

"Miles Redmond'un kitaplarını okumak istiyorum."

Kendisiyle ilgili şeyleri seçerek ve kendi şartlarına açıklayacağını belirterek, çok teşekkür ederim.

İçinden tuhaf bir eğlence ve kızgınlık karışımı geçti. Onun ne kadar çok ama çok kararlı olabileceğini fark etmemiştir.

"Tingle's Bookshop'ta bir set bulabileceğinize eminim," dedi yumuşak bir sesle. "Orası ..." diye döndü, sonra caddeyi işaret etti. "...hemen şurada. Bulmak için GPS'e ihtiyacınız olmayacak. Miles Lacao'ya bir kez daha gitmeyi başardı. Ama karısı Cynthia ilk çocuklarına hamile kaldığında İngiltere'de kaldı. Gördüğünüz gibi dört oğulları ve bir kızları oldu." Her bir isme hafifçe dokundu. "Görünüşe göre kaderi dünyanın geri kalanının dünyayı *görmesine* yardımcı olmaya devam etmekte. Özellikle içlerinden biri oldukça ünlüydü. ." bir isme dokundu. "Augustine Redmond."

"Anladığım kadarıyla biraz kötü şöhret kan bağına güçlendiriyor."

"Eğer gücünüzü alçaklara dayandırırıyorsanız, kanınızın gerçekten de güçlü olduğunu bilmek sizi memnun edecektir."

Memnuniyetle güldü.

"Redmond Dünya çapında var dallanmış dışarı içine dağcılık ekipmanları, seyahat dişli-yaklaşık her şey seyahat ilgili. Merkezleri Londra'da ama dünyanın dört bir yanında ofisleri var." "Birkaç yıl önce bir Everest tırmanışına sponsor , değil mi?

Onlar geçen yıl America's Cup'ta değil miydi?"

Ah. Yani en azından gazeteleri okuyordu. Belki de iş dergilerini.

"Evet. Yakın zamanda yüksek performanslı dış giyim için Cole-Eversea ile ortaklık kurdular. Olivia'nın kardeşi Colin Eversea ve Bay Gideon Cole, en yumuşak ve dayanıklı yüne sahip bir koyunu başarıyla yetiştirdikten sonra Cole-Eversea tekstillerini kurdular. İş o zamandan beri ailede -sizin ailenizde-. Colin Eversea ve eşi Madeline'in hayatlarının ilerleyen dönemlerinde dört çocukları oldu. İki erkek, ikisi kız, biri hariç hepsi afacan, ya da bana öyle geliyor. Onların soyundan gelenlerden biri şirketin başında."

"Cole-Eversea kazağını ikinci el mağazasında buldum." Ceketinin altına açık olarak giydiği doku inceliğindeki kaşmir hırkasını çekti. "Aksi takdirde buna asla param yetmezdi."

Dondu kaldı.

Kız kazağını çekiştirirken göğüslerinde bir şey görmüştü.
Başını kaldırdı ve ona ters ters baktı.

"Sen . . . McLusky tişörtü mü giyiyorsun?" Kelimeleri zar zor çıkarabildi.

"Ben ... ah ... Evet." Bunu dikkatle söyledi. Şaşkın.

"Grup. McLusky." Bunu aniden söyledi.

"Başka bir McLusky var mı? . . başka bir McLusky var mı?"

"McLusky'yi *seviyorum*." Bunu neredeyse suçlayıcı bir şekilde söylemişti. McLusky'yi sevmek de zordu. Gürültülü, iğrenç, içgüdüsel,

Zeki, anlaşılmaz. Onları hatırlayan birini düşünemiyordu.

Bırak bir kadını.

Araya gergin bir sessizlik girdi.

Gözlerini kıpmıştı. Onu bir şekilde incelemek: *Kanıtla*

O.

"Korkuyorum, korkuyorum, uçmaktan korkuyorum ve uçmak beni korkutuyor

Bana," dedi yumuşak bir sesle, nöbetçiye parolasını tekrarlayan bir asker gibi.

Kısa bir sessizlik oldu.

"Şey." Gizemli bir şekilde söyledi. Bu kelimeye bir düzine anlam yükledi.

Onu daha sonra arkadaşı Geoff Hawthorne'a anlatırken hayal etti:

"McLusky'nin üzerine kaşmir giyerdi."

Aralarında ilginç bir an geçti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu aniden. "Ben bir doktorum."

Gözlerini kırptırdı. "Doktorlar, benim tecrübelerime göre, genellikle 'Ben doktorum' diye söze *başlarlar*."

Kısa bir kahkaha attı. "Tepenin aşağısındaki Sneath Binası'nda bir muayenehanem, bir kliniğim var - yukarı çıkarken oradan geçmiş olabilirsiniz. Finn O'Flaherty adında bir ortağım var. Çok sayıda yerel hastamız var. Ara sıra ev ziyaretleri bile yapıyoruz."

Tüm söylediği buydu. İhtiyatlı olma sırası ondaydı.

Sadece başını salladı, bunu kabul etti. Onun doktor olduğunu öğrenen pek çok kadının yaptığını yapmadı: yaltaklanmadı. Bunu neden yaptıklarını bilmiyordu. Paranın yanı sıra, doktorlar genellikle

pek çok nedenden dolayı berbat ortaklar oldular. Birincisi, korkunç derecede uzun ve öngörülemez saatler.

Kesinlikle Jemima'nın olmasını istediği türden bir doktor değildi.

Ve yaptığı şeyi yapmak için bu nedenler söz konusu olduğunda önündeki kanlı ağaçlar kadar hareketsizdi.

Aniden tekrar iPad'ine baktı. "Ah... şimdi kötü şöhrete gelince... Violet Redmond ile Ardmay Kontu'nun kızı Ruby Alexandra'yı dinlemek hoşunuza gidecek. Onun iki ünlü portresi var -daha doğrusu biri ünlü, diğeri kötü şöhretli- biri Falconbridge Dükü'nün malikanesinde, diğeri ise hala Alder House'da asılı. Buraya gelmişken kendiniz de görebilirsiniz. Olağanüstü bir güzelliği vardı ve skandallar peşini bırakmıyordu. En sonunda en iyi arkadaşıyla evlendi. Birlikte büyüdüğü bir çocukla. John Fountain. *Benim* atam. Philippe Lavay tarafından evlat ama bir piç olarak doğmuştu. Bir kontun kızı için pek de uygun bir eş değildi, özellikle de o zamanlar. Servetini yapmak için yelken açtı. Başardı da. İngiltere'de onun adını taşıyan pek çok bina bulabilirsiniz. Anladığım kadarıyla bu onların zamanındaki Uğultulu Tepeler hikayesi gibi bir şeymiş ama sonu çok daha iyi bitiyormuş."

"Her iyi hikayede biraz dram olmalıdır."

Hmmm. Aynı fikirde olduğundan emin değildi. Ayrıca dramın herkesin kaçınabileceği bir şey olduğundan da emin değildi. Kader bir kaplan tuzağı gibiydi. Bazen sadece çukura düşersiniz.

"Falconbridge Dükü'nden bahsetmişken. . . ." Parmağını Genevieve Eversea'ya bağlı Alexander Moncrieffe'in üzerine düşürdü. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

Şu anki dükün torununun onu akşam yemeğine beklediğini ve tıraş olmadığı için hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordu.

Ama bunu yüksek sesle söylemedi. Bu ihmal bir yalan gibi hissettirdi. Bunun için kendini sevmiyordu ve bunu anlamıyordu. Bunu daha sonra düşünecek zamanı olacaktı.

"Gerçekten de şu anki dükle dolaylı olarak akrabasınız. Bir bakalım. Ah, Lord Anthony Argosy, Falconbridge Dükü ve Düşesi'nin ortanca kızı Grace ile evlendi. Bu evlilik gerçekleştiğinde aralarında neredeyse yirmi yaş fark vardı -ilk evliliği başarılı olmamıştı- ve

Ailesi bu evlilikten pek hoşlanmamıştı. Ancak gördüğünüz gibi bu birliktelik olağanüstü mutlu ve oldukça bereketli oldu."

Argosy ve Grace'in küçük ağaç dalından yayılan çok sayıdaki kız ve oğlan çocuğunu işaret etti.

"Oh, iyi," diye mırıldandı. "İnsanların mutlu olmaya devam etmesi her zaman rahatlatıcıdır."

Tuhaf bir duygu -öfke gibi geliyordu- farkındalığının çevresinde belli belirsiz cızırdadı. *Sizi kim mutsuz etti, Bayan Redmond?* Bilmek istiyordu. Birdenbire ondan intikam almak istedi.

"Gözlerimi kapatıp parmağımı bu ağacın neredeyse bir yerine koyabilirim ve büyüleyici bir hikayemiz olur. Kaşifler, aktörler, politikacılar, iş adamları, askerler, cerrahlar, rock yıldızları, korumalar ... Colin Eversea'nın en büyük oğlunun bir özel soruşturma şirketi kurduğunu biliyor muydunuz? Şimdi çok büyük. Korumaları ve benzerlerini eğitiyor ve çalıştırıyor... Yani eğer bir devlet adamını ziyaret ederseniz ya da biriyle evlenirseniz, onları çağırabilirsiniz."

"Evli" kelimesini bu cümleye stratejik olarak eklemişti. Kızın kısa çarpık gülümsemesinden adamın balık tuttuğunu anladı.

Ve gönüllü olarak hiçbir bilgi vermedi.

Yeterince adil.

"Ve işte ilginç bir Eversea ... gördün mü, Clive Dunkirk? 70'lerin Heliotrope grubunun davulcusu mu?"

"Heliotrope'un tüm plaklarını bir gün ikinci el dükkanından aldım," dedi boş boş.

Adamın aniden sessizliğe gömüldüğünü fark edince başını sertçe kaldırdı.

"Sen de Heliotrope'u , değil mi?" diye sordu. Sesi neredeyse teslim olmuş gibiydi.

"Ben bir hayranım," dedi kayıtsızca.

Heliotrope'u tutkuyla severdi. Gürültülü, karmaşık, korkutucu, destansı. Ve gürültülü. Gençken içinde olan her şeydi ve öyle ya da böyle hâlâ öyle olduğunu düşünüyordu.

Sanki gerçeği biliyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

"İçgüdüsel müziği seviyorsun," dedi bir an sonra. Sanki ona teşhis koyar gibi.

"İçgüdüsel olan her şeyi seviyorum," dedi hemen.

Bu bir meydan okuma gibi geldi.

Hatta belki de bir davet.

Gözleri değerlendirici bir an için kilitlendi ve sonra tekrar gözlerini indirdi, doğrusu bu konuda ne yapacağından emin değildi.

Pek şaşkın değildi.

"Ah . . . ve işte kötü şöhretli bir Eversea. Evangeline Moon."

"Evangeline Moon bir *Eversea* mıydı? 30'lardaki aktris mi?"

Ona bir şeyler anlatırken yüzünün aydınlanmasını izlemekten büyük keyif alıyordu. Malcolm parmağını soy ağacında yukarı doğru sürükledi ve Adam Sylvaine'de durdurdu, sonra konuşurken aşağı doğru kaydırıldı. "Eve Anna Talbot olarak doğdu. Eve, Pennyroyal Green'in papazı Adam Sylvaine ile evli olan Evie Duggan'dan başlayarak bir aile adı haline geldi. Bu arada şu anki papaz da bir Sylvaine. Ama Adam, Olivia teyzenizin çağdaşıydı, onun kuzeniydi. Her neyse, Rahip Sylvaine ve Evie Duggan'ın dört çocukları oldu. Bundan çok önce Evie Duggan'ın bir kont olan ilk kocasını öldürdüğüne dair bir söylenti vardı. Bu muhtemelen saçmalıktı. Birkaç yüz yıl sonra, Evangeline Moon San Francisco'da yoksulluk içinde doğdu. Evie Duggan'ın hem görünüşünü *hem de* skandala eğilimli DNA'sını miras ."

"San Francisco'lu olduğumu biliyordum. Ama Gabriel Graham onun gerçek aşkıydı," dedi Isabel kararlılıkla. "Gençken ona *çok* aşkıttım. Filmleri beni büyülerdi. Bu kadar karizmatik birinin var olduğuna inanamazdım."

Malcolm, uzun zaman önce ölmüş, zahmetsizce havalı Gabriel Graham'ı aniden mantıksızca kıskanmıştı ve parmağı bir plak çiziyi gibi kızın soy ağacının başka bir kısmına doğru titredi.

"Olivia'nın kız kardeşi Genevieve Eversea, Falconbridge Dükü ile evlendi. Onların soyundan gelenler hala İngiltere'de, hatta tüm Avrupa'da bol miktarda var. Buradayken onları kasabada bile görebilirsiniz. Tabii gözünüzü kırpmazsanız, çünkü müstakbel dük o Maserati'nin içinde genellikle bulanık görünür."

"Onu iyi tanıyor musunuz?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "*Benim* bir Plebian *olduğumu* düşünüyor. Erkek ve kız kardeşleri daha katlanılabilir."

Jemima'nın kendisine "katlanılabilir" denmesine nasıl tepki vereceğini tahmin edebiliyordu.

Isabel onu inceliyordu, kaşlarının arasında belli belirsiz bir çatıklık vardı.

Gün batımına tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. On dakika önce çıkmalıydı.

Bir kuş muhteşem bir şarkı söyledi ve Isabel şarkıcıyı ağaçta bulup bulamayacağını görmek için başını geriye eğdi.

"Orada oyulmuş bir şey görüyor musun? Bir 'I' ve belki de bir 'S' harfine benziyor."

Alçalan güneş gerçekten de yeni açılara vurmuş ve gizli köşeleri aydınlatmıştı. Ve işte oradaydı.

Kendi başını geriye doğru eğdi. "Sanırım haklısın. I-S. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim. Sanki biri 'Isabel'i oymaya çalışıyormuş gibi.

Uzun, duyulabilir bir nefes aldı. Ve
ürpertici bir nefes verdi.

Ve aniden, aniden iPad'ini çantasına geri koydu ve ellerini önünde kavuşturdu.

"Özür dilerim," dedi hemen. "Tüm bu tarih biraz fazla mı oldu?"

"Hayır. Özür dilerim. . . Aslında mutluyum." Hızla ona baktı, sonra hızla gülümsedi ama gülümsemesi titrekti. "O benim mutlu yüzümdü, gerçekten. Sadece. Ben Ailemi gerçekten tanı mıyordum, o yüzden ..."

El çantasını karıştırırken dikkati dağılmış gibi yaptığı için bu cümle hiçliğe karıştı.

"Ah," dedi anında, nötr bir şekilde, bu hecede bir anlayış evreni vardı.

Isabel tekrar ona baktı. Doktor gözleri vardı. Sırlarınızı ona anlatabileceğinizi ima eden bir bakış şekli, çünkü o zaten biliyordu.

Pek çok kadının ve hastanın sırlarını ona açtığından emindi.

Onu bu kadar açık sözlü bulmayacaktı. Yine de onun çabalarını dört gözle bekliyordu.

Sessizlik biraz uzadı. Garip bir an yaratmıştı ve bundan pişmanlık duyuyordu.

Kendisinden hoşlanması için hakkında hiçbir şey bilmesine gerek yoktu ve konuşmanın hızına kendini o kadar kaptırmıştı ki kendi konuşma ipine takılıp düşmüştü.

"Pennyroyal Green'de doktorluk yapmamın nedeni ..." söze girdi. "... doğduğum yerde... Bazen bunun biraz da babasını hiç tanımayan Jack Fountain ile ilgisi olduğunu düşünüyorum. Belki de ait olma, bir şeylere bağlı hissetme ihtiyacı DNA'mda vardır."

Bunu neden söylediğini biliyordu: kendi anlatılmamış hikâyesinin, ne kadar karanlık ya da zor olursa olsun, yüzyıllardır süregelen insan deneyiminin bir parçası olduğunu anlaması için.

Anlayışlı erkeklere pek alışık değildi.

Ne kadar hoşuna gittiğinden emin değildi.

"Acaba bundan yüz yıl sonra birileri bu ağaçların altında durup Isabel Redmond'un hikâyesini bir başkasına anlatabilir mi?" diye düşündü.

Kısa bir kahkaha attı. "Soyunuz göz önüne alındığında, bu neredeyse kaçınılmaz görünüyor. Ve İngiltere'de yüz yıl daha dün gibi. Örneğin, Lyon'un babası Isaiah Redmond hayatının sonlarına doğru gizemli bir şekilde öldü. İngiltere'de bugüne kadar onu Jacob Eversea'nın -Livia'nın babası- öldürdüğünü savunan bir grup var."

"Hayır!" diye sapkınca heyecanlandı.

"Elbette hiçbir şey kanıtlanmadı. Denizaşırı söz konusu olduğunda hiçbir şey kanıtlanmış gibi görünmüyor. Geleneksel olarak her şey yanlarına kâr kalıyor, ya da efsaneye göre öyle."

Ona yavaşça gülümsedi. Damarlarında haydut kanı aktığını bilmek hoşuna gidiyordu. Ve geçmişinin gizemler içerdiğini.

"Bugün hâlâ Everseas'larla Redmond'lar arasında biraz gerginlik var," diye ekledi boş boş. "Sizi uyarmam gerektiğini düşündüm. Ziyaretiniz sırasında biraz gerginlikle karşılaşsanız diye."

Hafifçe gülümsedi. Adamın bunu neden söylediğini çok iyi biliyordu. "Gerilim" kelimesinin orada sessizce kaynamasına izin verdiler. "Teşekkür ederim," dedi sonunda.

Hafifçe gülümsediğinde ağzının köşesinde bir gamze kısa bir süre göz kırptı. Bu gamze Postlethwaite'in şimdiye kadar stokladığı her şeyden daha mükemmeldi.

"Eski okul arkadaşım Geoff Hawthorne, yolun biraz yukarısındaki Pig & Thistle'ın sahibi," dedi. "Lyon Redmond'u iki yamyamın bir tencerede kaynarken gösteren muhteşem bir antika Rowlandson baskısı var. Eğer açsanız."

Kadın güldü ve sonra adam bunun kulağa nasıl geldiğini fark ettiğinde kendine güldü.

"Kulağa harika geliyor," dedi ona.

"Merak etmeyin. Soyunuzda yamyam olmadığından oldukça eminim. Gerçi Miles Redmond neredeyse bir yamyam tarafından yeniyordu."

İyi giyilmiş bir botun burnuyla motosikletinin ayaklığını itti. Motosikleti sanki çok sevdiği bir evcil hayvanmış gibi nazikçe yürüttü. Kadın onayladı.

Onun yanında sessiz adımlarla yürümeye başladı.

"Haydutlardan bahsetmişken," dedi aniden, "Büyük Büyük Büyük Amcan Colin Eversea'nın idam sehpasından kaçtığını biliyor muydun?"

"Hayır!"

"Oh, evet. Onun hakkında bir şarkı bile var," dedi Malcolm. "Ve şu anda kaç mısrası olduğuna inanamazsınız."

SON

Yazar Hakkında

USA Today çoksatan yazarı **JULIE ANNE LONG** aslında büyüdüğünde bir rock yıldızı olmayı hedefliyordu (ve bunu kanıtlamak için dolabının arkasına doldurulmuş gitarları ve püsküllü kıyafetleri var), ancak yazmak her zaman ilk aşkı oldu. Gitarını bilgisayar klavyesi için bıraktığından beri, Julie sık sık zirveye çıkan kitaplar kaleme aldı

Okuyucu ve eleştirmen anketlerinde RITA®, *Romantic Times* Reviewer's Choice ve Quill gibi sayısız ödüle aday gösterildi ve eleştirmenler

"göz kamaştırıcı", "parlak" ve "elden bırakılması imkansız" olarak tanınıyor. Julie Kuzey Kaliforniya'da yaşıyor.

Julie'yi şu adresten ziyaret edin
www.julieannelong.com, www.facebook.com/AuthorJulieAnneLong

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Julie Anne Long tarafından

LYON REDMOND EFSANESİ HER
ŞEY BİR SKANDALLA BAŞLADI
ŞEYTAN VE IAN EVERSEA ARASINDA BİR
GECE YARISI OLDU
KÖTÜ ŞÖHRETLİ BİR KONTES MARKİZİN
NASIL KAZANILDIĞINI İTİRAF EDİYOR
YAPTIMDÜK İÇİN NE
TESLİMİYETTEN BERİ
BİR KONTU ÖPTÜM BAŞKA
HİÇBİR AŞIK GİBİ ZEVKİN
TEHLİKELERİ

*Next month, don't miss these exciting
new love stories only from
Avon Books*

Shattered by Cynthia Eden

Criminal psychiatrist Dr. Sarah Jacobs is all too familiar with bad boys, but the dark, dangerous man she meets in the New Orleans underworld is irresistible. Jax Fontaine doesn't claim to be a good guy, but he's loyal to his own code and honest about what he wants. And when a deranged killer targets Sarah, Jax will do whatever it takes to keep her safe. . . .

Gayle Callen'dan Yanlış Gelin

Gece boyunca uykusundan sarsıldı ve bundled off to the Highlands by a burly Scot, Riona is at first terrified, then livid. Hugh McCallum insists they were promised to each other as children to ensure peace between their clans. The stubborn laird refuses to believe he's kidnapped the wrong Catriona Duff. Instead, he embarks on a campaign of slow-burning seduction.

Scandal Takes the Stage by Eva Leigh

Playwright Maggie Delamere shuts down aristocrats with a flick of her quill. But when writer's block and an enemy Maggie'nin geçmişi aynı anda harekete geçer ve Marwood Vikontu Cameron, Maggie'ye kendi malikanesinde kalmasını teklif eder. Maggie'nin "centilmen" karakterlerini ve Cam'niyetlerini çarpıtmaktan zevk almasının ardında bir şey var to unlock her secrets—one delicious revelation at a time.

Available wherever books are sold
or please call 1-800-331-3761 to order.

REL 1015A

Bamaby'nin Dava Defteri Adair novels from
#1 New York Times befsellillg yazar

Stephanie LAURENS

KALBİN GÖNDERDİĞİ YERDE

çok hoş, entomatik. ana cfeucio - dzrtgrreus. ffnrui y
A'fair, ton içindeki şehirleri keşfetmeye çalışıyor. Wiien
Penelope Ashford, himayesindeki yetimlerin kayboluşunun
gizemini çözmek için ondan yardım istiyor.
ve onun güzelliğinden etkilendim.

ÇOK GÜZEL BAYAN MOMfi.tGL'E

çinde ' Italstead'a hoş geldiniz. Ø¥mzby Adażz yardımcı olur
dler Awled Lady-cuzn iwt, 'ties viutet MøtcWm, and her Gminl
aiJvLwr, R'mtaøu<,<xj>a a running killer. Rut will f 'ntagec
and Vn'ki turn tGc *h wki@ It-utfi tax' late i" scżzc they
chatter at *nduriog -*

LOVING ROSE

078JUN67M6867.5

Rs Thomas ç'Ictidow<t*s تنها maoot'unda neden çipini
yediğini makul bir şekilde açıklıyor. Ama yine de gün geçtikçe
Rose'u ve Theo'yu daha çok . Ama düşman içeri girdiğinde, Rose
Thomas'a gelmeli.

Visit www.AuthorTracker.com for exclusive
information on your favorite HarperCollins authors.

Available wherever books are sold or please call 1-800-331-3761 to order

LAU6 08

SMYTHE-SMITH QUARTET BY #
NEW YORK TIMES BESTSELLING
AUTHOR

JULIA
QUINN

{TIPKI CENNET GIBİ

Honoriasmythe-smith is to play the violin (badly) in the annual
musical performed by the Smythe-Smith quartet. But first she's
determined to marry by the end of the season. When her advances
are spurned, can Marcus Holroyd, her brother Daniel's best
friend, swoop in and steal her heart in time for the musicale?

A NICHT LIEBE THIS

Ve WynEer ooc W aajs sire zs, Last se"s @iog oldukça
! ac a goeernesato Azee hi@borrt}ozs Evet. Dali hz-

young earl from falling in love. And when he spies a mysterious

TÜM ÖPÜCÜKLERİN TOPLAMI

Hug6 Pmoir veya d için paUcxv vardı Wc
Yasası. ve Sâmb
nlrlhAasn timerbccn a uancdwiN

SÖR RICHARD KENWORTHY'NİN SÛRÛYS'I

Sir Richard Kenworthy has less than a month to find a bride, and
family's infamous musicale, he thinks he might have struck gold.
Iris is used to blending into the background, so when Richard
courts her, she can't quite believe it's true.

O S BE TEL N U HOR

Scandal in Spring

978-0-06-056253-3

Daisy Bowman's father has told her she must find a husband, or she will have to marry the man he chooses.

Devil In Winter

978-0-06-056251-9

Evangeline Jenner stands to become the wealthiest "Wallflower" once her inheritance comes due.

It Happened One Autumn

978-0-06-056249-6

Lillian Bowman quickly learns that her independent American ways aren't "the thing."

Secrets of a Summer Night

Four young ladies enter London society with

o ronii ratio unnës to ronfrof hen

*

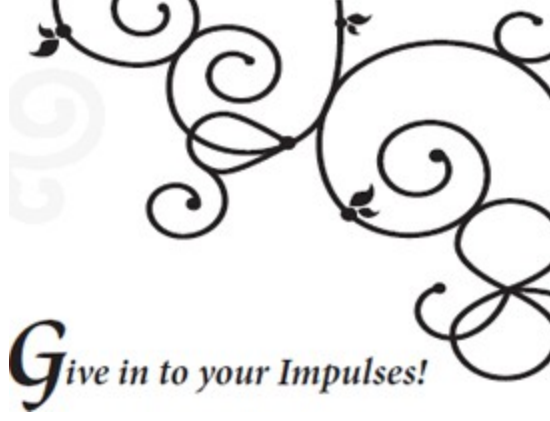
*At Avon Books, we know your passion
for romance—once you finish one of our
novels, you find yourself wanting more.*

rbiz** tem(p) (r--) s'ith . . .

- 'Yaklaşan yayınlarımızdan alıntılar.
- L:ncertaining extrns, including authors' personal photo albums and **booL** lists.
- En sevdiğiniz cfiaracr'lar ve diziler hakkında perde arkası **bilgiler**.
- Ücretsiz **kitaplar**, romantik kaçamaklar ve diğer eğlenceli **ödüller** kazanma şansı için çekilişler.
- Yazarlarımızdan ve editörlerimizden feryat **figan**.
- Aulhor'larımızla blog yazın ve neden romantizm yazmayı sevdiklerini **öğrenin**.
- **Konsolide** edilmemiş özel içerik romanlarımızın sayfalarında.

Join us at
a've'.avonbooks.coin

Bu unutulmaz hikayeler sadece bir saniye sürer
satın almak ve size saatlerce okuma keyfi vermek için!

Go to www.AvonImpulse.com and see what we
have to offer.

E-becks satıldığı her yerde mevcuttur.

AVOlulM PUL5 E

Telif Hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. Karakterler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

LYON REDMOND EFSANESİ. Telif hakkı © 2015 Julie Anne Long'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

EPub Baskı OCAK 2015 ISBN: 9780062334879

Basılı Baskı ISBN: 978-0-06-233485-5

BİRİNCİ BASKI

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000,
Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20. Kat
Toronto, ON M4W 1A8, Kanada
www.harpercollins.ca

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
London SE1 9GF,
Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

